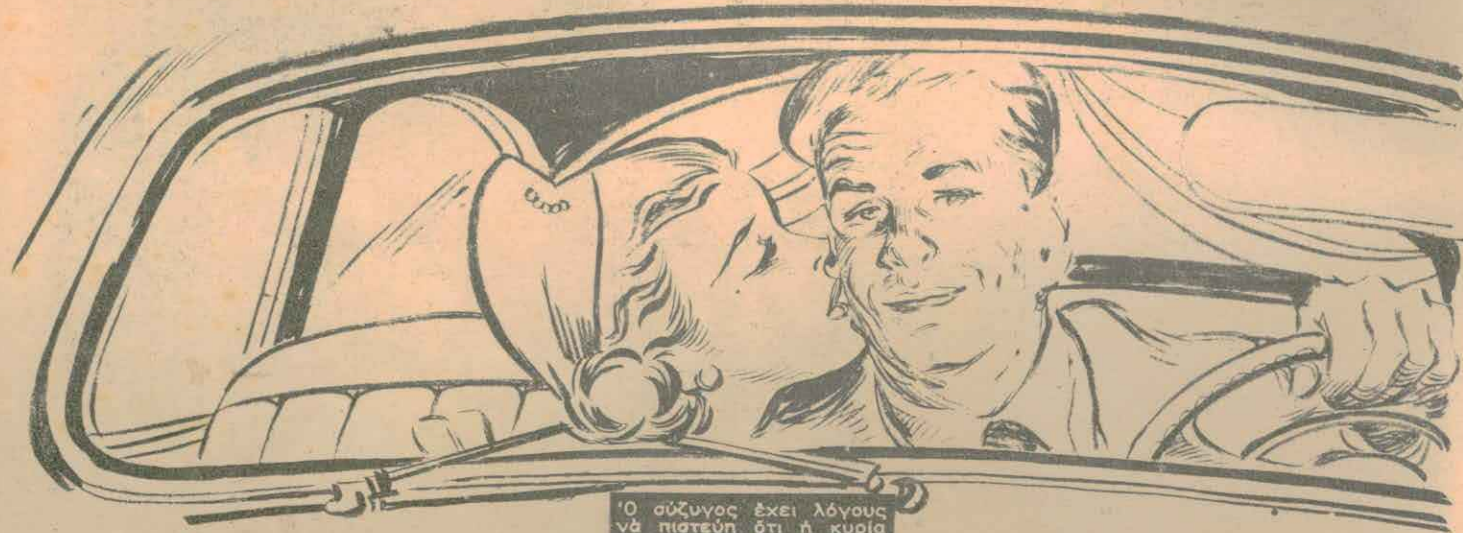

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΧΗ

Κοζερλ της εβδομάδος

Ο σύζυγος έχει λόγους να πιστεύει ότι η κυρία προτίμησε απ' αυτόν το σωφέρι της...

ΑΝ την επιστολή αυτή την υπόγραφε ένας ιερώνυμος, θα την εύρισκα μέσα στο πνεύμα της θρησκείας, που μάς λέει να συγχωρούμε όχι μια και δυό, αλλά, απείρες φορές τον αδελφό μας, που πέφτει μέσα στο κύμα της αμαρτίας. Η επιστολή όμως είναι γραμμένη από σύζυγο. Περιέχει δε τέτοια συρροή ανομιών, ώστε τώρα που φθάσαμε στο τέλος της αναγνώσεως αναρωτιόμαστε πώς να τιλοφορήσουμε το σημειώματός μας θέμα. Δυό τίτλοι που συγκρούονται. Μιά λέμε, θαυμάζοντας την άνοχη του συζύγου να βάλουμε για τίτλο: «Αυτό θα πη αγάπη!» Κι' άλλοτε πάλι σκεπτόμαστε ότι θ' ανταποκρινόταν περισσότερο στα πράγματα ένας τίτλος όπως αυτός: «Η μωρία ενός συζύγου», ή «ο σύζυγος που δέχεται ραπίσματα».

Και μόνο τα κύρια σημεία της επιστολής αν σάς επαναλάβω, θα τραβάτε τα μαλλιά μας. Τέσσερις δακτυλογραφημένες σελίδες γεμάτες από τις αφολαστίες μιας ηθικολογίας υπέρβαρης. Όταν γνωρίζουμε — ιστορία δώδεκα περίπου ετών — εκείνος ήταν στα δεκαεννέα του και εκείνη κατά δυό χρόνια μεγαλύτερη του. Χωρίς οικυγένεια ο ένας. Η εργατικότητα και τα νεύματά του ήταν τα μόνα εφόδια που για τη ζωή. Απερίγραπτα τα χάλια της άλλης. Διωγμένη από γονείς και συγγενείς. Η διαγωγή της ήταν τέτοια, ώστε δεν ήθελαν να την ξέρουν. Έγκαταλελειμμένη όμως ήταν και από το φίλο της, με τον οποίον ως τότε συζούσε. Χωρίς προστασία, δίχως ικανότητα να εργασθεί, σερνόταν στο πεζοδρόμιο και διέθετε με άμοιδη τη νεότητά της. Το χειρότερο δηλαδή κατόντημα για μια γυναίκα.

Σε τέτοια κατάσταση βρισκόταν όταν τη γνώρισε. Και αντί να γίνει ένας από τους πολλούς, ή, αν του ήταν πολύ επιθυμητή, αντί να την καλέσει ανεπίσημα κοντά του, αυτός της έπρεπε να την κάνει γυναίκα του και της έδωσε, τ' όνομα του. Ποιό άλλο ιδανικό μπορούσε ναχη μια νέα κυλιμένη στην πιο παλαιά λήθη; Ένα χέρι που της απλώνεται για να την απασύρει από το εμπόριο του σώματος της. Έπρεπε να βλέπει από πρόσωπο του το σωτήρα της, να ορκίζεται σ' όνομα του, να του είναι πιστή και αφοσιωμένη. Έκανε το αντίθετο. Ψέμμα στο ψέμμα. Ίσως να μη την έπιασε σκαστή. Είχε όμως τόσες ενδείξεις που τον έκαναν ν' αμφιβάλλει για την τιμιότητά της. Ραντεβού με άλλους, μυστική αλληλογραφία... Χρειάζονται μήπως και περισσότερα για να πεισθεί κανείς όταν έχει να κάνει με γυναίκα που είχε το δικό της παρελθόν;

Τη δυσάρεστη αυτή πορεία ακολουθούσε το συζυγικό ζεύγος, όταν έφθασε από την Αμερική το μήνυμα. Θάνατος των γονέων της γυναίκας, που ζούσαν από Νέο Κόσμο. Είχαν αποκηρύξει την κόρη τους για την κακή της διαγωγή που τους εντρέπιαζε. Όταν όμως πληροφορήθηκαν ότι παντρεύτηκε κι' έμαθαν πόσο καλό παιδί ήταν ο άντρας που πήρε, εξευμενίστηκαν και πεθαίνοντας της άφησαν μια μεγάλη περιουσία.

Όσο φτώχεια. Περίοδο υλικής ευτυχίας για το ζεύγος. Όλα τ' αγαθά δικά τους. Θετικός ο σύζυγος, διέθεσε ένα μέρος της περιουσίας για να κάνει μια πολυκατοικία που έγραφε στο όνομα της γυναίκας του. Αυτόκινητο με σωφέρι στη διάθεσή της. Τουαλέτες, κομμική ζωή, ταξίδια, σπιτί ανοιχτό. Η μεγάλη ζωή, που λένε. Κανένα εμπόδιο σε τίποτα. Τί άλλο κίνητρο. Τί άλλο ήθελαν; Από τον υπόκοσμο άρχισε η μία, από τη φτώχεια ο άλλος. Χωρίς μεγάλες στερήσεις τα κουτασπερνούσαν ως τώρα. Η ζωή των μέσων ανθρώπων. Τώρα όμως που τους χαμογέλασε η τύχη, ήταν η πλήρης άνοχη. Να μπουέ, να βγούμε, να διασκεδάσουν. Όταν όμως η γυναίκα έχη το δίδελο μέσα της... Ο σύζυγος έχει λόγους να πιστεύει ότι η κυρία προτίμησε απ' αυτόν το σωφέρι της. Και απέλυσε μὲν ο κύριος το σωφέρι, η κυρία όμως, πυρακτωμένη καθώς φαίνεται να είναι, δεν ανέκοψε τη δραστηριότητά της. Την έβλεπαν σε μέρη ύποπτα.

Ο ίδιος ο σύζυγος βεβαιώνει ότι την έπιασε απ' αυτοφώρω. Και πόσες άδικαιολόγητες αποσιώσεις από το σπιτί... Κάποτε κρυμ-

μένος σε μία γωνιά, την άκουσε να άμολογή σε φίλη της «συνείδητα άθεμίταν σχέσεων. Αι άμολογίες της ήταν τόσο αίσχραι, ώστε εξανέστην και την εκτύπησε ξωτών συγχρόνως αυτήν ποιοι λόγοι την ώθησαν σε τόσο άκολασία». Τότε εκείνη έπεσε στα πόδια του ζητώντας να τη συχωρέση. Δεν ήταν η πρώτη φορά. Όταν πιανόταν χειροπιαστά και δεν είχε τρόπο διαφυγής, άρχιζε τις παρακλήσεις. Ήταν τόσο βέβαιη ότι θα τη συχωρούσε... Τη συχωρέσε κι' αυτή τη φορά.

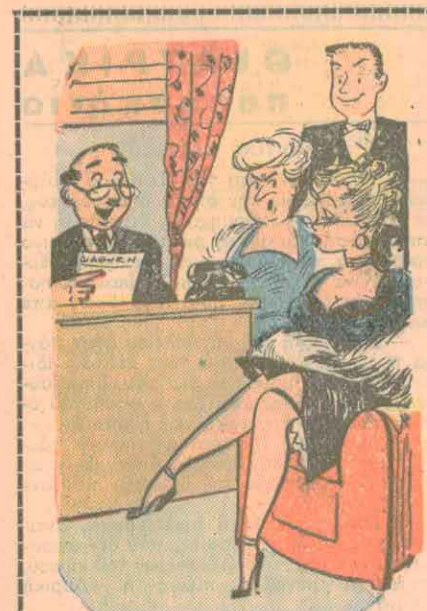
Ποιά ήταν η άμοιδη του για την τόσο μεγαλοψυχία που της έδειξε; Άκούστε τη συνέχεια: Ένα βράδυ, επιστρέφοντας από την εργασία του, βρήκε το σπιτί του άδειο. Καπνός έγινε η σύζυγος. Δυό μήνες έχουν περάσει από τότε, κι' εξακολουθεί να είναι καπνός... Και να πήτε πώς δεν ψάχνει να τη βρή... «Την άναζητώ παντού. Ζώ εις το μαρτύριον. Έδαπάνησα είκοσι εκατομμύρια δια να την άνακαλύψω...»

Άπελπιμένος ο άνθρωπος άποπειράθηκε να σκοτωθή κόδοντας τις φλέβες του. Ούτε σ' αυτό έπτεχε. Τον έπρόλαβαν και τον έσωσαν. Έρείπιο ψυχικό και σωματικό τώρα, εξακολουθεί να ζή με τη σκέψη σ' εκείνη που τον πρόδωσε, τον έξευτέλισε, τον ταπεινώσε. Ψάχνει δεξιά κι' άριστερά να τη βρή. Και δεν την άναζητεί για να εκδικηθή, για να τιμωρήση, για να ξεπιάση. Ψάχνει για να την καλέσει κοντά του. Ψάχνει για να της πη αυτό που τόσες φορές της έλεγε: ότι δεν της κρατά κακία, ότι τη συγχωρεί, ότι είναι πρόθυμος να ζήσει πάλι μαζί της.

Μιλώσαμε στην άρχη για αγάπη. Όταν όμως παρακολουθήση κανείς δλη αυτή τη σειρά των γεγονότων, αναρωτιέται αν μπορούν να άνομασθούν αγάπη τέτοιας μορφής εκδηλώσεις. Φυσικά, δεν ξέρουμε την πραγματικότητα. Αν στήριχθούμε όμως στο συζυγικό μόντο τη μαρτυρία και πάρουμε ως άληθινά όσα μάς λέει, σκεπτόμαστε αν έχη τη θέση της η λέξη αγάπη. Πολύ καλύτερα θα σκεπτόταν η λέξη βίτσιο. Τί άλλο; Πώς μπορεί να θεωρηθή αγάπη μια εκδήλωση που βμελιώνεται πάνω στο τσαλάκωμα της αξιοπρέπειας του ανθρώπου; Μέσα στην έννοια της αγάπης περιέχεται και η έννοια της υπερηφάνειας, της καθαρότητας. Βέβαια, καμιά θυσία δεν είναι αρκετά μεγάλη, όταν γίνεται στο βωμό του έρωτα. Θυσία νεότητος, περιούσιας, καριέρας, θυσία των πάντων. Να θυσιάσης ακόμα και τις προλήψεις που επικρατούν σε μια κοινωνία και να δάσης το χέρι στην κοινωνικά κατώτερη από σένα να το δάσης στη δυσφημισμένη, στη παραστρατημένη, στην αμαρτωλή, στη δολική ή έκτασι της αμαρτίας της. Το δυσιαστήριο του έρωτα είναι άπαιτητικό. Το καταλαβαίνω αυτό. Προχωρώ ακόμα περισσότερο. Δέχομαι τη θυσία και στην περίπτωση της προδοσίας. Η γυναίκα που βρέθηκε σε κακή ώρα κι' έχασε τον έλεγχο του έαυτού της. Δεν πετούν στους δρόμους τη γυναίκα που αγαπούν για μια στιγμιαία παραπλάνηση της.

Στη σημερινή όμως περίπτωση — αν το κατηγορητήριο είναι ακριβές και δεν όφειλεται στη φαντασία του κατηγορού — δεν πρόκειται για ένα και δύο όλισθήματα. Πρόκειται, για πάρωσι. Άπτά δείγματα άμετανοήσιας. Δεν είναι η μέθη μιας στιγμής. Έδώ βρισκόμαστε μπροστά σε μια φοράδα χωρίς χαλινάρι, σε κούσσα χωρίς φρένο, που βρίσκεται στο γκρεμό και τίποτα δεν είναι ικανό να τη σταματήσει. Πάντως, άποδείχθηκε άνίκανος ν' άνοχαιτίσει το δρόμο της ο άνθρωπος που την καλεί κοντά του. Μάλλον το αντίθετο αποτέλεσμα μπορεί να έχη η επιμονή του. Ύπαρχει στίς συζυγικές σχέσεις άνω ανθρώπων ένα ανώτατο όριο άνοχης. Αποτροπιάζεται η γυναίκα σ' όλη της τη ζωή τον άντρα, που στην πρώτη εκδήλωσή της άδυναμίας της, της δείχνει χωρίς να χάνει την όρεξη, ότι ο άνθρωπος που την καλεί κοντά του, είναι πρόθυμος να συγχωρή τα πάντα. Όταν δε μια φορά ξεπέση ο άντρας στην έκτιμησή της γυναίκας του, τίποτα δεν είναι ικανό να τον σώσει. Η περίπτωση, νομίζω, του ανθρώπου μας, που περιμένει την έπιστροφή της άσωτης για να της δώση άφσιν των ημερών της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Στη γυναίκα μου άφίνω 50 εκατομμύρια και στο γυνί μου την καλύτερη γραμματέα μου, την δεσποινίδα Βούλη!...

— Μη φεύγετε, κύριε. Πρόδνετε λεπτόν, του έλεε πώς δεν θα ζού ξαναμνήση!...

— Κι' ύστερα σου λένε πώς στο Λούνα Παρκ δεν υπάρχει τίποτε το άειθέατο!...

Ο αντίλογος των τελευταίων δημοτικών εκλογών, ακόμα συνεχίζεται, και άκούτε λογίων-λογίων παράξενα. Έτσι, σε παρέα κουτσομπόληδων έλέχθη για έναν υποψήφιο κάποιου δήμου της περιοχής της πρωτεύουσας — ό,μα και μη χωριό — μια ενδιαφέρουσα ιστορία.

— Μά γιατί πολιτεύεται αυτός; ρωτούσε κάποιος. Πότε υποψήφιος δήμαρχος, πότε υποψήφιος βουλευτής, πότε υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος!...

— Και πάντα έρχεται... πάτος! — Μά γι' αυτό ακριβώς ρωτώ. Άφου έρχεται πάντα πάτος, γιατί έπιμένει να πολιτεύεται; — Και ο πλέον κουτσομπόλης της παρέας — πάντα καλά κατατοπισμένος, παρέσχε διαφωτιστικές πληροφορίες: — Ξέρετε τί συμβαίνει; Έχει παντρευτή μια πλουσιώτατη γυναίκα, αλλά τρομερά τσιγκούνια. Η τσιγκούνια, όμως, είναι φιλόδοξη και του δίνει λεφτά μόνο για να πολιτευθή.

— Έ, λοιπόν; — Έ, δεν καταλαβαίνετε; Παίρνει για κάθε εκλογή απ' τη γυναίκα του πεντακόσες λίρες, ξεδεύει τις εκατό και του μένουν κέρδος οι τετρακόσες! — Και όλοι οι άκούσαντες έμειναν με το στόμα ανοιχτό.

Αίγες μέρες μετά τις δημοτικές εκλογές, ένας απ' τους υποψηφίους συμβούλους κάποιου απ' τους συνδυασμούς, σταματά έναν φίλο του.

— Δεν μ' ενδιαφέρει τόσο, ότι άπτεχε, φίλε μου, του έλεε με κάποια λύπη. Έκείνο που με πικραίνει είναι, ότι τόσο και τόσο φίλοι μου, που μου υποσχέθηκαν, ότι θα μου δώσουνε σταυρά, δεν μου τον έδωσαν.

Ο ψηφοφόρος πήρε κι' αυτός το έπιβαλλόμενο στην περίπτωση λιπημένο ύφος.

— Άλήθεια; — Με γελάσατε, αγαπητέ! — Ά, τους πελτανθρώπους! Γιατί υποσχονται, λοιπόν; Έγώ, αγαπητέ μου, το μόνο που εσταύρωσα από το ψηφοδέλτιο, ήσαν εσύ!

Και ο υποψήφιος, με μεγαλύτερη μεγαλοχλία: — Στο τμήμα που ψηφίζεις, φίλτατε, όχι σταυρός δεν βρέθηκε, αλλά ούτε καν έκα ψηφοδέλτιο!... — Και ο ψηφοφόρος ξεροκά-

Θεατρικά

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ. 27-135-29-967 • ΤΙΜΗ Δρ. 6.-

τάπτε και μουμούρισε: — Για φαντάσου!

Αν και έχουν περάσει περίπου δυό βδομάδες απ' τις δημοτικές εκλογές, οι συμπολίται διασκεδάζουν ακόμα με πολλά εστράπελα των τελευταίων ημερών της προεκλογικής περιόδου. Σ' έναν από τους κοντινούς δήμους της πρωτεύουσας, ο άγώνας μεταξύ δυό αντιπάλων υποψηφίων, πήρε τέτοιαν οξύτητα, ώστε εξελίχθη σε καυγά, όπου βγαίνουν στη φόρα τα άπλυτα αλληλών: — Αύτον θα ψηφίσετε; Αύτον που δεν έχει ιερόν και όσιον; Αύτον που δεν κυττά

Ευσεμία ενσταντανε

τη γυναίκα του παρά έχει φιλενάδες; Κι' ο άλλος, εις άπάντησιν, ώρυετο: — Αύτον θα ψηφίσετε; Αύτον που δεν μπορεί να κουμαντάρη το σπιτί του; Δεν ρωτάτε προτού δώσετε την ψήφο σας, τί γίνεται στην οικογένειά του;

Το ρωτιώτερο απ' όλα είναι, ότι οι ψηφοφόροι, την ημέρα της εκλογής, κανόνισαν και τους δυό και βγάλαν έναν τρίτο. Έτσι οι δυό αντίπαλοι έμειναν μονάχα με την ικανοποίησι, ότι έδωσαν τον άχτι τους.

Η σκηνή στη γειτονιά. Το σκουπιδοαυτοκίνητο του περιφερειακού δήμου σημαίνει συναγερμό και οι γυναίκες τρέχουν να προλάβουν με τους σκουπιδοαντενεκέδες αναχίρας. Οι υπάλληλοι παίρνουν τα σκουπίδια, τ' άδειάζουν γρήγορα και το αυτοκίνητο άμέσως φεύγει. Νά, όμως, που τη στιγμή αυτή φτάνει μια καθυστερημένη με πόν ντενέκες της:

— Έβρεε! φωνάζει στους σκουπιδιαρβήδες. Σταθήτε να πάρете και τα δικά μου! — Άλλά το αυτοκίνητο δεν

της δίνει καμιά σημασία. Και η γυναίκα, άγανακτισμένη:

— Μωρέ, δεν θα ξαναέρθουν εκλογές; Μαύρο και

δαγκωτό θα δώσω του δημάρχου!

Κι' ένας παρατυχών έχθρος της γυναικείας ψηφού: — Όρίστε η πολιτική ώριμότης των γυναικών. Μάρτυς ο σκουπιδοαντενεκές!

Νύχτα. Ένας άνθρωπάκος πάει στο δρόμο. Τύφλα στο μεθύσι. Δυό βήματα δεξιά κι' άριστερά. Κάι μονολογεί:

— Άμάν! Μ' έκαψε η άφιλότιμη!

Κλονίζεται λιγάκι, χάνει την ισορροπία, ύστερα την βρίσκει πάλι και δόστου και ξανά:

— Άμάν! Μ' έκαψε η άφιλότιμη!

Μερικοί διαβάτες που τον βλέπουν, σχολιάζουν.

— Για τη γυναίκα του, λέει.

Τέλος, ένας απ' τους περιέργους, τον πλησιάζει και ρωτά:

— Καμιά σκορδόπιστη σ' έκαψε;

— Έκείνος το χαβά του: — Άμάν! Μ' έκαψε η άφιλότιμη. Γι' αυτό πήγα και τ' άηπα, για να ξεχάσω!

— Ποιαν, τέλος πάντων; Ποιά σ' έκαψε;

— Η Έφορτά!... — Και το μυστήριο λύεται. Με άλλα λόγια: Πύρ, γυνή και θάλασσα, κακά τρία. Και η Έφορτά τέσσερα!... Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ

Διαδίδει' επιμόνως, ότι στην κυκλοφορία, κι' «περμεύονα» θα μπουόνε κινισμαγή λεωφορεία, τα οποία θάχουν όλες τις ανθρώπινες άνεσεις, θα μπουορν δε να διαθέτουν έως έβδομητά θέσεις.

Περί λόγων... παραδάνας πρόκει' όμως, άρισμέ (νους), γιατί ο κόσμος είναι, πλέον, άπολόγως πεπεισμένος, ότι θέσεις έβδομητά θ' αναφωορν στις ταμπέλλες και διακόσιους επιβάτες θά... παστώορν σαν σαρκά ψηφοδέλτιο!... (δέλλες!)

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ

«Ο ζωγράφος Μπονιέ άπο-
τραδήχτηκε από το μοντέλο κι
άρχισε την υπομονητική δου-
λειά της μινιατούρας. Σιωπη-
λά εργάστηκε μία ώρα πάνω
στο φιλντσί. Όταν τελείωσε
ή Σελέστ ένοιωσε μία ανα-
κούφισι. Είχε κουραστή. Ο
ζωγράφος τότε της είπε:
— Σκέφτηκες αυτό που σου
είπα; Μη μου άπαντάς ακόμη,
σκέψου πρώτα... Έμεις είμα-
στε φίλοι τώρα πιά. Δουλεύ-
ουμε μαζί αρκετούς μήνες. Σε
γνωρίζω καλά και σ' εκτι-
μώ. Έμαθα ν' αγαπάω τον ή-
ρεμο χαρακτήρα σου, την ελ-
κρινειά σου. Είσαι η γυναί-
κα που όνειρευόμουν...»

— Άγαπήθη μου Μπονιέ,
σου είμαι ευγνώμων για την
πρόστασι σου να με παντρευτείς,
τού είπε ή Σελέστ. «Η άρνη-
σή μου όμως δικαιολογείται...
Έπειδή είμαι ελλεικρινής, σου
λέω πως δεν σ' αγαπώ. Εί-
σαι για μένα ένας καλός φί-
λος, τίποτ' άλλο. Η φίλη δεν
είναι έρωτας...»

— Και τί σου χάρισε ως τώ-
ρα ο έρωτας; Ένα γάμο και
το διαζύγιο. Χρόνια πόνου και
μοναξιάς...

— Αυτό είν' αλήθεια, είπε ή
Σελέστ. «Ακριβώς γι' αυτό το
λόγο, δεν αγαπώ πιά κανένα,
δεν μπορώ ν' αγαπήσω κανέ-
να. Φοβάμαι τις απογοητεύ-
σεις...»

— Σκέψου ώστόσο. Θά σέ
κάνω ευτυχισμένη...
— Θά μείνουμε δυο καλοί φί-
λοι. Έίως με τον καιρό...
Σώπασαν και οι δυο. Ο
ζωγράφος ξανάρχισε να δου-
λεύει.

«Έξαφνα, άκούστηκε να χτυ-
πούν την πόρτα του άτελιέ. Ο
ζωγράφος άνοιξε:
— Γεια σου, Μαξιμ, τι έκ-
πληξι! Φώναξε στο φίλο του.
— Περνούσα από δω και ήρ-
θα να σέ χαιρετήσω...
Οι δυο άντρες μπήκαν στο
άτελιέ. Ο Μπονιέ έκανε τις
συστάσεις:
— Ο δικηγόρος Μαξιμ Λω-
ράν, ή κυρία Σελέστ Μεζόν.

«Ο Λωράν φίλησε το χέρι
της Σελέστ.
— Συγχατήρια, Ζάν, είπα
στο ζωγράφο, για το μοντέλο
σου! Σίγουρα με την κυρία
θα ζωγραφίσεις άριστουργήμα-
τα. Είναι πάρα πολύ ώραια!»
Η Σελέστ κοκκίνισε.
— Σ' ευχαριστώ, Μαξιμ. Έ-
σύ καταλαβαίνεις αυτό τέχνη
κι' από όμορφες γυναίκες, Ο
Μαξιμ. Σελέστ — πρόσθεσε
γελάοντας στη νεαρή γυναίκα
— είναι τυχερός στον έρωτα...
— Ω! μην είσαι υπερβολι-
κός, Ζάν. Πάνε τώρα πιά αυ-
τά. Σε σαράντα μέρες παν-
τρεύομαι με την Πολέτ!

— Με τη μικρή που είνε στην
Αλγυνη; Με την κόρη του δι-
καστού; Αυτή σ' έρωτεύθηκε
από την πρώτη μέρα που σέ
είδε!...
— Και σεις, είστε έρωτευμέ-
νοι με τη μνηστή σας; τον
ρώτησε ή Σελέστ.
— Έγώ, άπάντησε με σοβα-
ρό τόνο ο Μαξιμ. Έίως να μην
είμαι έρωτευμένος, γιατί δεν
γνωρίζα ακόμη τον έρωτα,
άλλά ή Πολέτ είναι ή γυναίκα
που θέλω να παντρευτώ και ή
μητέρα που θέλετα για τα
παιδιά μου. Είναι τρυφερή
και γλυκειά...»

Κάποια στιγμή, ή Σελέστ
κίτταξε το ρολόι της.
— Πρέπει να σας συνοδεύω,
της πρότεινε ο Μαξιμ. Έχω το
αυτοκίνητό μου.
— Ευχαριστώ πολύ.
— Όταν βγήκαν έξω, ο Μα-
ξιμ είπε στη Σελέστ:
— Άς πάουμε μαζί ένα ά-
περιτίφ.

Η Σελέστ ήθελε ν' άρνη-
θώ, μα δεν είχε. Ένα τραπέζι, σέ
κάποιο κομψό κέντρο, και φλυ-
άρησαν άρκετη ώρα.
— Όταν χωρίζονταν, ο Μαξιμ
της πρότεινε:
— Έρχεστε αύριο βράδυ να
φάμε μαζί!
— Συμφωνώ, είπε, μολοντί
μέσα της ένοιωσε πως αυτό

δεν ήταν σωστό.
— Άόρβω να σας παρω στις
όχτώ... Άλλη μέρα συναντήθη-
καν έξω από το άτελιέ. Σε λί-
γο, με το αυτοκίνητο του Μα-
ξιμ, βρέθηκαν σ' ένα εστιατό-
ριο, κοντά στη θάλασσα. Ο
ουρανός έλαμπε από τ' αστέ-
ρια, τονά στη θάλασσα. Με-
τα το φαγητό, χόρεψαν, φλυ-
άρησαν χαριτωμένα.

Επειτα γύρισαν κατά τα
μεσάνυχτα. Πριν φτάσουν στην
πόλι, ή Μαξιμ σταμάτησε μία
στιγμή το αυτοκίνητο στην ά-
ρη της λεωφόρου. Τράβηξε πά-
νω του τη Σελέστ, που δεν άν-
τιπρόσθηκε, και τη φίλησε στο
στόμα. Δίχως και οι δυο να
το καταλάβουν, ένοιωθαν τη
φλόγα της αγάπης να τους
καίη...
Χωριστήκαν στο σπίτι της
Σελέστ μ' έν' ακόμη φλογέρο
φίλι.

Πέρασε κατόπιν μία βδομά-
δα. Η Σελέστ πόζαρε για
το Μπονιέ, άνατριχιάζοντας
κάθε φορά που χτυπούσε το
κουδούνι. Μέσα της μετρούσε
τις μέρες που άπέμειναν ως
την άναχώρησι του Μαξιμ.
— Έτσι, συναντήθηκαν ξανά
έν' άπογεύμα. Καταλάβαιναν
πως δεν μπορούσαν πιά ν' ά-
ντισταθούν στον έρωτά τους.
Ο Μαξιμ την πήγε στο σπίτι του.

— Ένα βράδυ, καθώς ήταν
αγκαλιασμένοι, χτύπησε το
κουδούνι. Η Σελέστ άνοιξε.
— Ήταν ο ταχυδρόμος. Άφισε
ένα γράμμα από τη μνηστή του
Μαξιμ, την Πολέτ. Ένα γράμ-
μα άισθηματικό, όλο άνησυ-
χία.

«Φαντάζομαι — έγραφε ή
Πολέτ — πως οι δουλειές σου
σ' άπασχολούν, άλλ' αυτός δεν
είναι λόγος να μη μου γρά-
φεις...»
Η Σελέστ διάβαζε κι' αυ-
τή πάνω από τον ώμο του φί-
λου της.

— Πρέπει να της το γράψω-
με, είπε ο Μαξιμ.
— Τι πράγμα;
— Μα... για τον έρωτά μας.
Έγώ θέλω να μείνω μαζί σου.
Έσύ είσαι ο έρωτας, που δεν
τον ήξερα...

— Μη μιλάς τώρα γι' αυτό,
του άπάντησε σιγά ή Σελέστ.
Μη γράφεις όμως τίποτα για
μάς τους δυο.
— Όπως θέλεις, αγάπη μου.
Και οι δύο έπιασαν τις εύτυχίες
συνεχίστηκαν. Η Σελέστ τις
μετρούσε άπελπισμένα. Ο χω-
ρισμός της από το Μαξιμ ή-
ταν γι' αυτή θάνατος, άλλ' έ-
πρεπε να θυσιαστή για την ά-
γάπη τη δική του, για τη ζωή
του, που την ήθελε καθαρή,
έξωτερη σαν τον ούρανο, για-
τί δεν έπρεπε σαν τίμιος άν-
τρας ν' άθετηση το λόγο του,
σε μία κοπέλα που τον περι-
μενε μ' έμπιστοσύνη. Ο Μα-
ξιμ βέβαια την άγαπούσε κά-
θε μέρα και πιο πολύ, άλλ' ή
Σελέστ έπρεπε να φύγη από τη
ζωή του, να σβύση από την
ανάμνησί του.

Την τελευταία μέρα, ο Μα-
ξιμ έφυγε, όπως συνήθως για
τις δουλειές του. Η Σελέστ
τον ξαναφώναξε. «Ήθελε ακό-
μη ένα φίλι.

— Ένα φίλι φλογερό, ατέ-
λειωτο, του είπε, έτοιμη να
κλάψω.
— Μα τί έχεις; τη ρώτησε
γλυκά, βλέποντας την ταραχή
της. Τόσο μ' αγαπάς;
— Να!... πολύ... όσο δεν φαν-
τάζεσαι!

Κι' όταν έφυγε ο Μαξιμ μά-
ζεψε κλαίγοντας τα πράγματά
της και τούγραψε: «Γυρίζω
στον Μπονιέ». Ήταν το μόνο
γράμμα που θα πίστευε ο Μα-
ξιμ. Ήξερε πως εκεί δεν θα
πήγαινε να τη ζητήσει.

Έκλεισε την πόρτα του σπι-
τιού, όπου είχε περάσει τόσες
ευτυχισμένες μέρες, και κατέ-
θηκε άργά τις σκάλες. Η μι-
κρή βαλίτσα της ήταν γι' αυ-
τή ένα βάρος ασήκωτο. Άφη-
σε τα κλειδιά του σπιτιού στο
βυρσορό. Κι' έφυγε κλαίγον-
τας για τη χαμένη της εύτυ-
χία...
Α. ΝΤΥΚΡΟΚ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

«Η νέα έφευρεσι του Έσπανού Γκά-
ρθια, σύμφωνα με την όποια ο υποβολέυς,
με μία ειδική γραφομηχανή, θα μπορή να
άποτυπώσει πάνω στη ράμπα με φωτεινά
γράμματα το κείμενο κάθε θεατρικού έρ-
γου, έγινε γνωστή με πολύ ικανοποίησι
από τους ήθοποιούς, ιδιαίτερα όμως από
τους θεατροφίλους.

— Η πληγή του υποβολέιου ήταν πάν-
τα πολύ ένοχλητική για τους θεατές, ιδι-
αίτερα δε του μουσικού θεάτρου, όπου συ-
χνά άκούεται περισσότερο ή φωνή του υ-
ποβολέα, από την φωνή των ήθοποιών.

— Μοναδική εξαίρεσι άποτελούν πάν-
τα τα δυο κωμικά θέατρα, όπου, ως γνω-
στόν, οι παραστάσεις δίδονται πάντοτε
χωρίς υποβολέα.

Στην μακεδονική πρωτεύουσα, αντι-
θέτως με τις παγοδρομίες, που δεν προσ-
εέλκυσαν το μεγάλο ένδιαφέρον του κοινού,
σημειώνει μεγάλες πιένες ή «Λυρική
Σκηνή».

— Έτσι, επί δύο συνεχώς μήνες, τόσο
με τις όπερες, όσο και με τις όπερέττες,
κατόπιν, ή «μνείναι» των εισπραξιών της
δεν έπεσε κάτω από τα 10 εκατομμύρια.

Το «Ακροπόλ» στεγάζεται όριστικά
και, από την άπόμενη σεζόν, θα λειτουρ-
γήσει και ως χειμερινό θέατρο.

— Συμφωνά με το σχέδιο, που ή έκ-
τέλεσί του θα στοιχίση περί τα 15 εκα-
τομμύρια νέες δραχμές, το «Ακροπόλ», θα
γίνη το μεγαλύτερο άθηναϊκό θέατρο, αφού
ο έξώστης του μόνο, διαρρυθμίζόμενος, θα
περιλαμβάνη περισσότερες από 500 θέ-
σεις, ή δε πλατεία του 1.000, με νέα ά-
ναπαυτικά καθίσματα.

Στην «Σπασμένη στάμνα», την κλα-
σική κωμωδία του Κλάιστ, με την όποιαν
άρχίζει σήμερα τις παραστάσεις του, στο
Δημοτικό Πειραιώς, ο θιασός της Κρατι-
κής Σκηνής, για πρώτη φορά, ο γνωστός
τυπίστας Γιάννης Γκιωνάκης έμφανίζεται
σε κύριο ρόλο, μαζί με τον Χρήστο Εύ-
θυμίου. Στο ίδιο έργο πρωταγωνιστούν έ-
πίσης ή Έλενη Χαλκούση κι' ή Καίτη
Λαμπροπούλου.

Στο ίδιο θέατρο θα έπαναληφθή κα-
τόπιν, επί εύκαιρία της πεντηκονταετηρι-
δος του κ. Σ. Μελά, ή γνωστή κωμωδία
του «Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται», με τον
Χριστόφορο Νέξερ, στο ρόλο του Προκόπη
Κολαούζου.

Χαρακτηριστικό είναι, ότι ή κωμω-
δία αυτή του κ. Μελά είναι το μόνο έλ-
ληνικό έργο, που σημειώσε άργότερα ρε-
κόρ παραστάσεων και σαν μουσικό έργο.

Η περίφημη Σαλώμη υπ' αριθμόν 2,
θα κάνει την εμφάνισί της και στην όδον.
Πράγματι, ή μικρούλα Μαρία-Λουίζα, για
τις τολμηρές εμφανίσεις της όποιες τόσος
έγινε θόρυβος το καλοκαίρι, θα χορέψη το
«Χορό της Σαλώμης» με τα 7 πέπλα στο
φίλμ του Χαϊρόπουλου το «Κατρακύλι-
σμα».

Το «Τραγουδι της βρύσης» είναι μία
έντελώς καινούργια σύνθεσι του μεσέτρου
και συνθέτου κ. Τάκη Μωράκη, που άπο-
δίδουν πολύ έπιτυχμένα στο φίλμ «Γκόλ-
φω» ή Ζωή Μάγγου και το «Τρίο Αρμονία».

Η Λέλα Μαρτίνι, που γύρισε στην
Έλλάδα, ύστερα από παραμονή 11 μηνών
στη Νέα Υόρκη, όπου έσημείωσε άξίολο-
γες έπιτυχίες, κατά το ταξίδι της έπιστρο-
φής της, είχε μία δυσάρεστη περιπέτεια:
— Ξέχασε μέσα στο υπερωκεάνιο, με
το όποιο ταξίδευε, δυο από τις βαλίτσες
της και παρουσιάστηκε ανάγκη να τηλε-
γραφήση έπειγόντως από το Παρίσι, για
να τις βρή.

Οι φίλοι του τραγουδιού, θα έχουν
την εύκαιρία να άκούσουν προσεχώς στην
Αθήνα δυο ζένες βεντέτες του τραγου-
διού, την μαυρή Τζέσιους από το Χάρ-
λεμ της Νέας Υόρκης, και την Σπανιάλα
Βικτώρια ντε λά Τόρε.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το βάσανο της ψήφου

άργο ρυθμό, ξαφνικά, έβαλε φωνή στον ά-
στυφύλακα που βρισκόταν στην πόρτα:
— Έεεεε, τί γίνεται εκεί μέσα και άρ-
γούμε τόσο; Για να ψηφίσουν πάνε μέσα ή
για να... γεννηθούν;
Ο άστυφύλακας της εξήγησε με χαμό-
γελο:
— Διαλέγουν, κυρία μου, τα ψηφοδέλτια.
Και ή Ξανθίππη, έξω φρενών:
— Διαλέγουν; Μη χειρότερα, Παναγία
μου, μη χειρότερα! Φουστάνια είναι και τα
διαλέγουν!

Στο μεταξύ, έβλεπε τις νέες ψηφοφόρι-
σες, που έφταναν και που κατά πλειοψηφία
ήταν γρήες:

— *Ηρβες, Ξανθίππη;
— *Ηρβα, βέβαια!
— Τι ψήφισες, Ξανθίππη;
— Βάμδα!
— Γιατί, Βάμδα;
— Γιατί έτσι! Λογαριασμό θα σου
δώσω;
Η ιστορική αυτή ήμέρα, είχε και τη συνέ-
χεια της το βράδυ — το βράδυ αυτό, που
στάθηκε πολυτάραχο για τον καυμένο τον
Έρεμία. Γιατί, μόλις το ραδιόφωνο άρχισε
να ληπ' άποτελέσματα κι' ο κ. Έρεμίας
τόλμησε να χαμογελάση λίγο, έπειδή πρώ-
τος έρχόταν ο δικός του υποψήφιος και τε-
λευταίος της Ξανθίππης, έκλειψε φούντωσε:
— Τι γελάς, βλάκα; Τι γελάς; Αυτά
είναι τα πρώτα άποτελέσματα. Πίσω έχει ή
αχλάδα την ούρα!
Αλλά, όσο προχωρούσε ή ώρα κι' όσο το
ραδιόφωνο έλεγε καινούργια άποτελέσματα,
τόσο άναβε ή Ξανθίππη. Και, σε μία στι-
γμή, έξαλλη, βόησε:
— Κλείστο!
— Μα στάσου ν' άκούσουμε, Ξανθίππη.
— Κλείστο το ρημάδι! Όλο βλακείες
λέει άπόψε!
— Μα δεν λέει βλακείες, Ξανθίππη μου.
— Άποτέλεσματά δίνει.
— Κλείστοοοοο, τσίριξε ή Ξανθίππη και
ο κ. Έρεμίας, τρομαγμένος, έκλεισε το
ραδιόφωνο.

Έλα, όμως, που άκούοντουσαν τα ρα-
διόφωνα της γειτονιάς! Έξω φρενών ή Ξαν-
θίππη, άνάγκασε τον Έρεμία να πείση να-
ρίς-ναρίς και τον κουκούλωσε με το πα-
πλωμα, για να μην άκούη. Κι' από τότε, ο
δύστυχος, δεν έχει ήσυχια.

— Και καλά τώρα, λέει άπελπισμένος.
Σκέψου τί θα γίνη στις βουλευτικές έκλο-
γές. Θά σκοτωθώ με την Ξανθίππη! Σί-
γουρα θα σκοτωθώ με!

Και δεν έχει άδικο ο δύστυχος.

Αναψε και κόρωσε ή κ. Ξανθίππη

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καταρράκωσις

Όποια καταρράκωσις του ήμετέρου κύρους!
Έγώ ο δρών άείποτε εις φλογερώδεις τζιρούς
υπεόπτην ρεζιλίκιον θινεις πολυακιδώς
υπό τινος περιπαθούς, πλην άγενοους Διδός.
Θέλων τούτεστιν μεταβείν προχθές εις Άμαρούσιον,
και εισελθών περιπαρής εις το οικειόν μβούσιον,
εμβρός μου, ω του θαύματος, είδον την λεγαμένην
εις θέσιον του δχημάτος άνέτως καθημένην.
Και αισθανθείς συγκινησιον κι' έρωτικην λαχράραν,
αφού τετράκις έξυσον την πάνσοφόν μου κάραν
κι' αφού εξ έρωτος σφοδρού όλίγον ερυθρίασον
έλαβον θάρρος τελικώς κι' άβρώς της έμειδίσασον.
Και συνεκίχων τοιγαρούν την νόμιμον μου δράσιν
και με την αιγλήν την γνωστήν ταις πάσαις και τοίς
(πασιν)

περιπαθώς ήτένινον έν μέσω του μβούσιου,
απληρώνων την κορμίαν μου δίκην κυ-
(παρισίου).
Τούτεστιν έπεδείκνυνον νεότηπα και
(σφριγός)

κι' ένώ, ω παίδες, ένοιωθον έρωτικώ-
(δες ρίγος),
είδον την Δίδα, ω θεοί, να με κυττά
(έν γένει)

λίαν ένθέρμως τοιγαρούν και συγκε-
(κινημένη).
(«Εψήθη το ειδύλλιον», έοκέφθην έν
(χαρά,

κι' ένώ έπίστευον αυτήν του έρωτός
(μου δούλην
ήγέρθη εκ της θέσεως ή Μις κι' ω
(συμφορά,
μοι είπεν λίαν εύγενώς: «Καθόσατε...
(παπούλη!...»)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Νετζίπ καταλαβαίνει ότι το περιεχόμενο της επιστολής του ουζούγου του δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Η 'Αρμάν πέφτει στην άγκαλιά του. 'Εξω φρενών, η ποιητικότητα Δελπαστέ διατάσσει τους ανθρώπους της να σκοτώσουν τον Νετζίπ και την 'Αρμάν. 'Αλλά τότε ούτως ή 'Αρμάν, η εμφάνισή του Κισλάραγα που έρχεται εκ μέρους του σουλτάνου και της βαρύνουσας Βένεζελντ. Η 'Αρμάν φεύγει μαζί με την τελευταία, ενώ ο Νετζίπ τρέχει στο σερράι. Στο μεταξύ, έχει αρκίσει η επίθεσις εναντίον των επαναστατών.

20^{ον} Ο Χουσεΐν πασάς διέταξε τότε τον 'Ιμβραήμ 'Αγά να ετοιμάσει τα κανόνια του.

Η διαταγή εκτελέστηκε άμεσα. Οι πυροβολητά άναφαν τις θρυαλλίδες και στάθηκαν πίσω από τα κανόνια έτοιμοι να βάλουν φωτιά.

Πύρ! διέταξε ο Χουσεΐν πασάς, κραδαίνοντας το σπαθί του πάνω από το κεφάλι του.

Τα όκτω κανόνια του 'Ιμβραήμ 'Αγά εκπυρόσφρηναν ταυτόχρονα. Τα βλήματα έπεσαν όλα πάνω στη δεξιά πτέρυγα της πύλης των στρατώνων και την έκαναν συντριμμία. Η είσοδος σκεπάστηκε από σώματα γενιτσάρων. Οι νεκροί κολυμπούσαν μέσα στο αίμα τους, ενώ οι τραυματισμένοι ξεφάνιζαν από τον πόνο.

Ο 'Ιτζέτ Μεχμέτ πασάς προχώρησε τότε και πέταξε ένα σακκούλακι με χρυσά νομίσματα ανάμεσα σ' ένα λόχο πελτών.

Εμπρός, γενναίοι μου! φώναξε.

Ένας στρατιώτης, που λεγόταν Μουσταφάς, άρπαξε αυτό το σακκούλακι και ώρμησε προς το μέρος της πύλης. Πολλοί άλλοι τον άκολουθούσαν.

Έπειτα από λίγο, οι υπερασπιστές της πύλης έφευγαν πανικόβλητοι.

Ο 'Ιμβραήμ άγας άφησε τότε μια διμοίρια να φυλάει τα κανόνια και με τους υπόλοιπους άνδρες του χύθηκε μέσα στον περίβολο των στρατώνων του 'Ατ Μείντανι.

Η σύγκρουσις ήταν τρομερή. Κι' από τα δύο μέρη, πολεμούσαν με αληθινή λύσσα.

Ο 'Ιμβραήμ άγας πληγώθηκε σε λίγο στο πόδι από σφαίρα. Δεν θέλησε, όμως, ν' άπομακρυνθώ κι' εξακολούθησε να παρακινεί τους άνδρες του και να τους ένθαρρυνή με το παράδειγμά του.

Τα τακτικά στρατεύματα κέρδιζαν ολοένα έδαφος. Η επίθεσις είχε τώρα γενικευθή. Πυκνά σύννεφα καπνού υψώνονταν πάνω από την πλατεία των στρατώνων.

Στο τέλος, οι γενιτσαροί είδαν ότι δεν θα κατάφεραν ν' άνθέξουν περισσότερο.

Άποφάσισαν τότε να εγκαταλείψουν τον έξωτορικό περίβολο και να κλειστούν μέσα στα κτίρια των στρατώνων, όπου είχαν άφθονα τρόφιμα και πολεμοφόδια.

Μόλις πάρθηκε αυτή η άπόφασι, τα καζάνια των όρτάδων μεταφέρθηκαν βιαστικά στις έσωτερικές αυλές, ενώ τα παράθυρα των στρατώνων γεμίσαν από γενιτσάρους, που άρχισαν ένα πυκνό πυρ εναντίον των σουλτανικών στρατευμάτων.

Ο λοχαγός 'Ιμβραήμ αναγκάστηκε τότε να τραβήξει προς τα πίσω τους άνδρες του και να τους μοιράσει σε μικρές ομάδες. Κάθε μια απ' αυτές είχε για στόχο ένα από τα παράθυρα.

Μην πυροβολήτε ένας - ένας, άλλ' όλοι μαζί! φώναξε ο 'Ιμβραήμ, που εξακολουθούσε να διευθύνει τον άγώνα μ' όλο που πονούσε φοβερά από το τραύμα που είχε στο πόδι.

Η τακτική αυτή είχε πολύ καλά άποτελέσματα. Οι γενιτσαροί δεν δείχνονταν πια το ίδιο τολμηροί όπως πριν. Πυροβολούσαν

τώρα κρυμμένοι πίσω από τα παράθυρα, αλλά δεν τολμούσαν να εμφανιστούν σ' αυτά. Γιατί άμέσως δέχονταν όμοβροντίες από τους άνδρες του 'Ιμβραήμ.

Θαυμάσια! Έλεγε ο λοχαγός. Κρύβονται τώρα σαν ποικίλοι... Άμα μάς έρθουν ενισχύσεις, θα κάμωμε μια καινούργια επίθεσις και θα τους σαρώσωμε.

Έπειτα από λίγο μπήκε στην αυλή των στρατώνων ο Νετζίπ πασάς, που ήθελε να ίδι με τα ίδια του τα μάτια την κατάσταση και να μετάσχη στον άγώνα. Είχε φέρει μαζί του τρεις λόχους πεζικού και δύο λόχους σκαπανών, που οι άνδρες τους φλέγονταν από την επιθυμία να όρμήσουν εναντίον των στρατώνων.

Ο 'Ιμβραήμ άγας του εξήγησε με ποιο τρόπο, κατά τη γνώμη του, έπρεπε να γίνη η επίθεσις.

Έκείνο που με δαιμονίζει, συνέχισε, είναι ότι βλέπω στο τελευταίο από τα παράθυρα των καταρραμένων δερβίση Σεϊτάν που κρατάει στο χέρι του ένα τουφέκι, ενώ δεν ξέρει να το χειρισθώ. 'Αλλ' αν δεν κάνω λάθος, δεν είναι μόνος του... Βλέπω κοντά του ένα νέο, που μου φαίνεται ότι είνε ο άπιστος γιός σας Σουλεϊμάν βέης... Σίγουρα θα τον ανέστησε ο Σεϊτάν με τις μαγείες του...

Ενστασις

Οι ναυαγοί

Κάμποσοι ναυαγοί έχουν μέρες, μέσα στη βάρκα. Οι προμήθειες έσώθηκαν και ακόμα να φανή στεριά. Τι να γίνη; Άποφάσισαν κι' έφαγαν τόν... μούτσο.

Την επομένη ήθε η σειρά ενός ναύτη. Όλοι ώρμησαν, λοιπόν, εναντίον του, με τα μαχαίρια στα χέρια.

Μια στιγμή, βρέ παιδιά. Σταθήτε να σας πω πρώτα! κραύγασε περφόρομο το ύποψηφιο θύμα.

Λέγε!... άποκρίθηκαν όλοι μαζί.

Ο μελλοθάνατος, λοιπόν, ναύτης, πήγε σε μιαν άκρη της βάρκας κι' έβγαλε μια κάσα γεμάτη από... κονσέρβες. Κανένας από τους ύποψηφους ναυαγούς δεν είχε πάρει είδησι αυτή την κάσα.

Καλά, του έλεπε τότε κάποιος, αφού ύπήρχαν τσούρες, γιατί δεν τώλεγεσ προύτερα;

Περιμένα να φάτε δυο-τρεις ακόμα από σας, για να λιγοστεύουν τα ατόματα, άπάντησε ο ναύτης. Δεν ήξερα πως είχατε έμένα στο μάτι!...

Ο ΦΑΚΟΣ

—Ο γιός μου! τραύλιζε ο Νετζίπ, που έγινε κατακίτρινος περισσότερο από ντροπή παρά από όργη. Θα ήταν καλύτερο να είχε πεθάνει παρά να πάρη μέρος σ' αυτή την άνταρσία...

Τη στιγμή εκείνη, ο Νετζίπ χτυπήθηκε από σφαίρα στο στήθος.

Πληγώθηκε, έλεπε, προσπαθώντας να στηριχθώ πάνω στο μπράτσο του λοχαγού. Ο 'Ιμβραήμ φώναζε άμέσως δύο από τους στρατιώτες του.

Σηκώστε τον πασά στα χέρια σας και πηγαίνετε τον σε κάποιο από τα γειτονικά σπιτία, τους διάταξε.

Δεν είνε τίποτε, ψιθύρισε ο Νετζίπ. Και συ επίσης είσαι πληγωμένος... Έχω ακόμη αρκετές δυνάμεις...

Δεν βλέπετε πόσο αίμα χάνετε; του έλεπε ο 'Ιμβραήμ. Το χιτώني σας έγινε κατακόκκινο...

Δεν πειράζει, άπάντησε ο Νετζίπ. Θέλω να πάρω κι' εγώ μέρος στην επίθεσι.

Τράβηξε άμέσως το ξίφος του και, μπαίνοντας μπροστά από τους στρατιώτες του, τους διέταξε να προχωρήσουν.

Άλλ' έπειτα από μερικά βήματα, αίσθανθηκε τα γόνατά του να λυγίζουν και σωριάστηκε κάτω.

Ο 'Ιμβραήμ έτρεξε άμέσως κοντά του.

Πάρε το ξίφος μου, του έλεπε με άδυνατη φωνή ο Νετζίπ. Στα χέρια σου άς γίνη ρομφαία θανάτου... Άν πεθάνω, θα το παραδώσω στο σουλτάνο χωρίς να σκουπίσης το αίμα των γενιτσάρων που θα βρίσκεται πάνω σ' αυτό... Χάιρε, 'Ιμβραήμ...

Μερικοί στρατιώτες σήκωσαν στα χέρια τους τον πληγωμένο κι' έτρεξαν να βγούν από τον περίβολο των στρατώνων.

Η επίθεσις, που είχε άνακοπή για μερικές στιγμές, συνεχίστηκε.

Τα σουλτανικά στρατεύματα, μ' όλο που οι πυροβολισμοί από τους στρατώνες έπεφταν τώρα έντονότεροι, προχωρούσαν όλοένα.

Ο 'Ιμβραήμ άγας, που βρισκόταν πάντα στην πρώτη γραμμή, είχε, ξαφνικά, μια έμπνευσι. Άρπαξε μια άναμμένη θρυαλλίδα από τα χέρια ενός πυροβολητού και, τρέχοντας, έβαλε φωτιά στα ξύλινα παραπήγματα των σφαγείων που βρισκόνταν στην άριστερη πτέρυγα των στρατώνων. Οι στρατιώτες του μιμήθηκαν το παράδειγμα του και σε λίγο τα παραπήγματα αυτά καίγονταν σαν πυροτέχνημα. Από κεί η φωτιά πέρασε και στους στρατώνες.

Κάψατε άλλοτε ζωντανό τον ένδοξο άρχηγό μου Μουσταφά Μπαϊρακτάρη, ούρλιαζε ο 'Ιμβραήμ. Με τη φωτιά θα άφανισθήτε και σεις τώρα! Όδόντα αντί όδόντος και όφθαλμόν αντί όφθαλμού! Σκύλοι, γεννήματα σκύλων, βγήτε, αν τολμάτε, από την κόλασι αυτή της φωτιάς! Σας περιμένουν τα καλοσπονισμένα σπαθιά μας και οι σφαίρες των όπλων σας!

Οι γενιτσαροί, μ' όλο που η θέσις τους ήταν άπελπιστική, δεν είχαν δειλιάσει ως εκείνη τη στιγμή. Άλλά, μόλις είδαν τις φλόγες να τους ζώνουν από παντού, άρχισαν να χάνουν το θάρρος τους.

Όλόκληρο το κτίριο των στρατώνων καίγονταν τώρα. Από το έσωτερικό του δεν άκουγες τίποτε άλλο από άγριες κραυγές και κατάρες. Πολλοί από τους γενιτσάρους που βρισκόνταν εκεί μπερδεύονταν μέσα στις φλόγες και δεν κατάφεραν να βγούν. Άλλοι ώρμούσαν σαν τρελλοί έξω. Άλλ' οι στρατιώτες τους υποδέχονταν με χάλια από σφαίρες και τους άνάγκαζαν να ξαναγυρίσουν μέσα στην κόλασι της φωτιάς.

Έπειτα από δυο ώρες, στο μέρος αυτό όπου το πρωί ακόμη ύψώνονταν ο άπέραντος στρατώνας των γενιτσάρων είχαν άπομείνει

μόνον μερικά μαυρισμένα έρείπια που έκάπνιζαν. Άνάμεσα σ' αυτά ήταν σκορπισμένα έδώ κι' εκεί άπανθρακωμένα πτώματα.

Όσοι γενιτσαροί είχαν σωθώ, γυρίζαν στους δρόμους της Σταμπουλ, γυρεύοντας κάποιο άσυλο, που κανείς δεν είχε τη διάθεσι να τους παραχωρήσει. Οι ντελάληδες, τρέχοντας δεξιά κι' άριστερά, φώναζαν πως όποιος έκρυβε γενιτσαρο στο σπίτι του, θα άποκεφαλιζόταν.

Η καταπακτιή

Ο Κούρδος Γιουσούφ είχε παρακολουθήσει όλη τη φοβερή σκηνή, καθισμένος σ' ένα πεζούλι κοντά στο πίσω μέρος των στρατώνων.

Δεν είχε δώ τίποτα, αφού δεν μπορούσε να δώ. Άλλά το έξασκημένο στους θορύβους των μαχών αυτό του, τον είχε κάμει να καταλάβη όλες τις φάσεις της άγριας συμπλοκής. Ότι δεν μπόρεσε να καταλάβη, του το είχε άφηγηθώ το παιδί που έστεκε πλάι του.

Δεν βλέπεις τίποτε ακόμη; το ρώτησε σε μια στιγμή.

Τίποτ' άφέντη, άπάντησε αυτό. Οι στρατώνες έχουν σκεπασθώ από τις φλόγες και τους καπνούς.

Κι' οι γενιτσαροί που ήτανε μέσα;

Φεύγουν... άλλος από δώ... κι' άλλος από κεί...

Κι' ο άνθρσπός μας;

Δεν τον βλέπω...

Τα μάτια σου τέσσερα, παιδί μου, έλεπε ο Γιουσούφ. Ο άνθρσπός μας δεν είναι αρκετά γενναίος για να προτιμήσει να σκοτωθώ. Και τώρα που χάθηκε, κάθε έλπίδα, θα φύγη από τους πρώτους... Άκούω πατήματα... Μήπως είναι αυτός;

Όχι, άφέντη.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

Το παιδί, ξαφνικά, έλεπε:

Άφέντη, νάτος!... Ο παραμάγειρος του 27ου όρτά τρέχει μαζί μ' ένα δερβίση μπτατζή... Κι' οι δυο έχουν πετάξει τα όπλα τους...

Τα όπλα είναι άνυπόφορο βάρος για τους δειλούς, άπάντησε ο Γιουσούφ. Τρέξε γρήγορα, παιδί μου, και πές τους πως ο παλιός τους φίλος Γιουσούφ, μ' όλο που κινδυνεύει να χάσει το κεφάλι του, είναι πρόθυμος να τους κρύψει στο σπίτι του... Πήγαινε...

Το παιδί έφυγε άμέσως και ξαναγύρισε έπειτα από λίγο.

Έρχονται, έλεπε.

Ο Θεός είναι μεγάλος, άπάντησε ο Γιουσούφ. Δός μου το χέρι σου...

Έπειτα από λίγο, έμπαιναν όλοι στο σπίτι του Γιουσούφ.

Ο Σεϊτάν έτρεξε να του φιλήσει τα χέρια.

Ο Θεός κι' ο Προφήτης να σου άναταποδώσουν το καλό που μάς έκαμες, του έλεπε.

Νικηθήκατε, λοιπόν, άφεντάδες μου; τους ρώτησε ο τυφλός.

Άλλοίμονο! άπάντησε ο Χουσεΐν, άναστενάζοντας. Τα εύρωπαικά τουφέκια έθριάμβευσαν! Η θρησκεία κι' η άνδρεία χάθηκαν πιά από το πρόσωπο της γης. Ούτε τους ραγιάδες θα μπορούμε να φορολογούμε, ούτε θα παίρνουμε τριπλούς και τετραπλούς μισθούς! Από έδώ κι' εμπρός θα γίνουμε δούλοι του σουλτάνου! Η παλιά δόξα των γενιτσάρων έσβυσε για πάντα!

Γιατί ν' άνακατευτώ σ' αυτή την ιστορία! έλεπε ο Σεϊτάν, άναστενάζοντας με τη σειρά του. Μήπως δεν κέρδιζα αρκετά, πωλώντας προσευχές και θεραπεύοντας άρρώστους με το σάλιο μου και με στίχους από το Κοράνιο;... Έσύ, Χουσεΐν, με παρέσυρες στον όλεθρο! Καταραμένε παραμάγειρε, γιατί να σ' άκούσω;

Ο Χουσεΐν βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά του και τον άρπαξε από το μανδύα.

Καταραμένε δερβίση, τολμάς και να το λές; του φώναξε. Συ κι' οι όμοιοί σου μάς παρακινήσατε στην άνταρσία και σεις είσαστε η αίτία της καταστροφής μας!... Τώρα να ίδης!... Θα σε τιμωρήσω όπως σου άξιζει για το κακό που μάς κάματε!

Ο Γιουσούφ μπήκε στη μέση και τους

χώρισε με το ραβδί που κρατούσε στα χέρια του.

Δεν ντρεπόσαστε; τους έλεπε. Τι να πώ, λοιπόν, έγω που έπαθα χειρότερα από σας;... Μήπως έσύ, Χουσεΐν, δεν μούκανεσ αυτή την πληγή, που εξ αίτιας της έχασα το φως μου;... Και συ, δερβίση Σεϊτάν, δεν με χτύπησες, ενώ ήμουν άοπλος και δεν είχα κανένα γύρω μου για να με υπερασπισθώ;

Έχεις δίκιο, άπάντησαν με μια φωνή ο Χουσεΐν κι' ο δερβίσης. Η μεγαλοψυχία σου είναι για μάς ένα διδακτικό μάθημα... Σου έκάμαμε κακό και συ μάς άναποδίσεις καλό... Ο Θεός να σ' έλεση!

Άς μη θυμόμαστε τα περασμένα, έλεπε ο Γιουσούφ. Άνθρωποι είσαστε και πεσαστε σε λάθος. Μά τώρα βρισκόσαστε σε μεγάλο κίνδυνο... Δεν πρέπει, λοιπόν, έγω, ο παλιός συνάδελφος και φίλος σας, να σας βοηθήσω όσο μπορώ;

Ο Άλλάχ να σου άναποδώσει ό,τι έκαμες για μάς, άπάντησε κι' οι δυο.

Έκείνη τη στιγμή, ο μικρός που ώδηγούσε τον τυφλό Γιουσούφ, μπήκε στο δωμάτιο.

Άγάδες μου, έλεπε, έφερα ένα πιάτε με φρέσκο καϊμάκι, ένα ψητό μπουτί αρνιού, τυρί, ψωμί και μια στάμνα με κρασί της Τεϊνδού.

Σκέφθηκα πως θα είσαστε πεινασμένοι, έλεπε ο Γιουσούφ. Γι' αυτό έστειλα να σας φέρον καϊμάκι για να φάτε... Πέρσατε, άφεντάδες μου... Καθήστε εκεί στην ψαθα... Θάρρώ να σας βρώ, έπειτα από μια στιγμή...

Το παιδί συνόδευσε τον Χουσεΐν και τον Σεϊτάν στο γειτονικό δωμάτιο και τους έβαλε να καθήσουν σε μια ψάθα, που ήταν στρωμένη πάνω στο ξύλινο πάτωμα. Στη μέση, βρισκόνταν τα φαγητά.

Άγάδες μου, έλεπε, φάτε όσο θέλετε.

Ο μικρός περίμενε κάμποσες στιγμές κι' έπειτα ξαναγύρισε κοντά στον άφέντη του.

Έκάθησαν στην ψάθα; τον ρώτησε ο Γιουσούφ.

Ναί, άφέντη.

Κι' άρχισαν να τρώνε;

Ναί... Μόνο που τα σκυλιά που είναι νηστικά, μωρίστηκαν το ψητό κι' άρχισαν να γαυγίζουν... Οι άγάδες άνησυχήσαν...

Και τί τους είπες;

Ότι γέννησε η σκυλιά μας κι' ότι τα μικρά της, άμα πεινάει, γαυγίζουν... Γελάσανε κι' οι δυο και είπαν: 'Ο κακόμοιρος ο Γιουσούφ! Μεγαλώνει σκυλιά για να του κρατάνε συντροφιά!...

—Φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολύ το θανατο; ρώτησε ο Γιουσούφ.

Καθόλου, άπάντησε ο Σεϊτάν. Άλλά βάθελα να διαλέξω μόνος μου την καταλληλή στιγμή και τον τόπο. Αυτή την ώρα, λοιπόν, δεν αισθάνομαι την παραμικρή επιθυμία για να το κάμω.

Κάνεις λάθος, Σεϊτάν, έλεπε ο Γιουσούφ. Πρέπει να είσαι πάντα έτοιμος, γιατί δεν ξέρεις πότε μπορεί να πεθάνεις.

Δεν μπορεί να γίνη τίποτ' άλλο εκτός από ό,τι είνε γραφτό, παρατήρησε ο δερ-

—Άφέντη, νάτος!... Ο παραμάγειρος του 18ου όρτά τρέχει μαζί μ' ένα δερβίση μπτατζή...

Μπρόδο, παιδί μου, του έλεπε ένθουσιασμένος ο Γιουσούφ. Είσαι έξυπνος και γνωστικός... Γι' αυτό κι' εγώ θα σε υιοθετήσω κι' όταν θα πεθάνω, θα σου άφισω όλο το βίος μου... Έχω δυο μεταξωτά σάλια, ένα γιαταγάνι, ένα σπαθί, δυο ζευγάρια πιστόλια άσημοκαπνισμένα, χωρίς να λογαριάσουμε το σπίτι αυτό που μαζί με τα έπιπλά του, άξιζει πάνω από δυο χιλιάδες γρόσια... Έχω ακόμη και είκοσι χρυσούς μαχμουτιέδες... Όλα αυτά θα γίνουν δικά σου άμα πεθάνω. Τώρα θέλω να μου κάμης μια άόμη χάρι...

Πές μου τί θέλεις από μένα, άφέντη; άπάντησε το παιδί.

Η καταπακτιή άναποδογυρίζεται εύκολα; ρώτησε ο Γιουσούφ.

Πολύ εύκολα, άπάντησε το παιδί... Την δοκίμασα τόσες φορές... Ένα τραύμα στο σχοινί κι' οι φίλοι σου θα βρεθούν στο ύπογειο...

Σώπα, μπορεί να σ' άκούσουν, έλεπε ο Γιουσούφ. Έστρωσε καλά την ψάθα ώστε να μην καταλάβουν τίποτα.

Και βέβαια... Έχουν πέσει, άλλωστε, στο φαί και στο πιότο και δεν βλέπουν τίποτε άλλο...

Καλά... Πάω να τους βρώ... Βάλε το σκαμνί μου λίγο πιο πέρα από τους φίλους μας κι' άναψε το τσιμπούκι μου... Άμα το πετάξω κάτω, θα καταλάβω πως η στιγμή είνε καταλληλή για να τραβήξω το σχοινί... Άκούσε;

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Γιουσούφ καθόταν κοντά στους δυο φιλοξενούμενους του και καπνίζει ήρεμα το τσιμπούκι του.

Ε, φίλοι μου, τους έλεπε, το θαυμάσιο αυτό κρασί σας ξανάδωσε το θάρρος σας.

Και θέλει ρώτημα; άπάντησε ο Χουσεΐν. Νοιώθω τόσο καλά τον έαυτό μου πού όλα όσα έγιναν το πρωί μου φαίνονται σαν όνειρο.

Μά την αλήθεια, έλεπε ο δερβίσης Σεϊτάν, χωρίς έόνα, γενναίε Γιουσούφ, ίσως αυτή τη στιγμή ο άείσοδέσαστος Χουσεΐν άγας κι' εγώ να ταξιδεύαμε μαζί για τον άλλο κόσμο...

Φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολύ το θανατο; ρώτησε ο Γιουσούφ.

Καθόλου, άπάντησε ο Σεϊτάν. Άλλά βάθελα να διαλέξω μόνος μου την καταλληλή στιγμή και τον τόπο. Αυτή την ώρα, λοιπόν, δεν αισθάνομαι την παραμικρή επιθυμία για να το κάμω.

Κάνεις λάθος, Σεϊτάν, έλεπε ο Γιουσούφ. Πρέπει να είσαι πάντα έτοιμος, γιατί δεν ξέρεις πότε μπορεί να πεθάνεις.

Δεν μπορεί να γίνη τίποτ' άλλο εκτός από ό,τι είνε γραφτό, παρατήρησε ο δερ-

Τὰ προκαταρκτικά ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Περίεργοι νόμοι σὲ διάφορες
χῶρες

Μιά κοπέλλα 21 ἐτῶν καὶ ὁ ἀγαπημέ-
νος της, ποὺ πλησίαζε τὰ τριάντα, τῶ-
σκαν ἀπὸ τὰ σπιτία τους στὴν Ὀλ-
λανδία καὶ πήγαν κρυφὰ στὴν Ἀγγλία
γιὰ νὰ παντρευτοῦν. Ἀμέσως μετὰ τὴν
τελετὴ τοῦ γάμου πήραν τὸ πλοῖο καὶ
ἀναγύρισαν στὴν πατρίδα τους, ὅπου
ἀρχίσαν τὴν καινούργια ζωὴ τους.

Οἱ δύο νέοι προτίμησαν νὰ παντρευ-
τοῦν σὲ μιὰ ξένη χώρα, μακριὰ ἀπὸ τοὺς
δικούς τους, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τῆς ἐνῆλ-
κης κοπέλλας δὲν ἐκτεταλέυθησαν ἐπὶ
τοὺς ἀπὸ τὸν γάμο τους καὶ γι' αὐτὴν, σύμφωνα
με τοὺς νόμους τῆς Ὀλλανδίας, μὴ νὰ
δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ χωρὶς τὴν συγ-
κατάθεσιν τῶν δικῶν της, ἀν δὲν ἔχη πε-
ράσει τὰ τριάντα! Στὴν Ἀγγλία ὅμως
οἱ νόμοι σχετικά με τὸ γάμο εἶναι πῶς
ἐλαστικοὶ καὶ ἡ συγκατάθεσις τῶν γονέ-
ων εἶναι ἀπαραίτητη μόνο γιὰ τοὺς νέ-
ους καὶ τῶν δύο φύλων, ποὺ δὲν ἔχουν
γίνει ἀκόμη 21 ἐτῶν.

Αὐτὴ ἡ διαφορά τῶν νόμων σχετικὰ
με τὸ γάμο, ποὺ ἐκμεταλλεύθηκαν οἱ δύο
Ὀλλανδοὶ, παρατηρεῖται στὶς περισσό-
τερες χῶρες τοῦ κόσμου. Εἶναι ἀρκετὰ
δύσκολο νὰ βρεθοῦν δύο χῶρες, ποὺ νὰ
ἔχουν τοὺς ἴδιους νόμους σχετικά με τὸ
γάμο καὶ τὰ προκαταρκτικά του, δηλαδὴ
γιὰ τὴν ἡλικία ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ
νέοι ὅταν παντρεύονται καὶ γιὰ τὸ πότε
πρέπει νὰ παίρνουν τὴν συγκατάθεσιν τῶν
γονέων τους.

Ἡ διαφορά αὐτὴ παρατηρεῖται ἀκό-
μη καὶ στὶς διάφορες περιοχὲς μιᾶς ὁ-
ράς, ὅπως στὴν Ἡνωμένη Πολιτεία, ὅ-
που κάθε Πολιτεία ἔχει καὶ τοὺς δικούς
της νόμους γιὰ τὸ γάμο καὶ τὰ προ-
καταρκτικά του.

Στὴ Μεγάλη Βρετανία ἡ διαφορά
αὐτὴ εἶναι ἀισθητὴ. Ἐνῶ στὴν Ἀγγλία,
οἱ νέοι ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ 21 ἐτῶν πρέ-
πει ἀπαραίτητως νὰ ἔχουν τὴν συγκατά-
θεσιν τῶν γονέων τους γιὰ νὰ παντρευ-
τοῦν, στὴ Σκωτία ἡ συγκατάθεσις αὐτὴ
δὲν εἶναι ἀπαραίτητη, οὐτε γιὰ παιδιὰ
πάνω ἀπὸ 15 ἐτῶν! Γι' αὐτὸ ἀλλοῦστε
ἴσως τὰ ζευγάρια τῶν Ἀγγλῶν ποὺ ἀλ-
ληλοπαύονται, φωντίζοντας νὰ ἔχουν ἐ-
ξασφαλιστὴν ἀπὸ πρὶν δύο εἰσιτήρια γιὰ
τὴν Σκωτία. Ἡ μόνη δυσκολία γιὰ κεί-
νους ποὺ πηγαίνουν νὰ παντρευτοῦν ἔ-
κει, εἶναι ὅτι πρέπει νὰ μείνουν ἐπὶ δύο
καπνέτες μέρες στὸ ἔδαφος τῆς Σκωτί-
ας, ὥστε ὁ γάμος νὰ εἶναι ἔγκυρος.

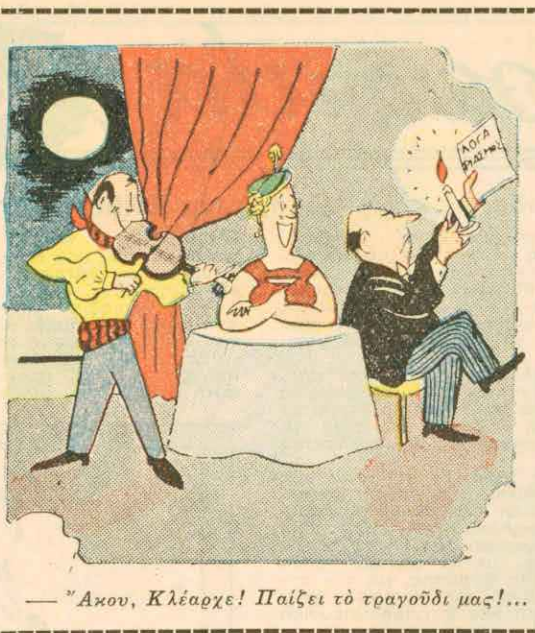
Οἱ νόμοι τῶν διαφόρων περιοχῶν τοῦ
Καναδά ἐπίσης, εἶναι πολλοὶ καὶ ἀρκε-
τὰ περίεργοι. Στὴν Ἀλμπέρτα, χρειάζε-
ται ἡ συγκατάθεσις καὶ τῶν δύο γονέων
γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι μετὰ 16 καὶ
18 ἐτῶν. Ἀν ὅμως εἶναι μετὰ 18 καὶ
20 ἐτῶν, μποροῦν νὰ παντρευτοῦν, ἐφό-
σον θὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ὁ-
νός ἀπ' τοὺς γονεῖς. Ἀν μάλιστα ἡ κο-
πέλλα εἶναι πάνω ἀπὸ 18 ἐτῶν, ἀνεξάρ-
τη καὶ ζῇ μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς της,
μπορεῖ νὰ παντρευτῇ χωρὶς νὰ χρειάζε-
ται ἡ πατρικὴ ἢ ἡ μητρικὴ συγκατάθεσις.

Στὸ Ὄνταριο, ὁ γάμος ἐπιτρέπεται
ἀκόμη καὶ σὲ παιδιὰ ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ
14 ἐτῶν ἀλλὰ, ὥσπου νὰ κλείσουν τὰ 18
χρειάζονται τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων.
Στὸ Κεμπέκ ὁ γαμπρός πρέπει νὰ εἶναι
τουλάχιστον 14 ἐτῶν καὶ ἡ νύφη νὰ μὴν
εἶναι μικρότερη ἀπὸ δώδεκα.

Στὴ δυτικὴ Αὐστρία ἰσχύουν οἱ ἴ-
διοι νόμοι μετὰ τὸ Κεμπέκ, ὅσον ἀφορᾷ
τὸ ὄριο τῆς ἡλικίας. Ἀν ὅμως κάποιος πα-
ραβῇ τὸ νόμο καὶ παντρευτῇ σὲ μικρό-
τερη ἡλικία ἀπὸ τὴν νόμιμη, ὁ γάμος δὲν
ἀκυρώνεται. Οἱ δύο συζυγοὶ ζοῦν μαζὶ,
ἔχουν ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν
τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γάμου τους, διὰ φτά-
σου στὴ νόμιμη ἡλικία.

Στὴ σημερινὴ Ρωσία, ἐπίσης, δὲν εἶ-
ναι μόνο ἡ διαδικασία τοῦ γάμου ποὺ ἀ-
πλοποιήθηκε, ἀλλὰ καὶ τὰ προκαταρκτι-
κά του. Οἱ νέοι ποὺ θέλουν νὰ παντρευ-
τοῦν, δὲν ἔχουν παρά νὰ πᾶνε στὸ ἐνδίκ-
γραφεῖο, νὰ δηλώσουν διὰ θέλουν νὰ παν-
τρευτοῦν καὶ μετὰ σὲ λίγα λεπτὰ θὰ εἶ-
ναι νόμιμα ἐνῶμενοι.

Πρὶν ἀπὸ τὴν λιγύλεπτη τελετὴ, ὅμως,
τόσο ὁ ἄνδρας, ὅσο καὶ ἡ γυναίκα, ἔ-
χουν τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξουν ποῖο ἐ-
πώνυμο θὰ χρησιμοποιοῦν ὡς συζυγοί.
Ὁ ἄνδρας μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ ἐπώνυ-
μό του ἢ ἂν θέλῃ—πράγμα ποὺ ἔχει
συμβῇ—μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ ἐπώνυμο τῆς
γυναίκας του. Ἡ γυναίκα, ἐξ ἄλλου,
μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ δικό της ἐπώνυ-
μο ἢ, ἀκολουθώντας τὰ καθιερωμένα, νὰ
πάρῃ τὸ ἐπώνυμο τοῦ συζύγου της.

— "Ακου, Κλέαρχε! Παίζει τὸ τραγοῦδι μας!..."

ΠΕΖΟΙ ΛΥΡΙΣΜΟΙ

ΦΤΗΝΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

"Ἦτανε βράδυ ἀπαλὸ καὶ" εἶχε μουσκέψει
τὸ μαντηλάκι σου ἀπὸ δάκρυα καρφά...
Ποτὲ τὰ δάκρυα δὲν τὰ στεγνώνει ἡ σκέψις
οὐτε τῆς γνώσης μας τὰ λόγια τὰ κλαφτά...

*
Ἀνακατέντηκε ἡ ἀγάπη μας καὶ πάλι
μὲ χίλιες-δύο πικρὲς πεζότητες, φριχτές,
μπήκε στὴ μέση «ἀντρογολιστρά» ἡ βιοπάλη
κι' εἶσαι τὸ σήμερα μὰς θύμισε τὸ χτές...

*
Κι' ὅμως, ἀγάπη μου, τὸ αὔριο ν' ἀτενίζης
καὶ νάχης πίστι στὸ Θεὸ καὶ στὴ ζωὴ.
Μ' αὐτὴ τὴν πίστι τὴν καρδιά νὰ πλημμυρίζῃς
γιατ' εἶναι κάτι, ποὺ σοῦ δίνει ἀναπνοή!...

*
Ἡ λογικὴ φέρονε «μιζέρια». Καὶ ἡ γνώσις,
αὐτὸ ποὺ λένε «πειρά», φιάχνει τοὺς καὶ μόνους.
Ποτὲ τὰ δάκρυα δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ στεγνώσῃ
καὶ σὲ «πλουτίζει» κάθε μέρα... με λυγμονή!...

*
Θέλει κουράγιο ἡ ζωὴ καὶ μὴ σὲ μέλλῃ,
ἀν ἴσως σήμερα δὲν ἔχουμε λεφτά.
Θὰ δῆς ἂν πῆς: «Κάποτε ἡ μοῖρα θὰ μὰς θέλῃ»,
πὼς καὶ τὰ λίγα... θὰ μὰς φαίνεται ἀρκετὰ!

*
Θέλει ἡ ζωὴ νὰ τὴν κυτᾶς μ' αἰσιοδοξία,
μ' ἕνα χαμόγελο παράλογο, τρελλό!
Νάσαι «μηδὲν» καὶ νὰ θαρρῇς πούγεις ἀξία!
Κανεὶς Θεὸς δὲν ἀγαπάει τὸ δειλό!

*
Πάντα στὸ αὔριο θὰ πρέπῃ νὰ πιστεῦς
χωρὶς αἰτία, χωρὶς λόγο, στὰ τυφλά!
Τὸ κάθε τι στὰ δυνεῖρά σου νὰ γυρνεῖς
κι' ὅλο νὰ λὲς πὼς «ὄλα θάβρουνε καλὰ».

*
Πρέπει, ἀγάπη μου, τὸ αὔριο ν' ἀτενίζης
καὶ γάχης πίστι στὴν ἀγάπη, στὴ ζωὴ,
μ' αὐτὴ τὴν πίστι τὴν καρδιά νὰ πλημμυρίζῃς,
γιατ' εἶναι κάτι ποὺ σοῦ δίνει ἀναπνοή!

*
Πρέπει στὸ μέλλον νὰ πιστεῦς πέρα ὡς πέρα!
Κι' ἂν ἴσως, τίποτα καλὸ δὲν θὰ γενῇ,
τότε... προσμένοντας θ' ἀσπρίσουμε μὴ μέρα
καὶ θὰ πεθάνουμε μ' αὐτὴ τὴν προσμονή!
ΕΥ.

Ἡ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΗ

δίαιτα τοῦ κόσμου

Δεικνέξῃ ἀπαγορευμένα φαγώ-
σιμα

Ἐπὶ πολλὴν εὐδὴν δίαιτες, ποὺ
συνιστᾶνται ἀπὸ τοὺς ἐιδικούς σ' ὁ-
σες κι' ὅσους ποθοῦν φλογερά νὰ χά-
σουν μερικὰ παραπάνω κιλά ἀπ' τὸ
βάρος τους. Λίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι
ποὺ τὶς ἀκολουθοῦν πιστὰ. Κι' αὐτὸ
συμβαίνει, εἴτε γιὰτὶ εἶναι πολὺπο-
λὺς, εἴτε γιὰτὶ ἐπιβάλλουν μεγάλους
κι' ἐνοχλητικούς περιορισμούς καὶ ἀ-
παγορεύσεις.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μετὰ
δίαιτα ποὺ ἐπινοῶνται ἀπὸ Νευροκέρ-
ς γιατροὺς ἐπειτὰ ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν πε-
ρίστα. Αὐτὴ μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ
ὡς ἡ ἀπλουστερὴ τοῦ κόσμου. Συγ-
χρόνως ὅμως, φαίνεται πὼς εἶναι ἀπο-
τελεσματικώτατη στὸ νὰ μεταβάλλῃ
τοὺς κοιλιακούς σὲ... ἀεροδυναμικούς!

Δὲν χρειάζεται πιά νὰ σκοτίζεται κα-
νεὶς μετὰ εἰδικὰ μενού, οὐτε νὰ κουρά-
ζῃ τὸ μυαλὸ του μετὰ ὑπολογισμοὺς γραμ-
μαρίων καὶ θερμίδων. Μπορεῖ νὰ τρώῃ
ὅσο θέλει, ὅταν θέλει καὶ ὅτι θέλει
—ἐκτός μονάχα ἀπὸ δεκαεῖς φαγώσιμα.

Τὰ ἀπαγορευμένα αὐτὰ εἶδη εἶναι
τὰ ἑξῆς: ψωμί, παξιμάδια, ζυμαρικά,
ρύζι, πατάτες, λάδι, βούτυρο φρέσκο,
ζάχαρη, κρέμα, γάλακτα, μαρμελάδες, σο-
κολάτα, κρέμα, σάλτσες, σουπές (πη-
χτές), καρύδια. Δὲν χρειάζεται, ἀφαι-
ρῶς, πολλὸς κόπος γιὰ ν' ἀποστηθίσῃς
κανεὶς τὸν κατάλογό τους, ὥστε νὰ
τ' ἀποφεύγῃ πάντα σάν... τὸ διάβολο!

Θὰ περιλαμβανώμεθα πιθανότατα σ'
αὐτὸ τὸν κατάλογο πράγματα ποὺ σὰς
ἀρέσουν. Πρέπει ὅμως, βέβαια, νὰ στε-
ρηθῇ μερικὲς εὐχαριστίες, ὅταν ἀ-
ποφασίζεις νὰ κανεὶς δίαιτα. Σὰς
μένουν ἀλλοῦστε τόσα καὶ τόσα ἄλλα
φαγώσιμα.

Ἀποφύγετε τελείως τὰ 16 ἀπαγο-
ρευμένα εἶδη ἐπὶ ἑνὶ μηνί, καὶ θὰ δῆ-
τε ὅτι θὰ χάσετε 8—10 κιλά, καὶ μα-
κριὰ χωρὶς νὰ ὑποστῇ κανεὶς κλονί-
σῃ ἢ ὕγιαλη σὰς, καὶ δίχως νὰ γινῇ
στὴν παραμικρὴν κατάπτωσιν τὸν
σωματικὸν σὰς συνδεμένην. Ἀν δὲν σὰς
ἀρκῇ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀν, δηλαδὴ
θέλεις ν' ἀδυνατίσεις ἀκόμη περισσό-
τερο, παρατείνετε τὴν δίαιτα ἀκόμη πῶς
πολύ, ὅσο σὰς ἀρέσει. Δὲν ὑπάρχει κα-
νεὶς χρονικὸς περιορισμὸς σ' αὐτὸ.

Ὅταν κρινεῖτε ὅτι χάσατε πιά ἀρ-
κετὰ κιλά, εἶναι εὐκόλο νὰ διατηρή-
σετε τὸ βάρος σὰς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο,
κάνοντας μετρία μόνο χρῆσιν τῶν 16
ἀπαγορευμένων φαγητῶν. Ἀν δὲ ἡ ζυ-
γορία σὰς πῇ ὅτι παχαίνετε καὶ πάλι,
τὰ ξαναποκλείετε ἀπ' τὴν διατροφή σας.

Ἡ δίαιτα αὐτὴ εἶναι ἀπλὴ, σαφὴς
καὶ ἀλάσθητη. Ἐνῶ ὅμως ἔχει ἐπιεικὴ
μορφὴ, πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἀυστη-
ρότατα. Ἀν π. χ. φάτε μιὰ φέτα ψω-
μί, θ' ἀκολουθήσῃ μοῖρα καὶ δεύ-
τερη, καὶ πολλὰ γρήγορα θὰ χάσετε
πιά τὸ λογαριασμό! Σ' αὐτὸ ἀλλοῦ-
στε ἀφελεία ἢ ἀποτυχία ποὺ σημει-
ώσουν οἱ περισσότερες ἄλλες δίαιτες:
στὶς «μικροπαραχωρήσεις» ποὺ κάνουν
σὺν αὐτὸ τοὺς ἐκείνους ποὺ τὶς ἀκο-
λοθοῦν.

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ δίαιτα αὐτὴ
δὲν προϋποθέτει παράλογες υπερβολές.
Δὲν ὑπάρχει λόγος π. χ., ἐπειδὴ ἀπα-
γορεύεται τὸ ψωμί, ν' ἀρνηθῇμε νὰ
φάμε ἕνα πιτσὸ μπιζέλι μετὰ μερικὰ κα-
θουρδιασμένα ψωμάκια! Οὐτε μπορεῖ,
βέβαια, νὰ βλάψῃ τὸ ἐλάχιστο κοπι-
νησμένο παξιμάδι ποὺ ἔχουν ἀπ' ἑξῶ
τὰ μυαλά πανέ...

Ἀπ' τὴν ἀποψὶ τῆς καλῆς διατρο-
φῆς, ἡ δίαιτα αὐτὴ εἶναι τελεία. Ἡ
ἀποψία — προσωρινὴ ἀλλοῦστε — τῶν
16 ἀπαγορευμένων τροφῶν δὲν στερεῖ
τὸν ὀργανισμό ἀπὸ τὶς θρεπτικὰ οὐ-
σίες, τὰ ἀλάτα καὶ τὶς βιταμίνες ποὺ
τοῦ χρειάζονται.

Ἀν θέλετε ὥστόσο, μπορεῖτε νὰ συμ-
πληρώσετε τὴν δίαιτα σὰς με τοὺς ἑ-
ξῆς τρεῖς βασικούς κανόνες:

Πίνετε μισὴ ὀκτὼ γάλα τὴν ἡμέρα.
Τρώτε κάθε μέρα μιὰ ὠμὴ σαλάτα,
δίχως λάδι.

Τρώτε κάθε μέρα λίγες ντομάτες ἢ
ὠμὸ λαχανό.

Μολονότι ἡ δίαιτα αὐτὴ δημοσιεύε-
ται γιὰ πρώτη φορά, ἐφαρμόζεται ὁ-
μως ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἀπὸ τοὺς
πελάτες τοῦ Νευροκέρους γιατροῦ. Ὁ-
λοὶ τοὺς λοιποὺς βεβαιώνουν ὅτι κάνει
θαύματα.

ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΣΤΟ ΕΞΗ!

Ο Χι, δὲ με γέλασαν οἱ ὀφθαλμοί μου.
Αὐτὴ ἡ ἐξαισία κοπέλλα, μετὰ τὸ πικάντι-
κο προσωπάκι, τὰ παχουλά κατακόκκι-
να χεῖλια, τὰ σταθάτα μάτια καὶ τὴν
λυγερὴν κορμοστασιά, μετὰ τὰ εἰσθὰ μαλ-
λιά ποὺ ξεπετοῦσαν ἀταχτὲς χαριτωμένες τούφες
ἀπὸ τὸ κομμάτι κατελάκι, μετὰ τὴν τάντα
περασμένη μάγκικα στὸν ὄμο, καὶ τὸ λικνιστικὸ
βάδισμα, μοῦ χαμογέλασε. Καὶ μοῦ χαμογέλα-
σε πρώτη — ἦταν ἡ μόνη φορά πὺς τὴν
ἐνα τέτοιο ἀπίστευτο περιστάσιον. Τὶς ἄλλες φο-
ρές, πάντα ἐγὼ χαμογελοῦσα πρώτος χωρὶς νὰ
παίρνω ἀνάλογη ἀπάντησι. Ἐνῶ ἐτούτῃ... Μὲ κύ-
ταζε ἐπιμονὰ καὶ ἀστραφτερά, πονηρὰ καὶ παι-
χνιδιάρικα καὶ τὸ χαμογελάκι τῆς ζωγραφίστηκε
στὰ προκλητικὰ τῆς χεῖλια.

Στάθηκα, σάν νάπαθα ἡλεκτροπληξία. Κι' ἀ-
ναρωτήθηκα: Μήπως ἐμφανικὰ ἐγίνα ἀφαισίο-
ς καὶ ἐκῆκα ἐντύπωσι; Μήπως μετὰ τὴν πρώτη μα-
τίαν, κατὰλαβε τί ψυχικοὶ ἥσαστροι κρύβονταν πῶς
ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου μου καὶ θέ-
λησε νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμό της μ' αὐ-
τὸ τὸ χαμόγελο; Κάτι ἀπὸ τὰ δύο θάπρεπε
νὰ ἦταν. Κι' ὅποιο καὶ νὰ ἦταν, πολὺ με
κολάκευε. Τρία δευτερόλεπτα κράτησε ἡ ἡ-
λεκτροπληξία μου κι' ἐπειτὰ ἀκολούθησε τὴν
ἐξοχὴν ἐκείνη κοπέλλα ποὺ μετὰ τὴν ἐκείνη
χαμόγελο της.

—Μαμαζέλι, με συγχωρεῖτε. Ὑποθέτω ὅτι
κάπου γνώριζαμε ἀν δὲν κάνα λάθος. (Τὸ
κλασσικὸ κῶλο).

—Γιὰ μιὰ στιγμή ἔτσι νόμισα κι' ἐγώ. Σὰς
πῆρα γιὰ κάποιο γινώστώ μου. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔ-
κανα τὸ λάθος.

—Δὲν πειράζει. Καμμιά φορά τὰ λάθη βγαί-
νουν σὲ καλὸ. Ἐγώ, παραδειγματὸς χάριν,
ἀν καὶ δὲν μοιάζετε μετὰ καμμιά γινώστω μου
κι' οὐτε σὰς ἔχω ἐναῖδι ποτὲ, ἔχω τὴν ἐντύ-
πωσιν σάν νὰ σὰς ἐξέρω χρόνια.

Γέλασε κρυστάλλινα.

—Βλέπω ἐρχεσθε κατ' εὐθείαν στὸ προκεί-
μενο. Σιγά-σιγά θὰ μοῦ πῆτε πὼς μ' ἀγα-
πάτε κι' ὅλας!

—Δὲν εἶμαι τόσο υπερβολικός. Ἀλλὰ μπο-
ρεῖ νὰ σὰς ἀγαπήσω. Ἐχω προαίσθησι. Ἐπι-
τρέπετε νὰ σὰς προσφέρω ἕνα γλυκίσμα;

—Ὁχι, ὄχι, σὰς εὐχαριστῶ. Εἶμαι βιαστική.

—Τότε νὰ σὰς συνοδεύσω.

—Ὁχι, ὄχι, δὲν θέλω. Στὴν ἄλλη γωνία

με περιμένει ἡ θεία μου.

—Νὰ συνοδεύσω κι' αὐτή.

—Ὁχι, ὄχι... τρελλοῦσατε;

—Τότε πὼς θὰ γίνῃ; Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ

σὰς ἐναῖδι.

—Καλὰ. Αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται. Ἀν καὶ δὲν

τὸ βρῶσκω σωστῶ.

—Τὸ βρῶσκω ἐγώ.

—Τέλος πάντων... Θὰ με περιμένετε... θὰ

με περιμένετε...

—Θέλετε αὐριο τ' ἀπόγευμα μπροστὰ στὴν

Ἀγγλικὴ ἐκκλησία;

—Ὁχι, ὄχι... Πολὺ κέντρον. Προτιμῶ κά-
ποιο τέρμα. Στὰθεῖτε, θὰ σὰς πῶ ἐγώ. Ἐχω

ὅπ' ὅμι μου κάποιο ἀπόγευμα μαγαζάκι, στὰ

Πατήσια. Σὰς πῆφτε μακριὰ;

—Καὶ ὁ "Ἀρης δὲν μοῦ πέφτει μακριὰ,

προκειμένου νὰ σὰς ἀνταμώσω.

—Λοιπὸν, αὐριο κατὰ τὶς ἑπτὰ. Θὰ κατε-
βῇτε τέρμα, θὰ πάρετε τὸ δρόμο δεξιά καὶ

θὰ ρωτήσετε ποῦ εἶναι ἕνα κέντρο ποὺ λέγεται

«Πράσινο Κέφι».

—Κεὶ θὰ με περιμένετε.

—Στὶς ἑπτὰ.

—Ἐφτά μ' ὀκτώ. Ἀν ἀργήσω καὶ λιγάκι, δὲν χάθηκε ὁ κόσμος.

Γιατὶ οἱ ὄρες μου εἶναι δύσκολες.

—Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή μετρώ τὰ δευτερόλεπτα.

★

Τὸ «Πράσινο Κέφι». Βρέθηκα ἐκεῖ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ παρά τέταρτο, ὅτι
εἶχε πάρει νὰ σουρουπώνῃ. Ἦταν μιὰ μύρα ἀπομονωμένη, μετὰ
καμμιὰ τριανταριά τραπέζια. Ἐπίασε ἕνα τραπέζι σὲ τέτοια θέσι.
Ὅστε νὰ βλέπω στὴν εἴσοδο. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν ὑπῆρχε πελατεία
στὸ μαγαζὶ, παρεκτός δύο κύριοι ὄλο, ποὺ καθόντουσαν ὁ καθένας
σὲ ἄλλο τραπέζι μετὰ μιὰ μπουκάλια μύρα ὁ καθένας μπροστὰ του
κι' ἕνα πιτσὸ. Ρομαντικοὶ τύποι τὸ δίχως ἄλλο, πρέπει νὰ τοὺς ἀρέσει
ἡ μοναξιά κι' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ ἦταν ὅτι χρειάζονταν γιὰ ρεμβασμὸ
καὶ περισυλλογῇ. Ἰσως νὰ περιμένον καὶ τὴν παρέα τους, ὅπως καλὴ
ὥρα ἐγὼ τὴ δική μου. Κι' οἱ γυναῖκες πάντα ἀργοῦνε στὸ ραντεβού
τους, ὅπως πάλι καλὴ ὥρα ἢ... μαρὲ γιὰ
σκέψου. Τώρα θυμήθηκα πὼς εἶχα ἐξαχθεῖ νὰ
ρωτήσω πὼς τὴ λένε. Ἀλλὰ τί σημασία ἔ-
χει; Εἶτε Καίτη τὴ λέγανε, εἶτε Ρόζα, εἶτε
Κικίτσα, ἐμένα μοῦ χαμογέλασε καὶ μ' ἀγά-
πησε. Μοῦ εἶπε, λοιπὸν, ἑπτὰ μ' ὀκτώ. Ἐγώ
κι' ἐνῶσα ἐδῶ θὰ ἤμουνα.

Τὸ γκαρσόνι:

—Τὶ θὰ πάρετε;

—Φέρτε μου μιὰ μύρα.

—Μόνο φιάλη.

—Φιάλη.

—Κι' ἀπὸ μεζέ;

—Αἶ, κανόνιος ἐκεῖ ἕνα μεζεδάκι.

Κανόνιος ἕνα μεγάλο πιτσὸ μ' ἕνα πολὺ
μικρὸ κομμάτι ψητὸ, σαλάτα καὶ τυρί. Ἐγώ
εἶχα πῇ «μεζεδάκι» ἀλλὰ αὐτὸς τὸ πῆρε
ἀλλοῦστε.

Κι' ὅλο κύτταζα πρὸς τὴν εἴσοδο. Κατὰ τὶς
ἑπτὰ καὶ δέκα σταματᾷ ἕνα ταξὶ μπροστὰ

κάλα στο ξη! Μιά μπουκάλα στο δώδεκα.

Στις εφτάμισι ήμαστε έντεκα. Τρεις φάτσες τις αναγνώρισα, ήτνε και χτες. Α! καλώς τον. Μα κι' ο κοτσονάτος με τὸ γαυφάλλο και τις άσπρες γκέτες. Πάει και κάθεται κι' αυτός, ακριβώς στο ίδιο τραπέζι όπου και τὸ περυσμένο βράδυ.

Μιά μπουκάλα στο δεκατέσσερα!

Κι' έρχονται κι' άλλοι. Όχτω ή άρα σχεδόν όλα τὰ τραπέζια πιασμένα.

Μιά μπουκάλα στο δεκαοχτώ. Οχτώμισι άρχισε ή διαλύσι. Άλλα έρχοντοσαν και φρέσκοι. Δύο έφευγαν. Δύο έπιαναν τὴ θέσι που άδειαζε και τὸ γκαρσόνι σε αδιάκοπα πάε κι' έλα. Ήρθαν και στίς έννηα και στίς εννιάμισι και στίς δέκα. Θά ήρθαν, δηλαδή και μέχρι τριάντα. Όπου, όταν, κατά τὰ μεσάνυχτα απόμεινα πάλι τελευταίος και προσήλθε τὸ γκαρσόνι γιά νά πληρωθῇ, τὸ ρώτησα:

Δέν μου λές, σέ παρακαλώ. Όλο άντρες και μάλιστα σκέτοι έρχονται στο μαγαζί σας;

Ξέρω κι' εγώ; Κι' έμένα μου κάνει έντύπωση. Έτυχε σήμερα.

Μά έτυχε και χτες.

Ός φαίνεσθαι, τὸ βρίσκουν ήσυχο τὸ μαγαζί κι' έρχονται γιά ψυχικό ξεκούρασμα.

Εσθυσαν και πάλι τὰ φώτα κι' έσθυσε και κάθε μου έλπίδα. Τώρα πιά δέν ήτανε νά ξανάρθω. Ή πικάντικη εκείνη μαμαζέλ με τ' άστραφτερά μάτια, μου τὴν είχε κάνει κοπάνη, που λένε και στη δημοτική. Τι νά γίνῃ; Μιά άποτυχία ακόμα. Τὸ μόνο που με παρηγορούσε ήτανε πως κι' οί άλλοι συνάδελφοι είχανε βγῇ γελασμένοι.

Όπου, μία βδομάδα άργότερα, καθώς διάβαινα τὴν οδόν 'Ακαδημίας, τὸ μάτι μου άρπάζει τὴ λεγόμενη, από μακριά, νά χαμογελά. Μά δέν πρόφτασα, είχε προφτάσει άλλος, που τὴ σταμάτησε κι' έπιασαν κουδέντα. Προχωροῦν λίγα βήματα, κάτι λένε χαμογελαστοί κι' οί δύο τους, εγώ ακολουθῶ. Ο κύριος βγάζει ένα καρτέ και κάτι σημειώνει. Χαιρετά και χωρίζονται. Συνεχίζω τὴν παρακολούθησι — δύο γωνίες πιό κάτω κάποιος κύριος που έχογαν αντίθετα στέκεται, παίρνει τὸ δρόμο προς τὰ κάτω, κάτι τὴς λέει. Συνεχίζουν μαζί τὸ δόμο λίγα βήματα, τὰ λένε, χαιρετιούνται. Τὸ μυαλό μου φωτίζεται. 'Αλλά ή μαμαζέλ έχει μὴ κι' όλας σ' ένα ταξί, μου έφυγε. Μου μένει ὁ μυστήριος.

Ταξέρνα τὸ 'Πράσινο Κέφι' του λέω, τέρμα Πατ'σιων, αἰριο τὸ βράδυ έφτά μ' όχτώ.

Όχι, όχτώ μ' έννέα! μου άπαντά.

ΤΑΙ Εισθε στη δεύτερη βάρδεια.

Τι έννοείτε; τὰ ρωτά 'λασμένος. Ποιος είσθε;

Πολιτικός συνάδελφος. Λοιπόν, νά μὴ πάτε. Δέν θάρθῃ.

Είναι αδύνατον νά μὴ έρθῃ. Μου γέλασε πρώτη. Και θά πάω.

Λαμπρά. Θά συναντηθούμε εκεί!

Είχα πάει πιό νωρίς. Ήτανε κι' άλλοι έφτά. Μόνοι τους. Μόλις είδα τὸν άνθρωπό μου, σηκώθηκα:

— Έδώ! τὸ φώναξα και τοῦ δείξα καρέκλα.

Κάθισε.

Γκαρσόν! Δύο μπουκάλες. Δύο μπουκάλες στο ξη!

Προσέξατε, λέω στὸν κύριο, τὴ λέξι μπουκάλες; Και πως τὴν έχρωμάτισε τὸ γκαρσόνι;

Πως θέλετε νά τὴν πῇ;

Τότε κυττάξετε αὐτοῦ που κάθεται γύρω-γύρω σὰ τραπεζάκις, σέ στάσι άναμονῆς. Νά κι' αὐτοῦ που έρχονται τώρα... Ώ! καλώς τονε! Κι' ὁ γένος με τίς άσπρες γκέτες και τὸ γαυφάλλο. Ξερετε τι περιμένουν οίοι αὐτοί;

Τὴν τίμα τους.

Ναί, άλλα ποιά τίμα τους; Ο καθένας τὴ δική του.

Δέν μπορῶ νά σας εισαγάγω στην ύποθεσι. Ός πότε είσαστε

άποφασισμένοι νά περιμένετε;

— Ός τίς έννιάμισι. Και θά πιάσω δικό μου τραπέζι. Δέν είναι έντιμον και καθώς πρέπει νά έκθωσ τὴν κοπέλλα.

— Όπως θέλετε. Στις έννιάμισι θά επανέλθω επί τὸ ζήτημα.

Και νά μετράτε πόσοι μπαίνουν.

Ήρθαν άκόμα κομμιά δεκαορία. Στις έννιάμισι σηκώθηκα και διπλώσασα τὸ συνάδελφο.

— Λοιπόν, μὴ κατε στο νόημα; Δέν καταλαβαίνω τί έννοείτε.

— Έλάτε μαζί μου.

Τὸν πήσα από τὸ χέρι και άρξισα τὴν περιόδεσι.

— Περιμένετε μία δεσποινίδα μετ' οῦ άντιστήλατος, με παχουλά χείλια, έσιθά μαλλιά που ξεπετιούνται από τὸ καπέλλάκι, τάντα περυσμένη στὸν ώμο, που σὰς χαμογέλασε ποτῇ στο δρόμο. Και ραντεβού έφτά μ' όχτώ ή όχτώ μ' έννέα ή έννέα με δέκα στο 'Πράσινο Κέφι'.

Παρακάτω:

— Με τὸ ποντόν, μπάρμπα, περιμένετε μία δεσποινίδα έτσι κι' έτσι...

— Τὴν περιμένο δέκα βραδυές. Μήπως τὴς συνέθε τίποτε;

— Όλοι τὴν ίδια περιμένω. Σὲ λίνω είχαμε ένώσει τέσσερα τραπέζια και είχαμε καθίσει οίοι μαζί. Σάν γενική συνέλευσι.

— Γκαρσόν! Δεκάξῃ μπουκάλες!

Τὸ γκαρσόνι μὰς κύτταξε με ὀποπο κι' άνήσυχο βλέμμα. 'Όμως έξετέλεσε τὴν παραγγελία και στάθηκε κοντά μας.

— Τράβα μέσα, γκαρσόν, τὸν διατάξα. 'Αυα σέ χρειαζοῦμε, θά σέ φωνάξουμε.

Κι' άμέσως έλασα τὸ λόγο:

— Κύριοι συνάδελφοι, οίοι περιμένουμε τὴν ίδια, ή οποία μὰς έμεινίσανε ποτῇ και ή οποία δέν πρόκειται νάρθῃ. Αὐτή ή σκηνή που βλέπετε, επαναλαμβάνεται κάθε βράδυ. Ή μικρά είναι άθαντα-δοοῦσσα. Στέλνει πελατεία στο κατάστημα.

— Ανταλλάξουμε τίς πληροφορίες μας — βοήθηκαμε οίοι σύμφωνοι.

— Έυμνο κόλπο! παρατηρεῖ ένα θύμα.

— Λοιπόν, ποτεῖνω ν' άπογοη-σούμε δυσδικώς και χωρίς νά πληρώσουμε!

— Μάλιστα, μάλιστα! συμφωνεῖ ὁ ψυχλὸς νέος. 'Αλλά νά γλεντήσουμε ποῦτα, Γκαρσόν. Φέρε ψιτά, τυριά, σαλάτες, πιπύρες!

— Εσάγουμε καλά, Κι' έπειτα:

— Γκαρσόν. Τὸ λογαριασμό!

Τὸν έφερε. 'Ενηακόσιες σαράντα.

— Λοιπόν, βόλε άλλες έξήντα νά γίνῃ στοογγυλὸ τὸ ποσόν.

Τὸ μούτρο τὸ γκαρσονιού έλαμψε.

— Έν τάξει, εύχαριστώ.

— Και τώρα πάσε τὸ λογαριασμο και στεῖλ' τον νά ξεφληθῇ. Ξέοις ποῦ. Στὴ δεσποινίδα με τὰ έσιθά φοιντωτά ουλλά, τὴν τάντα που ένει περυσινῇ στὸν ώμο και νομιονελαί πρώτη.

— Ακολουθῇτε ένα διηδικό, γοντρό γέλοιο. Τὸ γκαρσόνι σάσισε.

— Άπτεριόμαστε;

— Ναί. Είναι ή σειοά μας. Κύριοι, σηκώθητε.

Σηκωνήσαμε οίοι και τραβήξαμε κατά τὴν έξοδο. "Ετορεξε τ' άφεντινό;

Θά πληρώσετε τὸ λογαριασμό!...

Δέν πληρώσαμε ποδάνκο. Κράτησα από τὰ ποντότα τὴς μαμαζέλ που μειδία ποτῇ.

Κάπως έννε ν' άντιέμῃ, άλλα τὸν ποικικλάσασε και σηκώσαμε μεσοκοι κι' από μια καρέκλα. Που νά τὰ βάλλωσι δύο άνθρωποι με ὀλόκληρη ομάδα άγονακτισμένων θεματίων.

— Καλά, είπε, δέν πειράζει!...

Βλάντισε στὴ δόμο εν σάμῃσι. Κι' άνα προνώσησε λίνω, τ' άφεντινό και άντιστήλατος μὰς φώναξε από τὴν πόρτα:

— Γεία σας, κροδία! Νά κάνετε καμινάκι. Τὸ σωματοῖ τὴς Μπαρναλές!

Και τάντα ένω πάντα στὴ νοῦ μου μὴν τὴν πετύνω τὴ μιντήνα. 'Αν δέν εἴδωπῃ, θά τὴς έπείσω τουλάχιστον τρεῖς!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 513

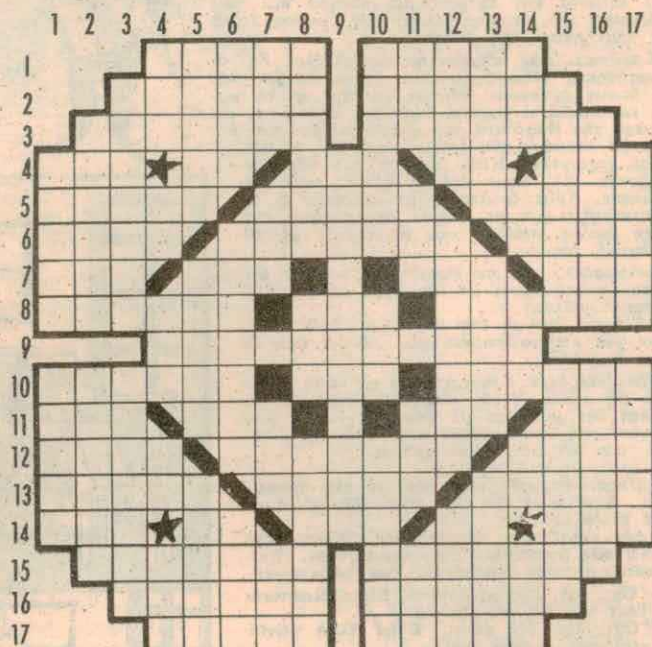
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Γάλλος άρχαιολόγος, που διετέλεσε μέλος τὴς γαλλικής άρχαιολογικής Σχολῆς. — Δέν έχουν δόντια (θπλ.).
- Χρησιμοποιεῖται γιά τὴν μεταφορά ὑγρῶν. — Λυρική ποιήτρια τὸυ Δ' π. Χ. αἰῶνος, μιμητριά τὴν Σαπφῶ.
- Περιβάλλει πολλοὺς καρπούς. — Πόλις τὴς Ἀργεν-

- Χαϊδευτικό πολλῶν άνδρικών ονομάτων. — Περιβάλλεται από νερά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Τέτοιο είναι πάντοτε τὸ χάδι. — Έγραφε ένα περίφημο μολερό.
- Ρωμαϊκός τίτλος. — Γυῖος τὸυ Πριάμου και τὴς Έκάδης.
- Πόλις τὴς Γαλλίας που ε-

τινῆς, πρωτεύουσα ὀμνύνου νομού.

4 Ποταμός τὴς Έλβετίας. — 'Αρχή άπαγορεύσεως. — 'Αρχικά παλαιού ὑπουργείου. — 'Ανεοστραμμένο σύμφωνο. — Τοπικό έπίρρημα.

5 Μαλακόστρακον. — Πόλις τὴς άρχαιότητος όπου διετέλεσε ιστορικός πόλεμος. — 'Ανήκει στο ίσχυρον φύλον.

6 Τὸ κέντρον τὴς πόλεως. — 'Εμφάνις άσθενείας. — Τροπικό έπίρρημα (θπλ.).

7 Προσφώνησις που χρησιμοποιοῦν οί πολιτικοί. — Προσωπική άντωνυμία (δοτ. πληθ.). — Λέξις από τὸ λεξιλόγιον τῶν μωρῶν. — Στο ξεπούλημα, ένω όλα ξεπέφτουν, αυτό διπλασιάζεται.

8 Σαρκοδόρο πτηνό. — Προσωπική άντωνυμία. — 'Εξωτικό φρούτο.

9 Δεύτερο και οὐσιώδες μέρος δικαστικής αποφάσεως.

10 'Ερριχ Μαρία... γνωστός σύγχρονος συγγραφέας. — Θεά τῶν αρχαίων. — 'Ιωάννης... 'Ιρλανδός φυσικός τὸυ περυσμένου αἰῶνος.

11 Τροπικό έπίρρημα (ξεν.). — 'Εκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — 'Αγγλος θαλασσοπόρος. — Λατινικός χαιρετισμός.

12 'Επώνυμον συγγραφέως με μεγάλη φαντασία. — Δέν έχει καθόλου αίμα. — 'Επίσημο καπέλλο.

13 Μερικοί. — Κόκκαλο τὸυ χειριού. — Δέν λείπει από κανένα γεύμα.

14 ... Τόανϋ: παλαιά δόξα τὸυ κινηματογράφου. — 'Ομοία σύμφωνο. — Χαϊδευτικό γυναικείο όνομα. — 'Αρθρο. — 'Επώνυμον 'Αγγλίδος ήθοποιού.

15 Δέν νελάει εύκολα. — Βρίσκεται επί κεφαλῆς άσ.α.τ.κού κράτους.

16 Χρήσιμο σ' ένα υποζύ.ιο. — Πόνοι.

δωσε τὸ όνομά της σέ ιστορική μάχη. — 'Εορτάζει στις 18 'Οκτωβρίου.

4 Ζωγράφος στὸν όποιο όφείλονται οί τοιχογραφίες τὸυ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν. — Σύμφωνον. — 'Αρχικά κόμμας. — Σενική άρνησις. — Μονάς τὴς ηλεκτρολογίας.

5 'Αμυντήριο όχύρωμα. — Μονάς τὸυ ναυτικού. — Προκλητική και αὐθάδῃ.

6 'Εμφανίζονται συχνά στὸν οὐρανό. — Τουρκικές κατοικίες. — Τὸ γνωρίζουν οί άρχάριοι ήθοποιοί.

7 Τὸ χρησιμοποιοῦν οί έννοι στο τηλεφώνο. — Πρωτοσυνθετικό που πολλαπλασιάζει. — Τοπικό έπίρρημα. — 'Εδαφικές άνωμαλίες.

8 Δύσκολα κυριεύεται. — 'Εποχή. — Μετατρέπει κάτι στερεό σέ σκόνη.

9 'Επώνυμον Ρώσου συγγραφέως.

10 Δέν έφαγε τίποτε (θπλ.). — 'Όργανα αίσθήσεως. — Δέν τὸν βοηθά ή μνήμη του.

11 Χρονικό διάστημα. — Συγχρόνως. — Κίνησις ὑγρού. — Βουνό τὴς Κρήτης.

12 Παραχωρῶ κάτι. — Δέν εἶνε φρόνιμος. — Μύτη βελόνας.

13 Καταφύγιο ληστών. — 'Αμυαλό. — Μουσικό όργανο.

14 Τελικός σύνδεσμος. — Νότα. — Τὸ μικρό όνομα πολλῶν στάρ τὸυ Χάλλυγουντ. — Σύνδεσμος. — 'Αρχικά διθνοῦς όργανοισμοῦ.

15 Δέν πήγε κάπου (οῦδ.). — Σύνλινο τυροκομικό δοχείο.

16 Πόλις τὴς Μακεδονίας. — Δέν περνά κανεῖς εύκολα άπ' αὐτόν.

17 'Αγοράζεται. — 'Επώνυμον Γάλλου συνθέτου όπερετῶν.

Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

'Η λύσις τὸυ 512 στὴ σελ. 82

Ούτε γάτα, ούτε ζημιά...

— Περιμένες πολύ στη βροχή, 'Αγαθοκλή μου;

— Πάλι τὸ κόλπο με τὴν όμπρέλλα έφάρμοσε ή Τερψιχόρη!...

— Ξέρεις, κουμπάρα μου, δέν θά φύγω με τὴ βροχή, γιά νά μὴ βρέξω τὸ καινούργιο μου καπέλλο!...

— Στὰ όπλα!...

ΜΙΚΡΟ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΗΘΟΣ

μπορεί να φέρουν μονάχα μία γενική βελτίωση στον «τόνο», στην ελαστικότητα του δέρματος. Το ίδιο όμως αποτέλεσμα δίνει κι' ένα μασάζ του στήθους με οποιαδήποτε κρέμα.

Πολύ καλύτερη μέθοδος είναι η δίαιτα με άφθονες λευκοματώδεις τροφές κι' η όσο το δυνατόν περισσότερη ανάπαυση (γιατί οι γυναίκες με το στήθος-σανίδα παρουσιάζουν συχνά μία νευρική υπέρταση).

Ας έρθουμε τώρα στην αντίθετη περίπτωση: του πολύ μεγάλου στήθους. Και πάλι μπορεί να υπάρχουν πολλοί λόγοι. Συχνότερα ωστόσο, πρόκειται για μία γενική παχυσαρκία. Άλλοτε πάλι, ο οργανισμός παράγει πολύ μεγάλη ποσότητα ορμονών. Τρίτη αιτία, στα πολύ νέα κορίτσια, είναι το ότι φορούν σουτιέν ελαττωματικά, που καταπονούν τους λεπτοκαμυμένους ιστούς του στήθους και το κάνουν να «κρεμάει» τόσο αντιαισθητικά.

Με μία δίαιτα κατά της παχυσαρκίας θα μικρύνει αρκετά το υπερτροφικό στήθος, μαζί με όλες τις διαστάσεις του σώματος.

Το πρόβλημα γίνεται όμως πολύ δυσκολότερο, όταν το στήθος είναι «κρεμασμένο». Αυτό το σωματικό ελάττωμα επηρεάζει ψυχολογικά και κοινωνικά τις νέες κοπέλλες περισσότερο παρά τις ενήλικες γυναίκες.

Μόνο μία πλαστική έγκειρσις μπορεί να το διορθώσει μόνιμα και ικανοποιητικά. Όταν γίνει από ειδικευμένο χειρουργό, είναι τελείως ακίνδυνη. Οι μικρές δε ούλες που αφήνει, βρίσκονται σε τέτοια θέση ώστε δεν φαίνονται καθόλου.

Για το πολύ μικρό στήθος.— 1) Αυτό είναι το σουτιέν νέου τύπου, που θα προσθέσει στο στήθος σας τους λίγους πόντους που του χρειάζονται. Είνε παραγεμισμένο εσωτερικά, έτσι που να δίνει την εντύπωση ενός τελείου κι' αρμονικού στήθους. 2) Ποτέ μη φοράτε εφαρμοστά σουτιέν, που δείχνουν το σώμα σας ακόμα πιο ίσιο, δίχως καμπύλες. Μία ωραία και φαρδιά μπλούζα είναι ό,τι σας χρειάζεται. 3) Ένας μπουστός ντραπρισμένος δριζόντια με χάρη προσθέτει φαινομενικά καμπύλες στο στήθος σας. Κάτω απ' αυτόν, φοράτε μία φαρδιά ζώνη, πολύ σφιγμένη, ώστε να φαίνεται λεπτότερη η μέση σας.

Για το πολύ μεγάλο στήθος.— 4) Χρειάζεται ένα σουτιέν νεοφωτισμένο, που να το συγκρατεί καλά. Προτιμήστε το από σατέν λαστέξ γιατί το υλικό αυτό συνδυάζεται την ώρα εμφάνισης και την άνεση στο φόρεμα. 5) Ένα ταγιέρ πολύ εφαρμοστό στο σώμα σας θα σας κάνει να φαίνεστε ακόμα πιο παχιά απ' ό,τι πράγματι είσαστε, κι' επιπλέον θα δώσει γρήγορα τη φόρμα του. 6) Προτιμάτε φορέματα ριχτά και ευρύχωρα. Π. χ. αυτή η ζακέτα με το γυριστό γιακά και τους φαρδείς ώμους είναι ό,τι χρειάζεται για τη σωματική σας διάπλαση.

Εκουν όμως καμμία ελπίδα επιτυχίας; Για να δώσουμε μία απάντηση στο έρωτμα αυτό, πρέπει πρώτα να κουμμε υπ' όψη ότι το μέγεθος και το σχήμα των μαστών εξαρτώνται σχεδόν αποκλειστικά από την ποσότητα του λιπώδους και του ινώδους ιστού που περιέχουν. Οι αδένες — το ουσιοθέτερο μέρος των μαστών — κα-

χειρουργοί βεβαιώνουν ότι, όσο περιορίζεται ο όγκος του στήθους, τόσο λιγοστεύει η πιθανότητα που υπάρχει να πάθι η γυναίκα καρκίνο σ' αυτό το μέρος του σώματος.

Πάντως, η έγκειρσις αυτή δεν πρέπει να γίνεται έτσι επιπόλαια, αλλά μόνον όταν υπάρχει απόλυτη ανάγκη, πάντοτε δε από πρώτης τάξεως αισθητικό χειρουργό. Άλλωστε, στοικίζει πολύ ακριβά, ώστε να μη μπορεί να γίνει (για φύλλου πύλημα).

Ξέρετε τώρα ποιός είναι ο χειρότερος εχθρός του γυναικείου στήθους; Ένα σουτιέν κακοφτιαγμένο και μ' ακατάλληλο σχήμα. Σήμερα, δεν έχει δικαιολογία μία γυναίκα που εξακολουθεί να φορά τέτοιο σουτιέν, ενώ μπορεί να βρη στα καταστήματα εκείνο ακριβώς που της χρειάζεται.

Θα προσέξω κυρίως να έχουν οι δύο θήκες το κατάλληλο βάθος και πλάτος και να χωρίζουν αρκετά το ένα στήθος απ' το άλλο.

Ποτέ μην αγοράσετε ένα σουτιέν χωρίς να το δοκιμάσετε κατάσκαρκα, ακριβώς όπως πρόκειται να το φοράτε, κι' όχι πάνω από άλλα ρούχα.

Όταν βρπτε το κατάλληλότερο για σας, φοράτε το διαρκώς, όχι μόνο στο δρόμο, αλλά και στο σπίτι σας, όταν εργάζεστε στο νοικοκυριό σας. Το σκύψιμο πάνω απ' το νεροχύτη, το στρώσιμο του κρεβατιού, κλπ., ταλαιπωρούν τους ευαίσθητους ιστούς του στήθους και προκαλούν το «κρεμασμό» του, όταν δεν υπάρχει το κατάλληλο υποστήριγμα για να το συγκρατή.

Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να φοράτε ένα καλά εφαρμοστό σουτιέν κατά την εγκυμοσύνη και το θηλασμό των παιδιών σας, ακόμη και στο κρεβάτι.

Όσο για τις γυμναστικές ασκήσεις, οι μόνες που φέρνουν κάποια καλλιτέρεψη, είναι αυτές που τονώνουν τους μύς που συγκρατούν ολόγυρα το στήθος. Το «κολύμπι δίχως νερό» είναι ιδεώδες, γιατί γίνεται σε όριζόντια στάση, και το στήθος δεν χρειάζεται υποστήριγμα. Ξαπλώνεστε πάνω στο κρεβάτι σας και κάνετε όλες τις κινήσεις σαν να κολυμπάτε με δύναμη μπρούμυτα, ανάσκελα και κρόουλ.

Κάνετε κάθε μέρα αυτή την άσκηση. Μην περιμένετε ωστόσο άμέσως θαύματα. Μόνο με τον καιρό θα τονωθούν οι μύς του θώρακος μ' αυτή τη γυμναστική και θα καλλιτερέψη γενικά η γραμμή του στήθους.

Η καλή στάσις δίνει επί-

σης την εντύπωση ενός καλοφτιαγμένου στήθους. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα κατάλληλα φορέματα.

Μία γυναίκα με μεγάλο στήθος δεν πρέπει να φορά ποτέ πολύ εφαρμοστό μπουστό ή φούτα σφιχτά στους γοφούς. Γι' αυτήν την περίπτωση συνιστώνται μάλλον μπουστοί ντραπέ, φαρδείς φούστες, χρώματα σκουρότερα πάνω απ' τη μέση.

Το υπερβολικά μικρό στήθος χρειάζεται φορέματα που αναδεικνύουν τις καμπύλες, ιδίως δε που κάνουν να φαίνεται η μέση όσο το δυνατόν λεπτότερη.

Αποφεύγετε τα αυστηρά ταγιέρ και τα πολύ εφαρμοστά σουτιέν. Τα φορέματά σας να έχουν λοξές τσέπες, ψηλά τοποθετημένες. Χώνετε με χάρη τις άκρες ενός μαντηλιού του λαιμού μέσα στο χαμλο ντεκολτέ σας. Και, προπάντων, εφοδιασθήτε μ' ένα ειδικό μελετημένο σουτιέν.

ας την εντύπωση ενός καλοφτιαγμένου στήθους. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα κατάλληλα φορέματα.

Μία γυναίκα με μεγάλο στήθος δεν πρέπει να φορά ποτέ πολύ εφαρμοστό μπουστό ή φούτα σφιχτά στους γοφούς. Γι' αυτήν την περίπτωση συνιστώνται μάλλον μπουστοί ντραπέ, φαρδείς φούστες, χρώματα σκουρότερα πάνω απ' τη μέση.

Το υπερβολικά μικρό στήθος χρειάζεται φορέματα που αναδεικνύουν τις καμπύλες, ιδίως δε που κάνουν να φαίνεται η μέση όσο το δυνατόν λεπτότερη.

Αποφεύγετε τα αυστηρά ταγιέρ και τα πολύ εφαρμοστά σουτιέν. Τα φορέματά σας να έχουν λοξές τσέπες, ψηλά τοποθετημένες. Χώνετε με χάρη τις άκρες ενός μαντηλιού του λαιμού μέσα στο χαμλο ντεκολτέ σας. Και, προπάντων, εφοδιασθήτε μ' ένα ειδικό μελετημένο σουτιέν.

Η χειρουργική αυτή επέμβασις είναι ευεργετική για το ήθικ της γυναίκας. Δεν την εμποδίζει καθόλου να θηλάσει το παιδί της. Όσο δε για το φόβο πως μπορεί να προκαλέσει καρκίνο, είναι εντελώς άβασμος. Άπεναντίας μάλιστα, οι

τά πολύ εφαρμοστά σουτιέν. Τα φορέματά σας να έχουν λοξές τσέπες, ψηλά τοποθετημένες. Χώνετε με χάρη τις άκρες ενός μαντηλιού του λαιμού μέσα στο χαμλο ντεκολτέ σας. Και, προπάντων, εφοδιασθήτε μ' ένα ειδικό μελετημένο σουτιέν.

ας την εντύπωση ενός καλοφτιαγμένου στήθους. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα κατάλληλα φορέματα.

Μία γυναίκα με μεγάλο στήθος δεν πρέπει να φορά ποτέ πολύ εφαρμοστό μπουστό ή φούτα σφιχτά στους γοφούς. Γι' αυτήν την περίπτωση συνιστώνται μάλλον μπουστοί ντραπέ, φαρδείς φούστες, χρώματα σκουρότερα πάνω απ' τη μέση.

Το υπερβολικά μικρό στήθος χρειάζεται φορέματα που αναδεικνύουν τις καμπύλες, ιδίως δε που κάνουν να φαίνεται η μέση όσο το δυνατόν λεπτότερη.

ΕΡΕΥΝΕΣ

Επιστήμονες μεγάλοι και σοφοί της 'Υφηλίου, έρευνούν άκαταπαύτως για κοιτάσματα...ήλιου! Άλλοι πάλι τ' ουράνιου τις πηγές αναζητούν, ή κοιτάσματα μετάλλων, πολυτίμων και σπανίων, κι' ώριμοί βεβλαμμένοι, έρευνούν και μελετούν την προέλευσις άπειρων φαινομένων... ουρανίων!

Όλοι ψάχνουν, μ' άλλους λόγους, κι' έρευνούν εν (συντομία, για να βρουν αρχαίους τάφους ή πανάρχαια μνημεία, άλλοι ζούγκλες έρευνάνε, όρη, δάση και λαγκάδια, ποταμούς και καταρράκτες ή Κιαιάδες και πηγάδια. Και, χωρίς υπερβολή, χασομέρηδες πολλοί, τον καιρό τους και το χέλιμα σπαταλούν χωρίς νιάφα για να βρουν των Πασσάδων το κρυμμένο το χρυσάφι!

Για τη μία ή για την άλλη την ατρία κι' άφορμή, έρευνάνε όλες κι' όλοι κάθε ώρα και στιγμή... Και θα δής πολύ συχνά τη σκερτσόζα τη Νανά, με τις... έρευνητικές της τις ματιές να σε κυττάη και γνωστούς σου και γνωστούς της, κάθε μέρα να ρωτάη, ώσπου να διαπιστώση της άγνης σου το πάθος και πούς είσαι, κύριε μου, και τί...κρύβεις εις το βάθος!

Προκειμένου να μην έχη αντίρρησης της ίχνη, μελετά κι' η 'Αντιγόνη και στην έρευνα το ρίχνει, γιατί, βλέπει, ο δικός της ο σκοπός, δεν είναι ο έρωας, αλλά κάποιος έρωτύλος εξηταπεντάρης γέρος! Στά ποδάρια του, βεβαίως, δεν κρατιέται όσο πρέπει! Άλλά πρέπει να κρατιέται όπωσδήποτε στην τσέπη! Έρευνά, λοιπόν, εκείνη, καταλλήλως και προπόντως, μέχρι που να μην της μείνη κι' ελαχίστη αμφιβολία, πως ο γέρος είναι όντως απ' αυτά τα γεροντάκια, που τα λένε...μεταλλεία!

Εποχήν παντοιοτρόπων έρευνών περνάμε πλέον και θα δής, εάν δεν είδες, πλείστες όσες δεσποινίδες, που πατήσανε στο...ράφι τα χρονάκια τα σαράντα, και που ψάχνουν μ' όλα τατα για να βρουν τον καλό τους, τον... ίππότη τους, τούτέστιν, και τό...βασιλοπούλο τους.

Με τις έρευνες και μόνον, όπως είπα στην αρχή, ασχολείται ο κόσμος όλος στην πεζή μας εποχή... Και η σύζυγος συνήθως, όσοδήποτε κι' αν είναι αδιάβλητη στο ήθος, και σεμνή και καθώς πρέπει, έρευνά, πρωί και βράδυ, του συζύγου της την...τσέπη! Μα κι' ο σύζυγος άκομη, μολονότι την κυρά του μονοπωλίο την έχει στην ψυχή και στην καρδιά του, σταθερή δεν δείχνει πίστι στην ζωής τον άνθρωπό του και τις τσέπες όλο ψάχνει κι' έρευνά τό...μεταπό του!

Για να μην πολυλογώμε, φίλτατέ μου αναγνώστα, βλέπεις, σήμερα, να πιάνουν τα επίκαιρα τα πόστα και κομμάτια δαγδήδες, που καρφώνουνε τα μάτια στα ποικίλα και στρογγύλα διερχόμενα κομμάτια. Και με όσον φαντασίας, έρευνούν τα πρόσωπά τους, τα υπέροχα κομμάτια τους, και συγχρόνως μακαρίζουν τους δλίγους τυχερούς, που τοιούτους θα κερδίσουν κεκερυμμένους θησαυρούς!

Δεν υπάρχει αμφιβολία και αντίρρησης δεν μένει, ότι έρευνα των πάντων ο αιώνας μας σημαίνει... Και στις έρευνες, έχάτως, πρέπει πάντα να το ρίχνης και ποτέ να μην πιστεύης σ' ό,τι βλέπεις κι' ό,τι δείχνεις. 'Επειδή μιάν 'Αφροδίτη ήμπορεί να έραστής, να δεθής «στενώς» μαζί της, ή και ν' αρραβωνιαστής. Κι' επειδή, εν συντομία, τα τρατά της τα σημεία δεν έρευνήσας με ήλιο, πιθανόν αυτή ν' αλλάξη απροσδόκητα το φύλο και αντί της 'Αφροδίτης της ώραιας σου κι' άβρης, τον 'Ερμή του Πραξιτέλους μείν' στο σπίτι σου να βής!

Επιστογράφος: Σ. Διοτογράφος: Τ. Ο. Ταδία

Ο Μιχαήλης Καράθας, ένα παλληκάρι που τόλγανε η καρδιά του, τού

... ..

— «Όποιοι απασχολήθηκαν με μεταφερθούν σε στρατόπεδο στην Αθήνα, να, να κάνουν ένα βήμα μπροστά!»

* Ήταν σαν να πάγωσε ξαφνικά η διαδρομή! Κατέλειπε τους δέκα μπροστά να πιεστεί από τον αέρα που ακουγόταν γύρω τους. «Ο ένας γύρισε και κτύπησε τον άλλον κι' ύστερα έλοι μαζί κ' αγκιστρώσαν το βλέμμα τους πάνω στον Ίνφιντι, που ακουαλιόταν χυδαίως το περιστροφικό, που είχε περπατήσει στη ζώνη του. Γιατί μονομαρία κατάλαβε ότι το βλέμμα αυτό, κάθε άλλο παρα φύλοκό ήταν. Τέλος, όσοι ήθελαν να μείνουν στη Λαμία...

1950-1951

... ..

ΑΣΤΕΡΕΣ - ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ με άλλους συναδέλφους του μπροστά σε μία πυραμίδα.

μιά σκηνή ο Ρόκ έπρεπε να άνεβη στη ράχη ενός ελέφαντος, ντυμένος ως αξιωματικός του αποικιακού στρατού. Πρίν ν' αρχίσει το γύρισμα, λοιπόν, σκέφθηκε πως δεν θα ήταν άσχημα αν έπιανε «φιλικές» με τον ελέφαντα, που φαινόταν αρκετά ήσυχος. Έτσι, άρχισε να του χαϊδεύει τα μεγάλα αυτιά και την προδοσίδα. Στην αρχή το ζώο δέχθηκε τις θωπιές με ευχαρίστηση αλλά, ξαφνικά, θύμωσε για άγνωστους λόγους και σηκώνοντας το μπροστινό πόδι του το άφησε να πέσει στο δεξί πόδι του ανύποπτου Ρόκ. Έτσι, ο συμπαθητικός

Μερικά περίεργα άτυχήματά τους κατά το γύρισμα τών φιλμ

βυθό της θάλασσας!... Μά, εύτυχώς, μ' έσωσε ο Ζελέν.

Ένα άλλο, παρ' όλο το θύμα του καθήκοντος, είναι η νεαρά στάρλετ Κόλλιν Μίλλερ. Τώρα τελευταία γυρίζει στα άπέραντα λειβάδια της Αριζόνα σκηνές από το περιπετειώδες φιλμ «Τέσσερα πιστόλια στην όχθη». Σε μία σκηνή της ταινίας η Μίλλερ πρέπει να τρέξει μέσα στη νύχτα για να ειδοποιήσει ένα φυλάκιο πως κινδυνεύει, ενώ η βροχή — η τεχνητή βροχή του στούντιο, φυσικά — πέφτει επάνω της με το τουλούμι!

Η σκηνή, λοιπόν, αυτή πέτυχε, αλλά η δύστυχη Κόλλιν μουσικομήτηκε τόσο πολύ, ώστε έπεσε άμεσως βαρεία άρρωστη με 40 πυρετό!

Είχε αρπάξει μια γερή πνευμονία, που την κράτησε από κρεβάτι του νοσοκομείου περισσότερο από μήνα!

Όπως βλέπετε από τις περιπτώσεις που αναφέραμε, οι στάρ του κινηματογράφου δεν έχουν πιά τους «σωστές» τους, όπως συνέβαινε πρίν από μερικά χρόνια. Σήμερα, για να αποδώσουν με ρεαλισμό μια δυναμική σκηνή, οι περισσότεροι απ' αυτούς, άνδρες και γυναίκες, ριθκοκινδυνεύουν τη ζωή τους.

Ε. ΜΠΡΟΣΣΑΡ

Κινηματογραφικές πενήνιες

Ο Τζέιμς Μέσσον, που έχει γυρίσει μέχρι σήμερα 46 φιλμ, εδώλωσε ότι το έργο «Ένα δασέρι γεννιέται» θα είναι το τελευταίο που γυρίζει ως ηθοποιός. Με τις οικονομίες του αποφοίτου να ιδρύσει μια δική του κινηματογραφική εταιρεία και να γίνει παραγωγός.

Ο Μάρλον Μπράντο, που άρραδωνίστηκε προ ήμερών την Ζοζιάν Μπεραντζέ, κόρη ενός Γάλλου φαρμά, εγκατέλειψε την νύφη του κι έφυγε για την Ιταλία όπου πρόκειται να γυρίσει το νέο του φιλμ. Άκολουθώντας με μεταθή στο Λονδίνο για να γυρίσει ένα δεύτερο έργο. Στους δημοσιογράφους που τον ρώτησαν γιατί αποχωρήσαν τόσο γρήγορα την αγαπημένη του, ο Μάρλον Μπράντο απάντησε: «Πρώτα η δουλειά και ύστερα οι έρωτες και οι γάμοι».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η Κόλλιν Μίλλερ, ενώ τρέχει μέσα στη βροχή για το φιλμ «4 πιστόλια στην όχθη»

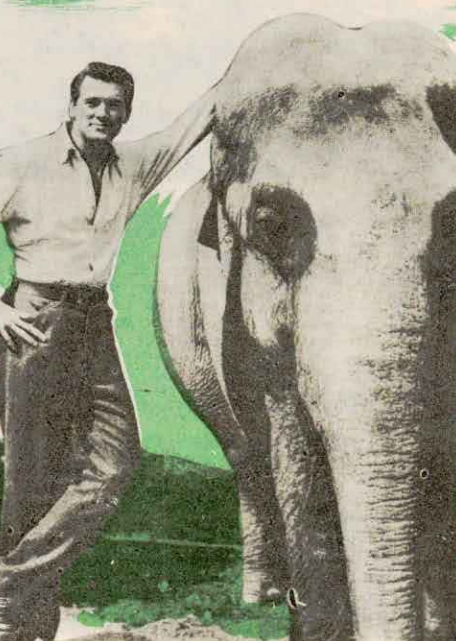
αυτός στάρ χρειάστηκε να μείνει 6 ημέρες σε απόλυτη ακινησία για να συνέλθει! Το περιεργό είναι πως τον είχαν προειδοποιήσει για τις όχι και τόσο φιλικές διαθέσεις του ελέφαντα. Άλλα αυτός, για να φανη βαρυσάλος στα μάτια της Άρλιν προφανώς αδιαφόρησε στις συστάσεις και την έπαθε.

Πιο πρόσφατο απ' όλα είναι το άτύχημα που συνέβη προ τριών εβδομάδων στη γνωστή Γαλλίδα στάρ Φρανσουάζ Άρνούλ. Εκείνη, ο Ντανιέλ Ζελέν κι ένα κινηματογραφικό συνεργείο βρίσκονταν στις ακτές της Πορτογαλίας για το γύρισμα των εξωτερικών της ταινίας «Οι έρασσάι του Τάγου». Σε μία σκηνή του η Άρνούλ πρέπει να συναντήσει κολυμπώντας τον αγαπημένο της Ζελέν, αρκετά μακριά απ' την ακτή.

Έπειδή την ημέρα που θα γυρίζονταν η σκηνή η θάλασσα ήταν τρικυμισμένη, τόσο ο σκηνοθέτης όσο και οι ψαράδες της περιοχής της συνέστησαν να μη βουτήξει. Η Άρνούλ όμως επέμενε και φορώντας το μπικίνι μαγιό της έπεσε στη θάλασσα και απομακρύνθηκε κολυμπώντας, ενώ οι μηχανές λήψεως την ακολουθούσαν πάνω σ' ένα καΐκι. Μόλις όμως απομακρύνθηκε λίγο, η Άρνούλ άρχισε να φωνάζει άπελπισμένα, ζητώντας βοήθεια, ενώ συγχρόνως πάλευε με τα θεώρατα κύματα του Ατλαντικού, που την έσπρωχναν προς τους βράχους. Τολμηρός και γρήγορος ο Ζελέν έπεσε από το καΐκι στη θάλασσα. Και λίγο, ύστερα από μια διστακτική πάλη με τα κύματα κατάδωσε να φέρη λιπόθυμη την Άρνούλ στην ακτή.

Δεν ήταν τίποτα, έλεγε λίγο αργότερα η ίδια τρέμοντα από το κρύο. Μιά καταραμένη κράμπα στο πόδι παρά λίγο να με στείλει στο

Ο Ρόκ Χάτσον με τον ελέφαντα που τον τραυμάτισε.

Η Τζην Σίμμονς στον «Αιγύπτιο».

Τα νεώτερα τών άστερων

Συντομικές ειδησοφίες

Γνωρίζετε ότι ο «σκληρός» του Χόλλυγουντ Ρόμπερτ Μίτσαμ γράφει ποιήματα; Την άπιστευτη αυτή αποκάλυψη την έκανε η συνάδελφός του Τζην Σίμμονς, στην οποία τα ποιήματα του Ρόμπερτ έκαναν εξαιρετική εντύπωση.

Ο Βάν Τζόνσον και η μητέρα του βρίσκονται στα δικαστήρια. Η τελευταία ζητά από τον γιο της ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν παρά το γεγονός ότι ο Βάν της εξασφάλισε μια άνετη ζωή άκομα και πρίν γίνη διασημός. Όλοι συμφωνούν ότι τα παράπονα και οι απαιτήσεις της μητέρας του Βάν είναι αδικαιολογήτα.

Πρωταγωνιστής του φιλμ «Αδάμ και Εβώ» θα είναι η «Ων-τρεβ Χέιμπερν» και ο Τζών Γουαίτην. Ο σκηνοθέτης του φιλμ Λέο Μάκ Κάρου που σχεδίασε γ' αναθεώρηση τον ρόλο της Εβώ στην «Ινγκριντ Μπέργκμαν» αποφάσισε τελικά να τον αναθέσει στην «Ων-τρεβ Χέιμπερν».

Πέντε ώρες στάρ του Χόλλυγουντ, η Σελλέβ Γουίλντερς, η Πιεράντζελι, η Μουβίτα, η Ρίτα Μορένο και η Σαρλότ «Σατιν» θεωρούν τελειώς αδύνατον να είναι έρωτες τους ο Μάρλον Μπράντο. «Εάν έξερω καλά, λένε σε μία κοινή δήλωσή τους, κι αν πράγματι η κόρη του Γάλλου φαρμά κωπάρθω να τον κάνει να την αναπήσει, θα χρησιμοποιήσει ασφαλώς μαγικά φίλτρα!» Έν τα μεταξύ ο Μάρλον που ξαναγύρισε στην Αμερική λέει στους φίλους του πως θα περάσει τον μήνα του μέλιτος στην Ισπανία, το κλίμα της οποίας θεωρεί το πιο κατάλληλο για έρωτα.

Η Γκαίλ Ράσελ, που ήταν φυλακισμένη επειδή είχε κακομεταχειριστή όργανα της τάξεως εν ώρα μέθης, ώδηγήθηκε την περασμένη βδομάδα έσπευσμένως σ' ένα νοσοκομείο. Το σηκώτι της βρέθηκε σε κακή χάλια και η κατάστασή της είναι άπελπιστική. Η Γκαίλ, της οποίας το μέλλον φαίνεται δολοφόρο, ακολουθήσε δυστυχώς προ καιρού έναν πολύ κακό δρόμο, τον δρόμο που οδηγεί στους τεχνίτους παραδείσους κι έφτασε στο σημείο να χωρίση τον άνδρα της, τον συνάδελφό της Γκώ Μαντιόν. που εξακολούθησε να την αγαπά. Το απέδειξε δε αυτό μόνον ένας αυτός από όλους τους άλλους «φίλους» της στο πλευρό της στις δύσκολες αυτές στιγμές.

Ο Μπάρτ Λάνκαστερ, που τον συνάδελφό της Γκώ Μαντιόν, που εξακολούθησε να την αγαπά. Το απέδειξε δε αυτό μόνον ένας αυτός από όλους τους άλλους «φίλους» της στο πλευρό της στις δύσκολες αυτές στιγμές.

Ο Μπάρτ Λάνκαστερ, που τον συνάδελφό της Γκώ Μαντιόν, που εξακολούθησε να την αγαπά. Το απέδειξε δε αυτό μόνον ένας αυτός από όλους τους άλλους «φίλους» της στο πλευρό της στις δύσκολες αυτές στιγμές.

Ο Μπάρτ Λάνκαστερ, που τον συνάδελφό της Γκώ Μαντιόν, που εξακολούθησε να την αγαπά. Το απέδειξε δε αυτό μόνον ένας αυτός από όλους τους άλλους «φίλους» της στο πλευρό της στις δύσκολες αυτές στιγμές.

μαγιά γιατί η αμερικάνικη λογοκρισία δεν θα της επέτρεπε με κανένα τρόπο να εμφανιστή γυμνή.

Ο Μαρσέλ Παγκλιέρο, ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Το κορίτσι του δρόμου» που έχει γίνει τώρα σκηνοθέτης, άρχισε στη Ρώμη το γύρισμα του φιλμ «Σερί-Μπιμπί», εμπνευσμένο από ένα έργο του Γκαστόν Λερού. Έπεται η συνεργασία του Βιτόριο ντε Σίκα, ο οποίος δέχθηκε να παίξει στο φιλμ αυτό το ρόλο ενός αλήτη και να τραγουδήσει μία ρομάντσα που έγραψε ο Φώρς Ωρικό. Ο Βιτόριο θα ξαναθυμηθεί έτσι τα πρώτα του καλλιτεχνικά βήματα, δεδομένου ότι άρχισε ως ντιζέρ.

Στο Χόλλυγουντ ανατέλλει ένα νέο εξαιρετικό γιοιευτικό αστέρι, η Μερίκάν Σαρίτα Μοντιέλι. Ο σκηνοθέτης του φιλμ «Βέρα Κρούζ» την ανακάλυψε στο Μεξικό, ενώ γυρίζει εκεί τα εξωτερικά του φιλμ του, και της ανέθεσε ένα ρόλο στο πλευρό του Μπάρτ Λάνκαστερ. Τώρα η Σαρίτα γυρίζει στο Χόλλυγουντ το δεύτερο φιλμ της «Δεν πιστεύω τους άνδρες» και έχει υπογράψει συμβόλαιο για άλλα δύο έργα.

Η Σίμν Σιλβέ, η στάρλετ που σκανδαλίστηκε τις Κάννες κατά το τελευταίο φεστιβάλ και στην οποία τα χέρια του Ρόμπερτ Μίτσαμ, χρησίμευσαν για... σουτιέν, βρίσκονται τώρα σε μία κλινική του Λος Άντζελες. Το στομάχι της είναι σε άθλια κατάσταση και της προκαλεί ζάλες και έμετους. Οι γυναικείες της αποδίδουν το κακό στις στενοχώριες, που δοκιμάζει τελευταίως η στάρ.

Ο παραγωγός μου «Α. Πέτερ», λέει η ίδια, δεν είναι πια να μου καταβάλει τα 235 δολάρια της εβδομάδας που μου υποσχέθηκε.

Ο κ. Πέτερ όμως, ισχυρίζεται ότι η Σίμν Σιλβέ του στοιχίζει μέχρι σήμερα πολλά εκατομμύρια δολάρια και βαρβάρηκε να πληρώνη χωρίς να εισπράττει.

Ο «Όρσον Ουέλλες» προσέλαβε για το γύρισμα του προσεχούς φιλμ του «Ο Νέος», δύο Γαλλίδες στάρ, την Σουζάν Φλόν και την Μπριζίτ Φοσσεύ.

Η Μαίριλυν Μονρόε που ξαναεπίστεισε σιγά-σιγά το ηθικό της έτοιμαίσει να βγη από την κλινική όπου, ως γνωστόν, υπέστη μία αρκετά σοβαρή έγχειρηση. Κατά το διάστημα της παραμονής της στην κλινική το ταχυδρομείο της που έφτανε τις 15.000 γράμματα τη βδομάδα ανέβηκε στις 20.000. Έν τα μεταξύ εισήχθη σε κλινική ο άλλος σύζυγός της Τζόν ντι Μάρτιν, ο οποίος υποφέρει φοβερά από το στομάχι του. Μη φαντασθήτε ότι το το χάλασαν οι πρόσφατες στενοχώριες. Πρόκειται για ένα παλαιό έλκος, για το οποίο δεν έκανε τίποτα για να το θεραπεύσει.

Έν τα μεταξύ ο διαφημιστής της Μαίριλυν Μονρόε Λαν-σάρε την ειδοίσε ότι έχει άρχεισει ένα ειδωλλιο μεταξύ της Μαίριλυν και του Κλάρκ Γκέιμπλ. Η Μονρόε χόρεψε κατ' επανάληψη με τον Κλάρκ την παραμονή της εισόδου της στην κλινική κατά την δεξίωσι που δόθηκε κατ' ευκαιρία της αποπεράτωσης του έργου της «7 τρελλά χρόνια». Κατά την παραμονή της στην κλινική η Μαίριλυν λάβαινε καθημερινώς μία ανθοδέσμη με ώρια φλογόκοκκια τριαντάφυλλα. Τα τριαντάφυλλα αυτά τα έστειλε ο Κλάρκ Γκέιμπλ και όλοι ξέρουν τι σημαίνουν τα κόκκινα τριαντάφυλλα σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου. Η Μαίριλυν εξ άλλου ζήτησε από την εταιρεία της να της δώση τον Κλάρκ για παρτενιάρ στο προσεχές φιλμ.

Η Τζην Πάουελ που παντρεύτηκε την περασμένη εβδομάδα τον Πάτ Νίρνευ, έμπορο αυτοκινήτων, έφτασε στο Παρίσι προκειμένου να περάση τον μήνα του μέλιτος στην Ευρώπη. Σ το ξενοδοχείο «Πλάτσα» δέχθηκε μερικές φιλιές της και τους παρουσίασε τον δεύτερο σύζυγό της. Οι νιοπαν-τροί σκοπεύουν να επισκεφθούν εν συνεχεία την Ιταλία και την Ισπανία.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Χρέν και τραγούδια

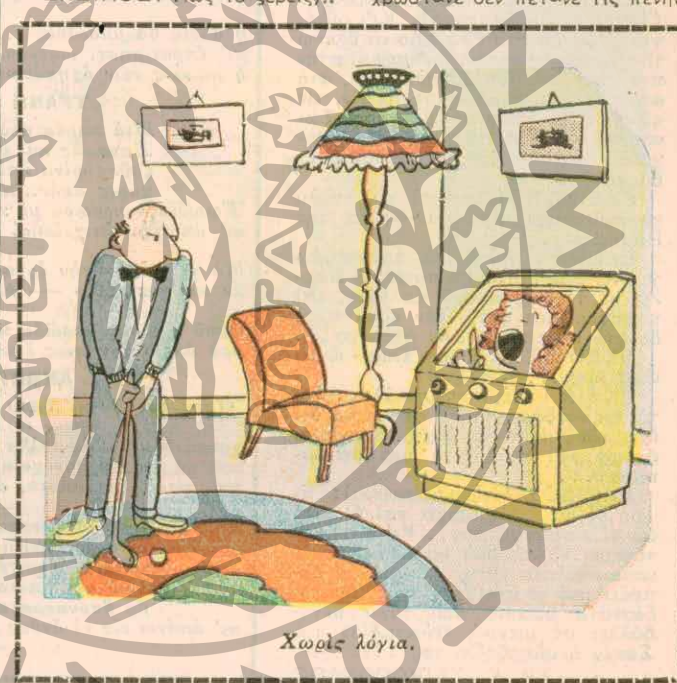
(Έκείνος γυρίζει μέσα στο δωμάτιο σά «λέων εν κλωβά». Η γρουσουζιά του είναι κάτι άπεριγράπτο... Και δικαίως: Μέσ' στο κεφάλι του στριφογυρίζουν ένα σωρό απλήρωτοι λογαριασμοί... Εκείνη, αντίθετα, αλλάζει νερό σ' ένα βαζάκι με δυο - τρία φτηνά κι άτροφικά χρυσάνθεμα, πιπιλίζοντας στο στόμα της την άρια της Μαζέτας από τη «Μποέμ»).

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτοντας το δέκατο ογδοο χιλιόμετρο διαγωνίως μέσ' στο δωμάτιο, μονολογεί): Χίλιες τριακόσες όχτω ό μπακάλης κι' έφτακόσες πενήντα ό χασάπης!... Το δ-λόν, δυο πενήντα όχτω!... Εί-ναι να σηκώνονται οι λιγοστές τρίχες ενός ανθρώπου που ετοιμαζέται να τίς τραθήξη — όπως εγώ!... (Σταματάει έμπρός σ' «Εκείνη». Κι' εσύ τραγου-δάς!)

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θέλεις να κάνω;... (Στριφογυρίζει χορεύον-τας, πάει σε μία γωνία, παίρ-νει ένα φερό κι' άρχίζει να ξε-σκοινίη τα έπιπλα, τραγουδών-τας τώρα το βάλς από τα «Φώ-τα της Ράμπας»).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τουλάχιστον έ-δωσες στο χασάπη εκείνες τις πενήντα δραχμές που σου άφη-σα χτές... Πληρώνοντας του κάτι έναντι, διατηρούμε κάπως την αξιοπρέπια μας... ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζει το άργα βάλς σε ρούμπλα): Καί το γόη-τρό μας... Ξέρω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς τα ξέρεις... ΕΚΕΙΝΗ (με άπορία): Καί να κρυώνουν;... ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφθεγματι-κά): Να γίνονται άρχαιοί!... ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, μοιραία, ό-λοι οι Έλληνες θάπρεπε να γυ-ρίσουν στην άρχαιότητα, αφού όλοι έχουνε χρέη!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντως, όσοι χρωστάνε δεν πετάνε τις πενήν-

τα τελευταίες τους δραχμές για τρί-
χες...

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα ψύχραιμη): Για
μαλλιά θές να πής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ίδιο κάνει... (Δια-
νύει το εικόστο πρώτο χιλιόμετρο
μέσ' στο δωμάτιο πάντα): Λοιπόν
τώρα δεν έχουμε φράγκοι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτ' άλλο εκτός από
κέφι... (Αρχίζει με μπρίο το «Ω-
πα - όπα - όπα λέω»...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποιο παράπο-
νο): Δηλαδή, εσύ έχεις κέφι... Έγω
τ' άφησα στο Ένεχυροδότητήριο...

ΕΚΕΙΝΗ: Σώπα, καυμένε!... (Ο-
λα τραγικά τα παίρνεις... (συνεχι-
ζει με όλο και περισσότερο μπρίο
τη στροφή «Αί - αϊ - αϊγιά»...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή συμπεριφορά σου
μοιάζει με καθαρή άνασθησία!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έπειδη τραγουδάω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Έδώ κιν-
δυνεύουμε να δούμε μπροστά μας το
χασσάπη με τη μαχαίρα του έτοιμο
να μās κάνει κυμά ή το λιγώτερο ρε-
ζήλι, κι' εσύ τραγουδάς!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως πιο σοβαρά):
«Άκου: το ότι τραγουδάω δεν είναι
άνασθησία, όπως είπες: είναι αντί-
δρασις... Τι θα κέρδιζα, παρακα-
λώ, αν έπαυσα κι' εγώ κατάκαρδα,
σαν κι' εσένα, τα χρέη μας, τις στε-
νοχώριες μας, την κακομοιριά μας;»

«Η καλύτερα, τί θα κερδίζαμε και
οι δύο μας, τί θα κέρδιζε το σπιτικό
μας, αν πέφαμε, εσύ στη μία γω-
νιά, εγώ στην άλλη, με το πηγούνι
μας στηριγμένο, τραγικά στο χέρι
μας, με τα μάτια μας άπληνη, με
τα χείλια μας σφραγισμένα από την
άπογνωση;... Απλούστατα: Έδώ
μέσα θα βασίλευε η άπογνωση, θα
κυριαρχούσε η νευρασθένεια, και οι
ώρες μας θα κυλούσανε φοβερές!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλονίζεται κάπως):
Γι' αυτό, λοιπόν, τραγουδάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τραγουδάω κυρίως για-
τί έχω τον τρόπο να βλέπω τα πράγ-
ματα από την καλή τους όψη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με δραματική άπο-
ρία): Υπάρχει καλή όψη στην κακο-
μοιριά, στην άδεκαριά, στα χρέη;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς δεν υπάρχει;...

«Όπως υπάρχει και η κακή όψη στην
ευτυχία, στα πλούτη, στην καλοπε-
ρασι... Λίγοι είναι οι εκατομμυ-
ριούχοι που τινάζουν τα μυαλά τους
στον αέρα από την ανεξήγητη πληγή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όστε, λοιπόν, εσύ
άνήκες, σά να λέμε, στην ευτυχισμέ-
νη συνομοταξία των προνομιούχων
που γελάει όταν χροατάνε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Και πού τραγουδάνε!
(Τον άγκαλιάζει σιγά). Κι' αυτό,
γιατί διατηρώ το προνόμιο να βλέπω
την όμορφη παντού, ακόμα και στην
πιο άποικρονική ασκήμια. Νά, στη
φτώχεια μας, θυμάμαι το Μυρζέ, τις
«Σκηνές του βοήμικου βίου», το Σω-
νάρ, το Ροδόλφο, τη Μιμή... Και τρα-
γουδώντας «Μποέμ», παίρνω άπίθανο
θάρρος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (όλο και πιο πολύ
κλονισμένος): Και τα «Φώτα της
Ράμπας»;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτά τα τραγουδάω
για να θυμάμαι πόσο πόνεσε ο Σαρ-
λώ με τη μάσκα του Καλβέρο, και
παρηγοριέμαι γιατί δεν είναι ποτέ
δυνατό να πονέσω εγώ ανάλογα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και το «Ωπα - όπα-
όπα λέω»;...

ΕΚΕΙΝΗ (έμπιστευτικά): Αυτό
το τραγουδάω για να σε πείσω ότι
έχω τον τρόπο να βγάζω όμορφιά,
ακόμα και στίβοντας μία σχολλα-
μάρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένθουσιασμένος): «Ε-
χεις δίκιο... Υπάρχει και η καλή
όψη των πραγμάτων... Κι' όταν κα-
ταφέρει να τη βρή κανείς, είναι ά-
ναμφισβήτητα ευτυχής... (Την άρ-
πάζει και χορεύει μαζί της ένα άη-
δέστατο μωμπο, που τόχει μετα-
βάλλει σε μαγική «Νυκτωδία» του
Σοπέν ή αίσιοδοξία του...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και το «Ωπα - όπα-
όπα λέω»;...

ΕΚΕΙΝΗ (έμπιστευτικά): Αυτό
το τραγουδάω για να σε πείσω ότι
έχω τον τρόπο να βγάζω όμορφιά,
ακόμα και στίβοντας μία σχολλα-
μάρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένθουσιασμένος): «Ε-
χεις δίκιο... Υπάρχει και η καλή
όψη των πραγμάτων... Κι' όταν κα-
ταφέρει να τη βρή κανείς, είναι ά-
ναμφισβήτητα ευτυχής... (Την άρ-
πάζει και χορεύει μαζί της ένα άη-
δέστατο μωμπο, που τόχει μετα-
βάλλει σε μαγική «Νυκτωδία» του
Σοπέν ή αίσιοδοξία του...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και το «Ωπα - όπα-
όπα λέω»;...

ΕΚΕΙΝΗ (έμπιστευτικά): Αυτό
το τραγουδάω για να σε πείσω ότι
έχω τον τρόπο να βγάζω όμορφιά,
ακόμα και στίβοντας μία σχολλα-
μάρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένθουσιασμένος): «Ε-
χεις δίκιο... Υπάρχει και η καλή
όψη των πραγμάτων... Κι' όταν κα-
ταφέρει να τη βρή κανείς, είναι ά-
ναμφισβήτητα ευτυχής... (Την άρ-
πάζει και χορεύει μαζί της ένα άη-
δέστατο μωμπο, που τόχει μετα-
βάλλει σε μαγική «Νυκτωδία» του
Σοπέν ή αίσιοδοξία του...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Επίκαιροι βίτλοι

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟΝ

Φουσκώνουν, στις ημέρες μας, συνέχεια τα κύματα
κι' αεζάνουν τα ναυάρια, καθώς και τ' άτυχήματα!
Φουρτούνες άλλεπάλληλες τις θάλασσες ταράζουν
κι' αμείρητα βαπόρια μας και σκάφη προσαράζουν!

*

Έν τούτοις, αναγνώσται μου, της θάλασσας ή δίνη
εις όλους μας την πρόπονσαν έντύπωσι δεν δίνει...
Γιατί, κακή τη τύχη μας και για κακή μας μοίρα,
έπληρε τέτοιαν έκτασι των δόμων ή πλημμύρα,
ώστε μπορεί στο τέμα του, ή μπρός απ' το Μουσείον,
νά... προσαράξη και αυτό το πλάς των Πατησίων!

ΠΙΚΡΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Στά πεταχτά και γρήγορα κι' ουχί γιαβάς-γιαβάς,
το κανταΐρι ακριβήνε, καθώς κι' ό ικαναβάς,
διότι φευ! στη ζήση μας την άνοστη και άγαρη,
ψηλή μας την έκανανε και την... ψιλή τη ζάχαρη!

*

Έτσι, λοιπόν, γλυκόφιλοι και παστοφάγοι νέοι,
το κλέφτικο ασμάτιον, μοιραίως, ας έμπνέει
κι' αντί να πητε δηλαδή «τον βιον θα γλυκάνουμε»,
θα πητε «μυορη και...λικρη είν' ή ζωή που κά-
(νομμε...».

Και θα δηλολογήσετε πως τα γλυκά σανχάρεως,
θυμίζουν αντίκειμενα...ιπταμένα του Άρεως!

ΚΑΘΟΛΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ

Οί Άμερικάνοι άρτι,
τώχουν ρίξει στα «Αϊδ-πάρτυ»,
που σημαίνει, με δυο λέξεις, πως μπορεί εκεί που
(πας
νά τα κάνης όλα λίμπα και τα πάντα νά τα σπας...

*

Σπας άνέτως, τα ποτήρια, τ' άμπαζούρ, τα λαμπο-
(γυαλιά,
τα τραπέζια, τις καρτέλες, κέφι, «πλάκες» και...
(κεφάλια

«Ηγουν χάριν γούστον μόνον κι' έτσι γιά...σπαζο-
(κεφιά
όλα γύρω τους τα κάνουν τελικώς...γυαλιά καρφιά
και μ' αυτή την τακτική τους την υπερεκκεντρική,
ίσως ρίξουνε στα πάργα των καμμιών...ατομική!

...ΚΙ' ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Συνελήφθη, τις προάλλες, άδρότατη νεαρά,
θελκτική, έντος των άλλων, και άλώπηξ πονηρά,
που συνήθισε από μñγες, στα τραμβιά νά τρυπώνη
και των συνεπιβατών της τα λεφτά νά...έξετεσώνη!

*

Συνελήφθη, μ' άλλους λόγους, μία κοπέλλα με σα-
(γνήνη,
ή όποια θα μπορούσε... «μīs Υφήλιος» νά γίνη
κι' έπροτιμήσε, ωστόσο...μūs νά γίνη τελικώς,
ή κοινώς των όχημάτων της Άθήνας...ποντικός!

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Μία παρεία στον Περαία,
Σαμαράς και συντροφία,
ζούσε φίνα και ώρατα
χάρις στην...πλαστογραφία!

Έφωδίαζε κοροϊδα με πιστοποιητικά
κι' απ' την επιχειρησί της είχε κέρδη θετικά!

*

Μά γι' αυτήν την εργασία παραπέμπεται σε δίκη,
αν και «μπράβο» — κατά βάθος — κι' ένα ευγε
(της άνήκει,
αφού εύρισκε κοροϊδα κι' άλλα όντα στη σειρά,
που απέδειξαν πως έχουν την ανάγκη...σαμαρά!

ΑΝΘΗΡΗ ΕΠΟΧΗ

Όπου βρεθής κι' όπου σταθής και όπου κι' αν γυ-
(ρίσης,
χουσανθέμα πολύφυλλα θα δής και θ' άντικρύσης,
που σε μεθούν συνέχεια με θεία ευωδιά
και, περιβόλι κάποτε, σου κάνουν την καρδιά!

*

Χουσανθέμα σαφραίνεσαι άράδα, σμυπολίτα
και λένε οι στερομένοιοι άκούμη και τά...βήλτα:
«Γιατί, Χριστέ και Θε μου,
νά μη μρωώ με...πέταλα να ζω του χουσανθέμου,
νά βασανιστενάζω
κι' άπάνω εις το άνθος μου τά...πέταλα τινάζω;...».

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο «κυνηγός θησαυρών» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Ψάχνει για τυχερούς κληρο-
νόμους

Υπάρχει στη Νέα Υόρκη ένας
άνθρωπος, που έχει βοηθήσει έκα-
τοντάδες χιλιάδων άτομα να βρου-
νε «κρυμμένους» θησαυρούς! αληθί-
να ανέλπιστα: παλιούς τραπεζι-
κικούς λογαριασμούς, κληρονομίες,
κλπ. Όλοι αυτοί δεν ήξεραν την
καλή τους τύχη, από άγνοια ή από
αδιαφορία, ώπου τους άνοιξε τα
μάτια το ειδικό γραφείο του Νήνν
Αϊζενμπεργκ.

Πραγματικά, ο Άϊζενμπεργκ πι-
στεύει ότι, στην Άμερική μονάχα,
υπάρχουν κληρονομίες συνολικής
αξίας 1½ δισεκατομμυρίου δολλα-
ρίων, που δεν έχουν βρη ακόμη
τους δικαιούχους τους. Υπολογίζει
έπίσης χονδρικά σε 1 εκατομ-
μύριο τους Άμερικανούς και Κανα-
δούς που έχουν ξεχασμένες σε κά-
ποιο συρτάρι τους μεταχές έμπορι-
κών έπιχειρήσεων, δικών να φαν-
τάζονται πως δικαιούνται να πα-
ρουν κι' αυτές ένα συνολικό πο-
σόν 3 δισεκατομμυρίων δολλαρίων!

Αναλαμβάνει λοιπόν να τους α-
νακαλύψη άλλοτε με δική του πρω-
τοβουλία κι' άλλοτε γιατί του το
ζητήσαν διάφοροι ένδιαφερόμενοι,
φυσικά δε με το άζημιωτο πάντο-
τε! Έτσι, έχει προσφέρει ως τώ-
ρα 100.000.000 δολάρια σε 125.
000 κατόχους κρεωγράφων και 72.
000.000 δολάρια σε 12.000 κληρο-
νόμους.

Ο Άϊζενμπεργκ άρχισε το στά-
διό του, όταν ήταν 14 χρόνων
παίδι.

Μου ζητάς διαρκώς λεφτά, του
είχε πη τότε ο πατέρας του. Γιατί
δεν ζητάς απ' τους τρεις πλουσι-
ους θείους σου, που βρίσκονταν στη
θουριγγία; Δεν ξέρω τις διευθύ-
σεις τους, μά μπορείς ίσως να τις
βρής.

Δίχως να χάση καιρό, ο Νήνν ά-
πευδυνήκε στο γερμανικό προξε-
νείο, καθώς και στις τοπικές άρχες
της θουριγγίας. Και δεν κατάφερε
μην να βρη τους θείους του, άλ-
λά ένδιαφερόθηκε τόσο γι' αυτού-
του είδους τις έρευνες, ώστε, στα
18 χρόνια του, άνοιξε ένα γρα-
φείο άναζητήσεως εξαφανισθέντων
προσώπων. Τα κεφάλαιά του ήσαν
μόνο 15 δολάρια. Έκανε όμως
τόσο καλά τη δουλειά του, ώστε έ-
χει βρή ως σήμερα πάνω από 500.
000 χαμένα πρόσωπα.

Από το 1947, ειδικεύθηκε στις ά-
ναζητήσεις των δικαιούχων διαφο-
ρων χρηματικών ποσών. Σήμερα έ-
χει στην ύπηρεσία του 300 πράκτο-
ρες—άπό ένα το λιγώτερο σε κάθε
πόλη άνω των 150.000 κατοίκων. Έ-
χει επέκτεινει δε τις έρευνές του
σ' όλο τον κόσμο.

Τα άρχαια του είναι γεμάτα από
όδηγους, τηλεφωνικούς καταλό-
γους κι' ένα πλήθος άλλων στοιχεί-
ων, που τον βοηθούν πολύ στην έρ-
γασία του.

Η μεγαλύτερη έπιτυχία του ά-
φορούσε μία κληρονομία 400.000
δολλαρίων, που είχε άφισει κάποιος
Άμερικανός που πέθανε στην Εύ-
ρώπη το 1952. Έχοντας για μονα-
δικό στοιχείο το έπιθετό του — έ-
να από τα παλαιότερα της Νέας
Υόρκης — οι πράκτορες του Άϊζεν-
μπεργκ ψάξαν στις ταφόμενες
των νεκροταφείων του Μανχάτταν,
αρχίζοντας απ' το έτος 1835, φυλ-
λομέτρησαν παμπάλαια καταστάκια
κι' ανακάλυψαν έπιτέλους ότι ή
κληρονομία άνηκε σε δύο γρόες,
ήλικίας 86 και 92 έτών, μακρινές
και μοναδικές συγγενείς του μα-
καρίτη.

Σε μίαν άλλη περίπτωση, κάποι-
ος κάτοικος της μικρής άμερικ-
νικής πόλεως Σαϊν-Πετρομποργκ
είχε αγοράσει πρό πολλών έτών
μεταχές αξίας λίγων χιλιάδων δολ-
λαρίων. Μετά το οικονομικό «κράχ»
του 1929, νόμιζε πως δεν είχαν
πιά καμμία αξία και, για είρωειν, έ-
ειχε ταπειώσει κι' αυτές τους τοί-
χους της κρεβατοκάμαρας του.
Φαντάζετο τώρα τον ένθουσιόμο-
τό του, όταν ο Άϊζενμπεργκ τον πλη-
ροφόρησε ότι το άσυνήθιστο έκεί-
νο «καρτί ταπεταρίας» άξιζε 36.
000 δολάρια!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ στο σπίτι σας

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΕΓΚΑ-
ΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΠΛΗΞΕΙΣ

Το ηλεκτρικό σίδερο και οι κίνδυνοί του

Το ηλεκτρικό σίδερο βρίσκεται σήμερα σε
κάθε σπίτι, σ' όλη την Ελλάδα, όπου
υπάρχει δίκτυο ηλεκτροφωτισμού. Το
βαποράκι με τα κάρβουνα και τ' άλλα βα-
ρει σίδερα, σπάνια χρησιμοποιούνται πιά.
Οι νοικοκυρές γλύτωσαν από τις μούτζου-
ρες και τις σπίνες, που ζεπετιόντουσαν κι'
έκαigan καμμία φορά και τα ρούχα...

Το ηλεκτρικό σίδερο είναι μεγάλη εύκο-
λία για τη νοικοκυρά. Καί, φυσικά, δεν εί-
ναι δύσκολο να το χρησιμοποιήση. Βάζει το
φίς στην πρίζα, το σίδερο, σ' ελάχιστο χρο-
νικό διάστημα, θερμαίνεται κι' η νοικοκυρά
άρχίζει τη δουλειά της με το κέφι της και
την άεισί της.

Υπάρχουν μάλιστα, σήμερα, και ει-
δικά τραπέζακια, καθώς και σανίδες σιδε-
ρώματος, που κάνουν πιο εύκολη αυτή την
καθημερινή σχεδόν δουλειά του σπιτιού. Α-
κόμη κι' οι άνδρες, μπορούν να σιδερώ-
σουν...

Έτσι ακριβώς σιδερώνε αφρόντιστα ένας
σύζυγος, πριν λίγο καιρό. Δεν ήθελε να έ-
νοχηλή τη γυναίκα του. Σιδερώνε, λοιπόν,
μονάχος του τη γραβάτα του και το γιακά
του ποκαμισού του, που είχε λίγο τσαλα-
κωθεί.

Ήταν βράδυ. Η γυναίκα του ντυνόταν
σ' άλλο δωμάτιο. Το σπίτι ήταν καινούρι-
ο. Τα πάντα έλαμπαν εκεί μέσα. Τα έ-
πιπλα, τα σκεύη, τ' αμσαϊκό! Είχαν παν-
τρευθεί πριν λίγο καιρό και τώρα στη συ-
ζυγική φωλιά τους χαϊρόντουσαν την όμορ-
φία της αγάπης τους. Εκείνο το βράδυ, έ-
τοιμαζόντουσαν να πάνε σ' ένα φιλικό σπι-
τι. Θα περνούσαν καλά. Είχε οργανωθεί ένα
γλέντι τρικούβεστο! Κι' οι δύο τους ήθελαν
να παρουσιασθούν χωρίς κανένα ψεγάδι.

Το σίδερο είχε αναλάβει να διορθώσει την
κατάστασι. Κι' ο σύζυγος — έτσι είναι ή
τύχη καμμία φορά των ανθρώπων — άνέ-
λαβε να σιδερώσει μόνος του ό,τι ήθελε. Κι'
άρχισε συγχρόνως τ' άναμνεί...

Τρία λεπτά αργότερα, όμως, ή γυναίκα
του, από τ' άλλο δωμάτιο, άκουσε τη φω-
νή του να κόβεται, ξαφνικά, όπως σπάει
μία πλάκα γραμμοφώνου... Οά έλεγε κα-
νείς, ότι κάποιος τον είχε άρπάξει απότο-
μα από το λαιμό. Λες κι' ένας χαλκάς τον
είχε σφίξει και του είχε κόψει την άνασπνή.
Το τραγούδι είχε κοπή, όπως ή κλωστή με
το ψαλλίδι...

Η γυναίκα του, άφροσιμένη στην περι-
ποίησι της όμορφιάς της, δεν έδωσε καμ-
μία προσοχή.

Έπειδη, όμως, δεν άκούγονταν πιά ο άι-
δρας της, άφού πέρασαν άρκετά λεπτά, του
φώναξε:

— Νίκο, μην άργής!... Τί κάνεις τόσο
ώρα;... Θα καθυστερήσουμε...

Μά δεν πήρε καμμία άπάντησι.

— Νίκο!... φώναζε και πάλι. Πόσο
άφοσιώθηκες στο σίδερο!...

Μά στο σπίτι είχε άπλωθεί τώρα μία πα-
γερή σιωπή. Καί, ξαφνικά, μία μυρωδιά
καιόμενου κρέατος, άρχισε ν' άπλώνεται στο
δωμάτιο. Ήταν μία έντονη κνίστα...

— Τι μυρίζει έτσι; φώναζε τότε άνήσυ-
χη ή γυναίκα... Έχεις βάλει τίποτα στην
κουζίνα; Τρέξε νά δής, γιατί δεν ντύθηκα
άκόμη. Φλόμωσε το σπίτι... Τρέξε, αγά-
πη μου, νά δής... Βοήθησε λιγάκι τη γυ-
ναϊκούλα σου!...

Μά και πάλι δεν πήρε καμμία άπάντη-
σι. Νευριασμένη, παράτησε το φόρεμά της
κι' έκανε νά μηπ στο άλλο δωμάτιο, όπου
ήταν ο άνδρας της. Μά, την ίδια στιγμή,
έβγαλε μία σπαρακτική κραυγή και γούρ-

λωσε τα μάτια της. Το θέαμα που αντί-
κρουσε, ήταν έφιαλτικό! Ήταν κάτι που δεν
μπορούσε να συλλάβη το μυαλό της!...

Ο άγαπημένος άνδρας της είχε πάρει
μία περίεργη στάσι, σαν να τον είχε χτυ-
πήσει ξαφνικά ένας κεραυνός! Το πρόσω-
πό του είχε μία τρομακτική σύσπασι άγω-
νίας και το ένα χέρι του έσφιγγε με δύ-
ναμι τη λαβή του σιδερού. Όσο για το
βλέμμα του, είχε μία τέτοια παράξενη έκ-
φρασι, μία τόσο άγωνιώδη έπίκλησι βοή-
θείας, που προξενούσε κατάπληξι. Το δω-
μάτιο είχε γεμίσει από την κνίστα καιόμε-
νου κρέατος...

— Θεέ μου!... Νίκο!... φώναζε ή γυ-
ναίκα του κι' έφερε τα χέρια της στο πρό-
σωπό της.

Νόμιζε, ότι θα τρελλανιόταν. Τά είχε

Το πρόσωπό του είχε μία τρομα-
κτική σύσπασι άγωνίας...

χαμένα!... Δεν είχε ιδέα από ηλεκτρι-
σμό... Και δεν ήξερε τί μπορούσε να κά-
νη σ' αυτή την περίπτωση!

Έτρεξε σ' ένα παράθυρο κι' άρχισε να
ζητά, με σπαρακτικές φωνές, βοήθεια.

Ο κόσμος μαζεμένος γρήγορα, μά κα-
νείς δεν ήξερε τί είχε πάθει αυτή ή μισο-
γυμη γυναίκα, που φώναζε απ' το παράθυρο.

Τέλος, από τα μισολογά της, κάποιος άν-
τελήφθη τί συνέβη.

— Ηλεκτροπληξία! φώναζε. Γρήγορα,
κάνετε γρήγορα!... Καλέστε το Σταθμό
Πρώτων Βοηθειών!

Έπειτα, γρήγορα, ο ψύχραιμος αυτός άν-
θρωπος, μπήκε στο σπίτι, βρήκε το γενικό
διακόπτη του ηλεκτρικού ρεύματος και τον
έκλεισε.

Υστερα, έτρεξε στο δωμάτιο, άρ-
παξε τον άτυχο σύζυγο και τον ζάπλωσε

κατά γής. Ξεκούμπωσε γρήγορα τα ρούχα
του και άρχισε να του κάνει ασκήσεις τε-
χνητής άναπνοής.

Μά ήταν άργά πιά!... Ο δύστυχος αυ-
τός ήταν νεκρός.

Η καρδιά του δεν είχε μπορέσει ν' άν-
θεξη στο φοβερό μαρτύριο του. Μέχρι να
του πασαχθούν οι πρώτες βοήθειες, είχε
περάσει πάρα πολλή ώρα. Έτσι, είχε πε-
θάνει από ένα τραγικό θάνατο.

Ήρθε σε λίγο ή Άστυνομία. Ήρθε κι'
ό άρμόδιος του ύπουργείου Βιομηχανίας
για τον έλεγχο. Έγινε μία πραγματογνο-
μοσύνη και διαπιστώθηκε, ότι το σπίτι δεν
είχε γειώσεις. Καμμία πρίζα του δεν ήταν
τριπολήκη.

Έπίσης το κορδόνι είχε λίγο φθαρή
κοντά στο σίδερο. Το ρεύμα, λοιπόν,
κεραυνόβηξε τον άτυχο, έκείνον άνθρωπο,
γιατί οι πρίζες ήταν διπολικές. Είχαν δη-
λαδή μόνο τη φάσι του ρεύματος και τον
ουδέτερο. Δεν υπήρχε το τρίτο σύρμα, που
θα έπαίρνε την ένδοχομένη άπώλεια του
ρεύματος και θα τη διοχέτευε στη γή, κά-
νοντάς την τελείως ακίνδυνη. Κι' ήταν, ά-
λήθεια, σωστό έγκλημα έκ προμελέτης ή

τοποθέτησι πρίζας διπολικής χωρίς γείω-
σι, σε δωμάτιο που είχε δαπέδο από μω-
σαϊκό.

Έγιναν άνακρίσεις, ζητήθηκαν ευθύνες.
Μά ποιά το όφελος; Είχε σκοτωθεί ο άτυ-
χος σύζυγος.

Η τελεία άγνοιά του για τους κιν-
δύνους του ηλεκτρικού ρεύματος κι' ή έγ-
κληματική αδιαφορία εις άσυνείδητο τε-
χνητή, μεταμόρφωσαν αυτό το ευτυχισμένο
σπίτι, σε μία τρομακτική παγίδα του θά-
νατου...

Θ. Δ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μή διορθώνετε μόνοι
σας τα ηλεκτρικά.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Φαύστα προκαλεί τον Παρναγιάν σε μονομαχία, αλλά ηττάται και φεύγει ντροπισμένη. Ο ιππότης κι' ο δούκας της Άγκουλεμης πηγαίνουν κατόπιν στην πλατεία της Γκρένης. Ο Κλαυδίου και ο καρδινάλιος φανερώνε βρισκονται στο παράθυρο ενός σπιτιού και περιμένουν με αγωνία να ιδούν τι πρόκειται να συμβεί. Κατά τις δέκα οι δύο κατάδικες οδηγούνται στην πλατεία. Ο Κλαυδίου κι' ο φανερώνε αναγνωρίζουν στη μία απ' αυτές τη Βιολέττα. Η άλλη που είναι η Μαγδαληνή δορυκ οδηγείται στην πυρά. Ο Κλαυδίου λέει στο Μπελγκονιέρ ότι η νέα αυτή είναι η κόρη του φλώρου. Στο μεταξύ, η Φαύστα παρακινεί τον δούκα της Γκίζης να πάει στο Λούβρο και να στεφθεί βασιλιάς.

— Έχετε δικήν, είπαε σαστισμένος ο δούκας. Θα κάμω ό,τι μου πείτε...

— Φεύγοντας από δω, θα πάτε στο Λούβρο, όπου θα στεφθεί βασιλιάς! — Ναι, ναι, απάντησε ο δούκας, που σηκώθηκε άμέσως και χαιρέτησε το πλήθος. Οί ζητωκραυγές δυνάμωσαν τότε. Όλο αυτό το πλήθος παραλήρουσε γύρω στον άνθρωπο που ήθελε, για βασιλιά του.

— Ζήτω ο βασιλιάς!... Ζήτω ο βασιλιάς! Τό πρόσωπο της Φαύστας έλαμψε από χαρά.

Τη στιγμή εκείνη, ξεσπάδα από την όδον Αγίου Αντωνίου η θλιβερή συνοδεία που έφερε τα θύματα από τη Βασιλίκη. — Νάτες!... Νάτες! φώναζε το πλήθος.

— Ζήτω ο βασιλιάς!... Θάνατος στους ούγενότους!

Ο Έρρικος της Γκίζης ξανακάθισε στην έδρα του. Η Φαύστα έστεκε πάντα πίσω του.

Οί δύο κατάδικες είχαν οδηγηθεί τώρα στη μέση της πλατείας. Μπροστά στεκόταν η Μαγδαληνή Φουρκώ. Τό πρόσωπό της ήταν ήρεμο και τό βλέμμα της δεν έδειχνε φόβο. Τά δόλωμαυρα μαλλιά της έπεφταν πάνω στους γυμνούς ώμους της, που είχαν τό χρώμα του σιταριού. Έμοιαζε σαν κόρη τσιγγάνων.

— Όμορφη νέα! ψιθύρισε ο Γκίζης. — Θάνατος στους ούγενότους! ουρλιαζε τό πλήθος.

Οί στρατιώτες έσπρωξαν τη Μαγδαληνή προς την άγχονη, που προοριζόταν γι' αυτήν.

Η νέα θέλησε κάτι να πη, αλλά ο δήμιος κι' οί βοηθοί του δεν της έδωσαν τον καιρό. Την άρπαξαν από τους ώμους και της πέρασαν τη θηλεία στο λαιμό... Έπειτα από μερικές στιγμές, τό κορμί της κρεμόταν στην άκρη του σχοινιού...

Άλλα δεν έπρεπε να πεθάνη στην άγχονη. Την κατέβασαν άμέσως, την ξάπλωσαν πάνω στο σωρό των ξύλων, που βρισκόταν γύρω στην άγχονη κι' ο δήμιος άρχισε να της τρίβει μεθοδικά τό στήθος, ενώ οί βοηθοί του άνεδοκατέβαζαν ρυθμικά τά χέρια της... Η νέα συνερχόταν σιγά-σιγά... Άνοιξε σε λίγο τά μάτια της...

Την ξανασηκώσαν τότε και την ξανακρέμασαν στην άγχονη από τις μασχάλες. Έπειτα έβαλαν φωτιά στα κούτσουρα...

— Όμορφη νέα, ξαναείπε ο Γκίζης. Τό πλήθος παρακολουθούσε με άγρια χαρά τό μαρτύριο της δυστυχισμένης.

Οί φλόγες ανέβαιναν όλοένα. Τό σχοινί που την συγκρατούσε κόπηκε σε λίγο. Η νέα έπεσε τότε πάνω στην πυρά.

— Την άλλη! ουρλιαζε τό πλήθος. Φέρτε την άλλη!

Ο Γκίζης κύτταξε προς τό μέρος των στρατιωτών. Κι' έμεινε σαν άπολιθωμένος. Τό δεύτερο θύμα ήταν η Βιολέττα!

Πώς, λοιπόν, η Βιολέττα είχε πάρει τη θέση της Ιωάννας Φουρκώ;

— Άλλά δεν είχε τον καιρό τώρα να τό σκεφτώ. Τό κυριώτερο ήταν να την σώ-

ση... Άνασκηώθηκε, έτοιμος να διατάξει τους στρατιώτες να σταματήσουν...

— Άλλά, ξαφνικά, άκουσε μία φωνή πίσω του.

— Τί πάτε να κάμετε; — Ο Γκίζης γύρισε προς τό μέρος της Φαύστας και της έδειξε τη Βιολέττα.

— Δεν είναι η Ιωάννα Φουρκώ, της είπε με πνιγμένη φωνή.

— Τό ξέρω, απάντησε η Φαύστα. Άλλ' είναι καταδικασμένη και πρέπει να πεθάνη!

— Όχι, είπαε ο Γκίζης. Θα την σώσω!

Η Φαύστα τόν κύτταξε στά μάτια.

— Σώστε την, λοιπόν, αν μπορήτε, τού είπαε. Δεν καταλαβαίνετε πώς, αν κάμετε την παραμικρή χειρονομία για να την σώσετε, όλη η αγάπη των Παρισινών θα μεταβληθί σε μίσος; Άν θελήσετε να την σώσετε, θα θεωρηθίτε και σεις αίρετικός!

— Άν μπορώ να τό κάμω, είπαε ο Γκίζης. — Άλλά πού βρίσκεται τώρα;... Θα μπορούσα να τό βάλω και μ' όλόκληρο τό Παρίσι, για να μπορέσω να την έλευθερώσω!

— Χαίρομαι πολύ που τό μαθαίνω, απάντησε ο Παρναγιάν. Δεν ξέρω αν μ' άπατά τό ένστικτό μου, αλλά νομίζω πως θα χρειαστή να δώσουμε αληθινή μάχη...

— Είμαι έτοιμος, είπαε ο Κάρολος της Άγκουλεμης.

— Εβίβαν τό βήμα τους. — Ο ιππότης δεν ήξερε τίποτε τό ώριμενο, ούτε μπορούσε να κάνει υποθέσεις. Ήταν βέβαιος, ώστόσο, ότι η Βιολέττα διέτρεχε κάποιο μεγάλο κίνδυνο.

— Έφτασαν, τέλος, στην πλατεία. Ήταν κι' οί δύο λαχανιασμένοι και ιδρωμένοι.

— Ο Παρναγιάν σταμάτησε μπροστά σ' έναν άνθρωπο του λαού.

— Τί τρέχει; τόν ρώτησε.

— Δεν τό ξέρετε; απάντησε με έκπληξη ο συνομιλητής του. Θα κάμουν σε λίγο τις καταραμένες Φουρκώ, μπροστά στον δούκα της Γκίζης!

— Τίς δυστυχισμένες! ψιθύρισε ο Παρναγιάν.

Κι' άρχισε να σπρώχνει με τους άγκώνες του έκείνους που βρισκονταν μπροστά του, για ν' ανοίξη πέρασμα.

— Έφτασαν έτσι κοντά στις πυρές.

— Ο Παρναγιάν άκουσε, ξαφνικά, μία γυναικεία φωνή πλάι του:

— Καλημέρα, κύριε ιππότεα...

Γύρισε προς τό μέρος της γυναίκας που τού είχε μιλήσει και την κύτταξε.

— Πού σε έχω ξαναδεί, μικρούλα; της είπαε.

— Πώς! Δεν με θυμόσαστε, λοιπόν; ρώτησε με έκπληξη η νέα. Είχατε έρθει ένα βράδυ στο «Πανδοχείο της Έλπίδας», για ν' άκούσετε την τσιγγάνα, που έλεγε τη μοίρα...

— Λουίζόν! είπαε ο ιππότης χαμογελώντας.

— Ά! θυμόσαστε τ' όνομά μου! ξεφώνισε χαρούμενα η νέα.

— Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν ζητωκραυγές από τό άπέναντι μέρος. Ο δούκας της Γκίζης έκανε την εμφάνισή του στην πλατεία.

— Και τί κάνεις εδώ; ρώτησε ο Παρναγιάν τη νέα.

— Ήρθα για να δω, απάντησε η νέα. Καινούργιες φωνές άκούστηκαν σε λίγο. Τό πλήθος έτρεχε από όλα τά μέρη για να δει τις δύο δυστυχισμένες νέες, που ένα ά-

και ο λαός, αντί να σάς οδηγήση στο Λούβρο, θα σας πετάξη στο Σηκουάνα!

Ο Γκίζης ξανάπεσε στην πολυθρόνα του. Μία τρομερή πάλη γινόταν μέσα στην ψυχή του. Έπρεπε να σώση τη Βιολέττα, θυσιάζοντας, στην ανάγκη, τό δόξα του; Ή ήταν καλύτερο ν' άφιση τά πράγματα ν' άκολουθήσουν τό μοιραίο δρόμο τους;

Στό τέλος, φάνηκε πως είχε πάρει την απόφασή του.

— Είναι τρομερό! ψιθύρισε. Δεν θέλω να δω!

Κι' έκλεισε τά μάτια του.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε θόρυβος και φωνές. Μία μικρή ομάδα ρίχτηκε πάνω στους στρατιώτες και πήρε από τά χέρια τους τη Βιολέττα.

Η Φαύστα ξεφώνισε σαν τρελή, βλέποντας αυτό τό θέαμα. Έπί κεφαλής αυτών που είχαν πάρει τη Βιολέττα από τους στρατιώτες είχε αναγνωρίσει τον Παρναγιάν.

— Έλευθερή!...

— Όπως είδαμε, ο ιππότης ντε Παρναγιάν κι' ο Κάρολος της Άγκουλεμης, είχαν βγεί τρέχοντας από τό «Πανδοχείο της μάγισσας». Ο Πικουίκ τους άκολουθούσε.

— Άγαπητέ φίλε, έλεγε ο νεαρός δούκας στον ιππότη, από τη στιγμή που έμαθα πως ζή, νομίζω πως ξαναγεννήθηκα. Άλλά πού βρίσκεται τώρα;... Θα μπορούσα να τό βάλω και μ' όλόκληρο τό Παρίσι, για να μπορέσω να την έλευθερώσω!

— Χαίρομαι πολύ που τό μαθαίνω, απάντησε ο Παρναγιάν. Δεν ξέρω αν μ' άπατά τό ένστικτό μου, αλλά νομίζω πως θα χρειαστή να δώσουμε αληθινή μάχη...

— Είμαι έτοιμος, είπαε ο Κάρολος της Άγκουλεμης.

— Εβίβαν τό βήμα τους. — Ο ιππότης δεν ήξερε τίποτε τό ώριμενο, ούτε μπορούσε να κάνει υποθέσεις. Ήταν βέβαιος, ώστόσο, ότι η Βιολέττα διέτρεχε κάποιο μεγάλο κίνδυνο.

— Έφτασαν, τέλος, στην πλατεία. Ήταν κι' οί δύο λαχανιασμένοι και ιδρωμένοι.

— Ο Παρναγιάν σταμάτησε μπροστά σ' έναν άνθρωπο του λαού.

— Τί τρέχει; τόν ρώτησε.

— Δεν τό ξέρετε; απάντησε με έκπληξη ο συνομιλητής του. Θα κάμουν σε λίγο τις καταραμένες Φουρκώ, μπροστά στον δούκα της Γκίζης!

— Τίς δυστυχισμένες! ψιθύρισε ο Παρναγιάν.

Κι' άρχισε να σπρώχνει με τους άγκώνες του έκείνους που βρισκονταν μπροστά του, για ν' ανοίξη πέρασμα.

— Έφτασαν έτσι κοντά στις πυρές.

— Ο Παρναγιάν άκουσε, ξαφνικά, μία γυναικεία φωνή πλάι του:

— Καλημέρα, κύριε ιππότεα...

Γύρισε προς τό μέρος της γυναίκας που τού είχε μιλήσει και την κύτταξε.

— Πού σε έχω ξαναδεί, μικρούλα; της είπαε.

— Πώς! Δεν με θυμόσαστε, λοιπόν; ρώτησε με έκπληξη η νέα. Είχατε έρθει ένα βράδυ στο «Πανδοχείο της Έλπίδας», για ν' άκούσετε την τσιγγάνα, που έλεγε τη μοίρα...

— Λουίζόν! είπαε ο ιππότης χαμογελώντας.

— Ά! θυμόσαστε τ' όνομά μου! ξεφώνισε χαρούμενα η νέα.

— Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν ζητωκραυγές από τό άπέναντι μέρος. Ο δούκας της Γκίζης έκανε την εμφάνισή του στην πλατεία.

— Και τί κάνεις εδώ; ρώτησε ο Παρναγιάν τη νέα.

— Ήρθα για να δω, απάντησε η νέα. Καινούργιες φωνές άκούστηκαν σε λίγο. Τό πλήθος έτρεχε από όλα τά μέρη για να δει τις δύο δυστυχισμένες νέες, που ένα ά-

πόσπασμα τοξωτών τις μετέφερε από τη Βασιλίκη.

Τη στιγμή εκείνη, ο Κάρολος της Άγκουλεμης βρισκόταν σε μικρή άπόσταση από την εξέδρα. Όλη του η προσοχή είχε συγκεντρωθεί πάνω στον Γκίζη και μία τρελή σκέψη περιούσε από τό μυαλό του: Σχεδίαζε να πηδήση πάνω στην εξέδρα και να προκαλέση τόν δούκα.

Η Λουίζόν είχε άνασκηώθει τώρα στις μύτες των ποδιών, για να δει τις δύο κατάδικους. Μόλις άντίκρυσε τη Μαγδαληνή, σήκωσε τό χέρι της για να κάμη τό σταυρό της...

— Έλα Χριστέ και Παναγιά! ψιθύρισε. Πώς γίνεται αυτό τό πράγμα;

Κι' ο Παρναγιάν επίσης είχε δει τις δύο κατάδικους. Άλλά δεν ήξερε τη Βιολέττα κι' έτσι δεν μπόρεσε να καταλάβη την αντικατάστασι.

Η Λουίζόν, όμως, ψιθύρισε πλάι του:

— Αυτό είναι πολύ παράξενο!... Την ξέρω αυτή τη νέα...

Ο Παρναγιάν γύρισε και την κύτταξε.

— Είπαε, ότι την ξέρεis; ρώτησε.

— Και βέβαια, απάντησε η Λουίζόν. Την είχα δει στο «Πανδοχείο της Έλπίδας», μαζί με τόν τσιγγάνο και τη γυναίκα που έλεγε τη μοίρα... Θυμάμαι τ' όνομά της... Λεγόταν Βιολέττα...

Τό πρόσωπο του Παρναγιάν έγινε κατακίτρινο.

— Έρριξε μία ματιά στην πλατεία. Ήταν γεμάτη από κόσμο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι και χαιρόνταν προκαταβολικά για τό μαρτύριο των δύο καταδικών. Δεν μπορούσε να περιμένη ότι θάβρισκε κάποια συμπάθεια ανάμεσα σ' αυτό τό πλήθος.

— Κι' ώστόσο, πρέπει να την σώσουμε, ψιθύρισε.

Η Λουίζόν είχε διαβάσει στο πρόσωπο του ιππότη την αγωνία του και νόμισε πως είχε καταλάβει.

— Την αγαπάει, σκέφτηκε. Αυτήν σίγουρα είχε έρθει να ιδί στο «Πανδοχείο της Έλπίδας»... Φαίνεται άποφασισμένος να πεθάνη για τό χατήρι της...

— Έμπρός! είπαε ο Παρναγιάν ανάμεσα στα δόντια του.

Κι' άρχισε να προχωρή προς τό μέρος όπου βρισκόταν ο Κάρολος της Άγκουλεμης.

Η Λουίζόν τόν άκολουθούσε.

Ο Κάρολος της Άγκουλεμης εξακολουθούσε ακόμη να κυττάξη τόν δούκα της Γκίζης. Ο Παρναγιάν τόν έπιασε από τό μπράτσο και τόν έκαμε να γυρίση προς τό μέρος της πένθιμης συνοδείας που περνούσε σε άπόσταση καμμία είκοσαρία βημάτων.

— Κύτταξε! τού είπαε.

Ο Κάρολος, βλέποντας τη Βιολέττα, λίγο έλειψε να σωριασθή λιπόθυμος.

— Θάνατος! τού είπαε ο Παρναγιάν. Θα κάμουμε τά πάντα για να την σώσουμε...

— Άκολουθήσε με...

Ο ιππότης άρχισε άμέσως να προχωρή ανάμεσα στο πλήθος. Κρατούσε τό έμφος του από την λεπίδα και χρησιμοποιούσε τό βαρύ χερούλι για ρόπαλο. Δεν ήταν ένας άνθρωπος, αλλά ένα θηρίο. Έκείνη που δεν παραμέριζε άμέσως, δέχονταν ένα χτύπημα στη βάση του κρανίου και σωριάζονταν κάτω άναίσθητοι... Κραυγές πόνου άκούγονταν δεξιά κι' άριστερά... Τό πλήθος έφευγε τρομαγμένο...

Ο Παρναγιάν κι' ο Κάρολος έφτασαν σε λίγο στην πρώτη γραμμή.

Η συνοδεία περνούσε εκείνη τη στιγμή από μπροστά τους.

Η Βιολέττα είδε τόν Κάρολο και με μία αθόρμητη κίνηση, άπλωσε τά χέρια της προς τό μέρος του.

Ο νέος έτρεξε σαν τρελλός... Άλλ' οί φρουροί διασταύρωσαν τις λόγχες τους και σχημάτισαν ένα άδιαπέραστο τείχος γύρω στις κατάδικους.

Τό πλήθος, που, για μία στιγμή, είχε παραμερίσει τρομαγμένο, ξανάβρισκε σιγά-σιγά τό θάρρος του.

— Θάνατος στους ούγενότους! άκούστηκαν φωνές δεξιά κι' άριστερά.

Πυκνές ομάδες έτρεχαν προς τό μέρος του Παρναγιάν και του Καρόλου, με άγριες

διαθέσεις. Λίγο ακόμη και θα τούς κομμάτιασαν.

Άλλά, ξαφνικά, ο πανικός ξανάρχισε. Δέκα, είκοσι, τριάντα άνθρωποι, κρατώντας τά έγχειρίδιά τους στα χέρια, είχαν ξεχυθεί ανάμεσα στο πλήθος. Κι' οί άνθρωποι αυτοί δεν άστειούνταν. Χτυπούσαν αλύπητα δεξιά κι' άριστερά.

Οί άνθρωποι αυτοί ήταν οί σύντροφοι της Λουίζόν. Γιατί η νέα δεν είχε μείνει με σταυρωμένα τά χέρια, όταν είδε πως ο Παρναγιάν έκινδύνευε.

Οί κακοποιοί έπωφελούνται πάντα από τί συγκεντρώσεις του πλήθους, για να δράσουν καλύτερα. Έτσι είχε γίνει και κεινη την ήμερα. Όλοι οι λωποδύτες του Παρισίου είχαν συγκεντρωθεί στην πλατεία της Γκρένης, βέβαιοι πως θάκαναν χρυσές δουλειές.

Άλλά την εποχή εκείνη, οί κλεφτοποτοφολάδες δεν είχαν έμφανιστή ακόμη. Οί κακοποιοί δεν χρησιμοποιούσαν έξυπνα τεχνάσματα για να ξελαφρώσουν τό θύμα τους από τό πορτοφόλι του. Τό έπαιρναν με τη βία. Ήταν, δηλαδή, ληστές.

Οί κακοποιοί αυτοί μισούσαν θανάσιμα τους εκπροσώπους της εξουσίας κι' ήταν εύχαριστημένοι όταν τούς δινόταν η εύκαιρία να ξεκοιλιάσουν μερικούς απ' αυτούς.

Όταν, λοιπόν, η Λουίζόν τούς μίλησε για τόν ιππότη και για την πρόθεσή του να γλυτώση τη μία από τις νέες που οί στρατιώτες οδηγούσαν στην πυρά, δεν δίστασαν ούτε στιγμή να κάμουν δικό τους τόν άγώνα του.

Ήθεραν, άλλωστε, τόν Παρναγιάν και είχαν θαυμάσει άλλοτε τό θάρρος και την ανδρεία του, όταν είχε συγκρουσθή με τόν Ρουζώ μέσα στο «Πανδοχείο της Έλπίδας». Τό όνομά του έγινε τώρα τό σύνθημά τους.

— Παρναγιάν!... Παρναγιάν! ξεφώνιζαν ενώ σκόρπιζαν χτυπήματα δεξιά κι' άριστερά.

Ο δούκας της Γκίζης, άκούοντας αυτό τό όνομα, τινάχτηκε από τη θέση του... Σ' ένα νεύμα του ο Μαινβίλ, ο Μπουσί-Λεκλέρ κι' ένα σωρό άλλοι εύγενείς, πήδησαν από την εξέδρα με γυνά τά ξίφη τους... Η Φαύστα λυσσούσε από τό κακό της...

Ο Παρναγιάν, βλέποντας αυτή την ανέλπιστη βοήθεια, άφησε στους κακοποιούς την φροντίδα να διασκορπισούν τό πλήθος κι' άωρησε προς τό μέρος των φρουρών, άκολουθούμενος από τόν Κάρολο της Άγκουλεμης.

Η συγκρούσι ήταν τρομερή.

Τό ξίφος του Παρναγιάν άνεδοκατέβαινε με όρμη κι' ο νεαρός δούκας έκανε θαύματα ανδρείας και ήρωισμού πλάι του. Τά ρούχα και τόν δύο είχαν κουρελιασθή από

τά χτυπήματα και τό αίμα έτρεχε από τις πληγές τους. Άλλ' ήταν τόσο η όρμη τους, που οί φρουροί αναγκάστηκαν, στο τέλος, να υποχωρήσουν. Τρεις ή τέσσερες απ' αυτούς είχαν σωριασθή χάμα, νεκροί ή τραυματισμένοι... Ο κλόιος που σχημάτιζαν γύρω στη νέα είχε σπάσει.

Ο Παρναγιάν έπιασε με τό ένα του χέρι τη Βιολέττα, ενώ με τό άλλο χτυπούσε αλύπητα τούς φρουρούς, που προσπαθούσαν να τού την ξαναπάρουν.

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Κάρολος της Άγκουλεμης άωρησε σαν τό λιοντάρι ανάμεσα τους. Σε κάθε ένα από τά χτυπήματά του έπερτε κι' ένας φρουρός... Στο τέλος, τούς διασκορπίσε...

Ο Παρναγιάν τού παρέδωσε τότε τη νέα.

— Έμπρός! φώναζε. Στα άλογα!

— Ένωσούσε τά άλογα της άκολουθίας τού Γκίζη.

— Έτρεξαν προς τά έκεί.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Κάρολος της Άγκουλεμης ήταν άνεβασμένος σ' ένα από τά άλογα και κρατούσε στα χέρια του τη Βιολέττα.

— Έμπρός, φύγετε! φώναζε ο Παρναγιάν. Πηγαίνετε στο σπίτι σας και περιμένετε με έκεί.

— Και σεις; ρώτησε ο νεαρός δούκας.

— Φύγετε! ξαναείπε ο Παρναγιάν. Έρχονται προς τά εδώ... Θα προσπαθήσω να τούς κάμω να χάσουν τά ίχνη σας...

Κι' έπειδή ο νέος δίσταζε, άπλωσε τό χέρι του κι' άγγιξε με την αλίκη τού ξίφους του τά καπούλια τού άλόγου. Τό ζωό ξεκίνησε σαν άστραπή...

Ο Παρναγιάν είχε άπομείνει μόνος.

Οί σύντροφοι της Λουίζόν είχαν διασκορπισθή τώρα. Πολλοί απ' αυτούς είχαν τραυματισθή και δύο ή τρεις είχαν πέσει νεκροί.

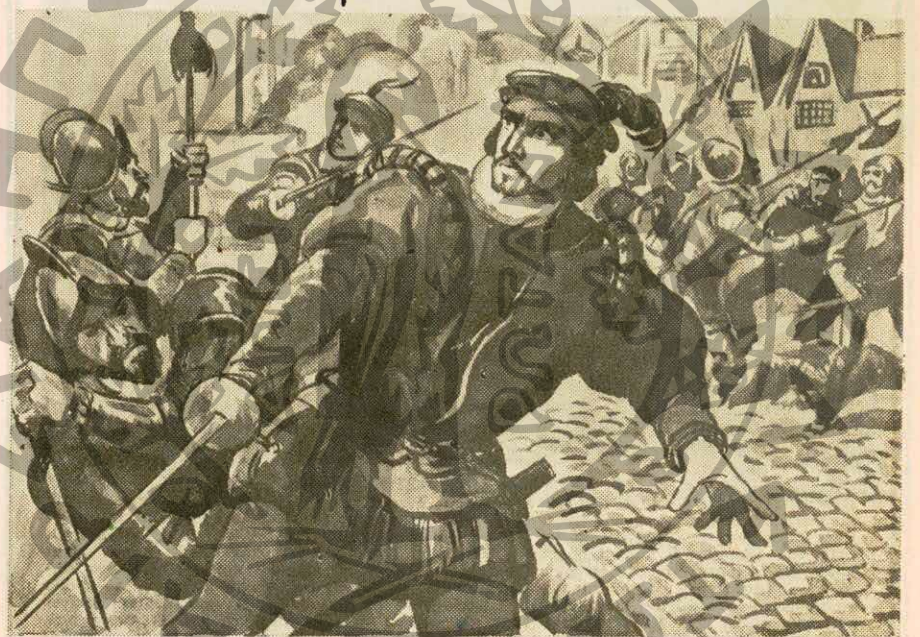
Ο ιππότης θάπρεπε ν' αντιμετώπιση τούς διακόσιους ή τριακόσιους εύγενείς της άκολουθίας τού Γκίζη, τούς φρουρούς που είχαν άνασυνταχθή, όλο αυτό τό πλήθος που ουρλιαζε από τη λύσσα του, γιατί τού είχαν πάρει μέσα από τά χέρια του τη λεία του...

Άλλ' ο Παρναγιάν δεν έχασε τό θάρρος του. Πήδησε πάνω σ' ένα άλογο, έσφίξε τό σπαθί του ανάμεσα στα δόντια του και ξεκίνησε μ' έναν τρελό καλπασμό.

Έκείνοι που τόν καταδίωκαν, διάστασαν για μία στιγμή. Έπειτα, όμως, καμμία πενηνταριά απ' αυτούς, άνέβηκαν στα άλογα που βρέθηκαν μπροστά τους κι' άρχισαν να τρέχουν πίσω από τόν Παρναγιάν.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε ο ιππότης, ρίχνοντας μία ματιά πίσω τους. Έτσι δεν υπάρχει φόβος ν' άκολουθήσουν τά ίχνη τόν δυό έρωτευμένων.

— Ρίχτηκε άμέσως σ' ένα στενό δρόμο, έ-

Ο νεαρός δούκας έκανε θαύματα ανδρείας και ήρωισμού δίπλα στον Παρναγιάν...

πειτα σε δεύτερο κι' ύστερα σε τρίτο.

Πού πήγαινε;... Δεν το ήξερε. Μόνο το ένστικτό του τον οδηγούσε.

— Αν μπορούσε να βγεί από το Παρίσι, δεν θα δίσταζε να το κάνει. Άλλ' οι πύλες ήταν κλειστές... Έξακολουθούσε, λοιπόν, το τρέλλο τρέξιμό του μέσα στην πόλη. Δεν του επιτρεπόταν να σταματήσει ούτε στιγμή. Γιατί εκείνοι που τον ακολουθούσαν, θα ρίχνονταν άμέσως πάνω του και θα τον κομματιάσαν.

Άλλ' ούτε μπορούσε να τρέχει διαρκώς. Το αλογό του είχε αρχίσει κιόλας να κουράζεται και δεν θ' άργουσε να σωριαστεί κάτω.

Είχε προσπεράσει τώρα αρκετά τους διώκτες του κι' έτρεχε στην όδον Άγιου Διονυσίου. Στο δρόμο αυτό βρισκόταν το «Πανδοχείο της μάγισσας». Γιατί τάχα δεν θα πήγαινε να ζητήσει εκεί καταφύγιο;

Κύτταξε πίσω του. Οι διώκτες του βρίσκονταν ακόμη μακριά.

Έστριψε τότε σ' ένα μικρό δρομάκο και βρέθηκε στο πίσω μέρος του πανδοχείου. Πήδησε κατόπιν από το αλογό του, το κέντησε δυο ή τρεις φορές στην κοιλιά με το ξίφος του για να το κάμει να συνεχίσει το τρέξιμό του και σκαρφάλωσε στον τοίχο της αυλής.

Έπειτα από μερικές στιγμές, έμπαινε στο πανδοχείο.

Ήταν τόσο τρομερή η όψη του, που οί ελάχιστοι πελάτες που βρισκόταν εκεί, έτρεξαν να φύγουν.

Η κυρία Ουγκέτ δυσκολεύτηκε να τον γνωρίσει στην κατάσταση που βρισκόταν. Τά ρούχα του ήταν κατακουρελιασμένα και το πρόσωπο και τα χέρια του καταματωμένα.

— Δεν με γνωρίζετε, καλή μου κυρία Ουγκέτ; είπε ο Παρνταγιάν.

Η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου ανατρίχασε, ακούγοντας τον ήχο της φωνής του.

— Θεέ μου! είπε. Σεις είσαστε, κυρία ιππότα;... Άλλά τι πάθατε;

— Ός τώρα, τίποτα σχεδόν, απάντησε ο Παρνταγιάν. Ένας Θεός, όμως, ξέρει τι μπορεί να πάθω αν πέσω στα χέρια αυτών που με κυνηγάνε!

Και, χωρίς να χάνει καιρό, άρχισε να κλείνει τα παράθυρα και ν' άμπαρώνει τις πόρτες.

— Αφήστε με τουλάχιστον να περιποιηθώ τις πληγές σας, είπε η κυρία Ουγκέτ.

Η φωνή της έτρεψε από συγκίνηση.

— Άργότερα, απάντησε χαμογελώντας

ο Παρνταγιάν. Για τη στιγμή, πρέπει να τους εμποδίσουμε να μπουρνε μέσα...

— Ποιους;

— Δεν άκούτε, λοιπόν;

Οι ακόλουθοι του Γκίζη, αφού έτρεξαν κάμποσο διάστημα, χωρίς να δουν πούθενά τον Παρνταγιάν, ξαναγύρισαν κατόπιν στα βήματά τους, βέβαιοι, ότι κάπου είχε κρυφτεί, ότι είχε φύγει από κάποια πόρτα.

Άλλά, καθώς ξαναπερνούσαν έξω από το «Πανδοχείο της μάγισσας», είδαν μερικούς πελάτες, που στέκονταν τρομαγμένοι απ' έξω κι' έμαθαν απ' αυτούς που βρισκόταν ο άνθρωπος που ζητούσαν.

Περικύκλωσαν τότε το πανδοχείο κι' άρχισαν να σκέπτονται με ποιο τρόπο θα μπορούσαν να μπουρνε μέσα.

Άλλά, ξαφνικά, καρέκλες, τραπέζια, σίδερα, ένα σωρό άλλα αντικείμενα, άρχισαν να πέφτουν από τα κεφάλια τους.

Δεν ήταν, ωστόσο, ο Παρνταγιάν, που είχε επινοήσει αυτό το πρωτότυπο μέσον άμυνας, άλλ' ο Κρόας.

Για μία φορά στη ζωή του, ο άνθρωπος αυτός είχε άποφασίσει να φανή γενναίος.

Ο Παρνταγιάν, όταν τον είδε να ρίχνει μεθοδικά τα διάφορα αντικείμενα που βρισκόταν μέσα στα δωμάτια πάνω στα κεφάλια εκείνων που τους πολιορκούσαν, δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Κι' από κείνη τη στιγμή, άρχισε να λογαριάζει περισσότερο τον Κρόας.

Η έκπληξη εκείνων που βρισκόταν από κάτω, ήταν πολύ δυσάρεστη. Δυο-τρεις υπαρκτοί είχαν σωριαστεί στο χώμα με τα κεφάλια ανοιγμένα στα δύο. Και κάμποσοι άλλοι είχαν τραυματισθεί.

Ο Παρνταγιάν έχει μαζέψει σίγουρα μέσα στο πανδοχείο τους ληστές, που τον βοήθησαν και στην πλατεία της Γκρένης, είπε ο Μωρεβέρ. Άλλ' αυτή τη φορά δεν θα βγεί ζωντανός από εδώ μέσα.

Κι' έστειλε ένα νεαρό ακόλουθο για να ειδοποιήσει τον δούκα της Γκίζης.

— Η άπαγωγή της Στέλλας

Ο Μπελγκοντέρ, όπως είδαμε, φεύγοντας από την πλατεία της Γκρένης, έτρεξε στην πύλη της Μονμάρτρης, από όπου έπρεπε να περάσει για να πάει στο ομώνυμο μοναστήρι, που βρισκόταν έξω από τα τείχη.

Άλλά την βρήκε κλειστή.

Τού κάκου παρακάλεσε τους φρουρούς να τον αφήσουν να περάσει. Έμειναν άσυγκίνητοι μπροστά στις παρακλήσεις του.

Ένας απ' αυτούς, μάλιστα, τον σημάδεψε με το άρκεβούζι του.

— Φύγε, γιατί αλλιώς πυροβολώ, του φώναξε.

Ο Μπελγκοντέρ τώβαλε στα πόδια κι' έτρεξε στη γειτονική πύλη. Άλλ' ούτε κι' εκεί του άνοιξαν.

Είχε αρχίσει πιά ν' απελπίζεται, όταν ξαφνικά, μία ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

— Πώς δεν το είχα σκεφτεί πρωτότερα; ψιθύρισε.

Ξαναγύρισε τότε στα βήματά του κι' έπειτα από λίγα λεπτά, χτυπούσε στο μέγαρο της Φαύστας.

Η πριγκίπισσα, που μόλις είχε γυρίσει, τον δέχτηκε άμέσως. Προσπαθούσε να φαίνεται ήρεμη. Κι' ωστόσο, ένας προσεχτικός παρατηρητής, θα καταλάβαινε άμέσως πως αυτή η ήρεμία ήταν ψεύτικη.

— Τι με θέλεις; τον ρώτησε.

— Μου χρειάζεται μία άδεια για να βγω από το Παρίσι, απάντησε ο τσιγγάνος.

— Θέλεις, λοιπόν, να φύγεις από την υπηρεσία μου;

— Όχι. Σε σάς χρωστάω το ότι ξαναδρῆκα τη μία από τις κόρες μου...

Η Φαύστα τον κύτταξε με άπορία.

— Όπως ξέρετε, συνεχισε ο τσιγγάνος, έπειτα από τον απαγκισμμό της γυναίκας μου, μου πήραν τις δυο κόρες μου και τις έδωσαν σ' έναν χριστιανό. Αυτός ο χριστιανός, κυρία, ήταν ο εισαγγελέυς Φουρκώ...

— Ο εισαγγελέυς Φουρκώ!

— Εκείνη που έκαψαν σήμερα στην Γκρένη, ήταν η μεγαλύτερη κόρη μου, η Φλώρα...

Η μικρότερη, όμως, η Στέλλα γλύτωσε, γιατί στη θέση της βάλατε τη Βιολέττα...

Η Στέλλα, λοιπόν, όπως με διατάξατε, την πήγα στο μοναστήρι της Μονμάρτρης... Και καταλαβαίνετε γιατί βιάζομαι να την ιδώ.

Καταλαβαίνω, είπε η Φαύστα. Άλλά τότε τα έμαθες όλα αυτά;

— Μόλις σήμερα.

— Από ποιόν;

— Από τον Κλαύδιο.

— Ο Κλαύδιος, λοιπόν, το ήξερε;

— Και βέβαια. Όταν του έδειξα τη Βιολέττα, που την οδηγούσαν στην πυρά, μου φάνερσε την αλήθεια για να μου ξεσπίσει την καρδιά, όπως είχα κομματιάσει τη δική του...

Η Φαύστα σκέφθηκε μερικές στιγμές. Έπειτα είπε:

— Θα έκπληρωθῇ η έπιθυμία σου.

Άνοιξε άμέσως ένα συρτάρι, έδωσε ένα χαρτί και του το έδωσε.

— Αυτό το χαρτί-θα σου επιτρέψει να πάς όπου θελήσης, του είπε. Φύλαξέ το με προσοχή...

Όταν γυρίσης το βράδυ, θα μου το επιστρέψεις.

Το χαρτί αυτό είχε την ύπογραφή και τη σφραγίδα του Γκίζη.

Ο Μπελγκοντέρ το έχωσε στην τσέπη του κι' έφυγε τρέχοντας.

Άλλά, μόλις βγήκε από το δωμάτιο, η Φαύστα έγραψε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί κι' έπειτα φώναξε έναν από τους ακόλουθους της και του είπε:

— Θα πάρης το καλύτερο αλογό από το σταύλο και θα πάς αυτό το χαρτί στην ήγουμένη της μονής της Μονμάρτρης. Πρέπει να φτάσης εκεί πριν από τον άνθρωπο που έφυγε από δω.

Αυτή τη φορά, ο Μπελγκοντέρ δεν δυσκολεύτηκε να βγεί από την πόλη της Μονμάρτρης. Πέρασε άμέσως τη γέφυρα και διευθύνθηκε προς τη μονή.

Σκεφτόταν στο δρόμο: «Πώς θα της το πώ; Νομίζει πως λέγεται Ιωάννα Φουρκώ... Άλλ' είναι η Στέλλα μου... Είναι η κόρη μου... Θα με πιστέψει, όμως, όταν της το πώ;... Άλλά γιατί δεν θα με πιστέψει;... Θα φύγουμε κατόπιν μαζί μακριά από το καταραμένο αυτό Παρίσι...».

Έφτασε σε λίγο στη μονή και, για να συντομώσει το δρόμο, μπήκε από το χάλασμα του εξωτερικού τοίχου. Προχώρησε άμέσως προς το μικρό σπιτάκι, άλλ' όταν πήγε κοντά, είδε πως η πόρτα ήταν ανοιχτή.

Ο Μπελγκοντέρ σούφρωσε τα φρύδια.

— Κι' όμως θυμάμαι καλά πως την έκλεισα φεύγοντας, ψιθύρισε

Μπήκε στα δωμάτια. Ήταν άδεια.

Ο τσιγγάνος έξασπασε σε λυγμούς. Είχε ξαναδρῆ την κόρη του έπειτα από τόσα χρόνια και, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να την σφίξει στην αγκαλιά του, την έχανε και πάλι μέσα από τα χέρια του.

Άρχισε να τρέχει και μπήκε σαν σίφουνας στο μοναστήρι.

— Θέλω να ιδώ την ήγουμένη, είπε στις μοναχές, που τον κύτταζαν σαστισμένες.

Τον ώδηγησαν μπροστά της.

— Πού είναι η Στέλλα; φώναξε ο τσιγγάνος, κουνώντας σπασμωδικά τα χέρια του.

Η Κλωντίν γτε Μπωβιλιέ προσποιήθηκε πως δεν καταλάβαινε τι ήθελε να της πῇ.

— Δεν την πήρατε χτες το βράδυ από δω για να την πάτε στη Βαστίλλη; τον ρώτησε.

— Δεν μιλάω για τη Βιολέττα, άλλά γι' αυτήν που έφερα από τη Βαστίλλη, απάντησε ο τσιγγάνος.

— Α! Φέρατε, λοιπόν, μία άλλη νέο έδω;

Ο Μπελγκοντέρ έπιασε το κεφάλι του με τα δυο του χέρια. Θυμόταν τώρα ότι δεν είχε πῇ σε κανένα πως είχε φέρει μία άλλη νέα από τη Βαστίλλη.

— Έφερα τη Στέλλα, απάντησε.

Και άφηγήθηκε στην ήγουμένη τα γεγονότα, που είχαν διαδραματισθῇ τη νύχτα.

— Ήταν λάθος σας να μην με είδοποιήσετε, του είπε η Κλωντίν γτε Μπωβιλιέ. Άν η πριγκίπισσα μου ζητήσει λόγο γι' αυτή την καινούργια φυλακισμένη, σεις θα έχετε την ευθύνη...

Ο Μπελγκοντέρ έφυγε με κατεβασμένο το κεφάλι και ξαναγύρισε στο μικρό σπιτάκι, στο βάθος του κήπου. Όταν έφτασε εκεί, κάθισε σε μία πέτρα κι' έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του.

Έπειτα από κάμποση ώρα, σηκώθηκε και πήγε στην πόρτα. Η κλειδαριά ήταν ανέπαφη. Δεν είχε παραβιασθῇ, λοιπόν, από το έσωτερικό. Την είχαν άνοιξει απ' έξω με κλειδί...

Άλλά ποιός;

Ο Μπελγκοντέρ άρχισε και πάλι να κάνει ένα σωρό συλλογισμούς και στο τέλος κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι ένας μόνον άνθρωπος μπορούσε να έχῃ συμφέρον να του κλέψῃ την κόρη του: η Φαύστα.

— Άν είναι έτσι, ψιθύρισε, αλλοιμονό της! Η εκδίκισή μου θα είναι τρομερή...

Άλλά για τη στιγμή, δεν πρέπει να την αφήσω να υποπτευθῇ τίποτε... Θα προσποιηθῇ, τούναντιόν, ότι της είμαι άφωσισμένος...

Έπειτα θα ιδούμε...

Ύστερα απ' αυτές τις σκέψεις, ξαναπήρε το δρόμο για το μέγαρο της Φαύστας.

Είχε βραδυάσει πιά όταν έφτασε εκεί. Τον ώδηγησαν άμέσως μπροστά της.

— Πού είναι η καινούργια μας φυλακισμένη; τον ρώτησε.

— Έξαφανίστηκε, απάντησε ο Μπελγκοντέρ.

— Θα την ξαναβρούμε, είπε, η Φαύστα χωρίς να δείξῃ την παραμικρή συγκίνηση. Μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό... Πήγαινε τώρα... Α! Ξέχασα... Δώσε μου το χαρτί που σου έμπιστεύθηκα...

Ο Μπελγκοντέρ έκανε πως ψαχνόταν.

— Αυτό το χαρτί... δεν το έχω πιά, απάντησε.

— Το έχασες;

— Το έχασα... ή μου το κράτησαν στην πύλη... Δεν θυμάμαι...

— Ημουνά τόσο παραγμένος...

Μιλούσε πολύ φυσικά, έτσι που θα ήταν άδύνατο να τον υποπτευθῇ κανείς, πως έλεγε ψέματα.

— Καλά, είπε η Φαύστα. Δεν πειράζει... Πήγαινε τώρα και περίμενε τις διαταγές μου... Έκτός αν θέλεις να φύγεις από την υπηρεσία μου... Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να πάς να ιδῇς τον θησαυροφύλακά μου...

— Με δίδωνετε; ρώτησε ο τσιγγάνος.

— Κάθε άλλο...

— Προτιμώ τότε να μείνω.

— Κι' εγώ νομίζω πως αυτό είναι καλύτερο, είπε η Φαύστα.

Ο Μπελγκοντέρ άποκλήθηκε μπροστά της και βγήκε.

«Δε μου μένει τώρα καμιά άμφιβολία. ότι αυτή έκλεψε τη Στέλλα μου, σκεφτόταν

καθώς έβγαине από το μέγαρο της Φαύστας. Δεν τελειώσαμε, λοιπόν. Ξαναρχίζουμε...».

Ο δούκας της Άγκουλέμης

Ο πρίγκιψ Φαρνέζε, άκουμπισμένος στο πρεβάζι του παραθύρου, είχε παρακολουθήσει σ' όλες της τις λεπτομέρειες τη σκηνή της σωτηρίας της Βιολέττας και είχε άναγνωρίσει τους σωτήρες της. Τους είχε ξαναϊδῇ κι' είχε μιλήσει μαζί τους μέσα στο μικρό περίπτερο της μονής της Μονμάρτρης, την ήμερα που πήγε εκεί με το σκοπό να σκοτώσῃ τη Φαύστα. Δεν τους ήξερε ποιοί ήταν...

— Άλλά τί σημασία έχει;... Οι άνθρωποι αυτοί ήταν φανερό πως ήθελαν το καλό της κόρης του.

Ο καρδινάλιος, με την κολασμένη ψυχή, άναστήναζε, άνακουφισμένος. Για πρώτη φορά, κάποια δειλή έλπίδα του χαμογελούσε...

Ξαναβδίνοντας την κόρη της στη Λεωνώρα, ίσως κατάφερε να την κάμῃ να τον συχωρέσει. Θα έξεχίσε τότε το ράσο του καρδινάλιου, που βάραινε πάνω στους ώμους του, και θαφευγαν μαζί για να ζήσουν ευτυχισμένοι σε κάποια μακρινή χώρα...

Όταν ο Φαρνέζε είδε τον Κάρολο της Άγκουλέμης να πηδά σ' ένα αλογό και να φεύγει, κρατώντας στα χέρια του τη Βιολέττα, έκλεισε το παράθυρο και κατέθηκε στο λούγιο.

Ο υπηρέτης με τη μαύρη λιθρέα, περίμενε εκεί.

— Άν με ζητήσῃ η πριγκίπισσα, του είπε ο καρδινάλιος, θα απαντήσης, ότι έφυγα από δω, λέγοντας πως θα άφηνα για πάντα το Παρίσι και θα γυρίζα στην Ιταλία.

— Μάλιστα, αυθέντα, απάντησε ο υπηρέτης, που έτρεξε ν' άνοιξῃ την πόρτα.

Τη στιγμή εκείνη, πέντε ή έξη ένοπλοι μπήκαν μέσα στο σπίτι, ρίχθηκαν πάνω στον Φαρνέζε και τον άφώτισαν.

Ο καρδινάλιος άναγνώρισε τὸν ένα απ' αυτούς.

— Κόμη, του είπε, από τρία χρόνια, άκολουθοῦμε τὸν ίδιο δρόμο. Ξέρω, λοιπόν, ποιός σάς έδωσε αυτή τη διαταγή...

Η μόνη παράκλησί μου είναι να μ' οδηγήσετε το συντομότερο μπροστά στην πριγκίπισσα Φαύστα.

Εκείνος που είχε άποκαλέσει κόμητα, έκαμε μία έλαφρῇ υπόκλιση.

— Δεν χρειάζεται να με παρακαλέσετε, απάντησε. Η πριγκίπισσα με διέταξε να

σας οδηγήσω άμέσως μπροστά της.

Ξεκίνησαν άμέσως.

Έπειτα από είκοσι λεπτά, ο μικρός δούκας έμπαινε στο μέγαρο της Φαύστας. Ωδηγήσαν τον καρδινάλιο σ' ένα δωμάτιο που η δρῦνη πόρτα του έκλεινε με μεγάλες άμπαρες.

— Δεν θα δώ άμέσως την πριγκίπισσα; ρώτησε ο Φαρνέζε.

Χωρίς να του απαντήσῃ, ο άνθρωπος που τον είχε οδηγῇ σ' αυτό το δωμάτιο, έκλεισε την πόρτα και τράβηξε τους σύρτες.

Ο καρδινάλιος έπεσε σ' ένα κάθισμα, ψιθυρίζοντας:

— Ποιός ξέρει αν δεν είναι καλύτερο να πεθάνω; Η κατάρρα της Παναγίας βαρύνει πάνω μου και κάθε τι που άγγιζω με το χέρι μου, γίνεται κι' αυτό καταραμένο...

Άλλά να πεθάνω, άφίνοντας άτιμώρῃτη την κολασμένη Φαύστα;... Ο Κλαύδιος, που είσαι, λοιπόν;... Τί κάνεις αυτή την ώρα;

Ο Κλαύδιος, όπως είδαμε, είχε πηδήσει από το παράθυρο κι' έτρεχε μ' όση δύναμη είχαν τα πόδια του προς το μέρος όπου ύψωνονταν οι δυο άγχονες.

Τι σχεδιάζε να κάμῃ; Δεν το ήξερε... Δεν είχε κανένα ώρισμένο σχέδιο στο μυαλό του...

Έτρεχε άσυλλόγιστα προς το μέρος όπου βρισκόταν η Βιολέττα, με την άποφάσι να την σώσῃ ή να πεθάνῃ.

Άλλ' ο Κάρολος της Άγκουλέμης κι' ο Παρνταγιάν τον πρόλαβαν.

Όταν, τέλος, είδε τὸν νεαρό δούκα να φεύγει, μαζί με τη Βιολέττα, πήδησε κι' αυτός σ' ένα αλογό κι' άρχισε να τρέχει πίσω τους.

Ο Κάρολος της Άγκουλέμης, όταν έφτασε στο σπίτι του, πήδησε από το αλογό του, πήρε τη Βιολέττα στην αγκαλιά του και χτύπησε με τόση όρμη το σιδερένιο χερούλι της πόρτας, που οι υπηρέτες έτρεξαν κατατρομαγμένοι να του άνοιξουν.

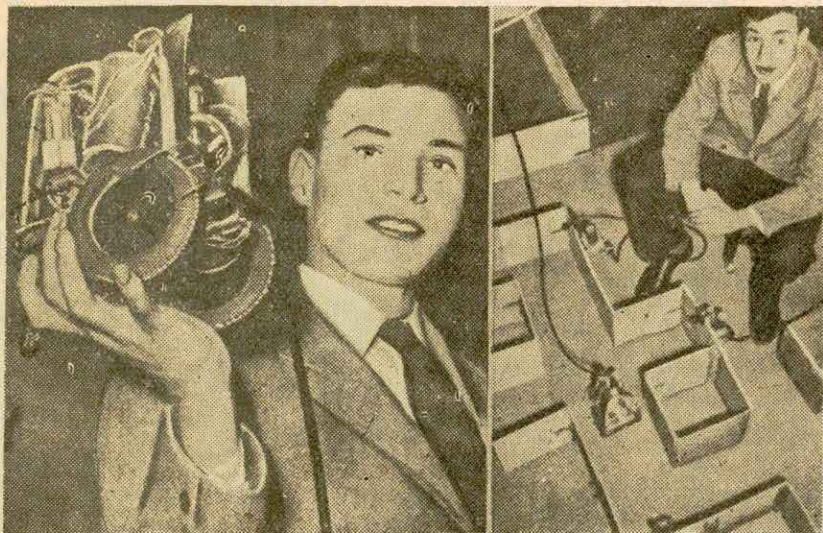
Ο νεαρός δούκας μπήκε μέσα κι' άπόθεσε σ' ένα ντιβάνι, στον προθάλαμο, τη Βιολέττα, που, στο μεταξύ, είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Τη στιγμή εκείνη, ο Κλαύδιος έφτασε κι' αυτός μπροστά στο σπίτι, πήδησε από το αλογό του κι' ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Ακούγοντας το θόρυβο, ο Κάρολος έτρεξε άμέσως έξω και, χωρίς να χάσει καιρό, έδωσε το πιστόλι του και πίεσε τη σκανδάλη.

Η σφαίρα πέρασε πάνω από το δεξιό ώμο του Κλαυδίου, άλλά δεν τον άγγιξε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ : Η συνέχεια.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΟΚΥΤΤΑΡΩΝ

Δεν άπέχει πολύ η έποχή κατά την οποία οι διάφορες μηχανές θα εργάζονται και θα παράγουν μόνες τους, χωρίς τη βοήθεια του ανθρώπου, γιατί άπλοῦστατα θα έχουν οι ίδιες δικό τους έγκέφαλο, που θα έλέγχει και θα ρυθμίζει τη δουλειά τους. Οι έπιτεύξεις του καθηγητού της 'Οξφόρδης, δόκτορος Τζών Ντόιτς στον τομέα αυτόν είναι πολύ χαρακτηριστικές. Ο Ντόιτς, που είναι μόλις 27 χρόνων κατεσκεύασε ένα μηχανήμα (άριστερα), εφοδιασμένο με ηλεκτρονικά κύτταρα και με προκύους, το οποίο καθορβάνει να διασχίζει έναν ολόκληρο λαβυρίνθο (δεξιά) χωρίς να προσκρούσῃ επάνω στα τοιχώματά του. Μόλις πλησιάσῃ τα τοιχώματα τα φωτοκύτταρα, που ενεργοῦν σάν άνθρωπινα μάτια άλλάζουν άμέσως την κατεύθυνσή του. Το μηχανήμα του αυτό ο καθηγητής Ντόιτς το ονομάζει «ποντικό με έγκέφαλο».

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Στο αστυνομικό τμήμα του Τερν, μίς παρισμένη συνοικίας, ένας αστυφύλακας μετέφερε πρὸς ἡμερῶν ένα αλογό που είχε άφηνάσει ξαφνικά και έξφυγε από το μόνιμο στο όποιο ήταν ζεμένο. Το μόνιμο αυτό του Παρισίου ήταν το μοναδικό που οδηγείται από γυναίκα, την κυρία Ρασέλ Ντοράνζ, η οποία τραυματίστηκε σοβαρά κατά το επεισόδιο και θα χρειαζόταν αρκετό καιρό για να μπορέσῃ ν' αναλάβῃ και πάλι υπηρεσία. Το αλογό κρατήθηκε στο τμήμα ώπου άντιπρόσωποι της Κ. Ντοράνζ πήγαν να το πάρουν πληρώνοντας τις ζημιές που είχε προέξῃσει.

Οι ιδιαιτέρως δεινοί

Ο διαπλανητικός πόλεμος

«Η ΖΩΗ βρίσκεται σε κάθε άστρο», τραγουδούσε στους αθανάτους στίχους του ο Γκαίτε. Το όνειρο αυτό του ποιητή η επιστήμη δεν κατάρθωσε ακόμη να το επιβεβαιώσει. Αλλά οι σύγχρονοι επιστήμονες πιστεύουν ότι το όνειρο του Γκαίτε εκφράζει μία αλήθεια, άσχετα με το ότι την αλήθεια αυτή δεν μπορούμε να την αποδείξουμε με τρόπο απόλυτο και κατηγορηματικό. Αν, όμως, πράγματι από τα άστρα που βλέπουμε κατοικούνται, είναι λογικό να υποθέσουμε ότι η μεταξύ τους επικοινωνία θα καταστή δυνατή σε μέλλον που είναι ίσως πιο κοντινό από ό,τι φανταζόμαστε.

Τι θα προκύψει απ' αυτή την επικοινωνία; Μια καρποφόρος συνεργασία ή ένας σκληρός και άδυσώπητος ανταγωνισμός; Η ειρήνη ή ο πόλεμος;

Ας οφειστούμε για μία στιγμή τους ιδιογενείς της Νοτίου Αμερικής. Ήταν ελάχιστα εξοικειωμένοι με τη θάλασσα και γι' αυτό την έβλεπαν σαν το φυσικό φράγμα του κόσμου τους. Στη σκέψη τους αυτός ο κόσμος ήταν πάν ό,τι υπήρχε. Από το μυαλό τους δεν είχε περάσει ποτέ η ιδέα ότι, πέρα απ' αυτή τη θάλασσα, που στα βάθη του ορίζοντα έβρισκε με τον ουρανό, θα μπορούσαν να υπάρχουν κι' άλλοι κόσμοι.

Κάποια μέρα, ωστόσο, είδαν κάτι παράξενα πλοία να προσεγγίζουν στις ακτές τους. Απ' αυτά κατέβηκαν άνθρωποι με ασταλένιες πανοπλίες, που δεν τους έμοιαζαν ούτε στο ανάστημα, ούτε στη διάπλαση του σώματος ούτε στη χροιά του προσώπου, ούτε στη φωνή. Ήταν λίγες. Μία φουρκέτα. Αλλά είχαν στα χέρια τους τρομερά κι' ακατανίκητα όπλα. Στην αρχή τους πέρασαν για θεούς και τους προσκύνουν. Μά, σε λίγο, βλέποντας πως οι σκοποί τους δεν ήταν καλοί, θέλησαν ν' αντισταθούν. Κι' αναμετρήθηκαν μαζί τους σε φονικές μάχες. Αλλοιόμοιοι! Τις έχασαν όλες και, στο τέλος, υποδουλώθηκαν.

Σε πλεονεκτικότερη θέση

Σ' ένα τέτοιο πόλεμο, οι κάτοικοι της Γης θα βρίσκονταν σε πολύ μειονεκτική θέση.

Ας υποθέσουμε ότι οι εχθροί μας είναι οι κάτοικοι του 'Αρεως. Η βαρύτης πάνω σ' αυτό τον πλανήτη είναι πολύ μικρότερη από εκείνη της Γης. Ένα δικό μας κιλό ζυγίζει πάνω στον 'Αρη μόλις 382 γραμμάρια. Αυτό σημαίνει ότι οι κάτοικοι του 'Αρεως θα μπορούσαν να εκφοδονίζουν έναντιον μας βολίδες με πολύ μικρότερη δύναμη από εκείνη που θα είχε απαραίτητη σε μας για να τους ανταποδώσουμε τα χτυπήματά τους.

Στα δικά μας βλήματα π. χ., για να τα απελευθερώσουμε από την έλξη της Γης, θα πρέπει να δώσουμε αρχική ταχύτητα 11 χιλιομέτρων στο 1'. Ένώ οι κάτοικοι του 'Αρεως θα χρειάζονταν το ένα τρίτον περίπου (για την ακρίβεια κάτι περισσότερο από το τρίτον) αυτής της ταχύτητας.

Σε πολύ πλεονεκτικότερη θέση θα βρίσκονταν οι κάτοικοι της Σελήνης — αν υποθέσουμε, βέβαια, πως το άστρο που φωτίζει τις νύχτες μας κατοικείται. Προσγυριστά, θα μπορούσαν να μας βομβαρδίζουν με βλήματα που η αρχική τους ταχύτητα δεν θα ξεπερνούσε τα 2500 μέτρα στο 1'.

Όπως βλέπετε, έναν τέτοιο πόλεμο δεν έπρεπε να τον επιθυμούμε. Γιατί θα είμαστε οι ήττημένοι σ' αυτόν.

Διαπλανητικές βάσεις

Αλλά τι έννοια είναι όταν μιλούμε για κατάκτηση του διαστήματος;

Πρώτα-πρώτα, την ικανοποίηση της επιστημονικής μας περιέργειας. Κι' έπειτα, την ανακάλυψη νέων πηγών πλούτου και ενέργειας.

Υπάρχει κι' ένας τρίτος λόγος που μας σπρώχνει σ' αυτή την κατάκτηση. Τα άστρα μπορούν να εξυπηρετήσουν τους πολεμικούς σκοπούς μας.

Ένας ανώτερος αξιωματικός του αμερικανικού επιτελείου, ο Ράντολφ, έγραψε πριν από λίγο καιρό σε μια στρατιωτική επιθεώρηση τα εξής:

«Η ανθρωπότητα θα κατορθώσει πολύ συντομότερα από ό,τι φανταζόμαστε να κατασκευάσει μηχανές που θα είναι σε

θέση να διατρέχουν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα τα εκατομμύρια των χιλιομέτρων που μας χωρίζουν από τα άστρα. Και θα το κάμνουν κυρίως για πολεμικούς λόγους. Σ' έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο δεν θα είναι δυνατόν να περιορισθούμε στις γήινες βάσεις μας. Θ' αναγκασθούμε να επεκτείνουμε την άμυνά μας μέχρι των πλανητών του ήλιακού μας συστήματος. Για το λόγο αυτό είναι απαραίτητο, από την περίοδο ακόμη της ειρήνης, ν' αντιμετωπίσουμε το ένδεχομενο ατρκικών επιχειρήσεων και να καταστρώσουμε τα σχέδιά μας για την διεξαγωγή τους».

Ο συνταγματάρχης Ράντολφ δεν είναι ο μόνος που υποστηρίζει παρόμοιες ιδέες. Ο Ουίλλιαμ Τσάδερ, πρόεδρος της Βρετανικής αστροναυτικής εταιρείας, εξετάζοντας το ένδεχομενο ενός πολέμου με τη Ρωσία, γράφει επίσης τα εξής:

«Ο πρώτος που θα εγκαταστήσει μία βάση επιχειρήσεων πάνω στη Σελήνη θα είναι σε θέση να εξαπολύσει μία αποφασιστική επίθεση έναντιον του οποιασδήποτε αντιπάλου του, που θα έχη παρομοίως προσηλωμένους στα γήινα μέσα αμύνης».

Τολμηρότερος στις υποθέσεις του είναι ο καθηγητής Στάπλεντον, του Πανεπιστημίου της Λίβερπουλ.

«Ένας παρόμοιος πόλεμος, γράφει, θα ανέτρεπε τελείως το σύστημα των γήινων συμμαχιών. Και θα πρέπει ν' αναρωτηθούμε αν, σε προσεχές μέλλον, μία στρατιωτική συμμαχία δεν θα ένωσε τις 'Ηνωμένες Πολιτείες με τη Ρωσία σ' έναν πόλεμο τον μεγαλύτερο από όλους — έναντιον κατακτητών που θα προέρχονταν από άλλους πλανήτες».

Ο άποικισμός των πλανητών

Ο καθηγητής Στάπλεντον είναι αρκετά αισιόδοξος, ώστε να πιστεύει ότι στον πόλεμο αυτό θα νικήσουν τελικά οι κάτοικοι αυτή, γράφει, θα πρέπει να οκεφθούμε με ποιόν τρόπο θα άποικίσουμε τους άλλους πλανήτες.

Κατά τον καθηγητή Στάπλεντον, ο μέσος τύπος του ανθρώπου της Γης δεν θα ήταν δυνατόν να μεταφερθεί σε άλλους πλανήτες, όπου επικρατούν συνθήκες τελείως διαφορετικές από τις δικές μας. Οι πρώτοι άποικοι που θα στείλουμε στον 'Αρη θα πρέπει, λοιπόν, να προέρχονται από το θιβετ, που οι κάτοικοι τους είναι συνηθισμένοι να ζουν σε μία άπυρρεστη ψυχρή και άραξη. Στις υψηλές θερμοκρασίες της 'Αφροδίτης, εξ άλλου, θα ταίριαζαν οι πληθυσμοί των περιοχών του 'Ισημερινού. Ο Ζεύς, ο μεγαλύτερος από τους πλανήτες, του συστήματός μας, θα απαιτούσε μία τελείως ξεχωριστή ράτσα, αφού στον πλανήτη αυτό η βαρύτης είναι διούμιση φορές μεγαλύτερη εκείνης της Γης. Το σώμα των άποικων του Διός θα έπρεπε, λοιπόν, να είναι εξαιρετικά λεπτό. Κατά τον καθηγητή Στάπλεντον, θα έπρεπε να δημιουργήσουμε μία φυλή με πολύ γερά πόδια, με μία τεραστία μυτή σαν του ελέφαντος (δύο προδοσκίδες, γράφει, θα ήταν προτιμότερες) κι' ένα μεγάλο τετράγωνο κεφάλι που θα σπριζόταν πάνω σε ισχυρότατους τραχηλικούς μύς.

Ο οργανισμός των άποικων δεν θα ήταν αρκετό μόνον να εξοικειωθεί με τις ατμοσφαιρικές και χημικές συνθήκες που επικρατούν στους διαφόρους πλανήτες. Θα έπρεπε επίσης να είναι αρκετά 'αχυρός για ν' αντέξει στην τρομερή δοκιμασία του διαπλανητικού ταξιδιού.

Εκείνο που πρέπει να φοβούμεθα κυρίως δεν είναι η μεγάλη ταχύτητα αλλά οι απότομες μεταβολές της.

Η Γη μας, ως γνωστόν, κινείται με ταχύτητα 70.000 χιλιομέτρων την ώρα. Κι' όμως δεν αισθανόμαστε τίποτα. Γιατί όλα τα μέρη του σώματός μας μετακινούνται με την ίδια ταχύτητα.

Αν όμως η Γη σταματούσε για μία στιγμή ή αν η ταχύτητά της κατέβαινε στα 10.000 χιλιομέτρα, για ν' άνεβα κατόπιν στα 70.000, κάθε ίχνος ζωής θα εξαφανιζόταν από τον πλανήτη μας. Πώς θα μπορούσαμε, λοιπόν, ν' αντέξουμε στις τρομερές υπερβολές της ταχύτητας που θα χρειάζονταν για να πάσουμε έστω και στο πλησιέστερο από τα άστρα του συστήματός μας, τη Σελήνη, που απέχει μόλις 384.000 χιλιομέτρα;

Θα ζυγίσαμε μόνον 80 γραμμάρια

Ένα εξπρές θα χρειάζονταν για να διατρέξει αυτή την απόσταση εξη κληρούς μίνες. Κι' ωστόσο, η Σελήνη είναι μόνον ένα προάστιο της Γης. Τα άλλα άστρα του συστήματός μας βρίσκονται πολύ μακρότερα. Η

απόσταση της 'Αφροδίτης π. χ. είναι 40 εκατομμύρια χιλιομέτρα. Για να φτάσει σ' αυτήν το εξπρές μας θα έπρεπε να τρέχει, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή, επί 52 χρόνια!

Ένα αεροπλάνο, αν, βέβαια, θα μπορούσε να τρέξει μέσα στο διάστημα, μόλις θα κατάφερνε να περιορίσει στο 1/7 ή στο 1/10 αυτό το χρόνο.

Όπως εξηγήσαμε και στα προηγούμενα άρθρα, μόνον ένα διαστημόπλοιο που θα εκκίνησε με ατομικά μέσα θα μπορούσε να επιτελέσει αυτό το ταξίδι. Θα χρειαζόταν τότε μόνον 36 ημέρες για να φτάσει στην 'Αφροδίτη και 50 περίπου για να φτάσει στον 'Αρη. Η ταχύτητά του θα ήταν όμοια με των κομητών. (Οι κομήτες δεν πέφτουν πάνω στη Γη λόγω της μεγάλης ταχύτητάς των που τους επιτρέπει να εξουδετερώνουν την έλξη της).

Αλλά πως ανθρώπινα όντα θα μπορούσαν ν' αντέξουν σ' αυτές τις ταχύτητες;

Οι Ρώσοι, που κατέχουν την πλουσιότερη φιλολογία στα ζητήματα των διαπλανητικών ταξιδιών, έκαμαν ενδιαφέροντα πειράματα για να εξακριβώσουν σε ποιές ταχύτητες μπορούν ν' αντέξουν τα ζώα. Οι ποντικοί π. χ., αντέχουν ακίνδυνα σε μία απότομη εκκίνηση με ταχύτητα 58 μέτρων στο 1'. Οι γάτοι και τα κουνέλια, όμως, παρουσιάζουν σοβαρότατες διαταραχές, όταν τα υποβάλουμε σε μία επιτάχυνση 27 μόνο μέτρων στο 1'.

Πως το ανθρώπινο σώμα θα αντιμετώπιζε τις επιταχύνσεις ενός διαπλανητικού ταξιδιού;

Το σώμα μας, ως γνωστόν, έλκεται προς τη Γη σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας. Ξέρουμε, λοιπόν, ότι το βάρος μας ελαττώνεται, νητου μας.

Ένας άνθρωπος λοιπόν που ζυγίζει 76 κιλά στο έδαφος, όταν βρίσκεται στο κέντρον του πλανήτη μας, θα έλκεται προς τη Γη, θα ζυγίζει μόνον 75, όταν ανεβούμε σε ύψος 22 χιλιομέτρων. Το βάρος του θα κατέλθει σε 57 κιλά και 300 γραμμάρια, όταν φθάσουμε σε ύψος 1150 χιλιομέτρων. Αν συνεχίσουμε την άνοδό μας, θα δούμε ότι στα 11500 χιλιόμετρα ζυγίζει 11 κιλά και 9 γραμμάρια και στα 22000 χιλιόμετρα το βάρος του θα ήταν μόνον 60 γραμμάρια!

Κανείς άνθρωπος οργανισμός δεν θα μπορούσε ν' αντέξει σε παρόμοια ελάττωσι του βάρους του, που θα ανέτρεπε ολόκληρο το μηχανισμό της ζωής του.

Η έλξη της Γης

Το ίδιο σοβαρό είναι το πρόβλημα της απελευθερώσεώς μας από την έλκτική δύναμη της Γης.

Για να εκφοδονίσουμε ένα σώμα μέσα στο διάστημα, θα έπρεπε να του δώσουμε μία αρχική ταχύτητα 11 χιλιομέτρων και 1/5 στο 1'.

Ένα σώμα που θα έκτινασσόταν με παρόμοια ταχύτητα, δεν θα ξανάφευγε από τη Γη, αλλά θα έδινε από το έλκτικό πεδίο της και θα συνέχιζε την πορεία του μέσα στο διάστημα.

Ός τώρα, οι σοβαρότερες προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση οφείλονται στον Γερμανό εφευρέτη των V2 δόκτορα Βόνερ Μπρόουν.

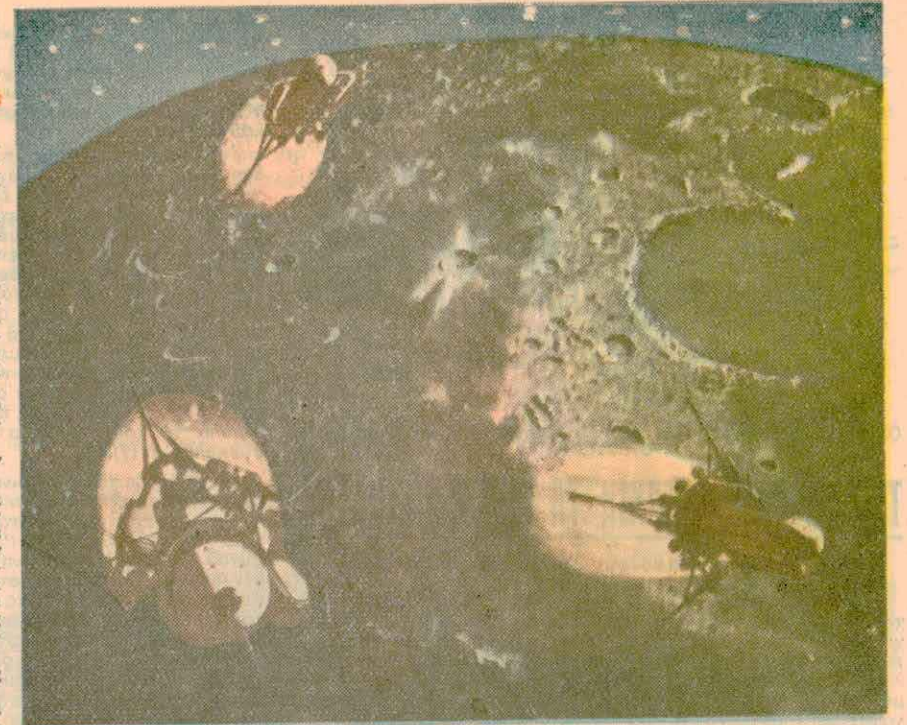
Η ταχύτης εκκινήσεως των V2 ήταν 1700 μέτρα στο 1'.

Ο Γερμανός εφευρέτης, που διευθύνει σήμερα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες το 'Ινστιτούτο διαπλανητικών έρευνών, κατάρθωσε πριν από μερικά χρόνια να κάνει έναν πύραυλο αυτού του είδους ν' ανέλθει σε ύψος 180 χιλιομέτρων, πράγμα που είναι πολύ σημαντικό. Ένας παρόμοιος πύραυλος, που θα βρισκόταν σ' αυτό το ύψος πάνω από το Στρασβούργο, θα μπορούσε να φωτογραφίσει ολόκληρη την Ευρώπη, από την 'Ιρλανδία ως τη Σιβηρία κι' από το Βόρειο ακρωτήριο ως τη Σικελία.

Σ' ένα από τα τελευταία πειράματά του, ο δόκτωρ Μπρόουν έτοποθέτησε μερικές μίγες μέσα σ' ένα ειδικό διαμέρισμα στο βάθος του πυραύλου. Όλες εξαναγύρισαν αμέσως και ύγιεις.

Ένας άλλος πύραυλος του ίδιου τύπου, ο «Προσίδων», ανέθηκε σε ύψος 400 χιλιομέτρων. Η καύσιμος ύλη που χρησιμοποιήθηκε γι' αυτό το σκοπό ήταν το οινόπνευμα και το υγρό οξυγόνο.

Αν έχρησιμοποιούσαμε την ίδια καύσιμη ύλη για να διατρέξουμε την απόσταση των 384.000 χιλιομέτρων, που μας χωρίζουν από τη Σελήνη, θα χρειαζόμαστε

Το διαστημόπλοιο προετοιμάζεται για να προσγειωθεί στην επιφάνεια της Σελήνης. Η προσγείωσις θα γίνει σε μία περιοχή που οι αστρονόμοι την έχουν αποκαλέσει «Κόλπος της Δρόσου».

10.000 τόννους, για έναν πύραυλο που το συνολικό βάρος του μαζί με το πλήρωμά του δεν θα ξεπερνούσε τον ένα τόννο!

Ο έκρηκτικος ύψος (δυναμικότητα κτλ.) δεν θα μας εξυπηρετούσαν περισσότερο. Γι' αυτό η προσοχή των επιστημόνων έχει στραφεί στα ατομικά υλικά, που θα μας επιτρέψουν να τεραστία οικονομία βάρους κι' από τ' άλλο μέρος θα συντομεύσουν στο ελάχιστο τον χρόνο της διαδρομής.

Οι Ρώσοι είναι έτοιμοι

Οι 'Αμερικανοί επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η εκκίνησης της πρώτης διαπλανητικής βολίδας που θα ξεκινήσει για την κατάκτηση του διαστήματος θα πρέπει να γίνει από το Νέο Μεξικό.

Οι Γάλλοι επιστήμονες, αντίθετα, καθώς και πολλοί άλλοι Ευρωπαίοι υποδεικνύουν γι' αυτό το σκοπό τη Σαχάρα.

Τόσο οι μόν, όσο και οι δέ, σπριζόν τον γνώμη τους σε αρκετά σοβαρά επιχειρήματα. Το μέλλον θα δείξει πάντως ποιοι έχουν δίκιο.

Προς την ίδια κατεύθυνση εργάζονται επίσης και οι Ρώσοι. Την περασμένη άνοιξη, ο Μαλένκωφ έτανασε σ' ένα λόγο του προς το 'Ανώτατο Συμβούλιο των Σοβιέτ:

«Η Σοβιετική Ένωση είναι προετοιμασμένη έναντιον πάσης επιθέσεως, οποιασδήποτε και αν είναι και από οπούδήποτε και αν προέρχεται».

Την ίδια περίπου εποχή, ο καθηγητής 'Αλέξανδρος Νεμενέβωφ, πρόεδρος της ρωσικής 'Ακαδημίας των επιστημών, έδηλωσε:

«Η πηχίς ενός στρατοσφαιρικού αεροπλάνου μέχρι της Σελήνης και η δημιουργία ενός τεχνικού δορυφόρου στο διάστημα μπορούν να πραγματοποιηθούν από τώρα».

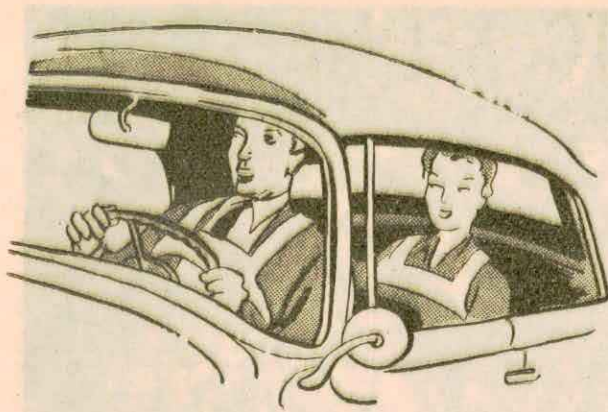
Και πρόσθεσε:

«Η κατασκευή και η κατοχή ενός τεχνικού δορυφόρου θα εξαπολύσει αναμφισβήτητα στον κόσμο του την ηγεμονία ολοκλήρου του κόσμου».

Όλα αυτά δείχνουν ότι, είτε το θέλουμε είτε όχι, ο πόλεμος θα ξανάρχεται πολύ νωρίτερα από ό,τι φανταζόμαστε.

Κάτω από το πρίσμα αυτό, θα έπρεπε ίσως να δούμε και να ερμηνεύσουμε τις εμφανίσεις των ιπταμένων διακόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το μυστήριο των «Γαλλιών του εγγέλου».

Οι ζώνες ασφαλείας πρέπει να πιάσουν τους ώμους και το στήθος...

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ

Πρέπει να εφοδιασθούν με ζώνες ασφαλείας

Μετά τον πόλεμο, τα αυτοκινητικά δυστυχήματα έχουν αυξηθεί καταπληκτικά, εν συγκρίσει με τα προπολεμικά, σε σημείο να σημειώνονται περισσότερα θάνατοι από αυτοκινήτων, παρά από τις αρρώστιες της εποχής μας. Από τις διαφορές όμως έρευνες που έχουν γίνει, έχει διαπιστωθεί ότι δεν είναι μόνο οι οδηγοί των αυτοκινήτων εκείνοι που φταίνε για τα δυστυχήματα.

Τώρα τελευταία, μία ομάδα Αμερικανών ειδικών, που ασχολήθηκε με το θέμα αυτό, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ένα μεγάλο μέρος για την ευθύνη των αυτοκινητικών δυστυχημάτων βαρύνει τους κατασκευαστές των αυτοκινήτων. Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις των ειδικών, τα σημερινά αυτοκίνητα — και ειδικά τα αμερικανικά αυτοκίνητα, όπως ο μολογούν — είναι εκείνα που προσφέρουν την λιγώτερη ασφάλεια, τόσο για τους πεζούς, όσο και για τους ίδιους τους οδηγούς τους.

Το λάθος των κατασκευαστών είναι ότι, αντί να φροντίζουν να φτιάχνουν αυτοκίνητα, που να είναι πρώτα - πρώτα ασφαλισμένα από τους κινδύνους των συγκρούσεων, δίνουν περισσότερη προσοχή στην εμφάνισή, την ομορφιά και την άνεταση, εις βάρος βέβαια της ασφαλείας τους. Έτσι τα σημερινά αυτοκίνητα έχουν βασικά ελαττώματα κατασκευής.

Και πρώτα - πρώτα τα φρένα. Για το τρέξιμο στην πόλη, που δεν μπορεί να γίνει με μεγάλη ταχύτητα, τα φρένα των σημερινών αυτοκινήτων είναι καλά και αποτελεσματικά. Αλλά συνήθως, τα καλά φρένα είναι απαραίτητα για την περίπτωση που το αυτοκίνητο θα τρέχει με μεγάλη ταχύτητα και θα χρειασθεί ξαφνικά να σταματήσει. Η περίπτωση αυτή δεν είναι βέβαια πολύ συχνή, αλλά δεν πρέπει να την αγνοούμε.

Για την περίπτωση αυτή λοιπόν, τα φρένα των περισσότερων αυτοκινήτων δεν είναι καθόλου αποτελεσματικά και προβοδίζουν τον οδηγό, που υπολογίζει ακριβώς μόνο στα καλά του φρένα.

Από τα πειράματα που έκανε η Αμερικανική Λέσχη Αντισκιντών αποδείχθηκε ότι ένα συνηθισμένο αυτοκίνητο μπορεί να σταματήσει εντελώς σε μιά απόσταση 16 μέτρων, αν τρέχει με ταχύτητα 50 περίπου χιλιομέτρων. Αλλά αν η ταχύτητα είναι μεγαλύτερη, γύρω στα 70 ή 100 χιλιομέτρα, το αυτοκίνητο δεν θα σταματήσει παρά σε απόσταση 20 - 25 μέτρων από το σημείο, που ο οδηγός πάτησε το φρένο. Στο διάστημα αυτό ακριβώς γίνονται συνήθως τα περισσότερα δυστυχήματα.

Η καλύτερη λύση, κατά τους Αμερικανούς ειδικούς είναι να εφοδιασθούν τα αυτοκίνητα με υδρόφυκτα ή αερόφυκτα φρένα, που δεν προβοδίζουν ποτέ τον οδηγό.

Όταν ένα αυτοκίνητο, που τρέχει με ταχύτητα 70 - 80 χιλιομέτρων, χτυπήσει πάνω σε κάποιο αντικείμενο, σταματά. Η φυσική όμως λέει ότι ο οδηγός, ο επιβάτης και τα αντικείμενα που είναι μέσα στο αυτοκίνητο, δείχνουν την διάθεσή να συνεχίσουν το δρόμο τους, με μεγάλη ταχύτητα. Μέχρι τη στιγμή που θα «τυτήσουν» και κινεία πάνω σε κάτι.

Γι' αυτό και η καλύτερη λύση θα ήταν να εφοδιασθούν τα αυτοκίνητα με ζώνες ασφαλείας για τους επιβάτες, παρόμοιες με κείνες που βρίσκονται στα καθίσματα των αεροπλάνων.

Ο Αμερικανικός σύνδεσμος αυτοκινήτων, που έχει την επίβλεψη των αυτοκινητιστικών αγώνων, ανέκαλυψε ότι οι οδηγοί αυτοκινήτων που σκοτώνονται σε συγκρούσεις κατά το διάστημα των αγώνων, χάνουν τη ζωή τους γιατί δεν είχαν φροντίσει να φορούν ζώνη ασφαλείας.

Οι αστυνομικοί της Ινδιάνας, επίσης διαπίστωσαν ότι, από τις χιλιάδες των θυμάτων των συγκρούσεων, οι περισσότεροι σκοτώθηκαν γιατί κτύπησαν πάνω σε ελαστικά του αυτοκινήτου τους. Οι άνθρωποι αυτοί θα μπορούσαν να είχαν γλυτώσει με μικρά τραύματα, αν είχαν την πρόνοια να εφοδιασθούν με ζώνες ασφαλείας.

Οι ζώνες αυτές θα πρέπει

να πιάσουν τους ώμους και το στήθος ή τη μέση του οδηγού, και να είναι στερεωμένες πάνω στον σκελετό του αυτοκινήτου, και όχι στα καθίσματα.

Ο «αέρας» επίσης που έχουν τα σημερινά τιμόνια των αυτοκινήτων, είναι ένα σοβαρό ελάττωμα κατασκευής. Σε ένα συνηθισμένο αυτοκίνητο, το τιμόνι πρέπει να πάρει 4½ ως 5 στροφές για να κάνει μία απότομη στροφή. Αντίθετα, στα αυτοκίνητα των αγώνων, το όριο αυτό είναι περιορισμένο το πολύ σε 2½ στροφές και έτσι οι οδηγοί έχουν την δυνατότητα να διευθύνουν πιο εύκολα το τιμόνι τους στις δύσκολες στιγμές.

Οι σούστες των σημερινών αυτοκινήτων είναι μαλακές, για να γίνεται πιο αναπαυστικό το ταξίδι. Έξ αλλ' αυτής όμως το αυτοκίνητο δεν μπορεί να πάρη απότομες στροφές, ξεφεύγοντας έτσι κάποιον κίνδυνο. Σε μία τέτοια περίπτωση, οι εξωτερικοί τροχοί παίρνουν όλο το βάρος, ενώ οι εσωτερικοί χάνουν την επαφή τους με το έδαφος.

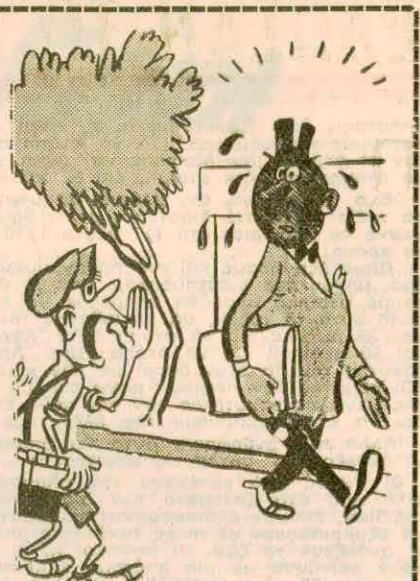
Η κατανομή του βάρους, επίσης, παίζει σημαντικό ρόλο για την ασφάλεια του αυτοκινήτου. Η μηχανή, το βαρύτερο δηλαδή μέρος του αυτοκινήτου, βρίσκεται στο μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου. Το πίσω μέρος είναι πολύ ελαφρότερο και έτσι, με ένα απότομο σταμάτημα, η σε μία απότομη στροφή, δείχνει τη διάθεσή να γλιστρήσει προς τα πλάγια. Τα αυτοκίνητα των αγώνων αντίθετα, έχουν τη μηχανή στο πίσω μέρος του σκελετού και έχει αποδειχθεί ότι αυτή η τοποθέτηση είναι η ασφαλέστερη.

Τα κόκκινα φώτα, που βρίσκονται στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, τέλος, είναι ένας ακόμη κίνδυνος για τους οδηγούς. Βλέποντας από μακριά δυο κόκκινα φώτα, ο οδηγός καταλαβαίνει ότι μπροστά του βρίσκεται ένα άλλο αυτοκίνητο. Δεν μπορεί όμως να ξεχωρίσει αν το αυτοκίνητο αυτό είναι σταματημένο ή αν προχωρεί, γιατί και στις δύο περιπτώσεις, τα κόκκινα φώτα είναι τα ίδια.

Γιατί λοιπόν τότε, θα ρωτήση κανείς, αφού δεν είναι δύσκολο να γίνουν πιο ασφαλισμένα τα αυτοκίνητα, οι κατασκευαστές τους δεν φροντίζουν να τα κάνουν;

Σ' αυτό, απαντούν εκείνοι, φαίνεται κυρίως οι αγοραστές, που πιστεύουν ότι το αυτοκίνητο πρέπει να είναι αναπαυστικό και να κάνει καλή εντύπωση και δεν θέλουν να δεχθούν μερικές αλλαγές, που θα χαλάσουν την κηλή του εμφάνισι.

Χαρακτηριστικό είναι ότι πριν λίγον καιρό η εταιρεία «Νά» έθεσε σε κυκλοφορία ένα νέο μοντέλο, που ήταν εφοδιασμένο με ζώνες ασφαλείας. Από την πρώτη στιγμή όμως οι αγοραστές δεν έδειξαν καμμία προτίμηση σ' αυτό το μοντέλο και οι κατασκευαστές του προτίμησαν να μην το φτιάξουν σε μεγάλο αριθμό...

— Γυάλισμα, εδώ! (Του 'Αρχέλαου)

— Αναπροσαρμογή!... (Του 'Αρχέλαου)

— Θα μιλάς ακόμη;

— Ε, λοιπόν, δεν υποφέρεσαι!...

ΕΔΩΣΑΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥΣ!..

ΠΙΝ από λίγες ημέρες, στα μεγάλα διυλιστήρια πετρελαίων της Μάργκερα, στην Ιταλία, ο εργάτης Τζιοβάνι Μπατίστα Νέγκρο ανέληφθη κάποια ελαφρά διαρροή βενζίνης απ' την ένωσι δυο σωλήνων. Ήταν ή ώρα πέντε και μισή το πρωί. Σε λίγο θα τελειώνει τη νυχτερινή του βάρδια και θα γυρίζει στο σπίτι του, στη γειτονική κωμόπολι του Μέστρε. Έπειδή όμως η διαρροή εξακολουθούσε και μέσα στο διαμέρισμα ήταν αναμμένοι οι κλιβανοί, ολόκληρο το εργοστάσιο διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο. «Αρπάξε λοιπόν μία πένα κι' έσφιξε με δύναμη το παξιμάδι στο σημείο της ενώσεως των σωλήνων. Λίγο πιο πέρα εργαζόταν κι' ένας άλλος νεαρός εργάτης, που περίμενε κι' αυτός ν' αλλάξει τη βάρδια του.

Ξαφνικά με τη δυνατή πίεση της πένας πάνω στους σωλήνες, έσπασε μία προστατευτική βαλβίδα. Η βενζίνη τινάχτηκε με όρμη σαν πίδακας. Έλουσε τον σκυμμένο Μπατίστα και τον έμουσκεψε για καλά απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Ο εργάτης έκανε ένα απότομο πήδημα προς τα πίσω. Μα εκείνη ακριβώς τη στιγμή από κάποια μοιραία σύμπτωση, μία πύρινη γλώσσα εξακοντίστηκε απ' το γειτονικό κλιβάνο, πάνω στον πανικόβλητο εργάτη. Ακούστηκε ένα άγριο ούρλιαχτο και κατόπι το φρικτό υποκωφο σπαρτάρισμα ενός κορμιού, που περιστρεφόταν σαν πύρινη σφαύρα!...

Ο κίνδυνος για το εργοστάσιο ήταν άμεσος. Οι φλόγες έδιναν συνεχώς από τον κορμμένο κλιβάνο και ο δυστυχισμένος εργάτης, που είχε μεταβληθεί σε ανθρώπινο πυροτέχνημα, μπορούσε να μεταδώσει τη φωτιά στη βενζίνη, που ξεέφυγε απ' τον σπασμένο αγωγό.

Μα ευτυχώς ο άλλος εργάτης δεν έχασε την ψυχραιμία του. Δίχως να χασμερήσει ούτε δευτερόλεπτο άρπαξε τον πυροδοτήρα και στάθηκε στο κέντρο του θαλάμου. Πότε ράντιζε το δάπεδο, πότε πολεμούσε ν' απώθησε τη φλόγα, πότε κλιβάνου και να φράξη το στομάχι του, ενώ συγχρόνως έχυνε το σωτήριο υγρό πάνω στο φλεγόμενο σώμα του συντρόφου του.

Στο μεταξύ είχαν προστρέξει πολλοί εργάτες. Ο Τζιοβάνι Μπατίστα Νέγκρο μεταφέρθηκε άμεσα στο πλησιέστερο νοσοκομείο του Μέστρε. Είχε χάσει εντελώς τις αισθήσεις του και μόνο η καρδιά του μαρτυρούσε πως υπήρχε ακόμη ζωή σ' εκείνο το άμορφο σώμα.

Μετά τις πρώτες βοήθειες και την απαραίτητη μετάγγιση αίματος τον μετέφεραν, την ίδια μέρα, στη δερματολογική κλινική της Πάδοβας για να τον εμψυχωθούν σε μία ύστατη και απεγνωσμένη προσπάθεια της επιτυχίας. Τα πιο σοβαρά εγκαύματα, τρίτου βαθμού, ήταν στην πλάτη, στα πλευρά και τους μηρούς. Στο υπόλοιπο σώμα όπως και στο πρόσωπο, το κάψιμο είχε προξενήσει σημαντικές αλλοιώσεις, αλλά δεν είχε καταστρέψει εντελώς τους ιστούς.

Ο Τζιοβάνι Μπατίστα Νέγκρο ήταν ένας καλοκαίμωνος άνδρας σαράντα δύο χρόνων. Ευφώρος, με συμπαθητικό πρόσωπο και φωτεινά μάτια. Ζούσε με τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του σ' ένα μικρό σπίτι του Μέστρε κι' εργαζόταν από καιρό στα διυλιστήρια της Μάργκερα.

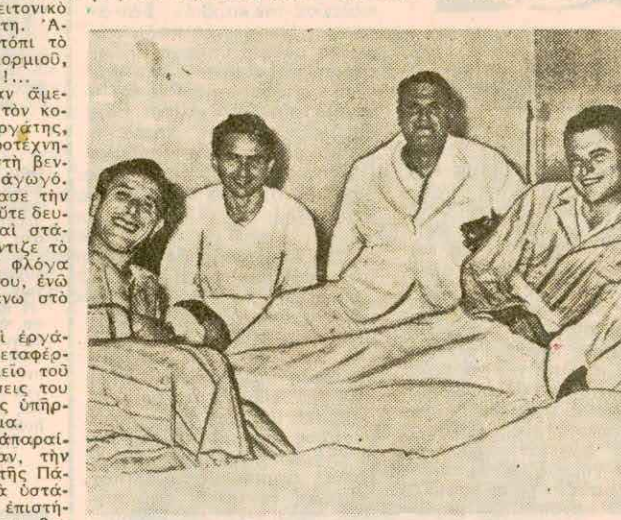
Το πρωί που συνέβη το δυστύχημα, μόλις η είδησις διαδόθηκε στο Μέστρε η γυναίκα του, η όμορφη Παόλα, βγήκε σαν τρελή στους δρόμους. Μ' ένα κακό προαίσθημα για την τύχη του άνδρός της, έφτασε λαχανιασμένη στην είσοδο του εργοστασίου. Δεν της επέτρεψαν να τον δει, αργότερα όμως την άφησαν να τον συνοδεύσει με το νοσοκομειακό αυτοκίνητο ως την δερματολογική κλινική της Πάδοβας.

Έκει τον ξάπλωσαν στον χειρουργικό θάλαμο και με την πρώτη εξέταση των ειδικών χειρουργών διαπιστώθηκε η κατεπείγουσα ανάγκη συνεχών μεταγγίσεων αίματος. Η σωτηρία του, αμφίβολη επιστημονικά και άπιστευτη για όλους, εξαρτάτο από την ποσότητα του αίματος, που θα μπορούσαν να μεταγγίσουν σ' εκείνο το στραγγισμένο κορμί!

Προσφέρθηκαν μ' ενθουσιασμό όλοι οι επαγγελματίες αιμοδότες της Πάδοβας. Έκ περιτροπής τριάντα υγιέστατοι νέοι έδωσαν το αίμα των. Διακόσια πενήντα περίπου γραμμάρια ο καθένας. Και όμως δεν ήταν αρκετό. Είδοποιήθηκε η «Τράπεζα Αίματος» της Τεργέστης και το πολύτιμο υγρό έφτασε με κάθε δυνατή ταχύτητα.

Η ήρωική αυτοθυσία 6 εργατών για να σώσουν από το θάνατο ένα συνάδελφό τους με τρομακτικά εγκαύματα

ΠΡΟΣΦΕΡΘΗΚΑΝ μ' ενθουσιασμό όλοι οι επαγγελματίες αιμοδότες της Πάδοβας. Έκ περιτροπής τριάντα υγιέστατοι νέοι έδωσαν το αίμα των. Διακόσια πενήντα περίπου γραμμάρια ο καθένας. Και όμως δεν ήταν αρκετό. Είδοποιήθηκε η «Τράπεζα Αίματος» της Τεργέστης και το πολύτιμο υγρό έφτασε με κάθε δυνατή ταχύτητα.

Οι έξι εργάτες, που έδωσαν όχι μόνο το αίμα τους, αλλά και 270 τετραγωνικά εκατοστά δέρματος ο καθένας για να σώσουν το συνάδελφό τους Τζιοβάνι Μπατίστα Νέγκρο, νοσηλεύονται στο νοσοκομείο της Πάδοβας.

οι σιάστηκαν απρόσκλητοι στην κλινική της Πάδοβας, αποφασισμένοι να του δώσουν και το δέρμα που είχε χάσει στην ήρωική πάλη του για τη διάσωση του εργοστασίου!

Η καθημερινή ζωή μας έχει συνηθίσει σε γεγονότα τόσο ωμά και πεζά, που φέρεις τόσο συγκινητικής ανθρώπινης αλληλεγγύης έχουν χάσει το ήρωικό μεγαλείο τους. Μα επειδή η θύρα έχει μία, ποίησι αιώνα κι' ένα πνεύμα αφάρτο, η χειρονομία των εργατών της Μάργκερα φωτίζει και συγκινεί ακόμη και την μέτρια εποχή μας.

Απ' όσους παρουσιάστηκαν ο καθηγητής Ντόγκο διάλεξε μονάχα 6, που μπήκαν χαμογελώντας στην κλινική, σαν να επρόκειτο να κουρευτούν ή να βγάλουν φωτογραφία...

Ήταν όλοι παντρεμένοι με παιδιά, που περίμεναν απ' αυτούς το ψωμί και τα ρούχα τους.

Μπήκαν ένας - ένας στο νοσοκομείο με τον εργατικό τους σάκκο, που είχε λίγα αντικείμενα για τις ημέρες που θα μέναν στο κρεβάτι για ανάρρωσι.

Ωδηγήθηκαν λοιπόν, στο χειρουργείο και έδωσαν όλοι μαζί συνολικά 1600 τετραγωνικά εκατοστά δέρμα από το δέρμα του δεξιού τους μηρού.

Κατόπιν τους έβαλαν μαζί στον ίδιο θάλαμο.

Πληθος κόσμου έρχεται καθημερινά να τους δει και να τους σφίξει το χέρι. Απ' την Πάδοβα, απ' τη Βενετία, απ' την Τεργέστη έφταναν κάθε είδους επισκέπτες: εργάτες, υπάλληλοι, φοιτητές, αντιπρόσωποι οργανώσεων και δημοσιογράφοι.

Ήταν ένα αληθινό λαϊκό προσκύνημα, συγκινητικότατο.

Οι έξι έδωσαν δερματοδότες απορούσαν μ' αυτή την κομποληψία. Έμεναν ξεπλεμένοι, ήρεμοι, φλυαρώντας και αστεϊευόμενοι μεταξύ τους, εμψυχόμενοι μόνον να μάθουν νέα απ' τον ανάρρωτο, να πληροφορηθούν «αν το περσι τους» τον έκανε καλά».

Έξω απ' την κλινική άλλοι δέκα εργάτες, ήταν έτοιμοι να ακολουθήσουν το παράδειγμα των πρώτων συνανδελφών τους, αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Χάρη σ' αυτή την ήρωική προσφορά των συντρόφων του, ο Τζιοβάνι Μπατίστα Νέγκρο σωθηκε.

Είναι όμως ακόμη στο νοσοκομείο. Μα οι γιατροί χαμογελούν τώρα. Και η γυναίκα του, πλημμυρισμένη από χαρά, δεν ξεριπεί πως και σε ποιούς να πρωτοεκφράση την ευγνωμοσύνη της.

Ο άτυχος Τζιοβάνι Μπατίστα Νέγκρο, εκτός κινδύνου πιά, στα κρεβάτι του νοσοκομείου.

«Αρχισαν να χαρίζουν κάστανά αντί να τὰ πουλᾶνε...»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

«Αντρες, γυναίκες και παιδιά της Μάνης, τὸ μόνο ἐπαγγέλμα που ἤξεραν νὰ κάνουν παλαιότερα, ἦταν τὰ ὀπλα. Γιὰ τὰ χωριά τους δὲν ἔλεγαν, ὅτι ἔχουν τόσους κατοίκους, παρά «τόσα τουφέκια». Κανένας κατακτητής δὲν πάτησε ἐκεῖ τὸ πόδι του, οὔτε οἱ Φράγκοι, οὔτε οἱ Ἀλβανοί. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰμπραήμ, που ἔκαψε τὴν Πελοπόννησο, μόνο τὴ Μάνη δὲν μπόρεσε νὰ πάρη. Στὰ 1826 προσπάθησε νὰ τοὺς γελᾶσει: Χώρισε σὲ δυὸ τὸ στρατὸ του καὶ τράβηξε τοὺς Μανιάτες πρὸς τὸν Ἀλμυρὸ, ἐνῶ ἡ ἄλλη φάλαγγα του — ἀπὸ τὸν ὄμο του Δηροῦ — ἀνέβηκε στὰ ἔρημα χωριά τους. Ἀλλὰ τὰ γυναικοπαῖδα που βρέθηκαν ἐκεῖ, τοὺς ἐδιώξαν μὲ πέτρες καὶ δρεπάνια. Ὡστόσο ὁ Ἰμπραήμ, που κατάλαβε γρήγορα, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς νικήσῃ μετὰ τὸν πόλεμο, ἀλλὰ μονάχα μὲ μπαμπεσιά, ἔστειλε μέσα στα χωριά τῆς Μάνης τοὺς κατασκόπους του, ντυμένους σὰν καστανάδες. Οἱ τελευταῖοι, γιὰ νὰ πληροσηρῶν ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά, που βρίσκονται κρυμμένοι οἱ ἄντρες τους, ἀρχισαν νὰ χαρίζουν τὰ κάστανά τους ἀντί νὰ τὰ πουλοῦνε. Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση σὲ ὅλους καὶ τοὺς ἔβαλε σὲ ὑπόψια. Ἀμέσως τότε εἰδοποιήσαν γιὰ τὰ καρέκασα κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, κατέβηκαν οἱ ἀρματωλοὶ στὰ χωριά, ἔπιασαν τοὺς καστανάδες καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. «Ὅταν οἱ κατάσκοποι ρώτησαν τρέμοντες τί θὰ τοὺς ἔκαναν τώρα που εἶπαν τὴν ἀλήθεια, οἱ Μανιάτες ἀποκρίθηκαν: «Εμεῖς δὲν χαρίζουμε κάστανά». Δηλαδή θὰ σὰς τιμωρήσουμε, ὅπως σὰς ἀξίζει. Ἀπὸ τότε ἡ φράσι «δὲν χαρίζω κάστανά», ἔμεινε παροιμιώδης καὶ τὴ λέμε σὲ πολλὲς καὶ διάφορες περιπτώσεις.

Σ' ὅλους τοὺς μονογαμικοὺς λαοὺς, ἡ συζυγικὴ ἀπίστια ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ βαρύτερα κοινωνικὰ ἐγκλήματα. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τιμωροῦσαν τὴν ἀπίστια, δίνοντας χίλιους

ραβδισμοὺς στὸν ἄντρα καὶ κόποντας τὴ μύτη τῆς γυναίκας. Σήμερα ἀκόμη, στὶς βραχμανικές Ἰνδίες, ὁ κώδικας τοῦ Μανου ἐπιβάλλει σκληρὲς ποινὲς στοὺς ἀπίστους. Ἀν π. χ. εἶνε βραχμάνος, ὁδηγοῦνται σ' ἓνα κεντρικὸ σημεῖο τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωριοῦ τους καὶ ρίχνονται στὰ σκυλιά γιὰ νὰ τοὺς ξεσχίσουν. Τοὺς ἄλλους, που δὲν ἀνήκουν στὴν τάξι τῶν βραχμάνων, τοὺς βάζουν, μπρὸς σ' ὅλο τὸν κόσμo, νὰ σταθοῦν γυμνοὶ καὶ ξυπόλυτοι πᾶνω σ' ἓνα εἶδος ταψιοῦ. Ἀνάδουν κατόπιν μιά μεγάλη φωτιά κάτω ἀπὸ αὐτό, που ἀρχίζει σιγά - σιγά νὰ ζεσταίνεται. Τότε μερικοὶ μὲ πρωτόγονα ὄργανα ἀρχίζουν νὰ παίζουν ἓνα φοβερὸ ἀγριο σκοπὸ, που συνδυάζεται μὲ τὴν ἀπεγνωσμένη κινήσει τῶν ἀπίστων. Τὶς κινήσεις αὐτές, οἱ τελευταῖοι, τίς κάνουν ἀναγκαστικά, ἐπειδὴ οἱ γυμνὲς τοὺς πατοῦσες φλέγονται πᾶνω στὸ πυρακτωμένο ἀπὸ τὴ φωτιά ταψί. Ἡ τρομακτικὴ αὕτη τιμωρία κρατᾷ ὥρες ὀλόκληρες, ὥσπου ἀποκάνουν πιά οἱ ἀπίστοι καὶ πέφτουν μέσα στὴ φωτιά γιὰ νὰ γλυτώσουν μιά καὶ καλὴ ἀπὸ τὸ μαρτύριο. Ὡστόσο ἀπὸ τὴ σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη αὕτη τιμωρία, προήλθε ἡ πασίγνωστη φράσι «θὰ σὲ χορέψω στὸ ταψί» που τὴ λέμε συνήθως ὅταν θέλουμε ν' ἀπειλήσουμε κάποιον.

Ὅσο παλαιότερα ἀνεβαίνουμε πρὸς τὴν Ὀμηρικὴ ἐποχὴ βλέπουμε ὅτι τόσο περισσότερα στολίδια ἔδωσαν οἱ γυναῖκες. Τότε ἀκόμη ἐδωκαν ἐλεύθερα ἐξω κι' ἀκολοθούσαν τοὺς συζύγους τους στὰ βραδυνὰ συμπόσια. Κλεισμένες στὸ σπίτι, τὸ διεύθυναν ὅπως ἤθελαν. Αὐτὲς ἀνάτρεφαν τὰ παιδιά τους κι' αὐτὲς βαστοῦσαν τὸ ταμεῖο, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν σπάταλοι οἱ σύζυγοι καὶ οἰκονόμοι οἱ γυναῖκες. Περνοῦσαν τὶς ὥρες τοὺς ὑφαίνοντας κι' ἐπλεκαν πάντα μόνες τους τὰ μάλλινα φορέματά τους. Ἀλλάξαν κάθε χρόνο μόδα, μὰ δὲν τὴν ἔδωσαν παρά οἱ ἴδιες, μετα-

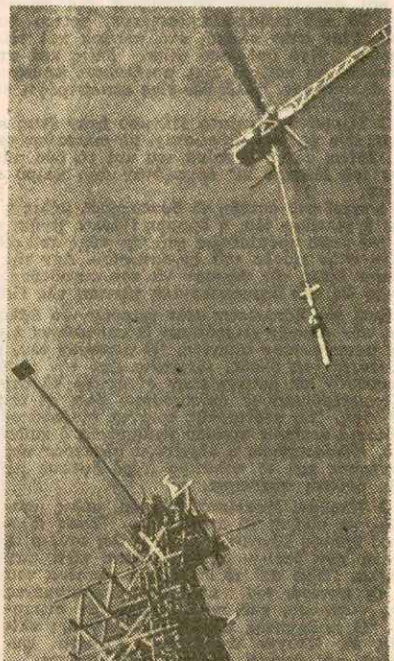
ξύ τους. Μιά φοροῦσαν κοντά ὡς τὸ γόνατο καὶ μιά μακριὰ ὡς τοὺς ἀστράγαλους. Ἀλλοτε ἦταν τὶς μόδας οἱ πιέτες κι' ἄλλοτε τὰ ἴσια σιδερωμένα φορέματα. Κατὰ τὸν πέμπτο αἰῶνα ἐπεκράτησε τὸ δωρικὸ προκλητικὸ ντύσιμο: Χιτῶνας δηλαδὴ ἀνοιχτός ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ κάτω, σὲ ὅλη τὴ δεξιὰ πλευρά, ὥστε μὲ κάθε κίνησι νὰ διαφαίνεται τὸ στήθος ἢ ὁ γοφός ἢ τὸ πόδι. Τὸ ἐπίσημο βραδυνὸ γυναικεῖο ντύσιμο, ἀφνε τὸ ἓνα στήθος γυμνὸ. Τὴ μόδα αὕτη τὴν ἐλάσανε μιά Ἀθηναία ἀρχοντοπούλα — ἡ Ροδέα, ἀνιψιὰ τῆς Ἀσπασίας τοῦ Περικλή — που ὅταν τὴν ἐβλεπαν οἱ ἄντρες, ἔλεγαν ὅτι τοὺς πύρπολυνε τὸν καρδιὰν. Σὰν ἀπὴλπιση λοιπὸν τῆς παλιάς ἐκείνης μόδας, ὑπάρχει ἡ ἐμμετρὴ παροιμία: «Σὰν φαίνῃ τὸ στήθος τῆς Ροδιάς — σταματοῦν οἱ χτύποι τῆς καρδιάς». Μήπως ἀραγε ἡ Ροδιά εἶνε ἡ ἀρχοντοπούλα Ροδέα, αὕτη δηλαδὴ που ἐλάσανε τὴ μόδα τοῦ γυμνοῦ στήθους;

Ὁ Ἀσκληπιδὴς ἀρχισε ἀπὸ ἐπαρχιακὸς γιαντρός στὰ Τρίκαλα. Ἀν εἶνε θεὸς τὸ χρωστὰ στὸ Δία, που θέλησε καὶ κάπως ν' ἀσχοληθῇ μαζί του. Ὁ Δίας, ἤξερε καλὰ νὰ γιαντρέψῃ ἀρρώστειες. Εἶχε μάλιστα εἰδικότητα στὶς ἐπιδημίες, ἀλλὰ ἦταν πολὺ μεγάλος γιὰ νὰ τὸν ζαλίζουν οἱ ἄνθρωποι μὲ μικροπράγματα: Δημιουργοῦσε λοιπὸν δεύτερες θεότητες, που πῆραν πᾶνω τους τὶς καθημερινὲς ἐγνοῖες τοῦ γένους τῶν θνητῶν. Ὁ Ζεὺς κράτησε τὴν ψυχὴ. Τὸ σῶμα τὸ ἀνέλαβε ὁ Ἀσκληπιδὴς, μεγάλος φιλόανθρωπος, ὁ μόνος που βοηθῆσε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ὁ Παισανίας μᾶς ἐξηγεῖ πὺς ἦταν τὸ Ἀσκληπιδὴς. Εἶχαν πελώριες αἰθούσες, ἀνοιχτὲς στὸν καθαρὸ ἀέρα, καὶ τὰ σημερινὰ σανατόρια. Στὰ Ἀσκληπεία αὐτὰ ἀναφέρονται θεραπείες ψυχοπαθῶν, λεπρῶν, ἀρθριτικῶν καὶ ἄλλων. Ὅσο τσαρλατάνικες κι' ἀν φαίνονται σήμερα πολλὲς ἀπὸ τὶς θεραπείες του, ὁ Ἀσκληπιδὴς ἦταν τίμιος γιαντρός: Δὲν ἐξεγελᾷ τοὺς πελάτες του, δὲν ζητᾷ πληρωμὴ, παρά ἀφοῦ εὐχαριστηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπέμβασί του. Κάποια τὸν ρωτᾷ — σὲ πλάκες που βρέθηκαν στὴν Ἐπίδαυρο — μὲ τί τρόπο νὰ κἀναι παιδί. Ἄλλος πὺς νὰ ξαναβρῇ τὴν δρασὶ του. Κάποιος πάλι τὸν εὐχαριστεῖ ἐπειδὴ τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τὶς ψεῖρες καὶ πολλοὶ ἀπλοῖκοι τοῦ ζητοῦν χάρες ἀσχετες μὲ τὴν υγεία. Κάποια Κλειὸν π. χ. τὸν ρωτᾷ μὲ ποιὸν τρόπο νὰ κἀν τὸ φίλο της νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. «Νὰ τὸν κλείσῃς σ' ἓνα πολὺ ζεστὸ δωμάτιο — τὴν συμβουλεύει ἐκεῖνος — κι' ἂν ἰδρῶσουν τὰ πόδια της θὰ σ' ἀγαπήσῃ. Ἀν δὲν ἰδρῶσουν, μὴν παιδεύσεις ἀδικα». Ἀπὸ τὴν περιέργη αὕτη συμβουλὴ τοῦ Ἀσκληπιδὴ, ἔμεινε ὡς τὰ χρόνια μᾶς ἡ φράσι «δὲν ἰδρῶνε τ' αὐτὶ του», που τὴ λέμε συνήθως γιὰ τοὺς ἀνίσθητους καὶ ἀδιάφορους.

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Πρὸ ἡμερῶν εἶνε μιά δοκιμαστικὴ προβολὴ τῆς νέας ταινίας «Φίλος-Φίλος» ἀκαρῶν «ἐκκίνηση» μὲ τὸν Γεώργιο Οἰκονομίδη. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι μιά εὐχάριστη ἐκπληξὴ καὶ ἀποτελεῖ σταθμὸ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφo. Δροσερὸ, εὐχάριστο καὶ μὲ γοργὴ ἐναλλαγὴ εἰκόνων, δὲν θὰ ἀφήσῃ κανένα ἀνικανοποίητο. Ἡ πρώτη δεικνύει τῆς προσπάθειας τὸσο τοῦ Γεωργίου Οἰκονομίδη ὅσο καὶ τοῦ σκηνοθέτη τοῦ ἔργου Ντίνου Δημόπουλου εἶναι ἡ ἐκ μέρους τοῦ κ. Σκουρὰ διαθεσιμὴ καὶ τῶν τριῶν κινηματογράφων του γιὰ τὴν προβολὴ τοῦ ὠραίου φιλμ. Ἐκτός ἀπὸ τὸ «Ρεζ» καὶ τὸ «Πάνθεον» θὰ διατεθῇ κατ' ἐξαιρέσει καὶ τὸ «Ἀττικόν» τὸ ὁποῖον προβάλει ἀποκλειστικὰ ταινίες συστήματος «Σινεμασκόπ».

ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ

Ὁ πόλεμος προκάλεσε, ὡς γνωστόν, μεγάλες καταστροφές στὴ Γερμανία. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πύργους τῶν περιφραγμένων γοτθικῶν καθεδρικών ναῶν τῆς κατστράφηκαν. Οἱ πύργοι αὐτοὶ, που πολλοὶ ὑπερβαίνουν σὲ ὕψος τὰ 160 μέτρα, ἀνοικοδομοῦνται τώρα. Οἱ σταυροί, που ἀνοικοδομοῦνται στὴν κορυφὴ τους, γιὰ μεταβιβάσει εὐκολία μεταφέρονται μὲ ἐλικοπτερά. Παραθέτομε ἓνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς τοποθετήσεως τοῦ σταυροῦ στὸν πύργο τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Κολωνίας.

Ἡ νομοβουλευτικὴ Ζωὴ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Γεωργίου Α'

Στὸ δημοψήφισμα που εἶνε, μετὰ τὴν ἐξουσί τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας, γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου βασιλέα, ὀλοκληρῶς, σχεδόν, ὁ ἑλληνικὸς λαός, εἶχε ψηφίσει τὸ δευτερότοκο γυῖο τῆς Βικτωρίας, τὸν πρίγκηπα Ἀλφρέδο. Σὲ 240 χιλιάδες ψηφοφόρους ὁ Ἀλφρέδος εἶχε πάρει τὶς 230 χιλιάδες! Ἡ ἀγγλική, ὁμως, κυβερνήσι, δεσμευμένη μὲ τὴ συμφωνία που εἶχε μὲ τὶς ἄλλες Δυνάμεις νὰ μὴν ἐκλεγῇ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὶς βασιλικὲς οἰκογένειες τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας, δὲν δέχτηκε τὴν ἐκλογὴ. Καί, στὴ συνεδρίασι τῆς Ἐθνo-συνελεύσεως τῆς 31 Ἰανουαρίου 1863, διαδόθηκε ἡ ἀπάντησι τοῦ Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, λόρδου Ρώσσελ: «... Ἡ Α. Μ. (ἡ βασιλισσα Βικτωρία), ἔγραφε ὁ Ρώσσελ, ἦτο ἠναγκασμένη ὑπὸ τῶν διπλωματικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ στέμματος αὐτῆς καὶ ὑπὸ ἄλλων σπουδαίων σκέψεων, νὰ ἀποποιήσῃ ἐκ μέρους καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῆς, τὴν διακεκριμένην ταύτην τιμὴν».

Ἔτσι, ὁ Ὀρόνος τῆς Ἑλλάδος ἔμεινε κενὸς καὶ ἀρχισε καὶ πάλι ἡ συζήτησι καὶ ἡ ἀναζήτησι τοῦ μέλλοντος βασιλέα. Ἡ διπλωματία τῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων — τῶν «Προστατιδῶν» τῆς Ἑλλάδος — στράφηκε στὶς γερμανικὲς Αὐλές, που, καθὼς ἔλεγε ἓνας χιουμορίστας πρίγκηπας — θεῖος τοῦ Ὁθωνος — ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ προμηθευτῆς ὀλων τῶν κενῶν Ὀρόνων». Καὶ τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος, μὲ πρωτοβουλία τῆς Ἀγγλίας, προσφέρθηκε στὸν πρίγκηπα Ἐρνέστο τοῦ Σάξ Κοβούργου Γκότα. Ὁ Ἐρνέστος ἤλπισε ἐγγυησεῖ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὶς Δυνάμεις καὶ πρὸ παντὸς ἐπέκτασι τῶν ἀσφαρικτῶν ὀριῶν τοῦ τότε ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἡ Ἀγγλία, ὁμως, ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἑπτάνησο — που τὴν παραχώρησέ της εἶχε ἀναγοῦν μετὰ τὴν ἐξουσί τοῦ Ὁθωνος — δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ δεχτῇ καμμιὰ ἄλλη ἑλληνικὴ ἐπέκτασι, που θὰ γίνεταν, φυσικὰ, εἰς βάρος τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας, τὴν ὁποία ὑποστήριζε ἡ τουρκόφιλη ἀγγλικὴ πολιτική.

Τὴν παραχώρησι τῆς Ἑπτάνησου στὴν Ἑλλάδα, ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσι τὴν εἶχε ἀποφασίσει πολὺ πρὶν νὰ φύγῃ ὁ Ὁθων. Εἶχε μάλιστα στείλει καὶ ἔκτακτο ἀπεσταλμένο στὸν Ὁθωνα, τὸν Ἐλλιοτ, καὶ τὸν ὁρὸν δέων τὴν Ἑπτάνησο, ὑπὸ τὸν δρόνον δέων νὰ παραιτηθοῦν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ κάθε ἰδέα ἐπεκτάσεώς τους. Πράγμα που δὲ δέχτηκε ὁ Ὁθων, θεωρώντας τὴν ἀποδοχὴ τῆς ἀγγλικῆς προτάσεως ὡς προδοσίαν τῆς Μεγάλης Ἰδέας.

Ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ζητοῦσε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν Ἑπτάνησο, ὕστερ' ἀπὸ τὴν συνεχὴ καὶ πολλὰς φορὲς αἱματηρὴ ἀντίστασι τῶν κατοίκων της. Ἰδίως οἱ Κεφαλληνίτες εἶχαν ταραξεί τοὺς Ἀγγλοὺς στὴν ἐπανάστασι. Σὲ μιά μέρα (1848) οἱ βρετανικὲς ἀρχὲς εἶχαν κρεμάσει στὸ Ληζούρι 17 πατριώτες Ἕλληνες!...

Τὸ δέντρο τῆς λευτερίας ποτίστηκε καὶ στὴν Ἑπτάνησο μὲ ἄφθονο ἑλληνικὸ αἷμα.

Ἡ προσφορὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στέμματος στὸν Ἐρνέστο τοῦ Γκότα, δὲν τελεσφόρησε. Ὁ πρίγκηπας ἐπέμεινε στὶς ἀξιώσεις του καί, καθὼς ἔλεγε ἀργότερα ὁ ἴδιος — ὁ Ἐρνέστος πέθανε τὸ 1893 — μετάνοιωσε πικρά γιὰ τὴν δέχτικη τὸ Ὀρόνο τῆς Ἑλλάδος, που τὴν ἀγαποῦσε σὰν δεύτερη πατρίδα. Καί ἡ ἀναζήτησι ἡγεμόνα γιὰ τὸν ἑλληνικὸ Ὀρόνο, ἐξακολούθησε, ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ Τύπο καὶ τὴν Ἐθνo-συνέλευσι. Ἡ τελευταία, μάλιστα, μὲ ψήφισμά της εἶχε ἀναθέσει τὴν ὑπόθεσι στὴ «Διπλωματικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐθνoσυνελεύσεως».

Στὴν Ἀγγλία, που εἶχε τὴν πρωτοβουλία στὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς, εἶνε καὶ μιά περίεργη πρότασι ἀπὸ πολλοὺς Ἀγγλοὺς, μετὰ τὴν ἐκλογὴ τὸν ἱστορικὸ συγγραφέα Φρήμαν: Πρότειναν νὰ δοθῇ τὸ ἑλληνικὸ στέμμα στὸ φιλέλληνα Ἀγγλο πολιτικὸ καὶ πρωθυπουργὸ Γλάδστονα. «Τὸ καλύτερον τὸ ὁποῖον θὰ ἴδωσαν νὰ προσφέρουν οἱ Ἕλληνες, ἔγραφε ὁ Φρήμαν, θὰ ἦτο νὰ ἐκλέξωσι τὸν Γλάδστονα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ μερικὰς κακίας, ἀπὸ αὐτὰς αἱ ὁποῖαι χρειάζονται, καὶ ὅχι νὰ προσφέρουν τὸ στέμμα εἰς τὸν Ἀλφρέδον ἢ τὸν Σάξ Κοβούργου ἢ εἰς κανένα ἄλλον τοιοῦτον νεανίσκον. Εἶναι ἡ λαμπροτάτη εὐκαιρία διὰ νὰ πέσουν εἰς ἀρχηστῆρι ὅλοι αἱ ἐσκαρλισμένοι παραδόσεις περὶ δυναστεϊῶν καὶ υψηλοτήτων καὶ νὰ τεθῇ ἀληθὴς ἀναξ ἀνδρῶν καὶ ποιῶν

λαὼν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ Ἐθνους». Καί ἐνῶ ἡ συζήτησις γύρω ἀπὸ τὸ μέλλοντα βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἐξακολουθοῦσε, ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στὶς διαδηλώσεις: — Βασιλεὺς θέλωμε, κι' ἂς εἶναι καί... κόττα! Καί φώναζαν ἐτσι, ὅχι γιὰ τὴν εἰρήνην ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου βασιλέα. Ἡ ἀναρχία ἀρχισε νὰ φουντώνῃ στὴν πρωτεύουσα. Ἡ τάξι διασαλεύθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ λαός, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι, φώναξε στ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η νευρασθένεια και η θεραπεία της

Μιά άρρώστεια που χαρακτηρίζει την εποχή μας

Για να κατανοήσουμε πώς πολλοί από τα αίτια της νευρασθένειας του σημερινού ανθρώπου της μεγαλοπόλεως, δεν έχουμε παρά να ριζώσουμε μία ματιά και να κάνουμε την σύγκρισή ανάμεσα σ' αυτόν και τους προγόνους του, ή σ' αυτόν και τον σημερινό άνθρωπο της υπαίθρου. Τα συμπτώματα τότε βγαίνουν μόνα τους, όσον αφορά την αιτιολογία και τη θεραπεία της νόσου.

Νευρασθένεια λέγεται το άσθμα των σωματικών, νευρικών και ψυχικών συμπτωμάτων, που προέρχονται από την κουραστική και το γονατίσμα γενικά του κεντρικού νευρικού συστήματος.

Ο άνθρωπος οργανισμός, όπως και κάθε τι στη φύση, έχει κάποια όρια αντοχής. Έχει ένα πλαίσιο ελαστικότητας, μέσα στο οποίο κινείται, ενεργεί, αποδίδει, αντιδρά, με έναν λόγο ζή. Όταν πρὸς στιγμήν ξεπεράσουμε το όριο αντοχής του, τότε κουράζεται. Έπαυσι και έτσι επανέρχεται στο φυσιολογικό. Ο ύπνος είναι ο μεγάλος τροφικός νέος ζωής, αντοχής και ενεργείας. Όλη την μέρα το νευρικό σύστημα δέχεται πάσης φύσεως ερεθίσματα και αντιδρά αναλόγως. Τα ερεθίσματα αυτά επιδρούν ευμενώς, ή δυσμενώς και είναι διαφόρου έντασεως και ποιότητας.

Αν όμως η δράση των δυσμενών ερεθισμάτων είναι συνεχής, και παρατεταμένη, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Μία, δύο, τρεις τα βγάζει πέρα το νευρικό σύστημα. Αναλόγως της αντοχής του όμως πολλές φορές γονατίζει και τότε αρχίζουν οι άρρωστημένες αντιδράσεις. Μπαίνουμε από τη στιγμή αυτή στην άρρώστεια, που ονομάζουμε νευρασθένεια.

Η νευρασθένεια είναι κατ' έξοχην άρρώστεια του πολιτισμού. Όσο ο άνθρωπος απομακρύνεται από τη φυσική ζωή και κολυμπά ανάμεσα στα σύγχρονα μέσα του πολιτισμού, τόσο τα νεύρα του κουράζονται και πιο πολύ. Η Αμερική χώρα κατ' έξοχην μηχανοποιημένη βρίσκεται στην πρώτη σειρά από άποψης αριθμού νευρασθενών. Οι τελευταίες στατιστικές δείχνουν τρομακτικούς αριθμούς.

Ο ρυθμός της ζωής, ο τρόπος εργασίας, η κίνηση, ο ανταγωνισμός, ο θόρυβος, το κλάσμα, το ραδιόφωνο... ο πυρετός γενικά της πόλεως ακόμη και στη διασκέδαση και στην ανάπαυση, συνεχώς σφυροκοπούν τα νεύρα μας. Μεταπολεμικώς θα πρέπει να προσθέσουμε την δεκαετία 1940—1950 με τις συμφορές της, την πείνα, την δυστυχία, τους θανάτους προσφύγων, τους σκώπες, τις φωτιές, τις καταστροφές και κυρίως το άγχος και την αγωνία της αύρας.

Όλα αυτά άλλοτε με όρμη

σαν το μανιασμένο κύμα, άλλοτε σιγά-σιγά, έφαγαν, υπονόμισαν τον βράχο της υγείας και αντοχής των νευρών. Ο βράχος δεν έπεσε, αλλά γέρνει και κλονίζεται. Αυτό ακριβώς αποτελεί την συμπτωματολογία της νευρασθένειας.

Ένα δυνατό αίσθημα κοπώσεως, που αρχίζει ακόμη από το κρεβάτι, πονοκέφαλοι, ζαλάδες, ίλιγγος, ταχυκαρδία, ανορεξία, άπνιες και μεγάλη ακόμη υπνηλία είναι τα νευροσωματικά συμπτώματα της άρρώστειας. Κακοκεφία, άγχος, άοριστοι φόβοι, έξαψεις, εύκολοι θυμοί, διάφορες υποχονδριακές εκδηλώσεις, διάσπασι της προσοχής, έλλειψη πρωτοβουλίας, περιορισμός της πνευματικής αποδόσεως, είναι τα ψυχικά συμπτώματα της άρρώστειας.

Το νευρικό σύστημα των ανθρώπων είναι έτσι κατασκευασμένο, ώστε να παρουσιάζει διαφορετική αντοχή. Έτσι άλλοι άνθρωποι είναι εύαισθητοι και εύπαθοι, ενώ άλλοι είναι πολύ γεροί και αντέχουν περισσότερο και κουράζονται πολύ δύσκολα, κατ' αντίθεσιν με τους πρώτους που αντέχουν λίγο και κουράζονται πιο εύκολα. Αναλόγως της αντοχής έχουμε δύο κατηγορίες ανθρώπων:

1) Νευρασθενείς εξ ιδιοσυστάσις: Σ' αυτούς τα νεύρα είναι ετοιμόρροπα και δεν θέλουν, παρά μόνον και την πιο μικρή αφορμή, για να φανερωθούν τα συμπτώματα.

2) Επικτητοί νευρασθενείς: Αυτοί είναι οι φυσιολογικοί άνθρωποι, που έχουν πολύ γερά νεύρα και θα ζούσαν υγιέστατοι κάτω από φυσιολογικές συνθήκες. Τα πολύ δυνατά χτυπήματα όμως και οι τρομεροί σεισμοί της ζωής, γονάτισαν την αντοχή των νευρών τους.

Οι νευρασθενείς, εξ ιδιοσυστάσις ακόμη από τα πρώτα βήματα της ζωής των δυσκολεύονται. Πνευματική έγνασια συνηθισμένη, όπως του σχολείου τους κουράζει τρομερά. Δεν προσέχουν και έτσι αρχίζουν να ύπνουν από τους συμμαθητές των. Κάνουν την σύγκρισή σ' αυτούς και αρχίζει να ριζώνει στην ψυχή τους αίσθημα μειονεκτικότητας. Τότε παρουσιάζονται για αντιρόπηση οι άνωμαλες εκδηλώσεις. Πρέπει επομένως από πολύ νωρίς να προσέξουμε τα παιδιά αυτά, για να τα φέρουμε σιγά, σιγά στο σωστό δρόμο και να τους μάθουμε την τέχνη της ζωής.

Οι γυναίκες εκτός από τα συννηθισμένα ερεθίσματα, που τους φόρτωσε το πρόνομο της χειροεργασίας, έχουν και τα ερεθίσματα του φύλου τους: Έμφάνισις, περίοδος, εγκυμωσύνη, τοκετός, λοχεία, γαλουχία, κλημκτήριος περίοδος. Όλα αυτά μαζί με τις επιπλοκές και άνωμαλίες τους πέφτουν πάνω

στα νεύρα της γυναίκας, τα φύσει ετοιμόρροπα και εύαισθητα, και τα κλονίζουν. Αυτός είναι ο λόγος, που οι γυναίκες κατέχουν τα πρώτα στη νευρασθένεια.

Θεράπεια: Όσα είπαμε στην αρχή μας κατευθύνουν στο σωστό δρόμο της θεραπείας. Η πιο μεγάλη κατανάλωση κατευναστικών του νευρικού συστήματος γίνεται στα φαρμακεία της Αθήνας και των κέντρων γενικά. Έντελώς αλήθεια μένουν στα ράφια των έπαρχιακών φαρμακείων. Η νευρασθένεια είναι φρούτο του πολιτισμού. Όσο απομακρυνόμαστε από αυτόν και πλησιάζουμε στον άνθρωπο της υπαίθρου, στον άνθρωπο που ζή φυσική ζωή, τόσο η άρρώστεια σπανίζει, για να εξαφανισθή έντελως στους ορεισίους και στους αγρότους και πρωτογόνους λαούς.

Κύριος σκοπός μας πρέπει να είναι η απομάκρυνση του πάσχοντος από τα ερεθίσματα, που τον άρρώστησαν από ένος και ή τόνωσι και ίσχυροποίηση των νευρών του από έτερου. Αμέσως διακοπή κάθε πνευματικής εργασίας και αποφυγή ψυχικών συγκινήσεων. Αίπαυσι, έξοχη, λουτρά, αλλαγή περιβάλλοντος βοηθούν για τον ως άνω σκοπό.

Φάρμακα, ύπνοθεραπεία, γυμναστική, σπόρ, καλή και έπαρκης τροφή τώνωνουν και ίσχυροποιούν τα νεύρα, για να μπορούν να τα βιάζουν πέρα.

Απομακρύνει από τον πολιτισμό και πιο κοντά στη φύση.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣ ΟΠΟΥΛΟΣ
Ψυχίατρος - Νευρολόγος
Έπιμ. Δ. Ψυχ. Αθηνών

Οι φλέβες γίνονται άρτηριες

Σε περιπτώσεις τοπικής βλάβης της άορτης, της μεγαλύτερης δηλαδή άρτηρις του σώματος,

ΨΥΧΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑΡΚΩΣΕΙΣ

Μέσα στη μπανιέρα αυτή βρίσκεται η μικρή Μπέτυ Σάττον, από την Ουάσιγκτον των Ηνωμένων Πολιτειών, σκεπασμένη με κομμάτια πάγου. Η θερμοκρασία της όλο και πέφτει και η αναπνοή της, όπως και ο σφυγμός της καρδιάς της, γίνονται, όλοένα, και πιο ανεπαίσθητα. Όταν η θερμοκρασία της μικρούλας Μπέτυ έφθασε σε τέτοιο σημείο που παρ' όλο που πέβαινε από ψύξη, οι γιατροί την μετέφεραν στο χειρουργικό τραπέζι. Μόνο στην κατάσταση αυτή μπορούσαν να διεκιδύνουν τη δύσκολη χειρουργική επέμβαση, που υπό άλλες συνθήκες θα κάλυπτε αναμφισβήτητα σε μία μοιραία αιμορραγία. Η μικρούλα Μπέτυ είχε εκ γενετής μία όπη μεγέθους δεκάρας στο μεσοκάρδιο, που της δυσχεραίνει την αναπνοή και απειλούσε τη ζωή της. Η τομή της έγχρησι, που της έκαναν οι γιατροί, την έσωσε.

ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ

πρέπει να θεραπευώμε

Μην βιάζεσθε να κάμετε έγχειρήσεις

Από τη στιγμή που αισθανόμεθα κάποια άνωμαλία στον οργανισμό μας, ή μοναδική μας σκέψη είναι να την θεραπεύσωμε το ταχύτερο. Δεν υπάρχει, βέβαια, τίποτε πιο φυσικό απ' αυτό. Αλλά είναι πάντοτε φρόνιμο; Δεν υπάρχουν άρα γε ευεργετικές ασθένειες για τον οργανισμό;

Ο Ιπποκράτης συνιστούσε στους μαθητές του να μελετούν προσεχτικά τις αντιδράσεις του ασθενούς, να τις παρεμποδίζουν όσο το δυνατόν λιγώτερο και τούναντιον να τις υποδοθούν. Πολύ αργότερα, ο Άγγλος γιατρός Χάρβεϊ έγραψε ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Η τέχνη να θεραπεύωμε τις ασθένειες με την ύπνωση» και ο Γάλλος γιατρός Ραύμιν, που έζησε κατά τον 18ο αιώνα ένα παρόμοιο βιβλίο με τον τίτλο: «Πραγματεία περί των ασθενειών που είναι επικίνδυνα να θεραπεύωμε».

Τις θεωρίες αυτές υποστηρίζει σήμερα ο Γάλλος καθηγητής στο πανεπιστήμιο της Λυών Ντελόρ.

Ο Γάλλος έπιστήμων αναφέρει ως παράδειγμα την χαρακτηριστική περίπτωση των βίαιων πόνων στην κοιλιά που φανερώνουν μία διάτρησι του έντερου. Αν σταματήσωμε αυτόν τους πόνους, θα επέλθη μία ήρεμία, που θα έμποδισή το γιατρό να διαγνώση εγκαίρως τη διάτρησι. Μ' αυτό τον τρόπο θα ελάττωθούν σημαντικά οι πιθανότητες θεραπείας του ασθενούς.

Κατά γενικό κανόνα, υποστηρίζει ο καθηγητής Ντελόρ, όταν ο γιατρός άγνοη την αιτία ενός πόνου, δεν πρέπει να βιάζεται να τον εξαφανίση. Το πολύ-πολύ μπορεί να τον καταπραύνη για να μην υποφέρει ο ασθενής.

Οι βίαιοι και παρατεταμένοι πόνοι εξαφαντούν, βέβαια το νευρικό σύστημα και βλάπτουν την υγεία του ασθενούς. Γι' αυτό, πρέπει να τους καταπραύνωμε, αφού, όμως, εξακριβώσωμε πρώτα την αιτία που τους προκαλεί. Αλλά, σε περιπτώσι έλαφρών και παροδικών πόνων, τα καταπραυντικά φάρμακα μπορεί να βλάψουν περισσότερο από ό,τι ο ίδιος ο πόνος.

Υπάρχουν, παρατηρεί ο καθηγητής Ντελόρ, έλαφρες διαταραχές που δεν υπάρχει φόβος να επιδεινωθούν. Οι διαταραχές αυτές εξαφανίζονται ή όπωσδήποτε γίνουν τη σοβαρότητά τους όταν ακολουθήσωμε ώριμμένους κανόνες υγιεινής. Στην περίπτωση αυτή, δεν πρέπει να καταφύγωμε σε δραστήρια μέσα θεραπείας, που θα μπορούσαν να έχουν δυσάρεστο αντίκτυπο σε άλλα μέρη του οργανισμού μας. Μία έλαφρη άνοδος της ούρας ή της χοληστερόλης π.χ., δεν πρέπει να μάς άνησχη, γιατί μπορούμε να την εξαφανίσωμε με την κατάλληλη δίαιτα. Ένώ η έφαρμογή δραστηκών μέσων μπορεί να βλάψη τα νεύρα ή το σπκότι. Για τον ίδιο λόγο δεν πρέπει να μάς άνησχη μία έλαφρη αύξηση της άρτηριακής πίεσεως. Άρκεί να κανονίσωμε ανάλογα τη διαίτα μας και να υποβάλλωμεθα σε

συνχές εξετάσεις για να προλάβωμε εγκαίρως κάθε τάσι της ν' ανέλθη περισσότερο.

Πολλές όξεις ασθένειες, έξ άλλου, θεραπεύονται μόνες τους και μάλιστα ταχύτατα, χωρίς ο γιατρός να χρειάζεται να κάμη τίποτε. Ο ρόλος του συνίσταται τότε στο να τις παρακολουθή για να προλάβη τυχόν επιπλοκές.

Η πνευμονία π.χ. στους νέους και ρωμαλέους οργανισμούς θεραπεύεται σε πλείστες περιπτώσεις αυτόματα. Όταν ο γιατρός παρακολουθή τον ασθενή για να προλάβη την φλόγωσι του υπεζωκότος και το σχηματισμό πλευριτίδος — συχνή επιπλοκή της πνευμονίας — δεν είναι απαραίτητο να του χορηγήσωμε σουλφαμίδες και πενικιλίνη, που, κατά τον καθηγητή Ντελόρ, πρέπει να τις δίνωμε μόνο σε εξαιρετικά βαρείες μορφές. Ο Γάλλος καθηγητής προσθέτει ότι σε παρόμοιες περιπτώσεις το πιο όρθο είναι ν' αφήνωμε τη φύση να κάμη το έργο της.

Σε ώριμμένες περιπτώσεις, άλλωστε, διάφορες έλαφρες διαταραχές συντελούν στην ευνοϊκή εξέλιξη άλλων σοβαρωτέρων παθήσεων. Η διάρροια π.χ. σ' έναν ασθενή από ούραιμία έχει ευεργετική έπίδρασι στην πορεία της ασθένειας, γιατί προκαλεί την αποβολή ύδατος και ούρας. Οι έμετοί, σε περίπτωση τροφικής δηλητηρίασεως, σώζουν τον ασθενή. Τό να τους σταματήσωμε, αντίθετα, θα ισχυρυνώμε με καταδίκη του σε θάνατο. Οι ρινορραγίες σ' έναν άνθρωπο με άρτηριακή υπέρταση κατεβάσουν την πίεσι και μπορούν να προλάβουν μία επικίνδυνη συμφορήσι.

Οι αυτόματοι πνευμοθώρακες, έξ άλλου, αποτελούν ένα μέσον θεραπείας της πυματιώσεως. Δεν πρέπει, λοιπόν, να προσπαθώμε να τους θεραπεύσωμε.

Ο πυρετός, σε πολλές περιπτώσεις, είναι μία σοβαρή αντίδρασις σε μία μόλυνσι του οργανισμού. Γι' αυτό είναι επικίνδυνο να τον ριζώσωμε απότομα.

Κι' αυτή ακόμη ή άρτηριακή υπέρτασις μπορεί ν' αποβή ωφέλιμος σε περιπτώσι ανεπαρκείας της άορτης.

Για τον ίδιο λόγο πρέπει ν' αποφεύγωμε οι βίαιες χειρουργικές επεμβάσεις, όπως γίνονται στο παρελθόν. Οι επεμβάσεις αυτού του είδους είναι συχνά άνωφελεις και κάποτε θλαβερές. Σήμερα π.χ. οι χειρουργοί αποφεύγουν να έγχειρήσουν έναν πολύ έκτεταμένο καρκίνο ή έναν καρκίνο που βρίσκεται στο στάδιο μιας όξης εξέλιξεως. Στην τελευταία περίπτωση, οι πιθανότητες θεραπείας είναι μεγαλύτερες όταν οι έγχειρήσεις γίνη άφου τερματισή ή εξέλιξις. Στους πολύ ηλικιωμένους, έξ άλλου, ο καρκίνος εξέλισσεται τόσο αργά, ώστε οι γιατροί προτιμούν να τον αφήσουν ν' ακολουθή την πορεία του. Ένώ, αντίθετα, μία έγχειρησις σ' ά άτομο αυτό θα μπορούσε να έχη μοιραίες συνέπειες.

Το ίδιο συμβαίνει και στη πυματιώσι. Μία πρόωγη έγχειρησις μπορεί να προκαλέη την καλουμένη κεγχρειδή πυματιώσι, που εκθέτει σε σοβαρότατο κίνδυνο τη ζωή του ασθενούς.

Για τον ίδιο λόγο, δεν δικαιολογείται καμμία σπουδή σε περιπτώσι καμικών ήπατος,

Γελοιοθεραπεία

— Μαμά!... 'Ο μπαμπάς...άπέτυχε!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Κύρ-Γιάννη, γύρισέ μου τη τώρα στη δεύτερη σελίδα να δώ τη Χοντρή!...
(Του 'Αρχέλαου)

Το νανούρισμα.

Χαίρετε

Δέν έβλεπε νά τά μετρήσῃ...

* Ένας ζητιάνος κόβεται στην άκρη ενός δρόμου. Μπροστά του έχει ένα χαρτί που λέει:

«Λυπηθήτε τον τυφλό που έχει έφτα παιδιά».

Κάποια περαστική κυρία τόν λυπάται και του δίνει πλούσια έλεημοσύνη. Κι ύστερα του λέει:

—Δέν έπρεπε καϊμένε, νά κάνῃς τόσα παιδιά, αφού είσαι φτωχός.

—Μήπως, κυρία μου, έβλεπα νά τά μετρήσω; απαντά ο ζητιάνος.

* —Μαρία, λέει ο κύριος στην υπηρέτριά του, τί κακό κάνει έξω;

—Η Μαρία άνοίγει τή παράθυρο, κυττάζει τόν ούρανό και απαντάει:

—Δέν μπορώ νά δω, κύριε. Είναι πολύ λά σύννεφα!

* Δύο κυρίες, που παραθερίζαν στην Ί-καρία, συζητούσαν μία μέρα ύστερα από τή φωνητό. Σαφικά ή μία είπε στην άλλη:

—Τώρα φίλη μου, θά σέ άφήσω γιά νά πάω νά γράψω ένα γράμμα στον άντρα μου.

—Εγώ του στέλνω τηλεγραφήματα μόνο.

—Μά πόσα μπορείς νά του γράψῃς σ' ένα τηλεγράφημα;

—«Πausania, στείλε χρήματα». Αυτό άρκει!

* —Ο πατέρας με ύπερσφάνεια γιά τήν κόρη του, λέει στο χοροδιδάσκαλο:

—Τῆς άόσει πολύ ο χορός! Είναι μέσα στο αίμα της!

Κι' ο χοροδιδάσκαλος:

—Φαίνεται ότι ή κυκλοφορία του αίματος της είναι ελαττωματική, γιατί ακόμα τή αίμα δέν έχει πάει στα πόδια της!

* —Η γεροντοκόρη κόμησσα πηγαίνει στο νοσοκομείο νά έπισκεφθῇ τόν υπηρέτη της που είναι άρρωστος.

—Είσαι ή κυρία του; ρωτάει ο νοσοκόμος.

—Η γεροντοκόρη τόν κυττάζει θυμωμένη και του λέει:

—Όχι... Είμαι ή... δεσποινίς του!

* —Η καινούργια καμαριέρα ρωτά τήν κυρία της:

—Θά μου επιτρέψετε νά δέχωμαι τήν Κυριακή τήν έπίσκεψη του άραβωνιαστικού μου;

—Και ποιός είναι ο άραβωνιαστικός σου;

—Δέν ξέρω, είμαι ακόμα καινούργια στη γειτονιά!

* —Ο σύζυγος γυρίζει άργα στο σπίτι του, κάπως στο κέφι.

—Γιά νά σου πώ, του λέει ή γυναίκα του, μου είπες ότι βαπίνες μόνο ένα ποτήρι κρασί κι' ότι θά ήσουν εδώ στις όχτῳ ή ώρα. Δέν είν' έτσι;

—Όχι, όχι, λάθος έκαμες! απαντάει εκείνος. Είπα πως θά πώ όχτῳ ποτήρια και πως θά ρθώ στη μία ή ώρα!

* —Λειτουργεί λοιπόν καλά τή βαρούμετρο που έβαλες στο δωμάτιό σου;

—Θαυμάσια! Τό πρωί έδειχνε θύελλα και... κατέθεσε σέ λίγο ή πείρα μου!

* —Ο σύζυγος που βαρέθηκε ν' άκούη τή γυναίκα του νά του επαινῇ συνεχώς τόν πρώτο της άνδρα, της λέει:

—Πάμε πιά! Βαρέθηκα νά σ' άκούω διαρκώς νά έξυμῇς τόν μακαρίτη!

—Αχάριστε... του απαντάει εκείνη. Και δέν συλλογίζεσαι ότι έτσι θά μιλάω κάποτε και γιά σένα στον τρίτο;...

—'Ανησυχῶ γιά τή γυναίκα μου... Πώς δέν παρουσιάστης ακόμα σήμερα, που πήραμε μισθό;...

—'Η αδελφή μου δέν είναι εδώ... Γιά περιμένε, όμως, νά τῆς πώ πως έφερες σοκολάτες! Μπορεί ν' αλλάξῃ γνώμη...

Μονομαχία και βροχή...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Η όμορφιά της νοικοκυράς

Η νοικοκυρά που δουλεύει στο σπίτι της, πρέπει νά παίρνῃ ώρισμένες προφυλάξεις γιά τή διατήρησι της όμορφιάς της.

Θά φοράῃ μία σκούφια στα μαλλιά της, γιά νά τή προστατέψῃ άπ' τή σκόνη και τίς ανασθυμέσεις της κουζίνας, και κάτω άπ' αυτήν ένα φίλε γιά νά συγκρατῇ τή χτένισμά της.

Ένα κατάλληλο λαοτέξ, θά συγκρατῇ τή σόμπα της, έτσι ώστε νάχη μεγάλη ελευθερία κινήσεων και συγχρόνως νά κορράζεται λιγώτερο.

Ποτέ νά μὴν άφηνῇ γιά πολύ άπλυτά τὰ χέρια της. Καλό είναι νά τ' άλείψῃ με βαζελίνη, πριν άσχολληθῇ με τίς δουλειές του νοικοκυριού. Τό ίδιο θά κάνει γιά τή γύρο των κυχιάν. Ύστερα, ή βαζελίνη φεύγει εύκολα με ζεστό νερό.

Άκόμη προτιμώτερο όμως είναι νά φοράῃ χοντρά πέτσινα γάντια, αρκετά φαρδιά, που δέν άφίνουν νά εισχωρήσῃ σκόνη και συγχρόνως προφυλάσσουν άπ' τή κρύο, τή χειμώνα. Γιά τή πλύσιμο των πιάτων υπάρχουν άλλα γάντια, από λεπτό καουτσούκ.

Όταν βάζετε μπουγάδα, βγάξτε τὰ ρούχα άπ' τήν άλυσίδα μ' ένα ξύλο και τ' άφίνετε νά κρυώσουν, πριν τὰ σαπουνίσσετε.

Τό σιδερώμα βλάπτει κάπως τὰ νύχια, που χρειάζονται ύστερα περιποίηση.

Γενικά, ύστερα από οποιαδήποτε δουλειά του νοικοκυριού, άλείφετε τὰ χέρια σας με γλυκερίνη ή με ειδική κρέμα, φοράτε γάντια και τ' άφίνετε λίγη ώρα νά στεγνώσουν. Καλό είναι νά φοράτε τή νύχτα φαρδιά βαμβακερά γάντια, κάτω άπ' τὰ οποία υπάρχει ένα στρώμα γκλυσερόλε ντ' άμντον.

Πολλά και διάφορα

Όταν μία οικοδέσποινα δέχεται επισκέψεις πρέπει πάντα νά τούς προσφέρῃ κάτι, ιδίως αν είναι ανωτέρας τάξεως άπ' αὐτούς. Αυστηρώς όμως, παρατηρείται συνήθως τὸ αντίθετο: Οί άνθρωποι τῆς κατωτέρας τάξεως γίνονται κομμάτια γιά νά περιποιηθῶν ένα έπισκέπτη τους, ενώ πολλές κυρίες τῆς άριστοκρατίας, καταφέρνουν νά κάνουν τούς έπισκέπτες τους νά νοιώθουν άμνηστία, νά καταλαβαίνουν τούς έαυτούς των ξένους πρὸς τὸ περιβάλλον. Θεωροῦν δὲ περιττό νά τούς προσφέρουν ένα καφέ ή ένα λικέρ, αν δέν είναι τῆς τάξεώς τους. Επίσης θεωροῦν περιττό ν' ανταποδώσουν μία έπίσκεψι σὲ μία οικογένεια κατωτέρας τάξεως.

* —Η νεϊόπαντρη σύζυγος ενός ύπαλλήλου φτάνει γιά πρώτη φορά στο μέρος που έχει διορισθῇ ο άντρας της. Πώς πρέπει νά γνωρίσῃ με τούς συναδέλφους του;

Όταν ο συνάδελφος είναι παντρεμένος, ο σύζυγος τῆς κυρίας θά τόν ρωτήσῃ πότε ή γυναίκα του κι' αὐτός μποροῦν νά τόν δεχθῶν σπίτι τους, μαζί με τή σύζυγό του, που θέλει νά τούς τῇν παρουσιάσῃ. Όταν είναι άνύπαντρος ο συνάδελφος, προσκαλεῖται άπ' τούς συζύγους σὲ μία μικρή δεξίωσι στο δικό τους σπίτι.

* Μία δεσποινίς, που πεινεί γιά τόν πατέρα της, πρόκειται νά παντρευτῇ. Πρέπει νά βγάλῃ τὸ πένθος τῇν ἡμέρα του γάμου μονάχα, ή γιά πάντα;

Αὐτό εξαρτάται άπ' τὸ πόσο διήρκεσε τὸ πένθος. Αν δηλαδή ο πατέρας ἔχη πεθάνει πρὸ ολίγου καιροῦ μονάχα, ή κόρη θά ξαναβάλῃ μαῦσα μετά τὸ γάμο της. Αν όμως ἔχουν περάσει αρκετοί μήνες και τὸ πένθος πλησιάζει πιά στο τέλος του, μπορεί νά λείψῃ τελείως μετά τὸ γάμο, ἔστω κι' αν δέν ἔχη συμπληρωθῇ τελείως τὸ χρονικὸ διάστημα που ὀρίζουν οί κοινωνικοί κανόνες.

Γιά τὰ φλυτζάνια

Έχουν λεκιάσει άπ' τὸ τσάι τὰ πορσελάνινα φλυτζάνια σας; Βάζετε λίγο λουλάκι πάνω σ' ένα καθαρό πανί και τρίβετε μ' αὐτὸ τούς λεκέδες. Θά χαθῶν τελείως. Δέν είναι άσχημο επίσης νά πλένετε κάπου-κάπου τὰ πιάτα σας με λουλάκι, γιά νά γίνουν πιά άσπρα. Τό ίδιο κάνετε και γιά τὰ πιάνα τῆς κουζίνας.

Γιά τὰ ἐπάργυρα σερβίτσια

Μπορείτε εύκολα νά ξαναεπαργυρώσετε τὰ σερβίτσια σας, με τὸν ἑξῆς τρόπο: Τρίβετε σὲ λεπτή σκόνη 30 γραμ. νιτρικὸ άργυρο, 30 γραμ. κοινό αλάτι και 60 γραμ. τρυγικόν όξύ. Τ' ανακατεύετε ύστερα καλά, ὑγραίνετε τὸ μίγμα μ' ελάχιστο νερό και τρίβετε μ' αὐτὸ τὰ σερβίτσια που θέλετε νά άσπασετε.

Κλάρκ Γκρένιτς
Άβρα Γκάρντινερ

Η ηρωιδούλα μας

(ΕΞΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΙΜΗΣ ΜΑΥΡΟΜΟΥΡΗΣ: βασανισμένος κι' εξουθενωμένος εργαζόμενος και... σύζυγος. ΒΙΒΗ: γυναίκα του. ΑΓΛΑΪΑ: πεθερά του. ΓΙΑΝΝΗΣ: φίλος του. ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημεράκι στο γραφείο του Μαυρομούρη που ετοιμάζει φουγιόζος τόν φακέλλο των «πρώτος υπογραφών». Μπαίνει η Βιβή).

ΒΙΒΗ: Γεια σου, Μιμάκη.

ΜΙΜΗΣ: Όχι!

ΒΙΒΗ: Μπαράδο τρόπος!

«Έτσι υποδέχονται οι άνθρωποι τις γυναίκες τους»;

ΜΙΜΗΣ: Μα δεν σε προσέβαλα. Άπλως είπα «ώχ»!

ΒΙΒΗ: Καί γιατί να πής «ώχ»;

ΜΙΜΗΣ: Γιατί εσύ με είπες «Μιμάκη». Κι' έχω παρηγορηθεί πως όποτε από «Μιμάκη» γίνω «Μιμάκης», πάντα κάποια λαχτάρα με περιμένει. Όπως δηλαδή κά-τι θα μου ζητήσει.

ΒΙΒΗ: Βλέπω με λύπη μου ότι έχεις όρεξη για γκρι-νία και για καυγά. Άλλά ε-γώ δεν έχω τα δικά σου κέ-φια, γιατί με βασανίζει μια μεγάλη σκοτούρα.

ΜΙΜΗΣ: Σκοτούρα; Τι σκοτούρα;

ΒΙΒΗ: Τι όφελει να σου πω τον πόνο μου; Μήπως πρόκειται να με καταλάβεις;

ΜΙΜΗΣ: Άσε τη φιλο-λογία και τα μελοδραματι-κά κι' εξήγησέ μου.

ΒΙΒΗ: Η μητέρα μου...

ΜΙΜΗΣ (πετάγεται):

Τι; Πεθαίνει;

ΒΙΒΗ: Μπα που να φας τη γλώσσα σου, γρουσουζή!

Τόσο πολύ σ' ενοχλεί η κα-μένη, ώστε να δνειρεύεσαι το θάνατό της; Σά δε ντρέπε-σαι λιγάκι! Σά δε ντρέπε-σαι λιγάκι! Άπανε! Για-κούλα! (Εσπιάει σε λυ-μούς).

ΜΙΜΗΣ (τραντάζοντάς την από τους ώμους): Βρέ Βιβή! Βρέ Βιβή! Με παρε-ξήγησες! Έγώ έννοούσα...

ΒΙΒΗ (τόν διακόπτει):

Άμ έννοια σου κι' έννοιά τί έννοείς! Άναίσθητε! (Φεύ-γει κλαίγοντας).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι των Μαυρο-μούρηδων).

ΜΙΜΗΣ (μπαίνοντας):

Βιβή! Βιβή! Ήθελό αν-τρούλης σου! Πού είσαι, Βι-βή; Βιβή! Βιβή! (Μπαί-νει στην κρεβατοκάμαρα, στην τραπεζαρία, στην κου-ζίνα, στο μπάνιο). Βιβή! Βιβή! Μά τί έγινε; Άνοιξε ή γή και την κατάντι; Βιβή! Βιβή!

ΒΙΒΗ (προβάλλοντας κλασμένη από το μολκόν-νι): Σιγά! Εσθήκωσες στο πόδι τη γειτονιά.

ΜΙΜΗΣ: Κύριε έλέησον!

Στο υπαρκόν ήσους!

ΒΙΒΗ (καταπίνοντας ένα λυγμό): Ναί.

ΜΙΜΗΣ: Μ' αυτό το

κρόυ;

ΒΙΒΗ (σκοπεύοντας ένα δάκρυ): Ναί.

ΜΙΜΗΣ: Όχι, κύριε! Τι χείμαρρος δακρύων είν' αὐ-τός ο σημερινός; Τί έπαθες, τέλος πάντων;

ΒΙΒΗ: Έγώ, δόξα τώ Θεώ, τίποτα! Έπαθε, όμως, ή μαμά μου.

ΜΙΜΗΣ: Τί έπαθε ή μα-μά σου;

ΒΙΒΗ: Έπληξε στην έ-παρξία και κινδυνεύει να πά-θη μαρασμό.

ΜΙΜΗΣ: Μπα! Μπα!

Όποτε ή κυρία Άγλαία θά μαρασή;

ΒΙΒΗ: Τό καλό που σου θέλω σταμάτα τις ελρυνείες. Κι' αν δεν σου φέρθηκε πριν από λίγο όπως σου άξίζει, εί-ναι γιατί δεν ήθελα να γίνου-με ρεζίλι στο γραφείο σου.

Άλλά εδω είναι τό σπίτι μου.

ΜΙΜΗΣ: Σπί-τι-μου!

ΒΙΒΗ: Τό πολύ-πολύ σπύ-τι-μας!

ΜΙΜΗΣ: Έ, και λοιπόν;

ΒΙΒΗ: Και λοιπόν ή μα-μά θάσθι να καθήση μαζί μας. Μιλημένα-ξηγημένα!

ΜΙΜΗΣ: Για πρόσθε να μή... (Χτυπάει τό κουδούνι).

Πήγαίνε ν' άνοίξης και σου συνεχίζω μετά!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μπαίνει ό Γιάννης και ή Βιβή).

ΒΙΒΗ: Περάστε, κύριε Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εύχαριστώ. Γεια σου, Μίμη.

ΜΙΜΗΣ: Γεια σου Γι-άννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Με συγχα-ρής που σ' ενοχλώ μεσημε-ριάτικα, αλλά π-έκειται για μια επείγουσα υπόθεση.

ΜΙΜΗΣ: Σ' άκούω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έυσθε ότι ενδιαφέρεσαι για μια ήλεκ-τρική κουζίνα.

ΒΙΒΗ: Ναί, ενδιαφερό-μαστε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τότε σάς πα-ρακαλώ να προτιμήσετε τό κατάστημα ενός καλού φί-λου. Πραξίτέλους 321. Νά μέινει ήσινος;

ΜΙΜΗΣ: Νά μέινης. Κι' άντε τάσα, για να μέινουμε ήσυχoi κι' εμείς!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τό επόμενο πρωί στο ί-διο εντεκόρ).

ΒΙΒΗ: Καλώς τά δέχτη-κες!

ΜΙΜΗΣ: Ήθελό λογα-ριασμός της Ούλεν;

ΒΙΒΗ: Όχι, ήθελό ή μαμά μου.

ΑΓΛΑΪΑ (μπαίνοντας): Καλημέρα, παιδί μου.

ΜΙΜΗΣ: Καλώς τη μιμη-μαμά!

ΑΓΛΑΪΑ: Καλώς σάς

βόηκα αγαπημένους κι' εγώ-

χισμένους. Δεν έξερετε, παι-δια μου, πόσο σάς είχα επί-θυμήσει.

ΜΙΜΗΣ: Άμ εμείς;

ΑΓΛΑΪΑ: Για πέστε μου, λοιπόν, τά νέα σας.

ΜΙΜΗΣ: Τό μεσημέρι, μιμημαμά! Γιατί τώρα πρέ-πει να πάω στο γραφείο μου.

ΑΓΛΑΪΑ: Στο καλό, παιδί μου.

ΒΙΒΗ: Μην ξεχάσης να πεταχτής μια στιγμή στην

όδον Πραξίτέλους 321;

ΜΙΜΗΣ: Τ' είν' εκεί;

ΒΙΒΗ: Τό κατάστημα των ηλεκτρικών ειδών που

μας ου-ώθησε ό φίλος σου.

ΜΙΜΗΣ: Ά! ναί! Τό κατάστημα ηλεκτρικών εί-δών. (Σαν να εμπνέεται κά-τι). Ήλεκτρικών ειδών... Ή-λεκτρικών ειδών... (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στό κατάστημα ήλεκτρι-κών ειδών).

ΜΙΜΗΣ: Καλημέρα σας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Καλημέρα σας, αγαπητέ κύριε. Σε τί μπορούμε να

σάς εξυπηρετήσουμε;

ΜΙΜΗΣ: Έχετε άπ' όλα τά ηλεκτρικά είδη;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Βεβαίως.

ΜΙΜΗΣ: Καί κουζίνες, και καμινέττα, και μάτια;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Άσφαλώς.

ΜΙΜΗΣ: Καί μπρίκια, και σκούπες, και φυγεία;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Κι' αυτά κι' άλλα πολλά.

ΜΙΜΗΣ: Εύκολιες πλη-ρωμιές κάνετε;

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Μεγάλες.

ΜΙΜΗΣ: Τότε θέλω ένα κομμάτι από κάθε είδος.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εύχαριστώ! Καί επιτρέψτε μου να σας συγχαρώ, αγα-πητέ κύριε, για τις πολιτι-σμένες αντιλήψεις σας που εκδηλώνονται με την αγάπη σας στον ήλεκτροισμό!

ΜΙΜΗΣ: Ό! ό ήλεκτρι-σμός!... Μεγάλη δουλειά ό ήλεκτροισμός!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Τό βράδυ στοί Μίμη).

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λέτε ν' άρ-γήση;

ΒΙΒΗ: Δεν φαντάζομαι.

Άλλωστε άρείλει νάσθι να μου εξήγηση τί τόν έπιασε και μου κουβάλησε εδω όλό-κληρο μαγαζί! (Δείχνει τά ηλεκτρικά είδη που έχουν πιάσει όλο τό χώλ).

ΜΙΜΗΣ (μπαίνοντας):

Βρέ, εδω είσαι, Μιχάλη;

ΑΓΛΑΪΑ: Καλώς τόν κουβαλήτή μας.

ΜΙΜΗΣ: Πέστο φέμματα, μιμημαμά. Όλόκληρο κατά-στημα σάς φάνισα σήμερα. Κι' αυτό για να μη βασανι-ζόσαστε με τά πρωτόγονα μέσα του νοικοκυριού.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μπαράδο, Μί-μη! Καί δεν σε ήξερα για άνθρωπο τόσο προοδευτικόν αντίληψων.

ΜΙΜΗΣ (έμπιστευτικά):

Κι' ούτε είμαι.

ΜΙΧΑΛΗΣ (σιγά): Μα τότε;... (Δείχνει με τό βλέμ-μα του τά ηλεκτρικά είδη).

ΜΙΜΗΣ: Νά σου πώ. Τό-σες ήλεκτροπληξίες γίνονται τελευταίως. Χάθηκε και μια για την πεθερά μου; Έγώ, όπως βλέπεις, της παρέχω όλα τά μέσα!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.

Ο μηχανικός στο ρο-μπότ: Καί βέβαια πρέπει να χά-νεις πάντα! Τότε γιατί σ' εφτιαξα;

— Όπως σε βλέπω, έτσι, να στέκεσαι όρθια, κυρία Κατίνα, δεν σε κάνω παραπάνω από 35 χρό-νων!...

— Σου έπλυνα τη πίπα σου με σαπουνάδα, χρυσέ μου!...

Κυρίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Μια τραγική ζωή

ΕΝΑ μεγάλο σπίτι της οδού Κριεζώτου έκλεινε, εδω και λίγα χρόνια ακόμη, την τραγωδία μιας πλούσιας κι' όμορφης νέας, που τρελλάθηκε από έρωτα. Ή ιστορία της έγινε γνωστή ύστερ' από ένα δια-ζύγιο, που έκανε μεγάλη εντύπωση στην Ά-θήνα. Καί να πώς ακριβώς έχει αυτή ή άπί-στευτη υπόθεση:

Ήταν πολύ όμορφη αυτή ή νέα, ή Άννα Κ. Κι' ή όμορφη της γινόταν πιο έλκυστι-κή στους νέους, γιατί ήταν ή μοναδική κλη-ρονόμος της οικογενείας της. Ή Άννα κλη-ρονόμησε όχι μόνο τους γονείς της, αλλά και τους πλούσιους θείους της, που δεν εί-χαν παιδιά. Ή νέα αυτή ήταν ένα άπλο και χαριτωμένο πλάσμα. Δεν ήταν καθόλου ύ-περήφανη και τά άφθονα λεπτά, ή πολυτέ-λεια μέσα στην οποία ζούσε, δεν είχαν επη-ρεάσει τόν χαρακτήρα της. Όλοι την αγα-πούσαν στο σπίτι. Τό προσωπικό του με-γάρου, οι φίλες της, οι γνωστοί της την έ-λάτρευαν. Καταλαβαίνει, λοιπόν, κανείς με πόση ευχαρίστηση έμαθαν ότι επρόκειτο να παντρευτή. Όλοι μακάριζαν τόν άνθρωπο που θα την έκανε γυναίκα του. Κι' ωστόσο, τί περίεργο, τ' άφθονα λεπτά, έγιναν ή ά-φορμή της δυστυχίας της που την ώδηγησε στην τρέλλα. Τά χρημάτα, που ή Άννα πα-τέ της δεν τά είχε υπολογίσει.

Ο νέος, που επρόκειτο να γίνη άνδρας της, ήταν εξαιρετικά κομψός. Έίχε έρθει ά-πό τό εξωτερικό, όπου, καθώς έλεγε, ζού-σαν οι γονείς του. Έίχε πάντοτε λεπτά, αὐ-τοκίνητο δικό του κι' έμενε σ' ένα από τά πιο ακριβά ξενοδοχεία. Ή γνωριμία τους έγινε σ' ένα φιλοφωτικό χορό, που είχε άποτελέσει τό κοσμικό γεγονός της «σαι-ζόν». Κι' αυτός ό άνθρωπος, θά έλεγε κα-νείς ότι έξασκούσε πάνω στη νέα μια άκα-τανίκη γοητεία. Από την πρώτη στιγμή, που συναντήθηκαν τά βλέμματά τους, ή Άννα κατάλαβε πως θά τόν έρωτευε τρέλλα. Δεν ήταν φλερτ. Δεν ήταν μια εύ-χάριστη γνωριμία. Ήταν αυτός ό ίδιος ό έρωτας! Ή Άννα τόν αγάπησε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της. Με χαρά κατόπιν εξωμολογήθηκε στους δικούς της ότι επρό-κειτο να παντρευτή. Καί τόν παρουσίασε στους γονείς της. Ήταν περιποιητικός κι' ευγενής μαζί τους. Τό περίεργο τώρα είνε ότι ή μητέρα της, ίσως από μια διαίσθηση, έννοιωσε μια ανεξήγητη άνησυχία, έναν έν-στικτώδη φόβο, καθώς άντικρυξέ τό βλέμ-μα του. Αυτό τό βλέμμα είχε μια χαλύδδινη σκληρότητα. Ήταν στιγμές που παγώνε τόν άλλο.

Οι άνησυχίες της ώστόσο διασκεδάστη-καν κι' οι δυο νέοι, έπειτα από λίγο, παν-τρεύτηκαν. Για να τους έχουν κοντά οι γο-νείς της Άννας τους έδωσαν τόν καλλίτερο όροφο τού σπιτιού.

Οι νεόπαντροι πήγαν ένα ταξίδι στην Εύρώπη κι' ύστερα γύρισαν κι' έγκατεστά-θησαν στο σπίτι τους.

Ή Άννα όμως φαίνεται τώρα νευρική, κουρασμένη, τά μάτια της έχουν γύρω μαύ-ρους κύκλους. Ήταν φανερό ότι κάτι τη βα-σανίζει. Μάταια οι δικό της προσπάθησαν με χίλιους τρόπους να την κάνουν να όμο-λογήσει τί της συνέβαινε. Όσο για τόν άν-δρα της, δεν είχε αλλάξει καθόλου. Πάντα ήταν τρυφερός μαζί της.

Ξαφνικά, μια νύχτα, σπαρακτικές κραυ-γές άναστάτωσαν τό σπίτι. Άκούγονταν ά-πό τό δωμάτιο της νέας γυναίκας. Έτρεξε ή καμαριέρα της να είδοποίηση τους γονείς της. Έξαλλοι έκείνοι χτύπησαν στην πόρ-τα και την έσπασαν. Μα όπισθοχώρησαν ά-μέσως έντρομοι. Κάτω στο πάτωμα βρισκό-ται ή όμορφη Άννα μισόγυμνη και μαυρι-σμένη κυριαλεκτικά από τό ξύλο. Όρθιος μπροστά της, μ' ένα μαστίγιο στο χέρι, στεκόταν ό άνδρας της. Ό ευγενής και τρυ-φερός άνδρας της... Μα δεν τους έδλεπε. Τό πρόσωπό του ήταν πελιδνό και τό βλέμ-μα του χαμένο σ' έναν άλλον κόσμο. Τό δωμάτιο μύριζε παράξενα. Έίχε μια άπο-πνικτική μυρωδιά λιθανιού!...

— Χασίς!... Μυρίζει χασίς!... φώνα-ξε ό πατέρας της νέας. Θεέ μου! Τό παιδί μας!...

Φώναξαν γρήγορα τόν γιατρό τού σπι-τιού. Ή Άννα όταν συνήλθε, δεν μπόρεσε πια να κρατήσει τό μυστικό της.

— Ναί, έίπε, είχα αυτό τό φοβερό πά-θος... Μ' είχε μάθει κι' έμένα να καπνίζω... Μα, τελευταία, τό πάθος του αυτό τόν είχε κυριεύσει άφάνταστα. Δεν μπορούσε πια να συγκρατηθή. Κι' όταν μεθούσε, γινόταν σκληρός. Καί τότε μ' έβερνε... Σήμερα τό βράδυ δεν μ' άκούσε και κάπνισε στο σπύ-τι, ενώ άλλοτε πηγαίναμε μακριά σε κρυ-φά κέμπρα... Κι' έτσι τώρα καταστράφηκαν όλα... Καί τί καταστροφή, αλήθεια!

Χώρισαν μέσα σε μια έβδομάδα. Μα ήταν πια πολύ άργά. Ή Άννα δεν μπορούσε να παρηγορηθή!... Αγαπούσε υπερβολικά τόν άνδρα της. Γι' αυτό τόν συγχωρούσε πάντα για τις βαναυσότητές του και για τά μαρ-τύρια που της έπέβαλλε. Καί τώρα που τόν είχε χωρίσει κι' έκείνος είχε φύγει για τό εξωτερικό, είχε βυθιστή στην απόγνωση. Τά τσακισμένα ιεύρα της από τίς καταχρή-σεις και την έρωτική απογοήτευση, δεν μπό-ρεσαν ν' άνθέξουν περισσότερο. Καί μια μέρα ή Άννα τρελλάθηκε! Τρελλάθηκε από έρωτα, ενώ θά μπορούσε να ζήσει, όπως όλοι υπέθεταν, εύτυχισμένη...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ή Νικολά Χαίμ, μια Βραζιλιάνη καλλονή με άκατανίκητο σάξ-άσπιη, φαίνεται πως διεβέχθη άριστικά την Άμερικανίδα ήθοποιό Τζην Τίγκεν, στην καρδιά τού περιόδητου Άλ-λν Χάν, Παύλος γαλλικές έφημερίδες γρά-φουν πως ό Άλν συνταμα θά παντρευτή τη Νικολά. Τό συμπέρασμα αυτό τό βγάδουν από τό γεγονός ότι ή Νικολά, όταν δεν έμφανί-ζεται με τόν Άλν, συνοδεύεται πάντα από ένα θείο τού,κ. Μαλλιάνο, που ποζάρει μαζί της στη φωτογραφία μας.

2 Όπως εδω γυρίζουν διάφοροι πλανόδιοι τεχνίτες και διαλαλούν την ειδικότητά τους, άκονίζοντας μαχαίρια ή διορθώνοντας πα-πλώματα, έτσι και στη Γερμανία κυκλοφο-ρούν την εποχή αυτή πλανόδιοι, μ' ένα μη-χάνημα που καθαρίζει τά χαλιά. Τό χαλί μπαίνει από την άριστερή πλευρά τού μηχα-νηματος λερωμένο και γεμάτο σκόνες και βγαίνει από τη δεξιά ολοκάθαρο!...

3 Τό γερμανικό θέατρο τού Μονάχου έκανε πρό ήμερών τά έγκαίνια της νέας θεα-τρικής σαζόν με την εθόμη μουσική κωμω-δία, «Τό ύπουργείο θυμώσε». Στο έργο αυτό παίζει ένα διπλό ρόλο πρωταγωνίστρια ή περίφημη καλλιτέχνις της όδώνης Μαρίκα Ρεκ, ή όποια έμφανίζεται για πρώτη φορά στο θέατρο.

4 Τι γεύσι να έχη άραγε ένας καφές που τόν σερβίρει μια κρεμαστή γκαρσόνκα; Αυτό τό ξέρουν μόνο οι εργάτες μιας οικοδομής τού Μπορνμάουθ της Άγγλιας, στους όποι-ους, για να δείξη, πρό ήμερών τό άκροβα-τικό ταλέντο της ή Άγγλις άρτίστα τού τσίρ-κου Άννίτα Μπένλεϊ τους σερβίρει τόν καφέ με τόν παράξενο τρόπο που βλέπετε.

ΜΙΑ ΜΑΧΑΙΡΙΔΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Η βροχή είχε σταματήσει. Τό φεγγάρι φάνηκε ανάμεσα από τὰ σύννεφα δλοστρόγγυλο και τ' ασθεατωμένα σπιτάκια του χωριού φάνταζαν τώρα δαδλευκα στήν πλαγιά του βουνού.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι' όλοι κοιμόντουσαν στο όρεινό εκείνο χωριό. Μονάχα σέ δυό σπίτια, που ξεχωρίζαν πιδ ψηλά από τ' άλλα, ό όπνος δέν μπόρεσε νά σταματήσει τή θρήνη, που ξεγλυστρουσε από τις χαρσμάδες των παρωρυιάν κι' αντίλαλους ως πέρα στον κάμπο.

Η συμφορά είχε χτυπήσει τὰ δυό άρχοντόσπιτα του χωριού. Στό ένα είχαν κουβαλήσει αποδοραδίσ μοχαίρωμένο τον Προκόπη, τόν γιου της κυράς Μαρίας, της χήρας. Στ' άλλο, ή Φλώρα, ή άρραδωνιστική του, από εδώ και τρεις μήνες έκλαιγε γιατί την είχε άπαρηθή για ν' ακολουθήσει μία ξένη, με βαμμένα χείλη και φανταστέρα φουστάνια. Λέγανε, μάλιστα πως ή γυναίκα αυτή γύριζε από πολιτεία σέ πολιτεία και από χωριό σέ χωριό, για νά ξελογιάζει τὰ παλληκάρια, όπως ξελόγιασε και τόν Προκόπη.

Επειτα όμως είχε ξαναγυρίσει άπογοητευμένος και ντροπισμένος. Της Φλώρας ή καρδιά λοχάρισε, όταν τάμασε, γιατί έλπιζε πως θα τόν κέρδιζε πιά. Μά νά, που την ίδια εκείνη νύχτα τόν μαχαίρωσαν!...

Λίγο άργότερα στο προσκέφαλο του Προκόπη έτρεξε ό καλύτερός του φίλος, ό Βασίλης, που με δάκρυα στά μάτια τόν φίλησε και τού άποσχέθηκε έκδικητα.

Μή βιάζεσαι, Βασίλη... τού άπάντησε ό Προκόπης. Εκείνος που πήγε να με ξεκάνη, είχε δική... Έγώ φταίω για όλα!...

Ξεροκατάπιε και συνέχισε: — Όταν έφυγα από τό χωριό μας για ν' ακολουθήσω στην Άθήνα τή γυναίκα που με είχε μαγέψει, δέν συλλογίστηκα τίποτα... Ούτε τή μητέρα μου, ούτε τὰ κτήματά μας, που θα ρήμαζαν, δίχως χέρια νά τὰ δουλεύουν... Κι' ούτε τή Φλώρα, τήν άρραδωνιστική μου, που ήτανε ή πρώτη μου άγάπη, δέν συλλογίστηκα. Με είχε σκλαδώσει ή ματιά της άλλης και με είχε μεθύσει ή μυρουδιά, που έβγαινε από τὰ μαλλιά της και από τόν κόρφο της. Με πλάνεψε σαν νάμουνα μαθητούδι!...

Μά μή στά πολυλογώ, τόν πρώτον καιρό, όσο έβλεπα τό πορτοφόλι μου ήτανε γεμάτο, όλα πηγαιναν καλά. Αύτ ήδειχνε πως μ' άγαπούσε και τό πιστευα. "Ηξερε τέτοια τεστία της άγάπης, που με είχε ξετρελλάνει.

«Έγραφα τότε εκείνο τό γράμμα στη Φλώρα, που της έλεγα νά με ξεχάση. Δέν πήρα άπάντησι, μά έμαθα πως πήγε νά πεθάνη από τόν καύμό της, και πως ό άδελφός της, ό Σπύρος, φοδέριζε πως θα με σκοτώσει. Και κράτησε τό λόγο του... Με τό δική του... Δέν τού κρατάω έχθρα κι' ούτε θέλω νά τόν καταγγείλω... Κανείς δέν τόν είδε, όταν με μαχαίρωσε... Μά...

—Η τρέλλα μου για τήν άλλη, δέν κατάφερε νά σούση τήν άγάπη μου για τή Φλώρα... τού είπε ό Προκόπης.

Το άκούοντας κι' έγώ τώ βρούμε κι' εσύ, τώρα, που μ' άκούς. "Εχω τό λόγο σου, Βασίλη, πως δέν θα πη τίποτα... σ' κανέναν... Μία φορά, τό δική είναι με τό μέρος του... Φόδρηκα πολύ άσχημα και με τιμώρησε... Ό άστυνόμες και ύποκαάστηκε, μά δέν μου πήρε κουένια... Άρνήθηκε, πως ήταν ό άδελφός της Φλώρας...

Ό Προκόπης πήρε μία βαθιά άναπνοή και άσπασε. Τό πρόσωπό του χλωμάσε από τόν πόνο, που τού προένοθε ή πληγή στην παρωμική κίψη που έκανε, και δαγκώνοντας τὰ χείλη του άπλωσε τό χέρι του και χτύπησε ένα κουδούνι, που βρισκόταν δίπλα του, σ' ένα τραπέζι.

— Βλέπω πως έχεις όλα τὰ χρειάζόμενα... τού είπε σ' άστεία ό φίλος του, κυττάζοντας τό κουδούνι.

— Η μητέρα μου τό σφίστηκε, νά κουδουνίζω, όταν θέλω τίποτα, για νά μη φωνάζω, γιατί μου κάνει κακό, όπως της είπε κι' ό φαρμακοποιός. Και ξέρεις, όπου νάναί τ' άκούει!... Εξήγησε ό Προκόπης στο φίλο του.

...εκείνη τή στιγμή μπήκε ή μητέρα με τό φαρμακοποιό, που έκανε και τό γιατρό στο χωριό. Αυτός τούπλυνε τήν πληγή και τούβαλε τις γάζες με τήν έλαιοψη, αυτός τούκανε τόν όρρο, αυτός έδωσε έτοιμολές στην κυρά Μαρία για τή διατα του.

— Εύτυχώς που ή μαχαίριδία δέν ήταν βαθειά και δέν τούκανε καμιά έσωτερική ζημιά... εξήγησε. Πρέπει όμως νά προσέχουμε, αν θέλουμε νά γίνη καλά γρήγορα αυτός εδώ ό άλαφρόμυαλος...

Και πρόσθεσε άκουμπώντας τό χέρι του στον άμο του Προκόπη:

— Φτηνά τή γλυτσωσε, μά κι' ό... Σπύρος τό ίδιο...

— Μην τό ξαναπής αυτό! φώναξε ό Προκόπης. Είπα και στον άστυνόμο πως δέν ξέρω τίποτα!... Δέν είδα ποίος με χτύπησε μέσα στο σκοτάδι!...

— Καλά, καλά... Ό κόσμος τάχει τούμπα-νο κι' έμεις κρυφά καμάρ! "Εδώ που τὰ λέμε, δέν έκανες άσχημα, που δέν τόν μαρτύρησες. "Η Φλώρα σ' άγαπάει, μ' όλο που της ράγισες τήν καρδιά... Τήν ντρόπισαες!... Και αν εσύ τό θέλεις, μου φαίνεται, πως γρήγορα θα τόν κάνης κουινάδο τό Σπύρο... "Ετσι, αν με θέλεις κουμπάρο δέχομαι με χαρά!

Ό Προκόπης τόν κύταξε άμίλητος, μά ή ματιά του, που λίγο πριν ήταν σκοτεινή από τό θυμό, τώρα έλαμπε...

— Καλός είναι ό Σωτήρης, τού είπε ό φίλος του ό Βασίλης, ενώ ή κυρά Μαρία ξεπροδίδιζε τό φαρμακοποιό. Μ' όλα κατοπιάνεται κι' όλα τὰ θυάζει πέρα...

— Άκούσε Βασίλη, τι θα σου πω πριν έρθη ή μητέρα μου, τόν διέκοψε ό Προκόπης. Κυτάδε νά μάσης, τι σκέπτονται για μένα οι γέροι και ό άδελφός της Φλώρας... Μά κι' εκείνη ή ίδια... Κι' αν καταλάβης, πως με θέλουνε άκάμην για γαμπρό τους, τότε να τους τής καθαρά, πως έγώ γι' αυτό τό σκοπό ξαναγύρισα... Και τους χορίζω τις έκατό ρίζες έλης, που μούδιναν μαζί με τήν άλλη προίκα. Μόλις γίνω καλά, θα κάνω τή Φλώρα γυναίκα μου, γιατί τήν άγαπώ, όπως πρώτα...

— Είσαι σίγουρος γι' αυτό που λές, Προκόπη;

— Άγαπάς άληθινά τή Φλώρα;... — Ναι, Βασίλη, άπάντησε εκείνος. Τήν άγαπώ, άφου ή τρέλλα, που με είχε πιάσει για τήν άλλη, δέν τὰ κατάφερε νά σούση τήν άγάπη μου για τήν Φλώρα... Ούτε ή μαχαίριδία δέν έφτασε νά τή σούση! Γι' αυτό σου λέω, έτσι που τὰ κατάφερε τό κεφάλι μου, ήθελε σπάσιμο. "Ας είναι... Περσασμένα, ξεχασμένα... "Αντε, πηγαινε τώρα και νά μου φέρης αύριο καλές είδησεις... Όσο για τό τι θα πη ό κόσμος, λίγο με μέλλει...

Δυό μέρες πέρασαν ύστερα από τότε κι' αυτές τις δυό μέρες περίμενε ό Προκόπης τό φίλο του με τήν άγωνία στην καρδιά... Ρώτησε και τό φαρμακοποιό, μά κι' αυτός τού είπε πως δέν τόν είδε. Και όταν ήρθε τό άπόγευμα της τρίτης ήμέρας, ό Προκόπης άπελπίστηκε. Μά ξαφνικά είδε τή μητέρα του νά σταυροκοπιέται και νά τού φωνάζει:

— Ό Θεός νά βοηθήση, παιδί μου, νά μη μ' εύρη κι' άλλη συμφορά!

— Τι έπαδες και παρωμιάς; ρώτησε ό Προκόπης.

— Ό Σπύρος τού Κεχαγιά δρασκέλισε τό φράχτη της μάντρας κι' έρχεται κατά δάδει!...

— Άστον νάρθη! Τόν περιμένα! Για νάρχεται, θα πη πως δέν είναι έχθρός μας. Μόνο έλα, σιάζε μου λίγο τό μαζιλάρι για ν' άνακαθίσω... "Ετσι, άντε, τώρα, άνοιξε τήν πόρτα και νά τόν καλοδεχτής, μητέρα σαν νά μην έγινε τίποτα... Άκούς;

Σέ λίγο ό Σπύρος στεκόταν μπροστά στο κρεβάτι του Προκόπη. Οι δυό νέοι κυτταθήκανε για λίγη ώρα, έπιμονα, στά μάτια κι' έπειτα ό άδελφός της Φλώρας μίλησε πρώτος:

— Κάτι μου είπε, ό φαρμακοποιός και ό Βασίλης ό φίλος σου κι' ήρθα νά μου τό πής κι' εσύ!... τού είπε τονίζοντας τις τελευταίες λέξεις.

— Η κυρά Μαρία έκανε νά θυγή από τήν κάμαρα για νά τους αφήση μόνους, μά ό Σπύρος τή σταμάτησε.

— Μη φεύγεις, κυρά Μαρία, της είπε. "Ότι έχουμε νά μιλήσουμε με τόν Προκόπη, πρέπει νά τ' άκούσης κι' εσύ... Μητέρα είσαι!...

Πήραν καρέκλες και κάθισαν πλάι στο κρεβάτι κι' όταν ή κυρά Μαρία, άκουσε τό γιου της νά λήη στο Σπύρο πως ό,τι έγινε πρέπει νά ξεχαστή και ότι μόλις θα στικνόνταν θα έκανε τό γάμο του με τή Φλώρα, χάθηκε άφάνταστα που έπαιρνε τέλος ή μεγάλη εκείνη συμφορά. "Ετσι πήρε θάρρος κι' αυτή κι' άρ-χισε νά μιλά για τις χάρες της Φλώρας και νά κατηγορή τό γιό της, για τή τρέλλα του...

— Έκείτα κύταξε με δοκρυμαμένα μάτια τό Σπύρο και τού είπε:

— Μά, γιού μου, έπρεπε νά δρασκέλισης τή μάντρα, για νά μάς φέρης τό χαρούμενο μαντάτο; Μις σέ καλό σου!...

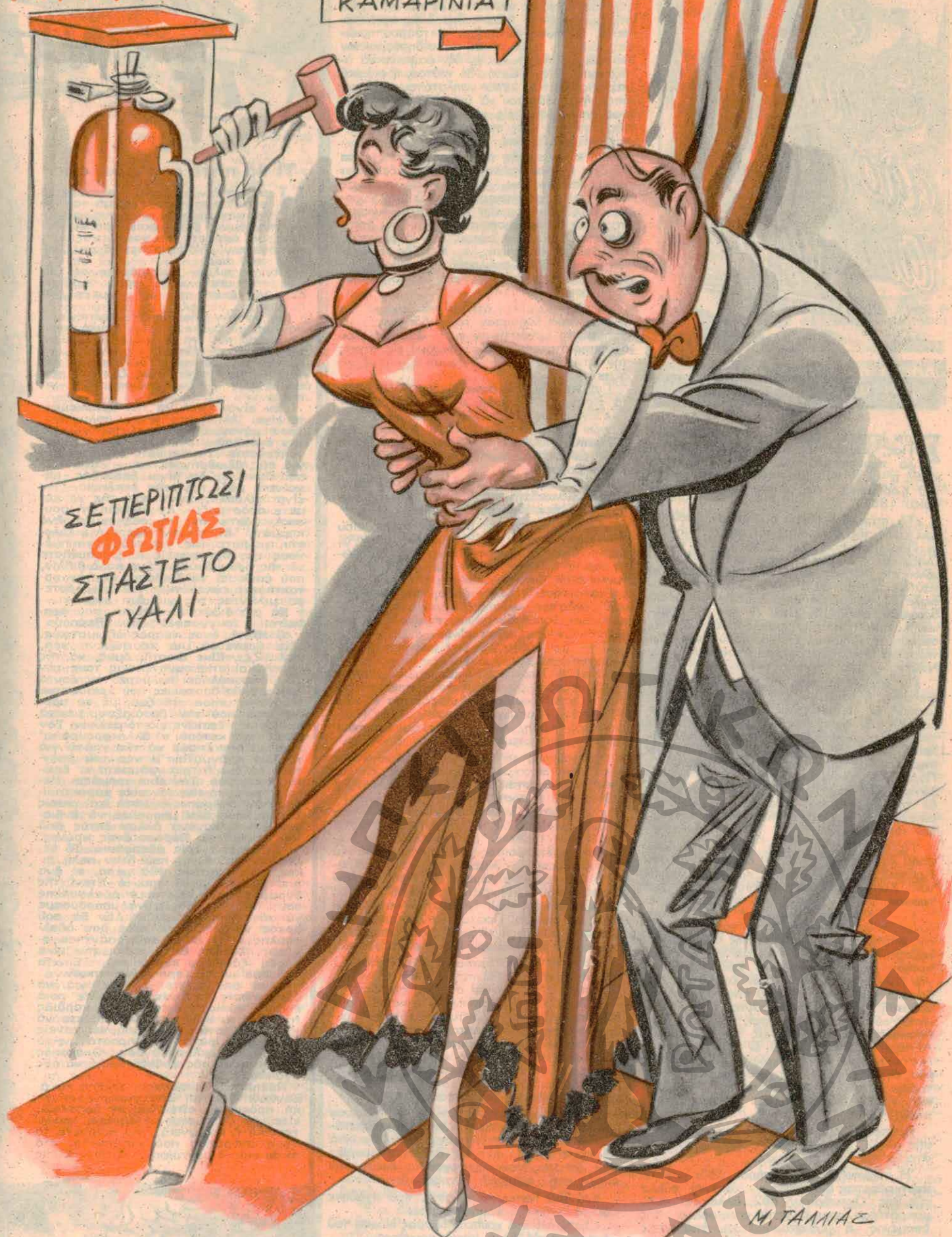
— Έ, τώρα θα φύγω από τήν πόρτα, για νά πάω νά φέρω και τή Φλώρα, που σπλιζέται από γάτες, όταν έμαθε τό μήνυμα του Προκόπη και τήν άπόφασί μου. Μπορεί νάρθουνε κι' άλλοι συγγενείς. Άκόμη κι' ό άστυνόμος... Πήγα και τού εξωμολογήθηκα τήν τρέλλα που έκανα πάνω στο θυμό μου, για νά θγάλω τό θάρος, από τήν ψυχή μου... Και τώρα, γιού χαρά σας και νά μάς περιμένετε!...

— Έχε τήν ειρή μου, παιδάκι μου!... είπε ή κυρά Μαρία στο γιό της, άγκαλιάζοντάς τον, μόλις έφυγε ό Σπύρος, ενώ ό Προκόπης σκούπιζε ένα δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό του.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΡ

ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ

Χωρίς λόγια

ΜΙΤΑΛΙΑΣ

«ΕΞΑΤΜΙΖΟΝ ΚΑΙ ΕΝΑΤΜΙΖΟΝ»

Στην ιστορία της ελληνικής ρουσφετολογίας, αμφιβάλλουμε αν αναφέρεται άλλο περιστατικό που μπορεί να συγκριθεί μ' αυτό που αφηγείται η «Εφημερίς» του Κορομηλά, στο φύλλο της 9 'Οκτωβρίου 1882:

«Τό παρελθόν θένος οίκογένεια υπαλλήλου τινός της κεντρικής υπηρεσίας, διήλθεν έν Πόρω χάριν αλλαγής άέρος. Τό θέρος έληξε και ή οίκογένεια απέφασσε να έπαινήσει εϊς Αθήνας, άλλα διά την μεταφοράν ταύτην, ό περί ού ό λόγος υπάλληλος, ώφειλε να υποβληθή εϊς δαπάνην 50 ή 60 δραχμών, έπειδή δέ εϊναι έκ των εύνοούμενων καί πρό παντός ρωμής πρακτικός, έσκεφθή, ότι ήθελεν εϊσθαι πολύ ραμναϊκό-παιον να ζητηθή παρά τού υπουργείου των Ναυτικών, πλοίων, προς τούτο.

Τό πλοϊόν έζητήθη καί, κατά συνέπειαν, διετάχθη ή τορπιλλοθέτις «Αίγιαλεϊα» να μεταβή έκ Πειραιώς εϊς Πόρον, όπως παραλάβη την οίκογένειαν καί τα στανάκια του. αϊτήσαντες εύνοούμενου. Η «Αίγιαλεϊα», φέρουσα υπερφάνως την πολεμικήν σημαϊαν της Έλλάδος, ήγκυροδόλησεν έν Πόρω, υπό τον εξώστην της οίκίας του έν λόγω φίλου της Κυβερνήσεως, φορτώσασα δέ την οίκογένειαν, πλείστους φίλους της οίκογενείας καί τά έπιπλά ταύτης, άπήλθεν εϊς Πειραιά...».

Τά πράγματα ως εδώ, δέν εϊναι βέβαια πολύ κολακευτικά γιά την αξιοπρέπεια του Κράτους, άλλα δέν εϊναι καί προς θάνατον. Συμβαίνουν κάπου-κάπου, κατά ένα τρόπον. Αλλά υπάρχει καί συνέχεια:

«... Άλλ' όδόν, όμως, ή έρίπτιμος σύζυγος του υπαλλήλου, υπό τας διαταγάς της όποιας ετέθη ό κυβερνήτης της «Αίγιαλεϊας», ένόμισεν, ότι ήθελε να χρησιμοποίησθι το έθνικόν πλοϊόν προς ανταλλαγήν συγγενικών επισκέψεων έν Αίγινή καί διέταξε τον κυβερνήτην του πλοϊου να προσορμισθί εϊς την νήσον ταύτην. Ο κυβερνήτης ούτος πάλιν ένόμισεν, ότι ώφειλε να υπακούσθι καί εϊσέλθην εϊς τήν λιμένα της Αίγινης καί παρέμεινεν έν αύτῳ, έξατμίζων καί ενατμίζων, μέχρις ού το συγγενικόν της κυρίας φίλτρον, έξατμισθέν, επέτρεψεν αύτῳ να επιστρέψη εϊς τό άνομένον πλοϊόν καί διατάξη τον περαιτέρω πλοϊόν...».

Πρέπει να όμολογηθί, ότι ρουσφετία τό-σης όλης, δύσκολα άναγράφει ή ένδοξη ιστορία της φασαλοκρατίας.

Η σύλληψις ενός διασημού κιβδηλοποιού περιγράφεται διά μακράν από τά φύλλα της 9ης 'Οκτωβρίου 1882, άλλα διά πολύ μακροτέρων περιγράφεται σπα φύλλα της έπομένης ή μυθιστορηματική απόδρασίς του:

«... Χθές ήτο εϊς κίνησιν όλη ή χω-

ροφυλακή, διότι ό κιβδηλοποιός περί ού έγραφόμεν ότι συνελήφθη υπό του κ. μοι-ράρχου, απέδρα την νύκτα έκ των φυλακών της μοιραρχίας, έμβα σιδηροδέσιμος έκρω-τεϊτο. Η φυγή αύτη έχει τι τό μυστηριώ-δες, διότι ή τε θύρα καί τό σιδηρόφρακτον παράθυρον της φυλακής, δέν φαίνεται να υπέστησαν βίαν. Έκτός δέ τούτου, ή φυλακή περιστοιχίζεται υπό ύψηλοτάτου τείχους, όπην ήτο αδύνατον να υπερπηδήσθι άνθρω-πος έχων δεσμά εϊς τας χείρας, διά μόνης της βοήθείας μίας σανίδος, ήτις εύρέθη επί του τείχους έσωθεν.

«Ο κ. διοικητής της μοίρας, όστις εϊναι σφοδρά ήγανασκημένος επί τῳ συμβεβηκότι τούτῳ καί δικαίως, έχει πολλας ύποψιας κατά του άρχιφύλακος καί κατά δύο χωρο-φυλάκων, εύρισκομένων έν τῳ αύτῳ φυλακῳ, ότι ούτοι υπεβόησαν την φυγήν του, άφαι-ρέσαντες τά δεσμά αύτού. Τών άνακρίσεων έπελήφθη ό άνακριτής, κ. Κριεζής, έπιτίζε-ται δε, ότι θέλει συλληφθί ό άποδράς, δι-ότι έργάζονται πάντες μετ' άπαραίτητου δραστηριότητος...».

Η αλήθεια εϊναι, ότι καί τά όργανα της τάξεως που βοήθησαν τον κιβδηλοποιό να άποδράσθι, έργάσθησαν «μετ' άπαραίτητου δραστηριότητος» γιά να φέρουν εϊς πέρας την έπιχείρησι. Καί — φυσικά — με τό άζημιωτό...

Γιά να μην παραπονούμεθα: Χιόνια κα-τά τις άρχές 'Οκτωβρίου σπα όρεινά:

«Έγκαιρώς έπεσεφθη τά κλιματά μας ή χιών (10 'Οκτωβρίου). Αί κορυφαί του 'Ολύμπου έλευκανήσαν καί διά τούτο ψυχρός άφικείται προς ήμάς ό άπό χθές πνέων βορρύν...».

Καί ένα φρόνιμο μέτρο κατά των έκμε-ταλλευόμενων τῳ στολή τους καί προκα-λούντων έπεισόδια στρατιωτικών:

«Αριστον εϊναι τό υπό τού ύπουργείου των στρατιωτικών ληφθέν μέτρον, ίνα αϊ περιπολίοι της χωροφυλακής συλλαβάνω-σι πάντα όπλίστην περιφερόμενον έξω ή μέ-νοισιν έντός Κυβερνήσεως πέραν της 10. Εί-χε καταστήσει τῳ δυτῳ άρθεῳ τό θέαμα τών καθ' έκάστην νύκτα περιφερόμενων, άστα-κτούντων, θορυβούντων καί πολλάκις έγκλη-ματούντων υπαξιωματικών».

Στό ίδιο φύλλο καί ένα παράπονο καλ-λιτεχνικής φύσεως:

«Καί έν Κερκύρα άφίκετο μελοδραματι-κός θίασος, αϊ δέ παραστάσεις άρχονται τῳ 15η 'Οκτωβρίου, με τό μελόδραμα «Νόνε Φόσκαρι». Πανταχού θέατρα καί έν Καρ-θασάρ άκάμην, λειτουργεί «καφέ σαντάν» έκτός της πρωτευούσης...».

Έν τούτοις, τά θεατρικά πράγματα δέν εϊναι στην πραγματικότητα τόσο τραγικά, όπως τουλάχιστον φαίνεται στην άκόλουθη είδησι που δημοσιεύεται στό ίδιο φύλλο:

«Ο γνωστός μουσικοδιόσκalos του Φα-λήρου, κ. Νικολάου, απέδεχθη να καταρτί-σθι θίασον Ιταλικού μελοδραματός έν Κε-φαλληνίῳ, έπελθόντος συμβιβασμού μεταξύ των κατόχων των θεωρείων καί της έπιτρο-πής. Δέν άμφιβάλλομεν, ότι υπό την δι-εύθυνσιν του κ. Νικολάου καί καλώς θίασος θα καταρτισθί καί τό θέατρον άποσκο-πώως θα βαδίσθι. Πρώτον φαλλησόμενον με-λόδραμα εσεται ή «Φόρτσα ντελ ντεστίν», τό πρώτον φαλλόμενον ήδη εκεί».

Στό ίδιο φύλλο διαβάζουμε καί γιά μιάν δημοπρασίαν, γιά να προκαλούσε τη γενική κατάπληξι, άν γινόταν στίς ήμέρες μας:

«Χθές έξεποιήθησαν έν τῳ Αναδρυτηρίῳ επί δημοπρασίας 173 τυφέκια δικανια με-τά ξιφολόγχης, άνήκοντα άλλοτε εϊς την έν Έπτανήσῳ 'Ιονιον χωροφυλακήν καί διατε-θέντα κατόπιν εϊς τους κλητήρας της έν-ταυθα άστυνομίας. Ήγοράζοντο αϊτί δρα-χμών 36 - 50 έκαστον, άπαντα δέν ήν έν σχετικώς λαμπρά κατastάσει».

Διερωτάται κανείς σέ τί θα χρoσίμευαν στούς άγοραστάς τό έν λαμπρά κατastά-σει δικανια μετά ξιφολόγχης, άν όχι γιά να προσδένουν μερικές άκόμη συμμορίες στίς άπειρες που κυριάρχουν εκείνη την εποχή στην ελληνική ύπαιθρο.

Καί μιάν λακανική είδησις, που στάθηκε αδύνατο να την έρμηεύσουμε:

«Έπτανήλθεν ή χρυσοπλόκαμος Νύμφη του Άντρου κ. Αύδ ή μπαρμπούνάρας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Τι θα πητε στη φίλη σας

Η ύπομονή αποτελεί πρωταρχικό στοιχείο στην προσπάθειά σας γιά να κατακτήσετε μιάν γυναίκα. Μό-νη της, όμως, δέν άρκει. Πρέπει, βά-θαια, ν' αφηνέτε τό χρόνο να κάμνι τό έργο του. Αλλά πρέπει να τον βο-θάτε καί σεις.

Αν τό φλέρτ που κάνετε σέ μιάν νέα την στενοχωρή, αύτό σημαίνει πως δέν έχετε την άπαιτούμενη έπι-δεξιότητα.

Γιά να την άποκτήσετε, πρέπει πρό παντός (να βγίτε από τόν έαυτό σας), σέ τρόπο που να μωρέσετε να μαν-τέψετε τις συνήθειες, τις κλίσεις, τά γούστα της. Πρέπει μ' άπλούτερα λό-για να της δείξετε πως ζεχνάτε τον έαυτό σας γιά να ένδιαφερόσθι γ' αύτήν.

Δέν εϊναι κακό, να την κολακεύσε-τε λίγο. Αλλά, προσέξτε, πολύ λίγο. Τόσο μόνον όσο χρειάζεται γιά να την έθαρρύνετε καί να μή την άπο-γοητεύσετε. Τό αντίθετο θα ήταν καί γιά σας άξιοβρόντητο καί γ' αύτήν έ-πικίνδυνο.

Αν εϊναι θεοσεβής, πη-γαίνετε μαζί της στην εκκλησία. Αν εϊναι φιλαθλή, προτείνετε της να κά-μετε σπορ μαζί. Αν άναπάν ή μου-σική, πείστε της να σας παίξη ένα κομμάτι. Αν την ένδιαφέρει ή φιλολο-γία, μιλήστε της γιά τους άγαπημέ-νους της συγγραφείς ή προσπαθήστε να της προμηθεύσετε ένα καλό βιβλίο, που έπιθυμεί να διαβάσθι. Θά την κα-ταχόσητε εύκολότερα καί ασφαλώς έρα μιλώντας της γιά ό,τι αγαπάει.

Να μιάν διδακτική ιστορία, που άφη-γείται ό συγγραφέας Πάω Ρεμπού:

«Ο Ντενί, ένας νεαρός άξιωματικός, είχε έρωτευθί μιάν χαριτωμένη νέα, την Λιζέτ. Είχε διασπῳ, όμως, να της πῃ καί στίς συναντήσεις τους την είχε άποσχολήσει πολύ με τόν έαυτό του: με τις δυσκολίες που χρειαζόσθι ν' αντιμετώπισθι στή ζωή, με τό προ-βλημα που τόν βασάνιζαν, με τό σκέδιο που έφτανε γιά τό μέλλον. Τόν μετέθεσαν κατόπιν σ' άλλη φρουρά γιά από καί δέν έπαψε να της γράφῳ γιά τό ίδια πράγματα. Η νέα του άπάν-τησε σέ δυό ή τρία γράμματα κ' έπει-τα σταμάτησε. Την είχε τρομάξει. Με-σα στην ψυχῳ της τόν είχε χαρακτηρί-σει σαν άνθρωπο έγωιστή καί χωρίς καρδιά, που δέν μπορούσε να ένδια-φερόθι γιά κανένα άλλον έκτός από τόν έαυτό του. Πέρασε ένας χρόνος. Η Λιζέτ είχε τρία αδερφάκια. Τό τε-λευταίο απ' αύτά, που ήταν πολύ μι-κρό, τό έλάτρευε. Μιά μέρα, σ' ένα από τά γράμματά του, ό Ντενί της έγραψε: «Τί γίνεται ό αδελφούλης σου; Πόσο θα ήθελα να μπορούσαμε να τόν αγαπάμε μαζί! Δέν θα σου άρεσε να εϊναι καί δικός μου αδελ-φούλης;» Η Λιζέτ τού άπάντησε ά-μέσως. Αύτῳ ή απλή φράσι την είχε φέρει, έσφηνικά, κοντά του. Έπειτα από δυό ήμερες, άραβώσανσταν.

Εϊναι άπαραίτητο, λοιπόν, γιά να συγκινήσετε μιάν νέα να βρῳτε ποιά εϊναι ή εύαιόθητη χορδή της καρδιάς της. Πρέπει έπίσης ν' άποφύγετε να την δυσαρεστήτε. Δέν υπάρχει κανείς λόγος να παριστάνετε υποστάς της τό δυνατό καί ακλόρη άνδρα. Ο σκοπός δέν εϊναι να σας φοβήθι, άλλα να σας αγαπήσθι.

Πρέπει ν' άποφύγετε έπίσης τό ά-κανθώδη θέμα. Είτε γιά την πολιτι-κή πρόκειται, είτε γιά τη θρησκεία, είτε γιά ζητήματα φιλολογικά, καλλι-τεχνικά ή κοινωνικά, μην παίρνετε τό ύφος ανθρώπου που κατέρχεται στό στίβο γιά να συντρίψη τους αντίπαλους

του. Καί, πρώτα-πρώτα, ή γυναίκα που αγαπάτε δέν εϊναι αντίπαλος. Ούτε ύ-πάρχει κανένας λόγος ναρόθητε σέ συγκρούσι μαζί της. έπειδή συμβαίνει να έχη διαφορετικές άντιλήψεις από σας πάνω σέ ώριμένα θέματα.

Η πολιτική κατά κανόνα δέν πολυ-ένδιαφέρει τη γυναίκα πριν από ώρι-ομένη ήλικία. Οί νέες έχουν συνήθως τις άντιλήψεις του πατέρα τους. Αν οί δικές σας εϊναι διαφορετικές, κα-λά θα κάμετε να παρακάμψετε αύτό τό σκόπελο. Εϊναι πολύ ένωρίς άκό-μη γιά να κάμετε τη φίλη σας να συμ-μεριόθι τις δικές σας άντιλήψεις. Τό προτιμώτερο εϊναι, λοιπόν, να μην μι-λάτε γιά παρόμοια θέματα. Αν ό-πωσδήποτε βρεθήτε στην ανάγκη να τό κάμετε, εκθέστε τις άντιλήψεις σας χωρίς φανατισμό καί προκαταλήψεις. Καί κάμετε τό γρήγορα, σαν να πρό-κειται γιά κάτι τό έπινουσιώδες. Η πολι-τική δέν εϊναι από τά θέματα που πρέπει να συζητήσετε με την αγαπη-μένη σας.

Θά άποφύγετε, έξ άλλου, να μιλή-σετε άσχημα γιά τό πρόσωπο που συμ-παθεί ή αντίθετα να έγκωμιάσετε έ-κείνους που τῳ εϊναι άντιπαθείς.

Μάθετε άκόμη πως ή σιωπή, σέ πολ-λές περιπτώσεις, εϊναι πολύ προτιμώ-τερη από τη φλυαρία. Δέν υπάρχει λόγος να πῳτε όπωσδήποτε κάτι.

Οί περισσότεροι νέοι δέν εϊναι συ-νήθως εύφάνταστοι όταν βρῳσκονται μαζί με τις φίλες τους. Δέν έφρουν τί να πουν. Καί όχι σπάνια άφηγούνται διαρκώς τις ίδιες ιστορίες, άναμασσούν τά λόγια που εϊπαν χτες ή προχτές, ζαναγγυρίζουν σπα ίδια άστεία...

Οί σύγχρονοι ψυχολόγοι μῳς λένε ό-τι υπάρχει μέσα μας ένα είδος αυτό-ματης μηχανῳς που μῳς κάνει να έ-παναλαμβάνουμε διαρκώς τά ίδια πρά-γματα: κινήσεις, λόγια, εκφράσεις, έ-δρες... Αύτό θα τό όπτε περισσότερο σπα παιδιά καί στους γέροντες. Πρέπει, λοιπόν, ν' άγωνιζώμεθα άκατάπαυστα έναντιόν αύτου τού αυτόματισμού, που κατανάει στο τέλος παθολογική κα-τάστασι. Προσπαθήστε να άνανεώ-σθε διαρκώς, να εϊσάστε καινούργιοι, να φρεσκάρετε τις έδρες καί τις άντι-λήψεις σας. Στόν έρωτα ιδίως, αύτό εϊναι άπαραίτητο. Διαφορετικά, θα δη-μιουργήσετε την πλῆξι γύρω σας. Καί δέν υπάρχει δραστηριώτερο δηλητήριο γιά τό έρωτικό σίστημα από την πλῆξι.

Οί νέες εϊναι συνήθως έπιεικές γιά τό νέο με τόν όποιον φλερτάρουν. Αλ-λά δέν πρέπει να βάζετε σέ δοκιμα-σία την ύπομονή τους. Σας άκούνε ί-σως με ύπομονη καί ευγένεια. Αλλά ό δυστυχισμένος πλήττον. Καί δέν βλέπουν την ώρα που θα φύγτε, γιά να χαομυρνηθούν με την άνοσί τους.

Κατά κανόνα, ή γυναίκα εϊναι ώριμη πολύ ένωρίτερα από τόν άντρα. Μιά νέα δέκα έφτά ή δέκα όκτώ χρόνων μπορεί να μην έέρη πολλά πράγματα, άλλα ή έμφυτη διαίσθησι της την κά-νει να μνησθῳν τά πάντα καί την ό-πλίζει με θάρρος καί ικανότητες που εκπληκσούν πολλές φορές. Ο άνδρας αντίθετα, μόλις γύρω σπα έλκοσι πέν-τε άρχίζει ν' άποκτά κάποια ώριμότη-τα. Ός τότε εϊναι παιδί, ένα μεγάλο παιδί, που λέει πολλές άνοσιές καί κάνει άναβρόμτες γκάρες.

Γιά να μην λέτε άνοσιές καί να μην κάνετε γκάρες, πρέπει να διαδύ-σκετε πολύ, να σκεφθήτε περισσότερο καί να προσπαθήσετε από την πιο νεα-ρή ήλικία ν' άποκτήσετε προσωπικό-τητα. Εϊναι ό άσφαλέστερος τρόπος γιά να πετύχετε στόν έρωτα — καί στή ζωή γενικώτερα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Μάθετε ν' άκούτε.

Οταν έρθη ό καιρός, που τό μωρό πρέ-πει να άρχισθι να τρώη στερεή τρο-φή, δηλαδή τροφές από δημητριακά, σούπες καί λαχανικά, ή μητέρα πηγαίνει στό γιατρό καί τόν συμβουλεύεται γιά τό τί πρέπει να τού δώσθι.

Έκείνος κανονίζει τη δίατα καί ή μη-τέρα ακολουθεί τις συμβουλές του κατά γράμμα — πολλές φορές μάλιστα με σχο-λαστική ακρίβεια.

Συχνά, όμως, διαπιστώνει, ότι τό μωρό δέν θέλει να φάθι τη λίγη στερεή τροφή που τού δίνει. Βάζει τά κλάματα. Χτυπάει τά χέρια του καί τά πόδια του καί ύπο-φέρει από δυσκοιλιότητα.

Η μητέρα τότε έρχεται σέ άπόγνωσι. Τό μωρό πρέπει όπωσδήποτε να συνηθίσθι τη στερεή τροφή, άλλα αύτό δέν εϊναι καμμία διάθεσι. Ποιος φταίει γ' αύτό; Οί παιδίατροι δηλώνουν με πεποίθησι, ότι τό μόνο που δέν φταίει σέ τίποτα, εϊναι τό ίδιο τό μωρό. Πολύ σπάνια οί μητέρες κα-ταλαβαίνουν — τό φταίξιμο εϊναι μόνο δικό τους.

Δώστε σπα μωρό σας να φάθι μόνον ό-ταν πεινάθι, λένε σήμερα οί παιδίατροι. Καί, κυρίως, αφήστε τό να φάθι όποιο φα-γητό προτιμά τό ίδιο καί στην ποσότητα που θέλει.

Ακριβώς σ' αύτό τό σημείο, όμως, δυσ-κολεύονται οί μητέρες — κυρίως οί νεώτερες στην ήλικία, που δέν έχου την πείρα που χρειάζεται.

«Πώς θα καταλάβω, ότι τό μωρό μου πεινάθι; ρωτάει. Πώς θα έξρω πόσο φαί θέλει να φάθι;».

Η καλύτερη λύσι, στην περίπτωση που τό μωρό δέν δείχνει τη διάθεσι να φάθι τη στερεή τροφή του, εϊναι να τού δώσετε να πῳ λίγη γάλα, άκόμη κ' αν δέν εϊναι ή κανονική ώρα γ' αύτό. Αν τό παιδί θε-λήσθι να πῳ τό γάλα, αύτό σημαίνει, ότι πεινάει καί ότι, με λίγη καλή θέλησι, καί ύπομονή από μέρους σας, θα φάθι καί τη στερεή τροφή του.

Σήμερα οί γιατροί συνιστούν στίς μη-τέρες να άρχίζουν τις στερεές τροφές από τόν τρίτο ή καί τό δεύτερο μήνα. Τά φα-γητά που συνιστούν συνήθως, εϊναι τά εί-δικά δημητριακά γιά μωρά, φρούτα, σου-πες καί λαχανικά.

Πιο ύστερα μπορείτε να άρχισετε να τού δίνετε καί κροκό από αύγό.

Όλες αυτές οί τροφές, εϊναι κατάλλη-λες γιά τό μωρό, άρκει να έξερετε πότε να τού τις δώσετε καί σέ τί ποσότητα. Τό λο-γικό εϊναι να δοκιμάσετε πρώτα μιάν μόνο τροφή. Την πρώτη φορά — καί γιά άρκε-τές μέρες — ένα κουταλάκι τού γλυκού, εϊναι άρκετό. Όταν τό παιδί φθάσθι στό σημείο να μπορεί να φάθι ένα ή καί δύο κουταλάκια της σούπας από τό φαγητό του — έκτός από τό κανονικό γάλα — μπο-ρείτε να τού δώσετε να δοκιμάσθι καί μιάν νέα τροφή, άκολουθώντας την ίδια τακτι-κή — δίνοντας του δηλαδή ένα κουταλάκι τού γλυκού στην άρχή από τό νέο φαγητό καί φθάνοντας ως τά δύο κουταλάκια της σού-πας.

Ετσι, αν τό μωρό άρχισθι να ύποφέρει από δυσπεψία, ή έξανθήματα — που τις περισσότερες φορές, όφείλονται σπα και-νούργια φαγητά που δοκιμάζει — θα μπο-ρέσετε εύκολα να εξακριβώσετε ποιό από τά φαγητά εϊναι εκείνο που προκαλεί τις άνωμαλίες.

Αν άμμετε να τού δώσετε τό φαγητό που νομίζετε, ότι τό πειράζει, τό κακό — ή δυσπεψία δηλαδή καί τά εξανθήματα, κα-θώς καί κάθε άλλους είδους ένοχλήσεις — διορθώνεται άμέσως, χωρίς να έχη συνέ-πειες στην ύγεια του παιδιού.

Αν, όμως, αντίθετα, τού δώσετε την πρώτη μέρα δημητριακά, τη δεύτερη σου-πα καί την τρίτη λαχανικά, δέν θα μπο-ρέσετε να καταλάβετε ποιό από όλες αυτές τις τροφές προκαλεί τις άνωμαλίες στόν οργανισμό του καί θα εϊναι δύσκολο να διορθώθι τό κακό.

Ένα άλλο σημείο, που πρέπει να προ-σέξουν οί μητέρες, εϊναι καί ό τρόπος που ταΐζουν τό μωρό. Η τροφή πρέπει να πη-γαίνθι στή μέση της γλώσσας, γιατί, αν

«Δώστε σπα μωρό σας να φάθι μόνον ό-ταν πεινάθι», λένε σήμερα οί παιδίατροι.

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑΪΖΕΤΕ ΤΟ ΜΩΡΟ

Οι στερεές καί ύγρες τροφές του

τη βάλετε πολύ μπροστά, ύπάρχει ό κίν-δυνος να την φτύσθι καί αν πάλι τη βάλετε πολύ μέσα στό στόμα, διατρέχει τόν κίν-δυνο να πνιγθί.

Όλοι οί παιδίατροι καί οί ψυχολόγοι, συμφωνούν σήμερα σέ ένα σημείο, σχετικά με τό τσίμα του παιδιού — καί ειδικά τού μωρού.

— Μην άναγκάζετε τό παιδί να φάθι, λένε. Δέν εϊναι ανάγκη να σταματήσετε τό τσίμα, έπειδή τό παιδί φτύνει την τρο-φή άμέσως μόλις την βάλετε στό στόμα του ή να έκχειρισθίτε καί να τό βιάσετε να τό φάθι. Τό μωρό, συνηθισμένο ως τότε στό θηλασμο, δυσκολεύεται στό τσίμα με τό κουτάλι καί πρέπει να περάσθι λί-γος καιρός, ώσπου να συνηθίσθι να τρώη μ' αύτό τον τρόπο.

Αν όμως, παρ' όλες τις προσπάθειές σας, κλαίθι, κλείνη πεισματικά τό στόμα του καί προσπαθεί δυσαστημένο να ξε-φύγη από τά χέρια σας, αφήστε κατά μέ-ρος τη στερεή τροφή καί δώστε του τό γά-λα του, που θα τό δεχθί μάλλον μ' εύχα-ρίστησι.

Την τροφή μπορείτε να τού την δώσετε, αφού θα έχη πῳ τό γάλα. Αν όμως όπτε, ότι καί τότε δέν θέλει να την φάθι, μη τό βιάσετε! Αφήστε να περάσουν μερικές μέ-ρες, ίσως καί μιάν ολοκληρή εβδομάδα — πριν έπιχειρήσετε καί πάλι να τού δώσετε στερεή τροφή.

Μερικά παιδιά, προτιμούν την τροφή τους πηχτή, ενώ άλλα τη θέλουν διαλυμένη με γάλα ή νερό. Λίγο μέλι μέσα στην τρο-φή, την κάνει συχνά πιο εύχάριστη. Αλλα μωρά, θέλουν να την τρώνε πριν από τό γάλα καί άλλα μετά. Τίποτ από αυτά δέν πρέπει να σας στενοχωρή. Δοκιμάστε κάθε είδους συνδυασμό, τόσο όσον αφορά την παρασκευή της τροφῳ, όσο καί γιά την ώρα που θα την δώσετε, ώσπου να βρῳτε τόν πιο κατάλληλο — εκείνον που προτιμά τό μωρό. Φροντίστε όμως να μην τό βιάσετε να φάθι. Αν όπτε, ότι άποκρούει τρεις ή τέσσερις φορές τό κουτάλι με την τροφή, έγκαταλείψτε τις προσπάθειές σας, γιά εκείνη τη φορά καί δοκιμάστε άργό-τε...

Εϊναι πια άποδεδειγμένο, ότι δέν ύπάρ-χουν προβλήματα διατροφῳ, γιά τά μω-ρά, άλλα τά προβλήματα αυτά τα δημιου-ργούν οί ίδιοι ό γονείς. Τό πιο σίγουρο μέσο γιά να δημιουργήσετε ένα τέτοιο πρό-βλημα, εϊναι να βιάζετε τό μωρό να συνη-θίσθι τις στερεές του τροφές, να τό ύπο-ταΐζουν να φάθι τη στιγμή που δέν θέλει ή να τού δείξετε ότι άνησυχείτε γιά την όρεξί του.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η 'Ελένη βρισκόταν μόνη στην κάμαρα του ξενοδοχείου. Ο άντρας της είχε βγεί έξω για δουλειά. Η 'Ελένη είχε συνοδεύσει τον 'Αρμάνδο στη Βενετία, για να ξαναδέρσει εκείνη την τρισεπταετή μεταξὺ τους που είχε αρχίσει να χάνεται. Με την πάροδο των χρόνων, ο έρωτας είχε σβύσει και το κενό ανάμεσα στο αντρόγυνο γινόταν πρὸς μεγάλο, μιά και δεν είχαν παιδιά για να τους συγκρατήσουν.

Ο 'Αρμάνδος είχε πάει στη Βενετία για κάποιο συνέντευξη κι' απ' την πρώτη βραδιά της είπε πὸς ήταν ελεύθερη να γυρίσει μονάχη της, γιατί αὐτὸς δεν είχε τὸν καιρὸ νὰ τὴ συνοδεύει.

Η 'Ελένη πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὸ κανάλι. Μιά ἀπέραντη θλίψη τῆς ἐσφίγγε τὴν καρδιά. Γιὰ νὰ ξεφύγῃ απ' αὐτὴ, σκέφτηκε νὰ βγῇ. Πραγματικά, ντύθηκε καὶ κατέβηκε μετὰ τὸ ἀσπασέρ. Ήταν ἕνα ὥραϊο ἀπογευματινὸ κι' ὁ ἥλιος φώτιζε τὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Η 'Ελένη περπάτησε λίγο, ἔξω απ' τὴν ἐκκλησία, δὲν, ξαφνικά, χλώμιασε. Εἶδε τὸν ἀντρα τῆς νὰ πλησιάζει μαζί με μιά χαριτωμένη κοπέλλα. Η 'Ελένη προχώρησε ἀποφασιστικά καὶ τοὺς ἔφραξε τὸ δρόμο.

— 'Ελένη! φώναξε ὁ 'Αρμάνδος μετὰ ὀργῆς. Γιὰ ποῖο λόγο βγῆκες; Γιατί δὲν με περιμένεις στὸ ξενοδοχείο;...

Η 'Ελένη δὲν ἀπάντησε. Περπατώντας σὰν αὐτόματο, διευθύνθηκε ξανά στὸ ξενοδοχείο κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της. Ὑπέφερε φοβερά, ἀπὸ τῆς ληΐας... Σὲ λίγο, ὁ 'Αρμάνδος μπήκε στὴν κάμαρά της.

— Γιατί βγῆκες ἔξω; τὴ ρώτησε.

— Γιατί στενοχωριόμουν. Εἶτε ὅμως ἔδωκα, εἶτε ὄχι, εὐὲν θὰ ἴσους μαζί της. Δὲν ἔχουμε τίποτα πιά νὰ πούμε μεταξύ μας...

— Λυπάμαι πολὺ, 'Ελένη. Θὰ δεχτῶ ὅλους τοὺς ὁρους σου.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ, στὸ Μιλάνο, στὸ σπιτί μας. Θέλω νὰ πάω στὸ σπιτί μου...

— Μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀν θέλεις...

Εἶχαν ἔλθει στὴ Βενετία μετὰ τὸ αὐτοκίνητό τους. Καθισμένη δίπλα στὸν ἀντρα τῆς, ἡ 'Ελένη κύτταξε τὸ δημόσιο δρόμο πὸς ξανοιγόταν μπροστὰ τους. Ήταν ἀκίνητη καὶ χίλιες δὲν σκέψεις τῆς βασάνιζαν. Ξαφνικά, καθὼς περνοῦσαν ἕνα μικρὸ χωριό, κοντὰ στὸν ποταμὸ, ὁ 'Αρμάνδος κατάλαβε πὸς τὸ αὐτοκίνητο κατὶ εἶχε πάθει. Ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα καὶ ἔπειτα πάλι τὴ δυνάμει. Ἀλλὰ λίγα μέτρα πρὸς ἐκεῖ, τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε ἀπότομα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσουν καὶ οἱ δὲν στὰ τζάμια.

— Θὰ πάω νὰ βρῶ κανένα μηχανικό, εἶπε ὁ ἀντρας τῆς.

Η 'Ελένη ἔμεινε μόνη στὸ αὐτοκίνητο. Ήταν ἀπελπισμένη. Ἦθελε νὰ βρισκόταν στὸ σπιτί της γιὰ νὰ ξεσπάσει, νὰ κλάψῃ. Σὲ λίγο, ξαναγύρισε ὁ 'Αρμάνδος μετὰ τὸ μηχανικό.

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε μιά σοβαρὴ βλάβη καὶ δὲν ήταν δυνατὸ νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους. Θάπρεπε νὰ διαλυτερεύσουν ἐκεῖ, σ' ἕνα ξενοδοχείο. Ο 'Αρμάνδος συνώδεψε τὴ γυναίκα του ὡς τὸ ξενοδοχείο καὶ ξαναβγήκε,

γιατί ἤθελε νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ μηχανικό, πὸς διώρρωνε τὴ βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου.

Η 'Ελένη, ἀφοῦ τακτοποίησε τὰ πράγματά της, βγῆκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ποτάμι πὸς κυλοῦσε τὰ ἥρεμα νερά του. Ἰσως, ἐκεῖ, μέσ' στὴ σιωπὴ καὶ τὴ μοναξιά, θὰ μπορούσε νὰ ὑποφέρει δίχως νὰ τὴ βλέπουν, θὰ μπορούσε νὰ κλάψῃ. Πρὸς πέρα, στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, ὑψωνόταν ἕνα μικρὸ νησί. Ήταν ἕνα ὥραϊο ἀπόγευμα, ἡσυχία. Η 'Ελένη εἶδε στὴν ὄχθη μιά βαρκούλα, δεμένη κοντὰ σὲ κατὶ θάμνος. Τὴν ἔβλεπε καὶ μπήκε μέσα. Ἦθελε νὰ φτάσει στὸ νησάκι καὶ πραγματικά, σὲ λίγο, βρισκόταν ἐκεῖ. Ἐδῶσε κάπου τὴ βάρκα καὶ βγῆκε. Τὸ νησάκι ήταν μικρὸ. Η 'Ελένη εἶχε τώρα κατὶ πεῖκα γύρω της καὶ τὸν οὐρανὸ ἀπὸ πάνω.

Κάθισε πάνω σὲ μιά ψηλὴ πέτρα, κρυμμένη απ' τὰ βλέμματα ὁλων. Πότε-πότε ὁ ἦχος ἑνὸς κλάδου ἀκούγεται ἀπὸ τὸ δρόμο.

Βυθισμένη στὶς σκέψεις της, ἡ 'Ελένη δὲν εἶχε συναισθῆσι πὸς ἡ ὥρα περνοῦσε. Ὁ ἥλιος βασιλεψε καὶ ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀρχισε νὰ κρῶνῃ. Σκέφτηκε νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ στὸ ξενοδοχείο, μὰ ἡ ἰδέα νὰ ξαναβρεθῇ μετὰ τὸν 'Αρμάνδο τὴ συγκράτησε. Ήταν πιά σκοτάδι, δὲν σηκώθηκε. Ἐκανε μερικά βήματα γιὰ νὰ βρῇ τὴ βάρκα, ἐκεῖ πὸς τὴν εἶχε δέσει, μὰ αἰσθάνθηκε πὸς τὰ πόδια της ἦταν μέσα στὸ νερὸ, ὡς τὸν ἀστράγαλο. Ἀπὸ ἐνστικτο, ἀπιστοχώρησε. Ἐκανε τὸ γύρο τοῦ μικροῦ νησιού καὶ πρόσεξε πὸς τὸ νερὸ εἶχε ἀνεβῇ, σκεπάζοντας τὸ σχεδὸν τὸ μισό. Μονάχα τὸ κέντρο, ὅπου καθόταν πρὶν, ἦταν στεγνόν. Ἡ βάρκα εἶχε τραβηχτῇ μακριά, δὲν τὰ νερά εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνουν.

«Θὰ ἀντιληφθῶν, δίχως ἄλλο, τὴν ἀπουσία μου καὶ θὰ μ' ἀναζητήσουν, σκέφτηκε ἡ 'Ελένη. Δὲν εἶναι δυνατόν τὸ νερὸ νὰ σκεπάζῃ ὅλο τὸ νησί...»

Ήταν σκοτάδι. Δὲν μπορούσε νὰ δῇ τὸ ρολόι της. Προχώρησε λίγο, ψάχνοντας. Τὸ νερὸ ὅλο κι' ἀνέβαινε. Τὸ ἔκρινε πάνω απ' τὸν ἀστράγαλο. Τότε, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Φώναξε πολλὴν ὥρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορούσε ν' ἀκούσει τίς κραυγές της, πὸς τίς σκέπαζαν τ' αὐτοκίνητα πὸς περνοῦσαν στὸ δρόμο. Ἐνοικῶσε τώρα πρὸς διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο. Καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο, πὸς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γινόταν πρὸς ἀπειλητικὸς, ἐνοικῶσε νὰ φωνάξῃ ἀπελπισμένη ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀντρα τῆς.

— 'Αρμάνδε! εἶπε μέσ' στοὺς λυγμούς της, 'Αρμάνδε!...

Τὸ νερὸ ἐξασκοῦσε ν' ἀνεβαίνει καὶ ἡ 'Ελένη ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σημείον πὸς καθόταν πρὶν. Ήταν κουρασμένη, ἀπελπισμένη. Αἰσθάνονταν τὰ νερά ν' ἀγγίζονταν τώρα τὰ γόνατά της.

— Δὲν ἀντέχω πιά, δὲν ἀντέχω πιά, εἶπε κλαίοντας.

Καταλάβαινε πὸς σὲ λίγο θὰ ὑπέκυπτε, πὸς οἱ δυνάμεις της θὰ τὴν ἐγκατέλειπαν. Θὰ πέθαινε ἐκεῖ, πηγμένη, κι' ὁ 'Αρμάνδος θὰ ἦταν ἐλεύθερος νὰ παντρευτῇ τὴν ἄλλη, πὸς τὴν ἀγαποῦσε.

— 'Αρμάνδε! ψιθύρισε μέσα στὴν ἀπελπίσῃ πὸς τὴν

ἐπνιγε. 'Αρμάνδε. Πέθαινω!

Ὅταν ὁ 'Αρμάνδος γύρισε τὸ βράδυ, ἀργά, στὸ ξενοδοχείο του, καὶ δὲν βρῆκε τὴ γυναίκα του, ἀρχισε ν' ἀνησυχεῖ. Τὴ γύρεψε παντοῦ, στὴ μικρὴ πλατεία, στὸ μοναστικὸ μπάρ. Κανεὶς δὲν τὴν εἶχε συναντήσει. Τί εἶχε γίνει; Ὁ 'Αρμάνδος μιλοῦσε μετὰ δὲν νέους, μπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ μπάρ, δὲν μπήκε ἕνα παιδάκι, φωνάζοντας:

— Βοήθεια! Κάποιος βρίσκεται στὸ νησί!...

Ἡ εἴδησι διαδόθηκε καὶ ὁ κόσμος μαζεῦθηκε. Ὁ 'Αρμάνδος ἀρχισε νὰ φοβάται.

— Ἡ γυναίκα μου! φώναξε κάποια στιγμή. Εἶναι ἡ γυναίκα μου!...

Ἐπρεσαν ὅλοι καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν κοντὰ στὸ ποτάμι. Τὸ σκοτάδι ἦταν πικνόν.

— 'Ελένη! φώναξε ὁ 'Αρμάνδος, 'Ελένη!

Μιά ἀγωνία ξαφνικὴ πῆρε τώρα τὴν ψυχὴ του. Ἡ 'Ελένη πέθαινε! Ἐπρεσε ὅμως νὰ ζήσει, ἤθελε τώρα νὰ ζήσει!

— 'Ελένη! 'Ελένη! ξαναφώναξε. Μὴ φοβάσαι. Εἰμαι ἐγὼ, ὁ 'Αρμάνδος καὶ θὰ σὲ σώσω... Θάρρος 'Ελένη...

Δὲν ἀντρεσε ἔφεραν ἕνα φανάρι, μπήκαν σὲ μιά βάρκα καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ νησί.

— Γρήγορα, κάμετε γρήγορα, φώναξε ὁ 'Αρμάνδος ἀνυπομονώντας νὰ φτάσῃ γρήγορα ἐκεῖ πὸς κινδύνευε ἡ 'Ελένη.

Δὲν καταλάβαινε τίποτα, παρὰ μόνον ὅτι μέσα του ἐξασκοῦσε νὰ ἀγαπᾷ τὴ γυναίκα του, αὐτὴ πὸς τὸν εἶχε καίει τόσο πολὺ νὰ πονέσῃ.

— 'Ελένη! φώναξε, σ' ἀγαπᾷ, δὲν θέλω νὰ πεθάνεις! Σ' ἀγαπᾷ, μ' ἀκούς;...

Οἱ δὲν ἀντρεσε βρῆκαν τὴν 'Ελένη λιπόθυμη πάνω στὸ νησάκι καὶ τὴν ἔφεραν στὴ βάρκα. Ὁ 'Αρμάνδος τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιά του, ἀρχισε νὰ τὴ φιλεῖ καὶ νὰ τὴν τρίβῃ παντοῦ, γιὰ νὰ ζεστάνῃ τὸ παγωμένο σῶμα της. Σὲ λίγο, τὰ βλέφαρά της κινήθηκαν καὶ τὰ μάτια της ἀνοίξαν.

— 'Αρμάνδε! εἶπε μέσα σὲ μιά πνοή. Τώρα πὸς κινδύνευα νὰ σὲ χάσω κατάλαβα πὸς μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα.

— 'Ελένη! Εἰμαι δῶ, κοντὰ σου! Μὴ φοβάσαι πιά, δὲ θὰ σ' ἀφίσω ποτὲ πιά, ποτὲ πιά!...

Τὰ νεύρα τῆς 'Ελένης δὲν ἀγκάλιασαν.

— Ἦταν ἄκόμα λίγη φωτιὰ κατὰ ἀπ' τὴ στάχτη! Μιά σπινθίρα... ψιθύρισε.

«Ναί, ναί, σκέφτηκε ὁ 'Αρμάνδος, σφίγγοντάς τὴν πάνω του, ἦταν ἄκόμα φωτιὰ κατὰ ἀπ' τὴ στάχτη, μὰ ἔπρεπε νὰ βρεθῶ μπρὸς τὸ θάνατο γιὰ νὰ τὸ καταλάβω».

— Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφίσω, ποτὲ πιά... Σ' ἀγαπᾷ! τῆς εἶπε σιγανὰ, φιλώντας τὴν.

— Ποτὲ πιά! Κι' ἐγὼ δὲν ἐπαίφα νὰ σ' ἀγαπᾷ, εἶπε καὶ ἡ 'Ελένη, εὐτυχισμένη.

ΜΑΡΙΣ ΡΟΜΙΣ

— Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφίσω, ποτὲ πιά τῆς εἶπε ὁ 'Αρμάνδος.

Ανδρώπιοι

ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Η τραγική μοίρα της Μαρίας Πελεκάση

ΜΙΑ από τις πιο δραματικές ιστορίες του ελληνικού Μεσαίωνα, είναι η ιστορία της Μαρίας Πελεκάση, αρχοντοπούλας της Λειβαδιάς, που ο σύγχρονός της περιηγητής Φίλιππος Νταλμάτι, μάς περιγράφει την τραγική της μοίρα.

Η Λειβαδιά ήταν η πρώτη πόλη που κατακτήθηκε από τους Καταλανούς, γύρω στα 1482. «Δι' ο βασιλεύς Πέτρος εγκατέστησεν εν αυτή μετόχιον τών Ιπποτών του 'Αγίου Γεωργίου στρατιωτικού τάγματος, ου' εκήδετο μεγάλως». Ο 'Αντώνιος Πελεκάσης, Έλληνας τού γένους και «άνηρ πεπαιδευμένος» ζούσε εκεί ήσυχος με τη γυναίκα του και τη μοναχοκόρη του Μαρία.

Η Μαρία δεν ήταν μόνο ωραία. Ήταν εξαιρετικά μορφωμένη, «προλέγουσα εις τούς ακρωμένους αυτής ασφαλώς λοιμούς, θεύλλας, εκλείψεις, ου' μήν αλλά και σεισμούς και προφυλάττουσα ούτως αυτούς από συμφορών». Είχε σπουδάσει στην 'Ιταλία κι' είχε γνωρίσει πολλούς σοφούς της εποχής της.

Γι' αυτό, όταν ο Φίλιππος Νταλμάτι, ο περίφημος περιηγητής και ιστορικός έφτασε στην 'Ελλάδα, κατέλυσε στο αρχοντικό της. Νέος και ελεύθερος καθώς ήταν, δεν άργησε να την έρωτευθη και να τη ζητήσει από τον πατέρα της. Η πρότασή του έγινε δεκτή. Αποφασίστηκε λοιπόν να παντρευτούν άμέσως και να φύγουν κατόπιν για την 'Ιταλία. Μά ο γάμος τους έπρεπε να εγκριθεί προηγουμένως και να επικυρωθεί «διά βούλλης» από τον πάπα Γρηγόριο τόν 'ΙΑ. Η παπική έγκριση άργησε ώστόσο να έρθει και στο διάστημα αυτό η Μαρία άρρώστησε.

Μια άρρώστεια που κανείς δεν μπορούσε να την εξηγήσει. Μέρα με την ημέρα, η πεντάμορφη νέα χλωμαίεζε και μαρινόταν σαν τα λουλούδια εκείνα που χάνουν τη χάρη τους και κιτρινίζουν, μόλις μείνουν χωρίς αέρα και νερό. Ο γέρο Πελεκάσης ήταν απαρηγόρητος.

—Ο θάνατος βρίσκεται έξω απ' την πόρτα του σπιτικού μου, έλεγε απελπισμένος. Όπου νάναι θα μπη μέσα για να την αρπάξει...

Ξαφνικά όμως, σαν να έγινε κάποιο θαύμα, η Μαρία ξαναβρήκε τη ροσιά και το χρώμα της. Το κέφι της ξαναγύρισε γρήγορα κι' ύστερα από μερικές μέρες ήταν στο πόδι. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε σωθεί. Όλοι την κυττούσαν εύτυχισμένοι κι' εύχαριστούσαν το Θεό που την άφησε να ζήσει.

Αλλ' η χαρά τους δεν κράτησε πολύ. Ένα πρωί η Μαρία δέ σηκώθηκε από το κρεβάτι της. Είχε πεθάνει την ώρα που όλοι περίμεναν πια να τη δουν νυφούλα στο πλευρό του Φίλιππου Νταλμάτι.

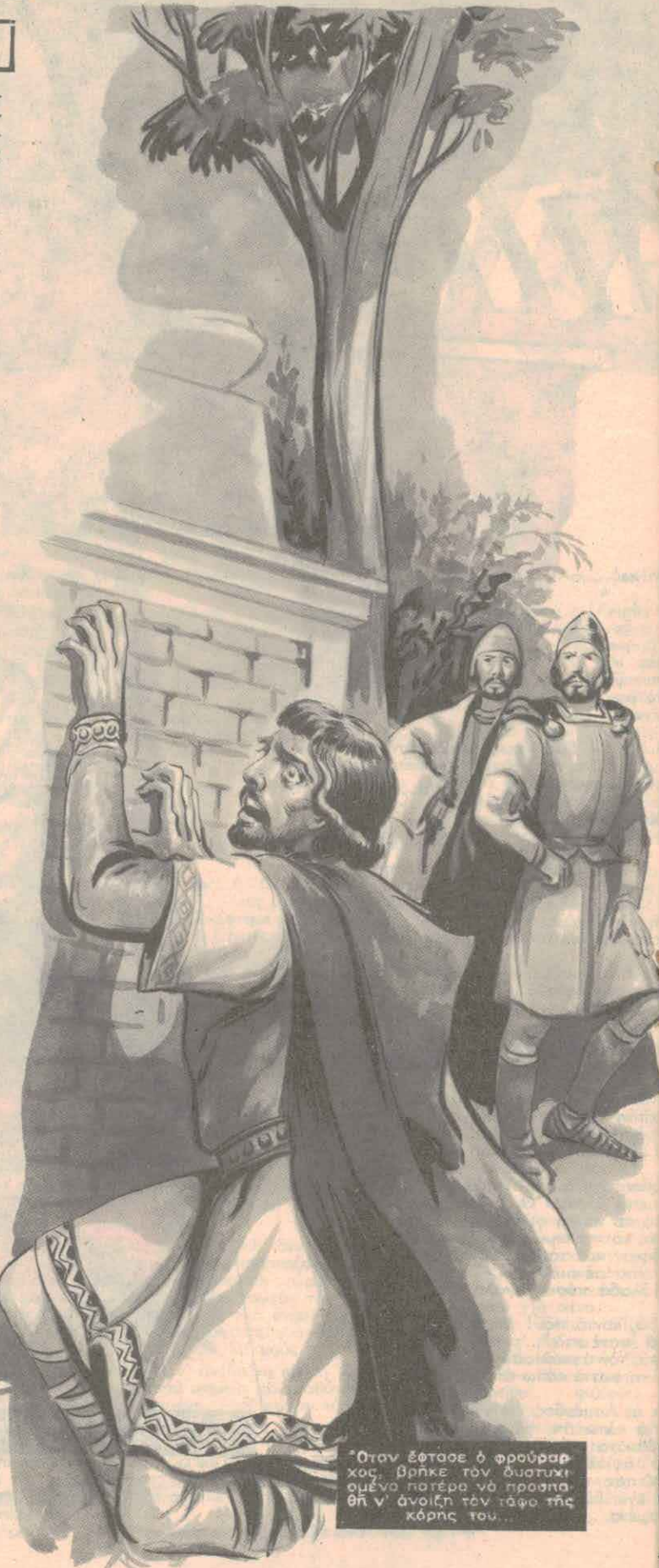
Η κηδεία της έγινε έπειτα από δυο μέρες και το φέρετρό της τοποθετήθηκε στο μαυσωλείο της οικογένειας Πελεκάση, που βρισκόταν στο νεκροταφείο της Λειβαδιάς. Οι συγγενείς και οι φίλοι της την έκλαψαν απαρηγόρητα. Περισσότερο όμως απ' όλους ο νεαρός περιηγητής, που έγραψε στο μάρμαρό της ένα Ιταλικό τετράστιχο:

«Τό φθινόπωρο δεν είχε προλάβει να την άγγισι,
εικοσιδυό άνοιξεις θέρμαιναν την θεϊκή ψυχή της.
Διαβάτη που περνάς, στάσου με σταυρωμένα χέρια,
εδώ άναπαύεται η Μαρία Πελεκάση».

Η πλάκα με τούς στίχους αυτούς του απελπισμένου άρραβωνιαστικού, βρέθηκε στις άνασκαφές του 1886 από το Γεώργιο Μηλιάδη και υπάρχει σήμερα στο Βρετανικό Μουσείο. Αλλ' η ιστορία της νέας «που δεν πρόλαβε να την άγγισι το φθινόπωρο», δεν τελειώνει με τον άνελπιστο θάνατό της. Μια βδομάδα άργότερα, διαδόθηκε στη Λειβαδιά ότι το φέρετρό της Μαρίας άνοιχτηκε από άγνώστους κι' ότι είχαν κλέψει το σώμα της.

Η φήμη αυτή άναστατώνε κυριολεκτικά τη μικρή μεσαιωνική πόλη και η διοίκηση τών Καταλανών άναζήτησε τούς κλέφτες για να τούς τιμωρήσει. Φρούραρχος της Λειβαδιάς ήταν τότε ο Θωμάς Ρουπίας, άνθρωπος μισήτοξ στους Έλληνες και ποτισμένος ως το κόκκαλο με τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες της σκοτεινής εποχής του. Ο νόμος για τούς τυμωρούς ήταν τότε ένας: Ο θάνατος πάνω στην πυρά.

Όστόσο οι κλέφτες δεν άνακαλύφθηκαν. Έκείνο όμως που κίνησε την περιέργεια του φρουράρχου ήταν ότι, τόσο οι συγγενείς της Μαρίας, όσο και ο Φίλιππος Νταλμάτι,

Όταν έφτασε ο φρούραρχος, βρήκε τόν δυστυχισμένο πατέρα να προσπαθού να άνοιξη τόν τάφο της κόρης του.

δεν έδειξαν τó άνάλογο ένδιαφέρον για την έξαφάνισή της νεκρής. Κάλεσε, τόν 'Αντώνιο Πελεκάση και τού είπε:

—Η κόρη σου χάθηκε από τó μαυσωλείο της. Πώς μπορείς να μένης άδιάφορος;

—Η κόρη μου βρίσκεται στη θέση της, άποκρίθηκε συγκινημένος ο πατέρας. Όλα τ' άλλα είναι διαδόσεις. Πάμε μαζί στο νεκροταφείο και θα πειστής.

Ο Θωμάς Ρουπίας τόν άκούσθησε, θέλοντας να διαπιστώσει την αλήθεια. Όταν ο Πελεκάσης άνοιξε τη μαρμαρίνη είσοδο τού κοιμητηρίου τó φέρετρό βρισκόταν άθικτο στη θέση του και μέσα του ήταν ξαπλωμένη η Μαρία. Μια άναμένη λυχνία έριχνε όλόγυρα ένα παράξενο μυστηριακό φώς. Ο φρούραρχος έσκυψε πάνω από την όμορφη πεθαμένη.

—Είναι σαν ζωντανή! είπε έκπληκτος. Πώς δεν έχει άρχισει άκόμη η άποσύνθεσι;...

—Μακάρι να μη λύσση ποτέ! άποκρίθηκε ο δυστυχισμένος πατέρας. Έτσι θα μπόρώ να έρχομαι εδώ, να τη βλέπω και να παρηγοριέμαι!

Ο Θωμάς Ρουπίας όμως δεν ήταν της ίδιας γνώμης. Μόλις γύρισε στο διοικητήριο, κάλεσε μερικούς στρατιώτες του και τούς πρόσταξε να πάνε να χτίσουν την είσοδο τού μαυσωλείου, ώστε να μη μπόρει νά εισέλθη ή να εξέλθη ούδείς. Είπε άκόμη να παραμείνουν εκεί δυο φρουροί.

Αλλά την ίδια εκείνη νύχτα, συνέβη κάτι άφάνταστο δραματικό. Καθώς οι δυο φύλακες περίμεναν έξω από τó κοιμητήριο της νέας, άκούστηκε ξαφνικά κάποιος παράξενος και ύποκωφος θόρυβος. Και τότε έντρομοι διαπίστωσαν, ότι ο θόρυβος αυτός προερχόταν μέσα από τó μαυσωλείο. Ήταν κραυγές άπελπισίας και βογγητά. Πανικόβλητοι τόβαλαν στα πόδια.

Αλλά τί είχε συμβεί; Τη λύση της άπορίας μάς τη δίνει πάλι ο Φίλιππος Νταλμάτι: Όπως φαίνεται η Μαρία δεν είχε πεθάνει. Είχε πάθει νεκροφάνεια. Την ημέρα της κηδείας της, τóσον ο πατέρας της, όσο κι' ο περιηγητής, πρόσεξαν ότι η νέα είχε άρχισι ν' άνασαινη. Δεν άνεφεραν όμως τίποτα σε κανένα, γιατί μία «νεκράνάστασι» την εποχή εκείνη θα θεωρούνταν άσφαλώς «συνεργεία διαβόλου» κι' ο Θωμάς Ρουπίας θα παρέδιδε τη Μαρία στο τάγμα του 'Αγίου Γεωργίου, για να τη δικάσει ως μάγισσα. Σκέφτηκαν λοιπόν, να την αφήσουν εκεί προσωρινά και να έπιστρέψουν άργότερα να την πάρουν.

Έτσι κι' έγινε. Μόλις τη μετέφεραν σπίτι της, την ίδια εκείνη νύχτα, η όμορφη νέα άνοιξε τα μάτια της, κίνησε τα χείλη της και χαμογέλασε. Σε λίγο είχε συνέλθει τελείως σχεδόν. Αλλ' έπειτα από λίγο, η Μαρία ξανάπεσε στο μοιραίο λήθαργό της. Είχε πεθάνει άραγε αυτήν τη φορά πραγματικά ή ζούσε άκόμη; Όπως κι' άν είχε τó ζήτημα, την κράτησαν τρεις μέρες στο κρεβάτι της. Στο μεταξύ κάποιος φύλακας τού νεκροταφείου, που πήγε ν' άνάψει τó λυχνάρι της, είδε έντρομος ότι η νεκρή έλειπε από τόν τάφο της. Έτσι κυκλοφόρησε η φήμη ότι την έκλεψαν.

Ο 'Αντώνιος Πελεκάσης, άναγκάστηκε τότε να μεταφέρει την κόρη του πίσω στον τάφο της. Γιατί ήξερε πως ο φρούραρχος θα ζητούσε να έξακριώση όπωσδήποτε την αλήθεια, πηγαίνοντας ο ίδιος εκεί. Είχε σκοπό βέβαια, να την ξαναπάρη από κεί.

Όπως είδαμε όμως, ο Ρουπίας πρόσταξε να φράξουν την είσοδο τού μαυσωλείου και να τοποθετήσουν φρουρούς. Φαίνεται ώστόσο ότι η Μαρία είχε συνέλθει στο διάστημα αυτό από τη δεύτερη νεκροφάνειά της κι' άρχισε να ζητάει βοήθεια. Την άκουσαν τότε οι φύλακες κι' έτρεξαν να είδοποιήσουν τόν Ρουπία.

Όταν έπειτα από λίγο έφτασε ο φρούραρχος επί τόπου, βρήκε τόν δυστυχισμένο πατέρα να προσπαθού ν' άνοίξη τόν τάφο της κόρης του με τó χέρια του.

—Την κόρη μου! φώναζε χτυπώντας τó στήθος του με τις γροθιές του. Έβαθα την κόρη μου ζωντανή!

Κανείς όμως δεν τόν άκούγε ή μάλλον, κανείς δεν ήθελε να τόν άκούση. Ο Φίλιππος Νταλμάτι δεν ήταν εκεί. Μόλις είδε—δταν πήγε με τόν Πελεκάση να ξαναπάρουν πίσω τη Μαρία—ότι η είσοδος τού τάφου είχε χτιστεί, κατάλαβε σχεδόν άμέσως τί συμβαίνει. Έτρεξε τότε πίσω στην πόλη για να φέρη τα κατάλληλα στέργα να την άνοίξουν. Στο διάστημα αυτό οι κραυγές της τραγικής νέας είχαν φτάσει στο κατακόρυφό τους: Ήταν κραυγές που θα μπορούσαν να ραγίσουν και την πιο σκληρή καρδιά.

Μά ο Καταλανός φρούραρχος και οι ιππότες τού τάγματος τού 'Αγίου Γεωργίου που είχε μαζί του, φορώντας τις μαύρες κουκούλες τους, είχαν γονατίσει έξω από τó μαυσωλείο και «με βαθειαν κατάνυξιν έμελλον όμοθυμαδόν τόν άφορισμόν» για τη νέα που είχε κατάρθώσει να ξαναζωντανέψει μέ... μαγείες! Έτσι η αρχοντοπούλα της Λειβαδιάς, η πεντάμορφη Μαρία Πελεκάση, θάφτηκε ζωντανή, θύμα τών σκοτεινών προλήψεων της εποχής της...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Έπειτα από επανειλημμένες συναντήσεις με την άντιπαλό της την πρωταθλήτρια τού πατινάζ Λάττε Γκάντεμποργκ, η 'Ιριμα Μπόρσερ, που βλέπετε στη φωτογραφία μας, μία Γερμανίδα 19 χρόνων, από την φρασγκούρτη, άναπαύσθη επί τέλους πρωταθλήτρια της Γερμανίας στο πατινάζ.

2 Τό 1917, ένα άγγλικό υποβρύχιο βύθισε κοντά στις άλλανδικές άκτες τó γερμανικό άτμοπλοίο «Μαρία Λουίζα», που είχε άποπειραθή να διασώσει τόν άποκλεισμένο, για να μεταφέρει στο 'Αμβούργο ένα μεγάλο φορτίο χρυσού, σε ράβδους, που ήταν άπαραίτητο για την συνέχισι τού πολέμου από μέρος της Γερμανίας. Από τότε ο θησαυρός τού «Μαρία Λουίζα» δεν κατορθώθηκε να άνελευσθή, γιατί τó σκάφος βρίσκεται σε βάθος 40 περίπου μέτρων κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Γερμανοί μηχανικοί έστειλαν τώρα τόν πύργο αυτόν, που βλέπετε, και είναι έτοιμοι να τόν βυθίσουν πάνω από τó ναυάγιο τού «Μαρία Λουίζα», για να φθάσουν μέσα απ' αυτόν άκέραια ως τόν θησαυρό.

3 Η έδωδίσσα τού ενοστάνανέ 1954» Ρεγγίνα Ντόμπεκ (φωτογρά) διαδέχθηκε στο χάλυμνο την βασίλισσα τού 1953 Μύρια Χάνσεν (δεξιά). Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ρεγγίνα Ντόμπεκ διακρίνεται για την όμορφιά της. Τό 1951 έξελεγή εις 'Ελλάνες και άκολουθως εις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Τόσο η παλαιά όσο και η νέα έδωδίσσα τού ενοστάναναν είναι γνωστά άστέρια της τηλεόρασης τού Λος Άντζελες.

4 Τα μεγάλα καπέλλα θα έξαφανισθούν τόν έφετανό χειμώνα. Αυτά είναι τά νέα που έρχονται από την πρωτεύουσα της μόδας, τó Παρίσι. Τα χειμερινά καπέλλα είναι μικρά και σε σχέδια που πλαισιώνουν άρμονικά κα τόνίζουν τις γραμμές τού προσώπου. Τα μοντέρνα χρώματά τους είναι τó μπλέ και τó κόκκινο. Άνωτέρω δύο άπ' τα τελευταία παριζιάνικα μοντέλα.

ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΦΑΡ-ΟΥΕΣΤ

Η Βιργινία, που έγινε τα κατοπινά χρόνια περίφημη χάρις στα άρωματικά καπνίσματά της, ήταν τον δέκατο έβδομο αιώνα μια αγγλική αποικία που ζούσε σε κατάστασι αδιάκοπου συναγερμού. Μόνο η πρωτεύουσά της, το Τζαμπτάουν, ήταν κάπως ασφαλισμένη από τις επιθέσεις των Έρυθροδέρμων, τις άλλες πόλεις οι κάτοικοι δεν άφηναν ούτε στιγμή το τουφέκι από τα χέρια τους.

Αρχηγός της μικρής αποικίας ήταν ένας νεαρός αξιωματικός, που λεγόταν Τζών Σμιθ. Άλλ' είχε ν' αντιμετώπιση έναν αδυσώπητο αντίπαλο στο πρόσωπο του βασιλιά Παουχάτταν, που, μαζί με τους πολεμιστές του, έτρεχε από τη μία πόλι στην άλλη σκορπίζοντας παντού το θάνατο και την καταστροφή.

Οι μάχες συνεχίζονταν αδιάκοπα και, σε μία απ' αυτές, ο Τζών Σμιθ, που ήταν προνοητικός για τους άλλους, άλλ' απερισκεπτός για τον εαυτό του, έπεσε στα χέρια των Ιθαγενών.

Οι νόμοι του πολέμου ήταν τότε σκληροί. Δεν υπήρχε έλεος για τους αιχμαλώτους. Έτσι ο Τζών Σμιθ καταδικάστηκε σε θάνατο. Θα τον έγδερναν ζωντανό και κατόπιν θα τον κρεμούσαν από τα πόδια ώσπου να πεθάνει. Αυτή ήταν η απόφασι του βασιλιά Παουχάτταν.

Οι Έρυθροδέρμοι, όμως, είχαν τη συνήθεια να μην εκτελούν μία καταδικαστική απόφασι σε θάνατο παρά μόνο τις νύχτες που ήταν καταιγιστικές.

Έφτασε, τέλος, η ημέρα της εκτέλεσής του. Ο βασιλιάς Παουχάτταν είχε γυρίσει από δυο ημέρες πρωύτερα, για να παρακολουθήσει ο ίδιος τις προετοιμασίες της εκτέλεσής του. Κατά τα μεσάνυχτα, οι μάγοι της φυλής σχημάτισαν ένα μεγάλο κύκλο γύρω στον Τζών Σμιθ κι' άρχισαν να χορεύουν ένα θεοτέλλο χορό. Αυτοί κράτησε κάμποση ώρα.

Οι μάγοι αποτραβήχτηκαν, στο τέλος και τους διαδέχτηκαν οι δήμιοι. Ήταν τέσσερις. Κρατούσαν στα χέρια τους μεγάλα μαχαίρια, ταγκέλια και διάφορα άλλα σπέρνα που θα τους χρειαζόνταν για το μακάριο έργο τους.

Όλα τώρα ήταν έτοιμα. Ο βασιλιάς Παουχάτταν κύτταζε με μάτια γεμάτα μίσος τον νικημένο αντίπαλό του, σαν να θέλε ν' απολαύσει προκαταβολικά την αγωνία του. Έπειτα από μία στιγμή, θα σήκωνε το χέρι του... Θ' άρχιζε τότε το μαρτύριο του Τζών Σμιθ.

Άλλ' α, ξαφνικά, έγινε κάτι που κανείς δεν μπορούσε να το περιμένει. Η Ποκαχόντα τινάχτηκε σαν βολίδα, πέρασε ανάμεσα από τον κλοιό των μάγων, έσπρωξε τους δημίους και πήγε να σταθεί μπροστά στον καταδικασμένο.

—Θα τον προστατεύω με το κορμί μου, ώσπου να χυθεί κι' η τελευταία σταγόνα από το αίμα μου, φώναξε. Για να φτάσετε ως αυτόν, θα πρέπει να περάσετε πάνω από το πτώμα μου.

Οι μάγοι αναπήδησαν πάνω στα στρεβλά πόδια τους, οι δήμιοι έτριξαν τα δόντια τους κι' ο βασιλιάς Παουχάτταν έχασε το χρώμα του.

Ο αρχηγός των μάγων σήκωσε το χέρι του. —Η Ποκαχόντα, είπε, πρόσφερε τον ιερό αγώνα μας. Άς πεθάνει μαζί με το λευκό αρχηγό.

Άλλ' ο βασιλιάς Παουχάτταν δισταζε να θυσιάσει την κόρη του. Κι' αφού σκέφτηκε κάμποση ώρα, έβγαλε το συμπέρασμα πως η απροσδόκητη παρέμβασί της, όσο κι' αν ήταν ανάρμοστη κι' ατιμωτική, έδειχνε πως οι θεοί δεν ήθελαν τον θάνατο του Τζών Σμιθ.

—Τρέλλαναν την κόρη μου για να σώσουν το λευκό αρχηγό, είπε. Άς γίνει το θέλημά τους!

Έδωσε, λοιπόν, χέρι στον Τζών Σμιθ. Όταν αυτός, όμως, γονατιστός στα πόδια του, τον ικέτευε να του επιτρέψει να πάει μαζί του και την Ποκαχόντα, αρνήθηκε κατηγορηματικά.

—Δώστε του ένα άλογο και τροφές για τρεις ημέρες, πρόσταζε τους ανθρώπους του.

Έπειτ' από λίγη ώρα, ο Τζών Σμιθ έφευγε μόνος του από το στρατόπεδο των Έρυθροδέρμων. Πέρασε καιρός από τότε. Ο πόλεμος συνεχιζόταν πάντα. Η Ποκαχόντα είχε ντυθεί τώρα σαν άντρας κι' έτρεχε στις μάχες μαζί με τον πατέρα της.

Εθέλει να εξιλεωθεί για το παλιό λάθος της ψεύδους γύρω της. Μά αλλος ήταν ο σκοπός της Ποκαχόντα. Έκείνο που ήθελε ήταν να ξαναβρεί τον Τζών Σμιθ.

Μία μέρα, τέλος λιποτάκτισε από τους δικούς της κι' έτρεξε στο στρατόπεδο των λευκών. Την ώθησαν τότε στο Τζαμπτάουν. Άλλοίμονο! Ο Τζών Σμιθ δεν βρισκόταν πιά εκεί. Πόιν από λίγον καιρό, είχε πραγματοποιηθεί σε μία μάχη και τον είχαν μεταφέρει στην Άγγλια.

Το χτύπημα ήταν τρομερό για την Ποκαχόντα. Δεν μπορούσε πιά να γυρίσει κοντά στους δικούς της, που θα την σκότωναν για τη λιποταξία της κι' απ' τ' άλλο μέρος, της ήταν αδύνατο να πάει στην Άγγλια.

Η Ποκαχόντα βυθίστηκε τότε στη λύπη και την απελπισία. Ήταν σάν να είχε χάσει, ξαφνικά, την ψυχή της. Άς τότε, μόνον η σκέψι πως θα μπορούσε να ξαναβλέψει τον Τζών Σμιθ της έδινε θάρρος και δυναμεία.

Έπειτα από λίγο, η δυστυχισμένη ποιητήσσαν αβρόωσπε βαρεία και πάλεψε κάμποσους μήνες με το θάνατο.

Όλο τον καιρό της αβρόωσπείας της, ένας άνθρωπος δεν είχε φύγει από το κεφάλι της. Ήταν ένας νεαρός άποικος, ο Τζών Ρόλφ, που είχε αναλάβει παράφορα τη μικρή πριγκηπισσα.

Όταν η Ποκαχόντα έγινε καλά, συγκινημένη από την αφοσίωσί του, δέχτηκε να γίνει γυναίκα του.

Οι δυο σύζυγοι έζησαν άκοκτά χρόνια στο Τζαμπτάουν. Μία μέρα, τέλος, αποφάσισαν να φύγουν για την Άγγλια.

Η Ποκαχόντα μιλούσε τώρα θαυμάσια αγγλικά κι' είχε μάθει να φέρνεται σαν γνήσια Άγγλιδα. Τα σαλόνια της αγγλικής πρωτεύουσας άνοιξαν πρόθυμα τις πόρτες τους και την δέχτηκαν με χαρά.

Σ' ένα απ' αυτά, η Ποκαχόντα ξαναβρήκε μία μέρα τον Τζών Σμιθ. Φαινόταν πρόωρα γερασμένος, αλλά τα μάτια του έλαμπαν και πάλι όταν αντίκρισε την Ποκαχόντα.

Ο Τζών Σμιθ, που κι' αυτός είχε αγαπήσει τη μικρή πριγκηπισσα, δεν θέλησε να νυμφευθεί όταν γύρισε στην Άγγλια κι' είχε προτιμήσει να μείνει άγαμος. Η ανάμνησι της Ποκαχόντα τον κυνηγούσε πάντα.

Και να που τώρα την είχε ξαναβρεί. Άλλοίμονο, όμως, ήταν παντρεμένη μ' έναν άλλον!

Ο Τζών Σμιθ, στη σκέψι ότι είχε χάσει για πάντα τη γυναίκα που έλάτρευε, βυθίστηκε σε μελαγχολία κι' έπεσε στο κρεβάτι, βαρεία άρρωστος.

Ο δυστυχισμένος δεν ξανασηκώθηκε πιά. Πέθανε έπειτα από τρεις μήνες, προφέροντας ως την τελευταία του στιγμή το όνομα της Ποκαχόντα.

Δυο ώρες αργότερα, πέθανε κι' η Ποκαχόντα μαθαίνοντας το θανάτο του.

Ο Τζών Ρόλφ, ο σύζυγος της Ποκαχόντα, έβαλε τότε τα δυο πτώματα μέσα σ' ένα μοναδικό φέρετρο και τα μετέφερε στη Βιργινία, όπου τα έθαψε.

Αργότερα, όταν γιορταζόταν τα τριακόσια χρόνια του Τζαμπτάουν, η αμερικανική κυβέρνηση έξέδωσε ένα αναμνηστικό γραμματόσημο με τις εικόνες του Τζών Σμιθ και της Ποκαχόντα.

Αυτή είναι η ύπεροχη και συγκινητική ιστορία των δυο θάνατων έραστών του Φαρ-Ούεστ. Μία ιστορία που φαίνεται σαν παραμύθι και πού, ωστόσο, είναι αληθινή.

Β. ΠΚΟΥΕΡΡΙΕΡ

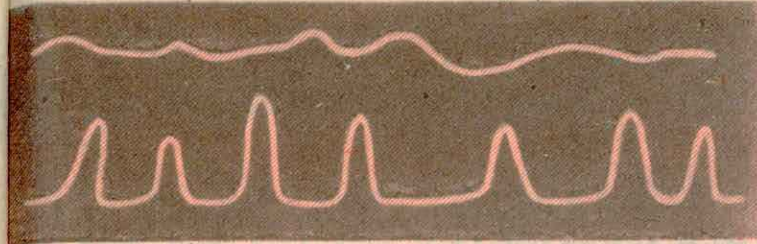
Έπειτ' από λίγη ώρα, ο Τζών Σμιθ έφευγε μόνος του από το στρατόπεδο των Έρυθροδέρμων...

Την εποχή, όμως, που καταδικάστηκε ο Τζών Σμιθ, η σελήνη βρισκόταν μόλις στο πρώτο της τέταρτο. Ο βασιλιάς Παουχάτταν πρόσταζε, λοιπόν, να τον βέσουν σ' ένα δέντρο μπροστά στην εξόλητη πόρτα που του χρησίμευε για κατοικία κι' ανέθεσε σε μία από τις κόρες του, την Ποκαχόντα, να του πηγαίνει κάθε μέρα λίγο ψωμί και νερό. Έπειτα, ξεκίνησε με τους πολεμιστές του για νέες επιδρομές. Θα ξαναγύριζε όταν θα ξαναρχόταν η πασιέλνος, για ν' απολαύσει το μαρτυρικό θάνατο του αντιπάλου του.

Η Ποκαχόντα ήταν μόλις δεκαέξη χρονών και είχε σπάνια όμορφη και πολύ τρυφερή καρδιά. Κάθε βράδυ, έπαρνε κρυφά από το σπiti της ένα κομμάτι κρεσάτπιττα, τυρί, ή, δτι άλλο εύρισκε και το πήγαινε στον αιχμάλωτο.

Έτσι, μία περίεργη συμπάθεια δημιουργήθηκε σιγά-σιγά μεταξύ τους. Μά οι ημέρες περνούσαν γρήγορα κι' η σελήνη μεγάλωνε όλοένα πάνω στον ουρανό.

Η μικρή Ποκαχόντα δεν χαμογελούσε πιά στον Τζών Σμιθ όταν πληγαινε κοντά του τις νύχτες. Σε τσόταν περίλυπη πιά κι' αναστεύαζε κυτταζοντας τη σελήνη.

Πώς μπορείτε να ξυπνήσετε έναν ύπνοβάτη

Η ύπνοβασία θεωρήθηκε για πολύν καιρό σαν διαβολικό φαινόμενο και, κατά τον Μεσαίωνα, πολλοί άνθρωποι πέθαναν στην πυρά, γιατί είχαν το άτυχμα να πάσχουν απ' αυτή την ασθένεια.

Σε νεώτερες εποχές, η ύπνοβασία θεωρήθηκε, αντίθετα, σαν βείο δώρο. Στις χώρες της Ανατολής, μάλιστα, επικρατούσε η αντίληψις ότι οι ύπνοβάται ήταν δέκται θείων εμπνεύσεων κι' ότι οι πράξεις που έκτελούσαν άφειλοντο σε εξωκοσμικές επιταγές.

Η έπιστήμη διέλυσε σήμερα και τις δύο αυτές πλάνες και κατέταξε την ύπνοβασία μεταξύ των νευρικών παθήσεων. Ο ύπνοβάτης για τους συγχρόνους έπιστήμονες δεν είνε ούτε φορέυς θείων εμπνεύσεων, ούτε οργανον του Σατανά, άλλ' απλώς ένας ασθενής.

Κατά κανόνα, η ύπνοβασία παρατηρείται στα παιδιά και στα νεαρά άτομα. Ο ύπνοβάτης, αφού κοιμηθεί, αρχίζει να μιλάει και να κάνει διάφορες κινήσεις. Έπειτα, σηκώνεται από το κρεβάτι του

Η ύπνοβασία

ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΝΕΥΡΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

κι' αρχίζει να περπατά, μ' ολόανοιχτα τα μάτια. Μ' όλο που το δαιμόνιο είναι βυθισμένο στο σκοτάδι, αποφεύγει τα έπιπτα και, βλέποντάς τον, νομίζει κανείς ότι οδηγείται από ένα άοροτο χέρι. Κάποτε, όμως, συμβαίνει να χτυπήσει στη γωνία ενός έπιπλου ή πάνω σ' οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο. Αυτή η σύγκρουσι δεν προκαλεί κανένα μορφασμό πόνου στο πρόσωπό του. Είναι σαν να μην αισθάνθηκε.

Ο ύπνοβάτης χειρονομεί, ανοίγει πόρτες και ντουλάπια, ανακατεύει τα ρούχα του και, κάποτε, κάθεται στο γραφείο του για να διαβάσει ή να γράψει. Η κατάστασις αυτή διαρκεί άλλοτε μερικά λεπτά κι' άλλοτε ολόκληρες ώρες. Έπειτα ξαναγυρίζει στο κρεβάτι του και συνεχίζει τον ύπνο του. Το άλλο πρωί δεν θυμάται τίποτε.

Μερικοί ύπνοβάται έκτελούν σημαντικές εργασίες κατά το διάστημα της ύπνοβατικής καταστάσεως. Αναφέρεται π.χ. η περίπτωση ενός νέου που σκώθηκε από το κρεβάτι του, κατέβηκε στο ποτάμι που περνούσε κοντά από το σπiti του, πήρε το μπάνιο του και ξαναγύρισε κατόπιν για να συνεχίσει τον ύπνο του. Κανείς δεν θα αντίλαμθανάταν αυτό το νυχτερινό περίπατο, αν τα ρούχα του δεν βρίσκονταν την άλλη μέρα στην όχθη του ποταμού, όπου τα είχε ξεχάσει. Σε κάποια άλλη περίπτωση, μία νέα σκώθηκε από το κρεβάτι της, ντύθηκε στην εντέλεια, πήρε ένα τσάνο που έφευγε εκείνη την ώρα και ξύπνησε το άλλο πρωί σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων, χωρίς να ξέρη πού βρισκεται η πύς έφτασε εκεί.

Υπάρχουν περιπτώσεις ύπνοβασίας, που είναι αληθινά τραγικές. Μία Γαλλίδα χωρική π.χ. έπεσε μέσα σ' ένα έλος μαζί με το παιδάκι της που θήλαζε. Κι' η μόνι μπερσα ξύπνησε, όταν ήρθε σ' επαφή με το νερό και σώθηκε. Άλλ' το παιδάκι γλύστρησε από τα χέρια της και πνίγηκε.

Άλλο τραγικό παράδειγμα: Ένας άντρας σκώθηκε κοιμισμένος από το κρεβάτι του με την ιδέα ότι το σπiti του είχε πιάσει φωτιά, άρπαξε τη γυναίκα του και την πέταξε από το παράθυρο για να την σώσει... Η δυστυχισμένη έγινε συντρίμια...

Μία ύπνοβάτισ, πριν από μερικά χρόνια, σηκώνονταν το β-άδυ από το κρεβάτι της, άνοιγε ένα σεντάκι και έκλεβε τα χρήματα που είχε φυλαγμένα εκεί!

Κατά κανόνα, ο ύπνοβάτης, αφού έκτελέσει διάφορες πράξεις, ξαναγυρίζει κατόπιν στο κρεβάτι του και συνεχίζει ήρεμα τον ύπνο του. Γι' αυτό η ύπνοβασία αποκλήθηκε «νεύρο εν δράσει». Ο ύπνοβάτης ζή ώρισμένες πράξεις ή καταστάσεις που βλέπει στον ύπνο του. Του είναι άδύνατον, όμως, να θυμηθεί την άλλη μέρα τί έκαμε, ενώ συλλήβωθ θυμόμαστε τα αειρά μας άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο.

Οι ύπνοβάται κάνουν καμμία φορά «θαύματα». Βρίσκουν π.χ. αντικείμενα που είχαν χαθεί από καιρό

Όταν εξετάσουμε ένα άτομο που πάσχει από ύπνοβασία με τον ηλεκτροεγκεφαλογράφο, θα ίδουμε ότι τα κύματα που εκπέμπονται από τον εγκέφαλο σχηματίζουν μία ανώμαλη γραμμή, που μοιάζει μ' εκείνη της επιληψίας (κάτω). Στον κανονικό άνθρωπο η γραμμή αυτή παρουσιάζει άσημαντες σχεδόν διακυμάνσεις (άνω).

και που κανείς δεν ήξερε που ήταν κρυμμένα. Αναφέρονται επίσης περιπτώσεις νεαρών ύπνοβατών, που σπικόνονται τη νύχτα και λύνουν τα προβλήματά τους, ενώ του κάκου είχαν προσπαθήσει να το κάνουν όταν ήταν ξύπνιοι.

Η ύπνοβασία στα παιδιά δεν έχει καμμία σοβαρότητα. Περνάει, άλλωστε, με τον καιρό. Σ' έναν ένήλικο, όμως, είναι ένδειξις μιάς σοβαρής διαταραχής του νευρικού συστήματος. Γι' αυτό πρέπει να την προσέχουμε πάντοτε και να μην περιοριζόμεθα μόνον σε ώρισμένα μέτρα ασφαλείας του ασθενούς από ενδεχομένους κινδύνους πτώσεων κλπ. Σε περίπτωση ύπνοβατικών εκδηλώσεων, έστω και έλαφρών, είναι απαραίτητο, λοιπόν, να καταφύγετε χωρίς άναβολή στο γιατρό σας.

Πρέπει να ξυπνάμε έναν ύπνοβάτη. Το πράγμα αυτό είναι κάποτε απαραίτητο, π.χ. όταν τον βλέπουμε έτοιμον να πηδήσει από ένα παράθυρο.

Στις περιπτώσεις αυτές είναι καλό να μην τον ξυπνήσουμε απότομα. Άρκεί να πάμε άδύρυντα κοντά του και να τον φυτήσουμε έλαφρά στα μάτια. Η αβύπνισις έπέρχεται άμέσως.

Η ύπνοβασία είναι κάποτε μία λαθάρουσα μορφή επιληψίας. Γι' αυτό, όπως είπαμε και παραπάνω, δεν πρέπει να την παραμελούμε ποτέ.

Πολλές φορές ο μικρός ύπνοβάτης έκτελει αξιοθαύμαστες ακρεβασίες, που θα ήταν ανίκανος να τις πραγματοποιήσει στα ξύπνια του. Περπατάει π.χ. στην άκρη της στέγης.

Η Γκρέτα Γκάρμπο και ο Τζων Τζιλμπερτ στην αριστουργηματική ταινία «Βασίλισσα Χριστίνα».

Ιστορίες του «βωβού»

Ο Σαρλώ κουρέας και το «δηλητηριασμένο» κοτόπουλο

Ξέρετε ότι ο Σαρλώ κουρεύεται πάντα μόνος του; Κάποτε, μάλιστα —πριν από πολλά χρόνια, στην εποχή του «βωβού» κινηματογράφου— πρότεινε και στον πασίγνωστο τότε κινηματογραφικό διευθυντή Κινγκ Βιντόρ να... τον «κουρέψει»! Κι' εκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Λίγες βδομάδες αργότερα, ο Βιντόρ πήγε να κόψει τα μαλλιά του σ' ένα κορείο του Λός Άντζελες.

— Ποιός σάς κουρέυει την τελευταία φορά; τον ρώτησε ο κουρέας, μ' ένα μορφασμό αποδοκιμασίας.

— Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, απάντησε ο Βιντόρ.

— Άλλ' ο κουρέας νόμισε... πώς τον κορόιδευε, κοκκίνισε απ' το θυμό του και παραιτήθηκε.

— Όταν σάς ρωτάω εύγενικά, θα μπορούσατε και σεις να μου απαντήσετε μ' ευγένεια!

Το αποτέλεσμα ήταν... ν' αλλάξει κορείο ο Βιντόρ!

Το καμικό αυτό περιστατικό περιέχεται, μαζί με πολλά άλλα, στα απομνημονεύματα του Κινγκ Βιντόρ, που κυκλοφόρησαν τελευταίως.

Απ' το ίδιο εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο μαθαίνουμε ότι, όταν κάποτε ο Σαρλώ φιλοξενούσε το Βιντόρ στο γιάτ του, πέρασε ένα δολοφόνο βράδυ εξηλώντας του πώς η 'Αμερική θα καταστρεφόταν δίχως τον «άναντικα-τάστατο» Ρούζβελτ. Πρόσθεσε δε ότι βάταν ο πρώτος που θ' άφινε για πάντα τις 'Ηνωμ. Πολιτείες, αν, ο μη γένοιτο, πάθαινε ο Ρούζβελτ κανένα κακό.

Τ' άλλο πρωί λοιπόν, ο Βιντόρ του σκόρασε μια φάρσα. Βγήκε στην εφημέρια, μάζεψε κάμποσες παλιές εφημερίδες, έκοψε διάφορα ψηφία απ' τους τίτλους, δεν θα είχα τί να σας σεβίρω. — Έγω;... Μα εγώ δεν το πα-ράγγειλα! φώναξε ο Τζιλμπερτ, πε-ρίτρουος.

Δεν χρειάζονταν περισσότερα, για να πεισθί πώς του τόχαν στείλει οι έχθροί του για... να τον δολοφονή-σουν! Είπε δε στο γιατρό του ότι... θυμόταν τώρα πώς είχε νοιώσει στο στόμα του κάτι σαν κοπανισμένα γυαλιά, όταν έτρωγε το κοτόπουλο!

Τον μετέφεραν λοιπόν άμέσως στο νοσοκομείο και του έκαναν πλύσι- του στομάχου. Όσο, έσκαλουν- θούσε ν' αμφιβάλλει αν θα γλύτωνε... ως ότου ο Βιντόρ εξακρίδωσε πώς είχε γίνει λάθος και πώς το δικό του κοτόπουλο είχε παραδοθεί στο σπίτι του Τζιλμπερτ!

Μάθατε τα νέα; Διαβάστε έ- δώ;...

Και τούδειξε τον «τίτλο» της εί- δήσεως.

Ο Τσάπλιν πέταξε άμέσως τις πετονιές του, έβαλε τις φωνές και μάζεψε γύρω του τη γυναίκα του Πα-

λέρ Γκοντόρ, τον πλοίαρχο κι' όλο το πλήρωμα του γιάτ.

— Δολοφονήθηκε ο Ρούζβελτ! τους ανήγγειλε με απόγνωση, ενώ πηγαίνονταν νευρικά στο καπ- στρώμα.

Έβαλε όμως τα γέλια κι' αυτός, μαζί με τους άλλους, όταν ο Βιντόρ του αποκάλυψε τη φάρσα που του εί- χε σκαρώσει.

Σ' άλλο μέρος του βιβλίου του, ο Κινγκ Βιντόρ μιλάει μ' ένθουσιασμό για τα προσόντα της άεχαστης Λί- λιαν Γκίς. Βεβαιώνει δε πώς δεν ύ- πηρξε ποτέ άλλη στάρ του Χόλλυ- γουντ, που ν' άφοσιώνεται έτσι όλο- ψυχα στο ρόλο της και να επιδώσει τόσο τέλειο ρεαλισμό στο παίξιμό της.

Όταν έπαιζε τον τραγικό ρόλο της μικρής Μίμης στους «Μποέμ», εί- χε ζητήσει να ξέ-η, από πολλές μέ- ρες πριν, πότε θα γυριζόταν ή σκηνή του «θανάτου» της, για να προετοι- μασού καταλλήλως.

Πραγματικά, χλώμαζε συνεχώς, αδυνατίζε, και την ώριμή μέρα έφτασε στο στούντιο με τα μάτια της κομμένα, τα μαγουλά της βα- θουλωμένα και τα χείλια της στεγνά και μαραμένα!

Πώς είχε επιτύχει ν' αλλάξει έ-τσι;... Ξέγνησε ή ίδια στο Βιντόρ ότι δεν έπινε καθόλου ύγρo επί τρείς ημέρες κι' έβαζε βαμπόκια ανάμεσα στα ούλα και στα δόντια της, ακό- μα και τη νύχτα, για να μείνει δί- χως σάλιο το στόμα της!

Όσο διήρκεσε το γύρισμα της σκηνής, όλοι κρατούσαν ακόμα και την ανάσα τους, περπατούσαν στα νύχια και μιλούσαν ψιθυριστά. Αυτό δέ, σε μια εποχή που στα στούντιο έπικρατούσε συνήθως ένας δαιμονι- σμένος θόρυβος, γιατί δεν υπήρχαν μικρόφωνα, όπως σήμερα.

Η Λίλιαν Γκίς «ξεμύχησε» τόσο ρεαλιστικά, ώστε όλοι νόμισαν πώς είχε πάψει πραγματικά ν' αναπνέει.

Όταν τελείωσε το γύρισμα, όλων τα μάτια είχαν βουρκώσει απ' τη σκηνή που παρακολουθούσαν.

Ο «γόνος» της όδους Τζων Τζιλ- μπερτ, στενός φίλος της Γκρέτας Γκάρμπο, είχε ένα παθολογικό φόβο για τη ζωή του.

Αυτός κι' ο Βιντόρ κατοικούσαν σε γειτονικά στίτια, στο Μπένερλν Χίλς. Κάποτε λοιπόν, ο Βιντόρ πα- ράγγειλε τηλεγραφικά να του στεί- λουν ένα ψητό κοτόπουλο. Όταν έ- φτασε όμως σπίτι του, είδε πώς δεν είχε εκτελεσθ ή παραγγελία.

Τ' άλλο πρωί, στο στούντιο, έμα- θε πώς είχαν μεταφέρει το Τζιλμπερτ σ' ένα νοσοκομείο του Λός Άντζελες, θύμα δηλητηρίασεως από φαγητό.

Πήγε άμέσως να μάθ τί του συνέ-βαινε... και διαλύθηκε τότε ή πα- ρέ-ξηγρη. Νά τί είχε γίνει:

Το προηγούμενο βράδυ, ο Τζιλ- μπερτ είχε φάει στο σπίτι του ψητό κοτόπουλο. Μετά το φαγητό, ο κα- μαριέρης του του είπε:

— Εύτυχώς που σκεφθήκατε να στείλετε αυτό το κοτόπουλο, αλλιώς δεν θα είχα τί να σας σεβίρω.

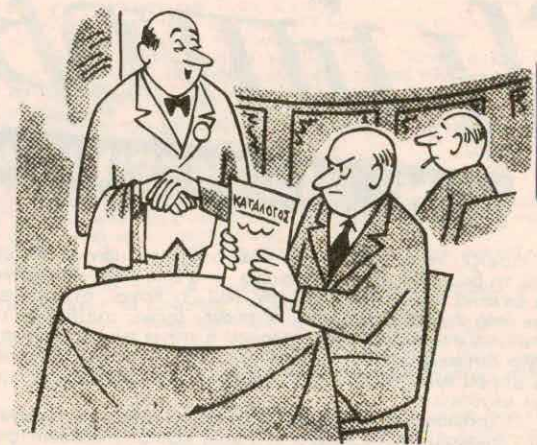
— Έγω;... Μα εγώ δεν το πα-ράγγειλα! φώναξε ο Τζιλμπερτ, πε-ρίτρουος.

Δεν χρειάζονταν περισσότερα, για να πεισθί πώς του τόχαν στείλει οι έχθροί του για... να τον δολοφονή-σουν! Είπε δε στο γιατρό του ότι... θυμόταν τώρα πώς είχε νοιώσει στο στόμα του κάτι σαν κοπανισμένα γυαλιά, όταν έτρωγε το κοτόπουλο!

Τον μετέφεραν λοιπόν άμέσως στο νοσοκομείο και του έκαναν πλύσι- του στομάχου. Όσο, έσκαλουν- θούσε ν' αμφιβάλλει αν θα γλύτωνε... ως ότου ο Βιντόρ εξακρίδωσε πώς είχε γίνει λάθος και πώς το δικό του κοτόπουλο είχε παραδοθεί στο σπίτι του Τζιλμπερτ!

— Δεν είναι τίποτα! Είναι ο Γιώργης! Αυτό το παθαίνει πάντα, όταν υποβάλλει τη φορολο- γική του δήλωση!...

— Το μόνο που μπορώ να σας συστήσω, κύ- ριε, είναι ένα...καλό πουρμπουάρ!...

— Σέρεϊς; 'Ο Παύλος είναι πολύ ιδιότρο- πος...

Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΙΧΕ όλα τα αγαθά του κόσμου ο Αιγύπτιος πρίγκιπας Άλφ Κάμελ Φαχμί. Ήταν νέος, ωραίος, με μια γοητεία που ξε- τρέλλαν τις γυναίκες. Κι' επιπλέον είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα του πλούτη τεράστια, άπειρα κτήματα, ένα παλάτι στο Ζαμελέκ, γιάτ, λιμουζίνες, σκλάβους... Μα όσοι ή- ξεραν καλά τον Άνατολίτη αυτόν Κροίσο, είχαν διακρίνει μια έμ- φυτη σκληρότητα και απανθρωπία, κρυμμένη στα βάθη της ψυ- χής του...

Σ' ένα ταξίδι του στο Παρίσι, ο Άλφ Κάμελ Φαχμί έρωτεύ-θηκε παράφορα μιά όμορφη Γαλλίδα, τη Μαρία Άλιμπέρ, και την πολίορκησε μ' όλη τη φλόγα του πάθους του, αλλά χωρίς να επι- τύχη καμμία παραχώρησι εκ μέρους της. Όταν γυρίσε κατόπιν στην Αίγυπτο, της έστειλε πύρινα γράμματα, ονομάζοντάς την «πυρσό της ζωής του» κι' ίκε- τούσοντας την να πάη κοντά του. Η Μαρία όμως δεν άποφάσισε αυτό το ταξίδι, παρά μόνον ο- ταν της τηλεγράφησαν πώς ο πρίγκιπας ήταν βαρειά άρρωστος, έτοιμος θάνατος.

Τον συμπόνησε τότε, πήγε στην Αίγυπτο... και τον βρήκε βασιμσία στην ύγεια του! Η «άρρωστικα» του ήταν απλώς ένα τέχνασμά του, για να την τραβήξει κοντά του. Τώρα που το είχε καταφέρει, φρόντισε να τη μαγέψει με τα πλούτη του και να ικανοποιή άμέσως κάθε της καπρίτσιο.

Επιτέλους, ή επιμονή του νίκησε: Η Μαρία δέχθηκε ν' άσπα- σθή τη θρησκεία του και να τον παντρευτεί.

Οι γιορτές των γάμων τους θύμιζαν σελίδες από τα παραμύθια της Χαλιμάς. Για πολλά μερόνυχτα, οι προσκεκλημένοι έτρωγαν, έπιναν και γλεντούσαν.

Έπρεπε ωστόσο να ξέρη ή Μαρία ότι, στις χώρες της Άνατο- λής, ή γυναίκα θεωρείται σαν ένα κτήμα του άντρα της, με μονα- δικό προορισμό της να υπακούει τυφλά στις διαταγές του και να του προσφέρει εύχαιριστες έρωτικές στιγμές... Όταν το κατάλα- δε, ήταν πιά πολύ αργά!

Αν τολμούσε να παρακούση σ' ένα θέλημά του, την περίμενε άγριο φυλακόπημα εκ μέρους του. Δεν της είχε άπομεινει το πα- ραμικρό ίχνος της έλευθερίας στην οποία είναι συνηθισμένες οι γυ- ναίκες της Δύσεως. Οι μαύροι εunuχοί του άφέντη της τη φύλαγαν νύχτα και μέρα, μέσα στο χαρέμι.

Τις σπάνιες φορές που καταδεχόταν ο άντρας της να τη βγάλει έξω, μαζί του, δεν έδίσταζε να την κακομεταχειρισθί με το παρα- μικρό και να τη δείρη μπροστά σ' όλο τον κόσμο, ακόμη και στους ύπηρέτες τους.

Αυτή ήταν ή κατάσταση, όταν, τον Ιούλιο του 1923, το πρι- γκιπικό ζεύγος έπισκεψθηκε την Άγγλία κι' έγκατεστάθηκε στο άρι- στοκρατικό ξενοδοχείο «Σαβού» του Λονδίνου.

Η Μαρία ήταν άρρωστη. Είχε συμβουλευθί λοιπόν ένα γιατρό, που της σύστησε να πάη άμέσως στη Γαλλία, για να υποβληθί σε μια δύσκολη έγχειρση από ένα χειρουργό παγκοσμίου φήμης. Μα ο Φαχμί άφρισε απ' το κακό του, όταν τόμαθε...

Καθώς έτρωγαν, εκείνο το μεσημέρι, οι δυό τους στο ρεστωράν του ξενοδοχείου, ο διευθυντής της ορχήστρας, για να περιποιηθί την ωραία πριγκίπισσα, τη ρώτησε ποιο μουσικό κομμάτι ήθελε να της παίξουνε.

— Εύχαριστώ πολύ, απάντησε εκείνη μελαγχολικά, αλλά πρό- κειται να με σκοτώσει ο άντρας μου! Κι' όπως καταλαβαίνετε, δεν με πολυενδιαφέρει ή μουσική...

Κανείς ωστόσο δεν έδωσε πολλή σημασία στα λόγια της. Τό ίδιο βράδυ, ξέσπασε μιά απ' τις φοβερότερες θύελλες που είχε γνωρίσει το Λονδίνο.

Όταν έπαψαν πιά οι άστραπές κι' οι βροντές, ο πρίγκιπας Φαχμί ήταν νεκρός, στην κάμαρά του. Τον είχε σκοτώσει ή γυναι- κά του, για να γλυτώσει απ' αυτόν!

Ο άγγλικός νόμος δεν παραδέχεται ελαφρυτικά για το φόνο, εκτός αν ο δράστης βρίσκεται σε νόμιμο άμυνα. Δυό απ' τους με- γαλειπερους λοιπόν δικηγόρους της Άγ- γλίας ανέλαβαν ν' άποδείξουν στο δικα- στήριο πώς αυτή ακριδώς ήταν ή περι- πτώσι της πριγκίπισσας Φαχμί.

Στήν άπολογία της, ή κατηγορουμέ- νη περιέγραψε με ζωηρότητα χρώματα τα μαρτύρια που υπέφερε επί τόσα χρό- νια απ' τον άντρα της. Δηγήθηκε πώς

Ο πρίγκιπας Φαχμί ήταν νεκρός στην κάμαρά του. Τον είχε σκοτώσει ή γυ- ναίκα του...

είχε αλλάξει ξαφνικά ο Φαχμί, μετά το γάμο τους. Άνάφερε πώς της είχε ρίξει κάποτε μιά σφαίρα, ξυστά πάνω απ' το κεφάλι της, για να την τρομοκρατήση. Πώς μιά άλλη φορά, μ' ένα χτύπημα στο πρόσωπο, της εξέθρωσε το σαγόνι. Και πώς είχε κάμει τρο- μερό όρκο να πεθάνει απ' το χέρι του ή γυναίκα του...

Στο σημείο αυτό της δίκης, ο συνήγορος Μάρσαλ Χώλλ παρου- σίασε ένα χαρτί, γραμμένο απ' την κατηγορουμένη έξη μήνες πριν απ' το θάνατο του συζύγου της. Το περιεχόμενο του φανέρωνε πό- σο φοβόταν για τη ζωή της:

«Η ύπογεγραμμένη Μαρία Άλιμπέρ — έγραφε —, ύγιής στο σώμα και στο πνεύμα, κατηγορώ από τώρα, σε περίπτωση αίσιν- θίου θανάτου μου, τον σύζυγό μου Άλφ Κάμελ Φαχμί. Χθές, 21ην Ιανουαρίου 1923, στις 3 το απόγεμα, ο άντρας μου έπληξε στα χέρια του το Κοράνιο, το φίλησε και όρκίσθηκε πάνω του να με σκοτώσει, αύριο, ή σε μιά βδομάδα, ή σ' ένα μήνα, ή σε τρεις... Μου ύποσχεθηκε πώς θα πεθάνω όπωσδήποτε από το χέρι του! Ζητώ λοιπόν δικαιοσύνη, για την κόρη μου και για την οικογένειά μου».

Ύστερα ο διάσημος δικηγόρος έδωσε μιά δολζώντανη εικόνα της μαρτυρικής ζωής που περνούσε ή πριγκίπισσα κοντά στον άν- τρα της, «το χειρότερο σύζυγο του κόσμου» όπως τον άποκάλεσε. Μίλησε για τις άπειλές του να την παραμορφώση με βιτριόλι και άμμο, για τις σκληρ' ήτηές του και τις ταπεινώσεις που της έ- πέβαλλε...

Περιέγραψε, τέλος, τις τρομερές στιγμές της μοιραίας εκείνης νύχτας, όταν, ενώ οι άστραπές έσκιζαν κάθε τόσο το σκοτάδι, ο Άνατολίτης τυ- ραννος προχώρησε, άγριος κι' άπειλητικός, προς το θύμα του... Ο δικηγόρος κρατούσε στο χέρι του το μικρό πιστόλι με τη φιλιτισμένα λαδή, που είχε μεταχειρισθί ή κατηγορουμένη για να σω- θή. Και, πάνω στο άποκορύφωμα της συγκλονι- στικής άγορεύσεώς του, τ' άφισε να πέσει στο πάτωμα, μ' ένα ξερό κρότο...

Άφου συσκέφθηκαν πάνω από μιά ώρα, οι ένορκοι ξαναγύρισαν στις θέσεις τους. Χλωμή σαν πεθαμένη, σφίγγοντας με τα γαντοφορεμένα χέρια της την πλάτη του καθίσμα- τος που βρισκόταν μπροστά της, ή Μαρία περίμενε την άπόφασι, δί- χως καν να σηκώσει τα μάτια της.

Όταν άκουσε πώς την είχαν ά- θαώσει, μπόρεσε να προφέρει μιά λέξι μονάχα:

— Εύχαριστώ!...

Ύστερα έπεσε λιπόθυμη, ενώ το άκροατήριο ξέσπαζε σε χειροκρο- τήματα.

ΔΥΟ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Ο διευθυντής είχε παραγγείλει στον Φρανσουά πώς ήθελε να τον ιδεί κι' ο Φρανσουά ήξερε κιόλας για ποιο λόγο τον ήθελε. "Επειτα από δώδεκα χρόνια φυλακής, τον άφηναν πιά ελεύθερο, λόγω καλής διαγωγής."

"Η μεγάλη μέρα έφτασε, Φρανσουά, του είπε ο διευθυντής, όταν μπήκε στο γραφείο του. "Εδείξε καλή διαγωγή όλ' αυτά τα χρόνια της φυλακισμένης σου. Είσαι ελεύθερος πιά και τώρα που ξαναγυρίζεις στην κοινωνία, κύτταξε να φερθείς σαν άνθρωπος. Καταδικάστηκε άλλοτε για φόνο, μα εξελώθηκε πιά. Νά και τα λεφτά σου όλων αυτών των ετών; Έντεκα χιλιάδες οκτακόσια φράγκα. Νά και η απόδειξη, να υπογράψης..."

Σ' όλα αυτά τα χρόνια της φυλακής του, ένα μόνο πράγμα του δίνει κουράγιο: η άνομη μιας γυναίκας, το πρόσωπο μιας γυναίκας, που ζωογονούσε στην πονεμένη ψυχή του την ελπίδα! Η γυναίκα αυτή λεγόταν Μαρίνα κι' ο Φρανσουά την δινεύονταν στις σκληρές, στις μοναχικές ώρες που περνούσε. Θυμόταν πόσο ήταν όμορφη, θυμόταν πώς την είχε γνωρίσει κάποτε, ένα καλοκαίρι, σε μία πλάζ, νέα κοπέλλα ακόμα, με λυγρό κορμί και μεγάλα εκφραστικά καστανά μάτια. Είχαν αγαπηθεί και είχαν αρραβωνιαστεί ένα πρωτό του Ιουλίου, κάνοντας χίλια δυο σχέδια για το μέλλον... "Αλλά η μοίρα τους είχε φθονήσει και το ίδιο βράδυ της ημέρας των αρραβώνων τους είχε συμβεί εκείνο το τρομερό, το τραγικό περιστατικό! Κάποιος νεαρός, πείραζε τη Μαρίνα και μάλιστα της επέτθε. Ο Φρανσουά τότε ρίχτηκε πάνω του, πιστώθηκε μαζί του κι' έπειτα με μία πέτρα τοξοπάσε το κεφάλι. Αυτή η χειρονομία του κόστισε είκοσι χρόνια φυλακή! Όλα είχαν τελειώσει ξαφνικά... Αντίο αρραβώνες, αντίο όνειρα! Όλοι τον εγκατέλειπον, όχι όμως και η αγαπημένη του Μαρίνα."

Και τώρα που πήγαινε, ύστερα από τόσα χρόνια στο σπίτι της, σκεφτόταν πώς η Μαρίνα ήταν θαυμαστό υπόδειγμα πίστωσης και αφοσίωσης. "Όλ' αυτά τα χρόνια δεν την είχε δει, γιατί τους χώριζαν πολλά χιλιόμετρα — κι' έπειτα δεν επιτρεπόταν επισκέψεις παρά μόνο στενών συγγενών— αλλά η αγαπημένη του του έγραφε και του στέλνε τα πιο φλογερά ερωτικά γράμματα, που ήταν το μόνο μέσο γι' αυτόν να υπομείνει και να ελπίσει. Δεν της είχε γράψει πώς θα τον άφηναν ελεύθερο, γιατί δεν ήταν και τόσο σίγουρος γι' αυτό. Μά να πού είχε πάρει χάρι για τα όχτω υπόλοιπα χρόνια, λόγω καλής διαγωγής. Τώρα θα την ξαναβλέπε τη Μαρίνα, τη γυναίκα που λάτρευε..."

Όταν έφτασε στη μικρή πολυκατοικία που έμενε η Μαρίνα, ο Φρανσουά είπε στη θυρωρή: —Θέλω τη δεσποινίδα Κλαντιέ...

—Σελανιέ, θέλετε να πείτε. Τρίτο πάτωμα, δεξιά, άρ. 16.

—Όχι, όχι, δεν καταλάβατε: Τη δεσποινίδα Κλαντιέ... όχι την κυρία... πώς την είπατε;...

—Κυρία Σελαντιέ... ήμπως δεν είναι το ίδιο; είπατε γκριζιάζοντας η θυρωρή. Σας είπα τρίτο πάτωμα, δεξιά, άρ. 16.

—Μα καθήστε, μη φεύγετε ακόμη, μιλήστε μου για τον Φρανσουά, του είπε η γυναίκα...

«Σίγουρα τάχει χαμένα αυτή η γυναίκα» σκέφτηκε ο Φρανσουά κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες. Όταν έφτασε στο τρίτο πάτωμα, κύτταξε απ' έξω την επιγραφή: «Οικογένεια Σελαντιέ». Αφαιρώντας είπε μέσα του. Χτύπησε την πόρτα.

—Εμπρός! άκούστηκε μία γυναικεία φωνή. Ο Φρανσουά έσπρωξε την πόρτα, που ήταν ανοιχτή και προχώρησε σ' ένα μισοσκότεινο διάδρομο.

—Από δω, περάστε, άκούστηκε ξανά η φωνή.

Ο Φρανσουά έσπρωξε την πόρτα, που ήταν ανοιχτή και προχώρησε σ' ένα μισοσκότεινο διάδρομο.

—Από δω, περάστε, άκούστηκε ξανά η φωνή.

Ο Φρανσουά, όταν έφτασε στο κατώφλι του δωματίου, στάθηκε άποσβολωμένος. Είδε με κατάπληξη μία γυναίκα κάπου τριάντα χρόνων άνοιξη κι' άδυνατη, να κάθεται σε μία χειροκίνητη πολυθρόνα.

—Με συγχωρήτε, κύριε, του είπε, αλλά δεν μπορώ να κινηθώ. Είμαι παράλυτη απ' τη μεση και κάτω...

—Σας παρακαλώ... έμένα να με συγχωρήτε για την ενόχληση... ψιθύρισε ο Φρανσουά.

—Θέλετε τίποτα; τον ρώτησε εκείνη.

—Ναι, γύρευα τη δεσποινίδα Κλαντιέ... Τη Μαρίνα Κλαντιέ...

—Α! Τη Μαρίνα! Έχει βγεί έξω. Μά δεν είναι πιά δεσποινίς. Είναι τώρα η κυρία Σελαντιέ...

—Πώς; Η κυρία Σελαντιέ, είπατε;...

—Ναι, ναι, πάνε όχτω χρόνια που η ξαδέλφη μου, η Μαρίνα, παντρεύτηκε. Δεν το ξέρετε;...

—Η Μαρίνα παντρεύτηκε! Έδώ κι' όχτω χρόνια! Η Μαρίνα! Του φάνηκε αυτό τόσο άπιστευτο, τόσο τερατώδες, που τούρβε ζαλάδα και κρατήθηκε απ' τον τοίχο για να μην πέσει.

—Είστε άρρωστος, κύριε; ρώτησε η παράλυτη.

—Όχι, όχι... μονάχα η κούραση... περπάτησα πολύ... και κάνει ζέστη...

Καθόστε. Σκευραστήτε. Φαντάζομαι πώς η Μαρίνα θα γυρίσει σε μάν-άρα...

—Δεν πειράζει... δεν έχει σημασία πιά... —Δεν μπορείτε να πείτε σε μένα τι την θέλετε; Είμαι ξαδέλφη της Μαρίνας και ζω εδώ, κοντά της...

—Ναι, γύρευα τη δεσποινίδα Κλαντιέ... Τη Μαρίνα Κλαντιέ...

—Α! Τη Μαρίνα! Έχει βγεί έξω. Μά δεν είναι πιά δεσποινίς. Είναι τώρα η κυρία Σελαντιέ...

—Πώς; Η κυρία Σελαντιέ, είπατε;...

—Ναι, ναι, πάνε όχτω χρόνια που η ξαδέλφη μου, η Μαρίνα, παντρεύτηκε. Δεν το ξέρετε;...

—Η Μαρίνα παντρεύτηκε! Έδώ κι' όχτω χρόνια! Η Μαρίνα! Του φάνηκε αυτό τόσο άπιστευτο, τόσο τερατώδες, που τούρβε ζαλάδα και κρατήθηκε απ' τον τοίχο για να μην πέσει.

—Είστε άρρωστος, κύριε; ρώτησε η παράλυτη.

—Όχι, όχι... μονάχα η κούραση... περπάτησα πολύ... και κάνει ζέστη...

Καθόστε. Σκευραστήτε. Φαντάζομαι πώς η Μαρίνα θα γυρίσει σε μάν-άρα...

—Δεν πειράζει... δεν έχει σημασία πιά... —Δεν μπορείτε να πείτε σε μένα τι την θέλετε; Είμαι ξαδέλφη της Μαρίνας και ζω εδώ, κοντά της...

—Ναι, γύρευα τη δεσποινίδα Κλαντιέ... Τη Μαρίνα Κλαντιέ...

—Α! Τη Μαρίνα! Έχει βγεί έξω. Μά δεν είναι πιά δεσποινίς. Είναι τώρα η κυρία Σελαντιέ...

—Πώς; Η κυρία Σελαντιέ, είπατε;...

—Ναι, ναι, πάνε όχτω χρόνια που η ξαδέλφη μου, η Μαρίνα, παντρεύτηκε. Δεν το ξέρετε;...

—Η Μαρίνα παντρεύτηκε! Έδώ κι' όχτω χρόνια! Η Μαρίνα! Του φάνηκε αυτό τόσο άπιστευτο, τόσο τερατώδες, που τούρβε ζαλάδα και κρατήθηκε απ' τον τοίχο για να μην πέσει.

—Είστε άρρωστος, κύριε; ρώτησε η παράλυτη.

—Όχι, όχι... μονάχα η κούραση... περπάτησα πολύ... και κάνει ζέστη...

Καθόστε. Σκευραστήτε. Φαντάζομαι πώς η Μαρίνα θα γυρίσει σε μάν-άρα...

—Δεν πειράζει... δεν έχει σημασία πιά... —Δεν μπορείτε να πείτε σε μένα τι την θέλετε; Είμαι ξαδέλφη της Μαρίνας και ζω εδώ, κοντά της...

—Ναι, γύρευα τη δεσποινίδα Κλαντιέ... Τη Μαρίνα Κλαντιέ...

—Α! Τη Μαρίνα! Έχει βγεί έξω. Μά δεν είναι πιά δεσποινίς. Είναι τώρα η κυρία Σελαντιέ...

—Πώς; Η κυρία Σελαντιέ, είπατε;...

—Ναι, ναι, πάνε όχτω χρόνια που η ξαδέλφη μου, η Μαρίνα, παντρεύτηκε. Δεν το ξέρετε;...

—Η Μαρίνα παντρεύτηκε! Έδώ κι' όχτω χρόνια! Η Μαρίνα! Του φάνηκε αυτό τόσο άπιστευτο, τόσο τερατώδες, που τούρβε ζαλάδα και κρατήθηκε απ' τον τοίχο για να μην πέσει.

—Είστε άρρωστος, κύριε; ρώτησε η παράλυτη.

—Όχι, όχι... μονάχα η κούραση... περπάτησα πολύ... και κάνει ζέστη...

Καθόστε. Σκευραστήτε. Φαντάζομαι πώς η Μαρίνα θα γυρίσει σε μάν-άρα...

ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρού

ΠΑΛΗΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

εκεί το «Μπριτάννια» και πώς ο δραπέτης έπρόκειτο να φύγει μ' ένα απ' τα πλοία που κάνουν τακτική συγκοινωνία με τη Χάρντ.

—Δυσ' αστυνομικοί μου, λοιπόν, περίμεναν τον Ώντεκερ στην αποβάθρα της Χάρντ, για να τον τσακώσουν όταν θα βγαίνε απ' το πλοίο. Μά εκείνος είχε μυστή τη παγίδα, είχε πάει στο Ντούβρ, κι' από εκεί είχε πάρει το πλοίο για το Καλαί. Οι άνθρωποι μου τάχα χάσει, όταν ένα παιδί τους έδωσε αυτό το σημείωμα, γραμμένο με το μολύβι, που τους πληροφορούσε λεπτομερώς για όλες τις κινήσεις του κατάρτου...

Ο Ζεράρ το διάβασε κι' εκείνο.

—Την άλλη μέρα, στο Καλαί, οι άνθρωποι μου μπόρεσαν να βεβαιώσουν πώς δεν είχαν γελαστεί και πώς όλες εκείνες οι μυστηριώδεις πληροφορίες ήταν απολύτως ακριβείς.

Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Ο διοικητής της Ασφαλείας κύτταζε το Ζεράρ με κάποια περιέργεια. Ωστόσο, σώπαινε.

Ο νέος μίλησε πρώτος:

—Δεν έχετε, κύριε, καμμία ύποψια για την προέλευση αυτών των ανωνύμων γραμμάτων; ρώτησε.

Ο αστυνομικός έμεινε για λίγο δίχως ν' απαντήσει. Ύστερα είπε, σαν να χε πάρει ξαφνικά την απόφασή του:

—Ναι, έχω κάποιες υπόνοιες, κύριε.

—Μπορείτε να μου τις πείτε;

—Σ' αυτό το ζήτημα, κύριε, είσατε καλύτερα πληροφορημένος από μένα.

—Πώς αυτό;

—Απλούστατα. Πριν από λίγον καιρό, βρισκόμαστε με το γιοτ σας στη Νουμέα.

Σας είχαμε δει τότε στο Μπούραϊν.

—Αυτό είν' αλήθεια. Λοιπόν;

—Μάθαμε τότε ώρισμένες λεπτομέρειες για την παρουσία σας εκεί κάτω... Μας πληροφορήσανε μάλιστα, ότι σεις ή ο συνταξιδιώτης σας, ονόματι Κολλιβέ, προσπαθήσατε να πλησιάσετε τον Ώντεκερ...

Καίτοι δεσποφύλακας, που λέγεται Ζακεμέν, ανέφερε, ότι ο Κολλιβέ βρισκόταν μαζί του, τη νύχτα της αποδράσεως του Ώντεκερ.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

—Ύστερα, ο Κολλιβέ και σεις εξαφανιστήκατε.

σθήκατε. Ο Ζακεμέν ωμολόγησε στους προϊσταμένους του πώς η δραπέτευση που είχε προετοιμάσει μαζί με τον Κολλιβέ, δεν ήταν παρά μία παγίδα στημένη στην ελπίστιά του κατάρτου. Ο σύντροφός σας επιζητούσε το θάνατο του δολοφόνου του πατέρα σας. Εφόσον δε ενεργούσε σύμφωνα με δικές σας διαταγές, είναι φανερό πώς ξέρατε καλά όλες τις ενέργειές του. Είναι φανερό επίσης πώς καταδιώκετε τον Ώντεκερ μ' ένα μίσος άσυνήθιστο, γιατί δεν σας φτάνει η εκδίκησι που σας πρόσφερε ο νόμος και η τιμωρία που του επέβαλε το δικαστήριο...

Ο Ζεράρ άκουγε, με κλειστά τα μάτια, σαν βυθισμένος σε μία σκοτεινή άβυσσο.

Είχε πεισθεί πιά για την κρυφή επέμβασι του Κολλιβέ, αλλά δίχως να μπόρει ακόμη να την εξηγήσει.

Ο διοικητής της Ασφαλείας πρόσθεσε, κυττάζοντας τον πάντα έρευνήτα:

—Νά για ποιο λόγο, κύριε, σας έλεγα προ'όλιγου πώς πρέπει να ξέρετε καλλίτερα από μένα πώς έστειλε αυτά τα ανώνυμα γράμματα. Δεν μπορεί νάναι άλλος από σας ή τον Κολλιβέ.

—Βέβαια, δεν μπορεί νάναι άλλος... πρόφερε μηχανικά κι' ο Ζεράρ.

Ο διοικητής της Ασφαλείας σηκώθηκε, για να του δείξει έτσι πως είχε τελειώσει η συνομιλία τους. Μά ο νέος δεν το πρόσεξε.

—Κι' όμως, κύριε... αν κάνετε λάθος; ψιθύρισε.

Ο διοικητής άνασκήκωσε αδιάφορα τους ώμους του, σαν ιάβελε να πη: «Τί μ' αυτό; Ας υποθέσουμε πώς κάνω λάθος. Αυτό είναι κάτι που δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου!».

Ο Ζεράρ θέλησε μία στιγμή να του πει πη όλα: Την αβεβαιότητά του για την ένοχη του Ώντεκερ. Την απόφασή που είχε πάρει να τον σώσει. Τά μέσα που είχε μεταχειρισθεί γι' αυτό. Την κατηγορία του απ' τον Ώντεκερ, τη γυναίκα του και την κόρη του. Τέλος, την χρεοκοπημένη προσπάθειά του να φυγαδεύσει τον Ώντεκερ, και το αποτέλεσμα της.

Μά δεν τόλμησε. Χίλιες αντίφατικές σκέψεις συγκρούσαν μέσα στο μυαλό του. Εί-

220

χε πάνω στο γραφείο του μερικους φακέλους με χαρτιά διάφορα. Άνόμεσά τους βρισκόταν κι' ο φακέλλος του Ώντεκερ.

—Λάβαμε πρώτα ένα τηλεγράφημα απ' το Σίδνεϊ, είπε. Μας άνηγγελλε τη δραπέτευσι του Ώντεκερ και την άφιξή του στην Αυστραλία.

Ο Ζεράρ πήρε το τηλεγράφημα εκείνο και το διάβασε. Ύστερα κύτταζε την ήμερομηνία του: Συνέπιπτε ακριβώς με την ημεέρα που ο Κολλιβέ έπρεπε να βρισκόταν στο Σίδνεϊ.

—Δεν είν' αυτό μονάχα, συνέχισε ο διοικητής. Δεύτερο τηλεγράφημα, μετά λίγες μέρες, μας είδοποίησε πώς ο Ώντεκερ είχε φύγει για το Σαούθμπτον, με το πλοίο «Μπριτάννια». Νά το!... Διαβάστε το.

Ο Ζεράρ διάβασε.

Ήταν κατάχλωμος. Δεν χτυπούσε πιά η καρδιά του.

Ήταν, λοιπόν, δικαιολογημένη η κατηγορία που διατύπωνε ο Ώντεκερ εναντίον του κι' εναντίον του Κολλιβέ. Κρατούσε στα χέρια του τις αποδείξεις!

—Αυτό είν' όλο; ρώτησε μ' άδύνατη φωνή.

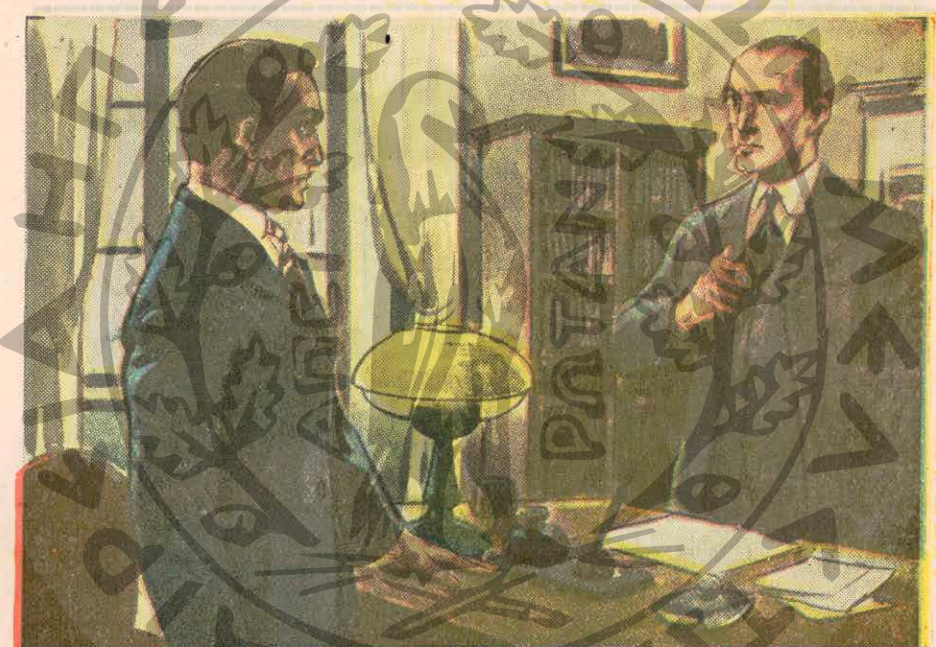
—Όχι... Μά έσείς φαίνεσθε έτοιμος να λιποθυμήσετε! Τί πάθατε, κύριε;

—Τίποτα τίποτα! Με συγχωρήτε...

Ο Ζεράρ άκούμπησε το κεφάλι του στα δυο του χέρια, για να συνέλθει. Ύστερα είπε:

—Προχωρήστε, κύριε... Σας ζητώ συγγνώμη... Θα σας πω όλα, σε λίγο, και τότε θα καταλάβετε και θα με δικαιολογήσετε...

Στο Σαούθμπτον, ο άγνωστος που παρακολουθούσε τον Ώντεκερ για λογαριασμό του, μάς τηλεγράφησε πώς είχε φτάσει

—Έχω, κύριε, την απόλυτη πεποίθησι ότι ο Ώντεκερ έπεσε θύμα δικαστικής πλάτης...

χε ανάγκη από γαλήνη και μοναξιά, για να σκεφθεί και να αποφασίσει επιτέλους τι έπρεπε να κάνει.

Πριν φύγει ωστόσο απ' το γραφείο του διοικητού, του είπε ακόμη:

— Έχω, κύριε, την απόλυτη πεποίθηση ότι ο Ίντεκερ έπρεπε να θύμα δικαστικής πλάτης...

— Γιατί λοιπόν τον κυνηγάτε με τόσο πείσμα; Η πεποίθησή σας αυτή για την αθωότητά του έρχεται σε αντίθεση με όσα κάνατε για να τον βλάψετε!

— Ο Ζεράρ δεν απάντησε τίποτε στη σωστή αυτή παρατήρηση. Είπε μονάχα:

— Θα έχετε την καλωσύνη να με δεχθείτε και πάλι, καμιά μέρα;

— Όταν θέλετε, κύριε. Είμαι στη διάθεσή σας. Ωστόσο...

— Ωστόσο;

— Αν πρόκειται για τον Ίντεκερ, έχω δεμένα τα χέρια μου. Αυτός είναι — και δεν μπορεί να είναι — για μένα, παρά ένας δραπέτης των κατέρωτων. Έχω καθήκον να τον συλλάβω, παντού όπου τον βρω.

— Κι' αν εγώ σας έφερνα, όχι αποδείξεις, αλλά κάποια ένδειξη που θα σας έκανε να συμπαθείτε για την έννοχή του;

— Δεν ζητώ τίποτε καλλίτερο, κύριε, παρά να συμμερισθώ την πεποίθησή σας και να σας βοηθήσω όπως περνάει απ' το χέρι μου. Σας όρκίζομαι πως θα ήμουν πολύ πιο ικανοποιημένος αν έκανα να λάμψη η αθωότης αυτού του δυστυχισμένου, παρά αν κατόρθωνα να του φορέσω χειροπέδες και να τον ξαναστείλω στα κατέρωτα...

— Πολύ καλά, κύριε. Θαρρώ, ασφαλώς, να σας υπενθυμίσω αυτά τα λόγια σας και την προσφορά σας...

Κι' ο Ζεράρ χαίρεται κι' έφυγε. Ο διοικητής έμεινε αμίλητος μερικές στιγμές. Ύστερα ψιθύρισε:

— Παράξενο! Πολύ παράξενο!...

Χτύπησε ξαφνικά το κουδούνι κι' είπε στον κλητήρα του γραφείου του:

— Ειδοποίησε τον Λουαζώ και το Σωμόν πως τους θέλω.

— Ο Λουαζώ περιμένει έξω, στο διάδρομο, απάντησε εκείνος.

— Ναρθή αμέσως μέσα!

Πέρασε ένα δευτερόλεπτο. Ύστερα μπήκε ο Λουαζώ κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα. Ήταν ντροπισμένος για την πρώην άποψή του και περίμενε καμιά γερή κατσάδα απ' τον προϊστάμενό του.

— Έμεινε όμως εκπληκτός, όταν τον άκουσε να του λέει μονάχα:

— Την έπαθε σήμερα, σαν μικρό παιδί.

— Έχετε δίκιο, κύριε διοικητή... όμως λόγισε ο Λουαζώ.

— Συγχάρητήρια! Μά ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό το ζήτημα...

Ο Λουαζώ άνασσε μ' ανακούφιση, ενώ ο διοικητής συνέχισε:

— Ο άνθρωπος που μας ειδοποίησε για τη δραπέτευση του Ίντεκερ, λέγεται Κολλιτέ. Υπάκουε στις διαταγές του Ζεράρ γι' ο Μπωπρεώλ, που έφυγε τώρα μόλις από δω. Ο Λουαζώ, άταραχος, περίμενε τη συνέχεια.

— Έχετε καμιά γνώμη για τους λόγους αυτής της συμπεριφοράς των δυο αυτών ανθρώπων; τον ρώτησε ο διοικητής.

— Όχι, αλλά μπορεί να σχηματίσω καμιά...

— Προσπαθήστε λοιπόν να τη σχηματίσετε. Και σύντομα μάλιστα, αν θέλετε να ξεχάσω τη σημερινή σας γκάφα.

— Σας το υπόσχομαι, κύριε διοικητή.

— Σας δίνω απόλυτη ελευθερία κινήσεων, σε σας και το Σωμόν. Δεν εννοώ όμως να ξαναδώ εδώ τις φάτσες σας, πριν νάσαστε σε θέσι να μου φέρετε σοβαρές πληροφορίες!

— Μάλιστα, κύριε διευθυντή. Μια λέξη όμως...

— Άκούω!

— Τι θα γίνει με τον Ίντεκερ;

— Αφίστε τον ελεύθερο, αν αυτό πρόκειται να σας εξυπηρετήσει. Η πίστωση του, αν το κρίνετε ωφέλιμο... Πάντως, να τον επιβλέπετε και να μην τον αφήσετε να περάσει τα σύνορα... Πηγαίνετε τώρα! Βασίζομαι σε σας.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Οι έρωτες του Κολλιτέ

Α.

Από τη μοιραία εκείνη βραδιά που η Μαργαρίτα είχε χάσει τα λογικά της, ενώ παρακολουθούσε την παράσταση του «Αυλίου» στο Γαλλικό Θέατρο, ο Ζαν Ντεμάρ είχε φύγει απ' το Παρίσι, αναζητώντας τη μοναξιά, για να κρύψει την απελπισία του και τα δάκρυά του.

Είχε εγκατασταθεί, μαζί με τη δυστυχισμένη τρελλή, σ' ένα πύργο που είχε στο «Επίλυ», σε μια βασίλειο πλαγιά, πάνω απ' το Σηκουάνα, μερικά χιλιόμετρα έξω απ' το Βερνόν.

Οι γιατροί του είχαν δώσει ελπίδες πως η μοναξιά κι' η απόλυτη πνευματική γαλήνη μπορούσαν να ξαναδώσουν στη Μαργαρίτα τα λογικά της, καλλίτερα από τις φροντίδες των πιο φημισμένων ψυχιάτρων. Κι' ο δικηγόρος δεν είχε διατάξει να εγκαταλειφθεί για χατήρι της το κάθε τι, προθυμώς να θυσιάσει τα συμφέροντά του, και τη ζωή του ακόμη.

Οι μέρες κυλούσαν ομοιόμορφα θλιβερές για τη Μαργαρίτα.

Ο Ζαν δεν έφευγε από κοντά της. Αναζητούσε στα μάτια της, στις σπάνιες λέξεις της, την παραμικρή ένδειξη πως ξαναγύριζε η νοημοσύνη της. Άλλοιμονο όμως! Τα μάτια της έμεναν θολά, κι' οι λίγες λέξεις που προφερε εξέφραζαν μονάχα παράλογους φόβους μικρού παιδιού...

Τη συνόδευε παντού, στους περιπάτους της. Την οδηγούσε, την προσέχω μήπως κουρασθή. Και της χαμογελούσε πάντα, όσο κι' αν υπέφερε στο βάθος της καρδιάς του.

Έτσι πέρασαν οι μήνες, χωρίς να φέρουν καμιά αλλαγή στην κατάσταση της, καμιά ελπίδα.

Ο Ζεράρ είχε ειδοποιήσει τον πατρίο του για την επιστροφή του στη Γαλλία. Κι' είχε πάει κι' αυτός στον πύργο του «Επίλυ», μετά τα γεγονότα που διηγήθηκαν και που τον είχαν ταράξει τόσο βαθιά.

Ένοιωσε πως βρισκόταν σε μια καμπί της ζωής του, που ωφείλει να πάρη σοβαρώτατες αποφάσεις. Είχε ανάγκη λοιπόν κι' αυτός από μοναξιά. Όλη την ημέρα, τριγύριζε στα γύρω δάση, με πνευμένη την ψυχή, με την καρδιά αναστατη.

Δεν είχε ξαναδω καθόλου τον Κολλιτέ, έπειτα απ' την επίσκεψή του στο διοικητή της Ασφαλείας. Θάλεγε κανείς πως είχε ξεσφαιρισθεί τελείως αυτός ο άνθρωπος. Είχε ξαναγυρίσει στις παλιές συνήθειές του, στη μυστηριώδη ζωή του.

Τού κάκου είχε περάσει ο Ζεράρ απ' το σπίτι του Βουλεβάρτου Ντε Κουρσέλ. Τού κάκου του είχε γράψει, ζητώντας τον να συναντηθούν. Το γράμμα του είχε μείνει δίχως απάντηση.

Θάλεγε να εξηγήσει με τον Κολλιτέ, να τον ρωτήσει γιατί είχε στείλει εκείνα τα γράμματα στην αστυνομία για τον Ίντεκερ.

Μα κι' άλλες ερωτήσεις, ακόμα πιο σοβαρές, πλημμύριζαν το νου του...

Τις είχε μαντέψει άραγε ο Κολλιτέ, κι' είχε ξεσφαιρισθεί για να τις αποφυγή;

Συνά, ο Ζεράρ συνόδευε στους περιπάτους των το Ζαν Ντεμάρ και τη Μαργαρίτα. Υπόφερε σκληρά, βλέποντας τη μητέρα του σ' αυτή την κατάσταση, γιατί δεν θεωρούσε ανεύθυνο τον εαυτό του.

Πραγματικά, δεν είχε αμφιβάλει γι' αυτήν, για μια στιγμή;

Τι κακές σκέψεις είχαν περάσει απ' το νου του!... Κι' άραγε, παρ' όλη την αγάπη του προς τη μητέρα του, παρ' όλη τη μεταμέλειά του, ήταν βέβαιος πως είχαν διαλυθεί για πάντα όλες εκείνες οι σκέψεις, και πως δεν θα ξαναγύριζαν ποτέ;

Όχι, δεν μπορούσε να το βεβαιώσει!

Να γιατί διπλασίαζε τις φροντίδες και τις περιποιήσεις του προς τη μητέρα του, σαν νάθελε έτσι να εξιλεωθεί...

Μά, κάθε βράδυ, παρ' όλης του τις προσπάθειες, ξαναγύριζε στη μνήμη του μια φράση του Κολλιτέ, που είχε συσχετίσει μια μέρα με τη δολοφονία του Μπωπρεώλ τον Ίντεκερ, τον εαυτό του και τη Μαργαρίτα.

Τη Μαργαρίτα!... Τη Μαργαρίτα, που είχε τόσο ταραχθεί απ' το θάνατο του «Αυλίου», που ήθελε να εκδικηθεί για το νεκρό πατέρα του, ώστε είχε χάσει τα λογικά της!

Θυμόταν καλά ο Ζεράρ αυτή τη φράση του Κολλιτέ. Ο πρώην υπάλληλος του πατέρα του, του είχε πη:

«Πρέπει να ψάξετε ανάμεσα σ' εκείνους που πλησίασαν τον πατέρα σας στις ύστατες στιγμές του. Ο κύκλος των ερευνών περιορίζεται έτσι, γιατί θάχετε να διαλέξετε ανάμεσα στον Ίντεκερ, τη μητέρα σας και μένα!».

Μέσα στο σκοτάδι που παράδερνε η σκέψη του Ζεράρ, άρθωνόταν κάποτε μια τρομερή κατηγορία, που την έδιωχνε αμέσως, γιατί του προκαλούσε φρίκη, αλλά αυτή ξαναγύριζε, σαν εφιάλτης:

«Η μητέρα του! Ο πατριός του!... Μήπως ήταν ένοχος ο ένας απ' τους δυό; Τόσα πράγματα έμεναν ανεξήγητα γι' αυτόν, απ' τις παλιές σχέσεις τους!... Ξεπρόβαλλε επίσης στο νου του η αδύνατη και χλωμή μορφή του Κολλιτέ. Τού

Κολλιτέ, που φαινόταν πως μισούσε θανάσιμα τον Ίντεκερ!

Μήπως είχε γίνει αυτός το όργανο της δολοφονίας του Μπωπρεώλ; Μήπως είχε κάνει το έγκλημα που είχε σχεδιάσει ο Ντεμάρ ή η Μαργαρίτα;

«Πρέπει να ψάξετε ανάμεσα στον Ίντεκερ, τη μητέρα σας και μένα!».

Κι' ο Ζεράρ έψαχνε...

Είχε ήδη αποκλείσει την έννοχή του Ίντεκερ. Σίγουρα, αυτός ο άνθρωπος ήταν θυμάρ. Θά τ' αποδείκνυε ο Ζερράρ, άργα ή γρήγορα.

Τότε δεν θάμεναν πια παρά η Μαργαρίτα κι' ο Κολλιτέ!...

Κι' η Μαργαρίτα ήταν τρελλή! Κι' η τρέλλα της αποτελούσε, για το φιλόποπο Ζερράρ, σχεδόν μια ομολογία των τωπών που τη βασάνιζαν.

Μα κι' ο Κολλιτέ είχε προδοθή, με το μίσος του εναντίον του Ίντεκερ.

Όταν όλες αυτές οι σκέψεις στριφογύριζαν κι' αλληλοσυγκρούονταν μέσ' στο νου του Ζερράρ, ένοιωσε κι' εκείνος κάτι σαν τρέλλα...

«Εκλαιγε συχνά, για να ξεθυμάνη, να ηρεμήσουν κάπως τα νεύρα του.

«Άλλοιμονο όμως! Σέ λίγο ξαναρχίζαν οι κρίσεις...»

Όταν τύχαινε να τον αφήσει μονάχο ο Ντεμάρ, με τη μητέρα του, τη ρωτούσε κι' εκείνος με τα μάτια. Γονάτιζε μπροστά της, της έπιανε τα χέρια, τα φιλούσε, τα μούσκει με τα φλογερά του δάκρυα.

— Συγγνώμη, μητέρα, συγγνώμη! της έλεγε. Είναι αίσχος! Είναι γκλήμερα απεναντί σου!... Μά δεν φταίω, μητέρα. Υποφέρω τόσο πολύ!... Ξαναγύρισε, μητέρα μου, στα λογικά σου, στη ζωή! Και πές μου την αλήθεια!... Ω, θά με σκοτώσει αυτή η αμφιβολία!...

Κι' εκείνη ξανάλεγε μαλακά, μ' ένα χαμόγελο, χαϊδεύοντας το γιό της:

— Την αλήθεια... Την αλήθεια, Ζερράρ!

— Ω, μητέρα, έπεμνε ο νεός, μια λέξη σου μπορεί ίσως να δια φωτίσει αυτό το τρομερό μυστήριο.

— Μυστήριο! Τρομερό μυστήριο! Έλεγε η τρελλή, χαμογελώντας.

Βλέποντας ν' αποτυχαίνουν έτσι οι προσπάθειές του, ο Ζερράρ ξέσπαζε σε λυγμούς. Η τρελλή τον κύτταζε τότε με περιέργεια, και του σκούπιζε κάποτε τα δάκρυά του.

Απέναντι του Ζαν Ντεμάρ, ο Ζερράρ κρατούσε πάντα την ίδια επιφυλακτική, σχεδόν ψυχρή στάση.

Κι' ωστόσο, είχε διαρκώς μπροστά στα μάτια του τις αποδείξεις της φλογερής αγάπης του δικηγόρου για τη Μαργαρίτα.

Η οδύνη αυτή κατάστασι εξακολουθούσε. Κι' ο Ζερράρ υπέφερε περισσότερο απ' όλους. Κάποτε, χίληε τη μητέρα του, γιατί δεν σκεπτότανε πια...

Ξαφνικά, άρισμένα γεγονότα, ήρθαν να κάνουν ακόμη τραγικότερη αυτή την κατάσταση.

Μια γλυκειά φθινοπωρινή νύχτα, κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου, η Μαργαρίτα ξύπνησε, ανακάθισε στο κρεβάτι της και κύτταξε προς το παράθυρο, απ' όπου έμπαιναν οι αχτίδες του φεγγαριού.

Θάλεγε κανείς πως το γλυκό εκείνο φως την τραβούσε ακατανίκητα. Γιατί σηκώθηκε, φόρεσε μηχανικά μια ρούπα, άνοιξε το παράθυρο κι' έσκυψε έξω.

Η νύχτα ήταν ήσυχη. Στο φως του φεγγαριού, που δεν τ' σκίαζε κανένα σύννεφο, ξεχώριζε ολοκάθαρα κάθε γωνία του κήπου με τα χρυσάνθεμα και τις ντάλιες.

Η Μαργαρίτα έμεινε για πολύ σ' αυτή τη στάσι. Παρ' όλη την τρέλλα της, απολάμβανε κι' αυτή την απέραντη εκείνη γαλήνη, αφιόνοντας τη νυχτερινή δροσιά να χαϊδεύη το φλογισμένο μέτωπό της.

Ξαφνικά, τράβηξε προς την πόρτα και βγήκε αθόρυβα απ' το δωμάτιο.

Η κρεβατοκάμαρά της βρισκόταν στο ισόγειο. Τό είχε κανονίσει έτσι ο Ζαν, από φόβο μήπως η τρελλή ξέφευγε κάποτε απ' την επίβλεψή του και πάθαινε κανένα δυστύχημα.

Η Μαργαρίτα διέσχισε το χώλλ. Βρήκε ξεκλειδωτή την εξώπορτα και βγήκε στον κήπο.

Ίσως κατάλαβε αόριστα, ανάμεσα στην

ομίχλη του μυαλού της, πως έκανε κάτι απαγορευμένο — γιατί κύτταζε κάθε τόσο προς τον πύργο, σαν νάθελε να βεβαιωθεί πως δεν την παρακολουθούσαν, πως δεν θα της φωνάξανε να γυρίση πίσω.

Διέσχισε τον κήπο, σιγά - σιγά, δίχως να βιάζεται. Πήγε ως το πάρκο και κάθισε σ' ένα πάγκο.

Βρισκόταν εκεί από ένα τέταρτο περίπου, όταν άκουσε ξαφνικά ένα θόρυβο, όχι πολύ μακριά της.

Στράφηκε τότε κι' είδε έναν άνθρωπο να βγαίνει τρέχοντας απ' το πάρκο, σαν να τον κυνηγούσαν. Ο άγνωστος αυτός σταμάτησε ξαφνικά, βλέποντας πως είχε βρεθεί στον ξεσκέπαστο κήπο. Θέλησε να γυρίση πίσω.

Χώθηκε σε κάτι πυκνούς θάμνους, μα δεν έμεινε για πολύ εκεί. Ξαναφάνηκε σχεδόν αμέσως.

Θά τον περνούσε κανείς για λαθροθήρα, που τον κυνηγούσαν οι δασοφύλακες.

Φαινόταν ψηλός και γερός. Φορούσε ένα φτηνό παλτό, με το γιακά του ανασπασμένο ως τ' αυτιά, και μια ρεπούμπλικα χωμένη ως τα μάτια του, για να μη διακρίνονται τα χαρακτηριστικά του.

Σίγουρα, θάχε σοβαρούς λόγους να κρύβεται. Αφουγκραζότανε κάθε τόσο, μ' ανησυχία.

Η Μαργαρίτα τον κύτταζε χαμογελώντας, με παιδιαστική περιέργεια.

Φαίνεται πως ο άγνωστος φοβόταν κάποιο κίνδυνο που κρυβότανε στο πάρκο. Γιατί δεν ξαναγύρισε πια σ' αυτό.

Κρύφτηκε στην αρχή αμέσως στους θάμνους του κήπου. Η Μαργαρίτα μπορούσε να τον δει καλά, απ' το μέρος που καθότανε, γιατί βρισκότανε στο φως.

Έμεινε ακίνητος μερικά λεπτά, σαν νάχε λιποθυμήσει. Ύστερα έπεσε χάμα μπρούμυτα και κόλλησε τ' αυτί του στο έδαφος. Σέ λίγο ξανασηκώθηκε και διευθύνθηκε προς τον πύργο.

Η Μαργαρίτα είχε αφήσει ανοιχτή την εξώπορτα. Ο άγνωστος ανέβηκε την εξωτερική σκάλα, και μπήκε στο σπίτι.

Η τρελλή τον ακολούθησε, χαμογελώντας πάντα, σαν να διασκεδάζε με κάποιο καινούργιο παιχνίδι. Διέσχισε κι' αυτή τον κήπο και μπήκε στον πύργο.

Το χώλλ ήταν μισοσκούτεινο. Απ' την ανοιχτή όμως πόρτα της κάμαρας της Μαργαρίτας, στο βάθος, έβγαινε το λιγστό φως ενός καντηλιού, που έμενε πάντα αναμένο.

Η τρελλή άρχισε να ψάχνει στο χώλλ, για να βρη τον άνθρωπο που είχε δη να μπαινή εκεί. Κύτταζε παντού, όχι από φόβο, αλλά από άπλη περιέργεια.

Δεν βρήκε κανένα στο χώλλ. Πέρασε στο σαλόνι, που επικοινωνούσε με την κρεβατοκάμαρά της.

Ποτέ δεν είχε ευχαριστηθή τόσο με τα λεφτά που κέρδιζε! Είχε εξασφαλίσει έτσι

κάμαρά της. Ήταν βαθύ σκοτάδι εκεί μέσα, με τα παράθυρα κλειστά και με κατεδασμένες τις κουρτίνες.

Η Μαργαρίτα πήγε από έπιπλο σε έπιπλο, μονολογώντας, με το αιώνιο εκείνο χαμόγελό της:

— Δεν είν' εδώ!... Δεν είν' εδώ!...

Άνοιξε την πόρτα της κάμαρας της, κι' αμέσως το σαλόνι φωτίσθηκε. Την ίδια στιγμή, άκουσε ένα έλαφρό θόρυβο πίσω της. Στράφηκε μηχανικά κι' αντίκρυσε τον άνθρωπο που αναζητούσε.

Εκείνος, βλέποντας πως τον είχε ανακαλύψει, ένωσε ίκετευτικά τα χέρια του κι' έπεσε στα πόδια της, κλαίγοντας με λυγμούς.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ίντεκερ.

Β.

Φεύγοντας απ' το σπίτι των δικών του, τη νύχτα που είχε γλυτώσει ως εκ θαύματος απ' την πλεκταία του Κολλιτέ, ο Ίντεκερ είχε σπεύσει ν' απομακρυνθή προς τις απόκεντρες συνοικίες.

Πέρασε τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο. Έπειτα από ένα ύπνο βαρύ, δίχως ανάπαυση, σηκώθηκε την άλλη μέρα τσακισμένος κι' απελπισμένος.

Πώς να κερδίση το ψωμί του;

Πώς μπορούσε, τριγυρισμένος από τόσες παγίδες, από τόσους κινδύνους και μηχανορραφίες, να ξεφύγει και να κερδίση αρκετά χρήματα, ώστε να πάρη κοντά του την κόρη του και τη γυναίκα του;

Κι' αν έφευγε απ' τη Γαλλία, δεν θα εγκατέλειπε έτσι κάθε ελπίδα να εκδικηθή και ν' αποκατασταθή;

Τι θα γινόταν ύστερα, δίχως φίλους, χωρίς κανένα προστάτη;

Δεν τόλμησε να παρουσιάσθ σ' όσους τον ήξεραν άλλοτε, όχι μόνο γιατί φοβότανε για την ασφάλειά του, αλλά και γιατί ήταν βέβαιος πως δεν θα του έδιναν πουθενά δουλειά.

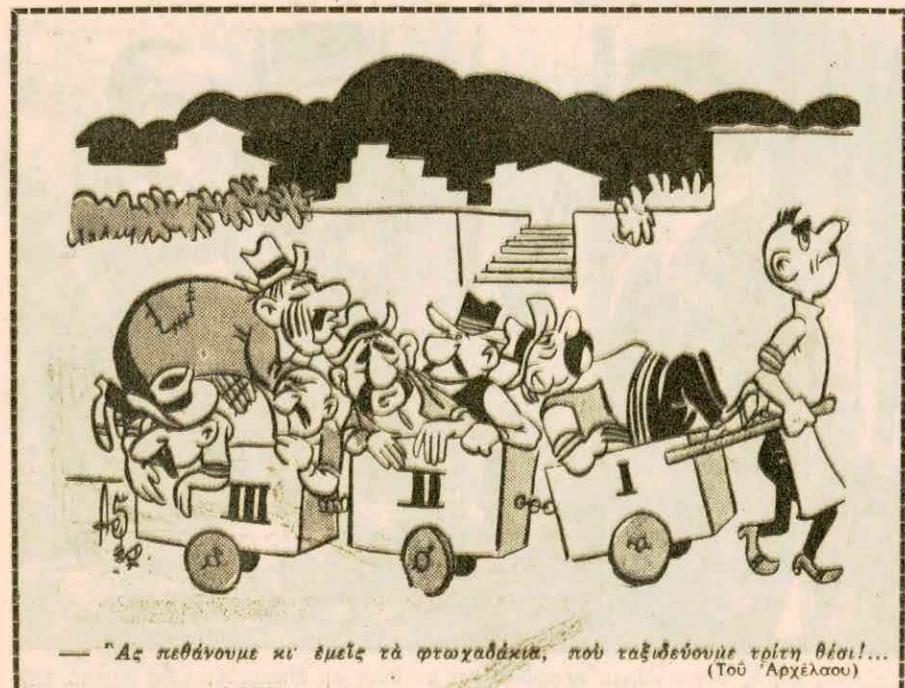
Δεν είχε πια λεφτά. Όλα όσα του μένανε, τα είχε αφήσει στη γυναίκα του και στην κόρη του.

Πώς να ζήσει τώρα; Δεν ήταν δύσκολος, ούτε απαιτητικός. Θάκανε ευχαρίστως οποιαδήποτε δουλειά, όσο βαρεία κι' αν ήτανε!

Βγήκε έξω, λίγο αφού ξύπνησε.

Καθώς τριγύριζε άσκοπα στους δρόμους, συνάντησε ένα λεωφορείο φορτωμένο με άποσκεμς. Προσφέρθηκε να το ξεφορτώσει. Και τού ανέθεσαν αυτή τη δουλειά. Ήταν δυνατός κι' επιδέξιμος, κι' έτσι τελείωσε γρήγορα και πήρε μερικά φράγκα για την κόρη του.

Ποτέ δεν είχε ευχαριστηθή τόσο με τα λεφτά που κέρδιζε! Είχε εξασφαλίσει έτσι

— Άς πεθάνουμε κι' εμείς τα φτωχαδάκια, που ταξιδεύουμε τρίτη θέσι!... (Τού Άρχελαου)

— Κυρία Μισόλη μου, δεν ξέρω αν τ'αγαπάς! Είδαμε τον άντρα σου στο Φιλοπάππου με μια... ταπερδόνα!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

τη ζωή του για μερικές μέρες. Θάχε τον καιρό να ψάξη, να βρή κάτι καλύτερο. Τό βράδυ, έπιασε βροχή ραγδαία. Πήγε, λοιπόν, να σταθεί έξω από ένα θέατρο και κέρδισε κι' άλλα χρήματα, τρέχοντας να φέρη ταξί για τους θεατές που βγαίνουν. Έκανε επί ημέρες διάφορες τέτοιες δουλειές του ποδαριού, μένοντας πάντα σ' επιφυλακή, ανήσυχος, με τα μάτια και τ' αυτιά τεταμένα.

Είχε σχηματίσει επανειλημμένως την εντύπωση πως τον παρακολουθούσαν δυο άνθρωποι, οι ίδιοι πάντα. Φοβήθηκε πως θάταν μυστικοί αστυνομικοί.

Καί, πραγματικά, δεν έκανε λάθος: Έπρόκειτο για το Λουαζώ και το Σωμόν.

Όταν βεβαιώθηκε για την παρακολούθησή τους, είπε με το νου του:

«Φαίνεται, δεν θάνα βέβαιοι για την ταυτότητά μου, αφού δεν με πιάνουν».

Όσο, πήρε περισσότερες προφυλάξεις. Έπαψε να κυκλοφορή διαρκώς στους δρόμους. Βρήκε δουλειά σ' ένα εργολάβο οικοδομών. Κάπως πιο ήσυχος τότε, έγραψε στους δικούς του:

«Δεν έφυγα απ' το Παρίσι. Ζώ όπως μπορώ. Θέλω πολύ να σας δω. Δεν τολμώ όμως ναρθώ στο σπίτι. Προσπαθήστε να βρискεσθε, όπως στις 9, στην πλατεία Βιντιμίλλε. Έχω τόση ανάγκη να σας σφιζω στην αγκαλιά μου!».

Τό γράμμα έφτασε στον προορισμό του. Καί, τό ίδιο βράδυ, στις 9, ή Λουίζα κι' ή μητέρα της περίμεναν τον κατάδικο στο ώρισμένο μέρος, τρέμοντας από λαχτάρα. Δεν τους ενώλησε κανείς.

Πέρασαν μαζί τη βραδιά, αγκαλιασμένοι, κάνοντας βόλτες στους μακρινούς και λιγοσύνχαστους δρόμους, όπου δεν φοβόνταν καμιά άσχημη συνάντηση.

Πρίν χωρίσουν, ο Ώντεκέρ τους είπε: — Βλέπω πως θάνα δύσκολο να ζήσω στο Παρίσι. Αποφάσισα, λοιπόν, να φύγω. Ο γιός μου κάνει τη στρατιωτική θητεία του, στη Ρουέν. Θά πάω ως εκεί με τα πόδια.

«Στό δρόμο, θά δουλεύω σ' εργοστάσια, σέ κτήματα, όπου βρώ τελοσπάντων, για να κερδίσω τό ψωμί μου. Όταν φτάσω στη Ρουέν, θά βρώ τό γιό μου, θά τον φιλήσω, κι' ύστερα θά ξαναφύγω».

«Ο Μεντερίκ μας θ' απολυθή σέ λίγο καιρό. Τού μένει μονάχα ένας χρόνος ακόμα, για να τελειώση τη θητεία του. Βλέπετε, χάρις στην καταδίκη μου, χαρακτη-

ρίσθηκε ως προστατής οικογενείας.

«Ώ, αν ήταν από τώρα κοντά σας, θάφευγα πιο ήσυχος, με την καρδιά ξελαφωμένη. Αυτός είναι νέος, δυνατός. Θάδούλευε και θά σας συντηρούσε. Δεν θάχατε πια να φοβηθήτε την ανέχεια... Τελοσπάντων, κάνετε λίγο κουράγιο ακόμη...»

«Φεύγοντας απ' τη Ρουέν, θά εξακολουθήσω ν' απομακρύνωμαι απ' το Παρίσι. Θά προσπαθήσω να περάσω στο Βέλγιο. Όταν κερδίσω εκεί μερικά λεφτά, θά σας τα στείλω, για να νάρητε άμέσως να με βρήτε».

Τίς συνώδευσε στον περισσότερο δρόμο και τίς άφησε κοντά στο σπίτι τους.

Τήν άλλη μέρα, έφυγε απ' το Παρίσι.

Δεν πρόκειται να διηγηθούμε τώρα την οδύσειά του, μέρα με την ημέρα, ούτε να πούμε πως κατάφερε να τά βγάλη πέρα. Εύτυχώς, χάρις στην τιμία φυσιογνωμία του, τον δέχονταν παντού με καλωσύνη και του δίνανε δουλειά για μερικές ημέρες.

Έτσι, έφτασε ένα βράδυ στο Ρολμπούαζ και κοιμήθηκε τη νύχτα σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Τ' άλλο πρωί, ρώτησε αν θά μπορούσε να βρή δουλειά πουθενά.

Σέ μερικές μέρες, θάχε πανηγύρι τό χωριό αυτό. Τού είπε, λοιπόν, ένας ταβερνιάρης:

— Σέ παίρνω για καρασόνι. Έλπίζω να μην είσαι μεθυστικός!

Ο Ώντεκέρ τον καθούχασε.

Έλπίζε πως θά ήσυχάζε και πάλι για λίγες μέρες. Δεν μπορούσε να φαντασθή πως θά ξαναρχίζαν πολύ γρήγορα τά βάσανά του...

Τό ίδιο βράδυ, είδε να μπαίνουν στην ταβέρνα δυο χωροφύλακες και να κάθονται σ' ένα τραπέζι.

Ο ταβερνιάρης τους σερβίρισε μιά μπουτίλια κρασί.

Ο Ώντεκέρ είχε βεβαίως σοβαρούς λόγους ν' αποφεύγη την παρουσία τους. Ενώ σερβίριζε, λοιπόν, στά τραπέζια, φρόντιζε να τους γυρίζη την πλάτη και να περπατή μάλιστα προς τά πίσω, όταν χρειαζότανε.

Όταν όμως οι χωροφύλακες άδειασαν τη μπουτίλια και ζήτησαν δεύτερη, ο ταβερνιάρης ανάθεσε στον Ώντεκέρ να τους την πάη, γιατί ο ίδιος είχε άλλη δουλειά.

Δεν μπορούσε ν' άρνηθή ο κατάδικος. Συμμορφώθηκε με τη διαταγή.

Ενώ τους σερβίριζε, ο ένας απ' τους χωροφύλακες, τού είπε:

— Δεν σέ ξέρω, έσένα... Από δω είσαι;

— Όχι.

— Πώς σέ λένε;

— Πλουβερέ.

— Τί δουλεία κάνεις συνήθως; Γκαρσόνι ταβέρνας;

— Όχι. Είμαι ξυλουργός. Μά άρρώστησα, στο Παρίσι. Έμεινα τρείς μήνες στο νοσοκομείο. Κι' ο γιάτρος μου σύστησε: «Μη μείνης στο Παρίσι. Προσπάθησε να βρής καμιά δουλειά στην έξοχή, ακόμη και για τό χειμώνα».

«Ακολουθήσα, λοιπόν, τη συμβουλή του κι' έφυγα... Για την ώρα, δέχομαι όποια δουλειά μου δώσουνε. Μά ο σκοπός μου είναι να βρώ κάποια εργασία σχετική με τό επάγγελμά μου».

— Πολύ σωστά σκέπτεσθε.

— Έσεις μπορείτε να με βοηθήσετε σ' αυτό, πρόσθεσε ο Ώντεκέρ καλοκάγαθα. Θά με βγάλετε άπ'όνα άδιέξοδο... Δεν είμαι κανένας μπρεκής, έγώ. Είμαι δουλειά και καλός τεχνίτης.

— Θά δούμε τί μπορεί να γίνει...

Ο Ώντεκέρ, κάπως καθησυχασμένος, άφησε τους δυο χωροφύλακες, για να περιποιηθή μερικούς άλλους πελάτες, που είχαν μπη στην ταβέρνα.

Ήταν στρατιώτες του συντάγματος τής Ρουέν κι' είχαν έρθει για γυμνάσια στην περιφέρεια του Βερνόν.

Όταν τελείωσαν τά γυμνάσια, τό σύνηταγμα σταμάτησε στο Ρολμπούαζ, για να περάση εκεί τη νύχτα και να ξαναφύγη τ' άλλο πρωί.

Οι στρατιώτες μοιράστηκαν σέ διάφορα καταλύματα. Τέσσερες απ' αυτούς, θά διαμυκτήρευσαν στην ταβέρνα.

Οι τρείς, λοιπόν, είχαν μπη στην αίθουσα τής ταβέρνας, ξεναμμένοι ακόμη απ' τά γυμνάσια κι' εύχαριστημένοι που θά ξεκουράζονταν επίτελους. Γελοούσαν δυνατά, φώναζαν, άστεϊεύονταν.

Ο τέταρτος σύντροφός τους μπήκε λίγο ύστερα απ' αυτούς. Ήταν πιο ήσυχος. Είχε γλυκεία κι' ενεργητική φυσιογνωμία, όχι όμορφη, αλλά συμπαθητική. Ήταν γερό παλληκάρι, με τετράγωνους ώμους κι' άθλητικό παράστημα.

Ο Ώντεκέρ είχε κατεβή στο μεταξύ στο ύπγειο να φέρη κρασί.

— Πώς πήγανε, λοιπόν, τά γυμνάσια, παιδιά; ρώτησε ο ταβερνιάρης τους στρατιώτες.

— Περφόμα! Πρώτης τάξεως! είπαν κι' οι τρείς μαζί.

Ο τέταρτος σώπαινε, σάν ν' άπασχολούσε κάτι τη σκέψη του.

Ο ταβερνιάρης τους έφερε κρασί και τέσσερα ποτήρια.

Τή στιγμή εκείνη, ο κατάδικος ξαναέβαινε απ' τό ύπγειο.

«Ενας απ' τους στρατιώτες, είπε τότε στο λιγομίλητο συντρόφό του:

— Στην υγεία σου, Ώντεκέρ! Κι' δξω λύπες και φαρμάκια!

Ο τέταρτος στρατιώτης ήταν ο Μεντερίκ, ο γιός του καταδίκου.

«Ακούγοντας τό επίθετό του, ο Ώντεκέρ άνασκήρτησε, τον κύτταξε και τον άναγνώρισε άμέσως».

Ήταν ο γιός του, τό παιδί του!...

Με την πλάτη του άκουμπισμένη στον τοίχο του βάθους τής σάλλας, ο κατάδικος δεν τολμούσε να κάνει βήμα.

«Αν τον άναγνώριζε κι' ο Μεντερίκ, θάχε άρα γε τό θάρρος να συγκρατήση τη συγκίνησή του και να μη τον προδώση δίχως να θέλη; Θάχε άρκετή ψυχραιμία;...

Βλέποντάς τον έτσι άκίνητο, σάν καρφωμένο στή θέση του, ο ταβερνιάρης τού φώναζε:

— Έ, Πλουβερέ! Τί κάνεις εκεί;

Αυτό τό ψεύτικο όνομα, που είχε πάρει ο Ώντεκέρ, δεν έλεγε τίποτε στο γιό του. Δεν έγύρισε, λοιπόν, καν τό κεφάλι του να κύτταξη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Κοινωνικά

Γάμοι

Ο κ. Ίωάννης Γαϊτανάκης και ή δις Φλωρεντία Α. Έολιν έτέλεσαν τους γάμους των τήν 22αν τρέχ., εις τόν γραφικόν άθηναικόν ναόν του Αγ. Νικολάου (Ραγκαδά). Τους εύχόμεθα να ζήσουν εύτυχισμένοι.

Ο. Χ.

ΤΟ ΠΙΟ ΛΕΠΤΟ ΑΥΤΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο "Άμπυ Λεβίν, ένας αδύνατος σαρανταπεντάρης, Άμερικανός, είναι προικισμένος με ένα σπάνιο δώρο από τη φύση. Οι επιστήμονες, που τον έχουν εξετάσει, βεβαιώνουν, ότι έχει τό λεπτότερο αυτί του κόσμου!

Πράγματι, ενώ ένας κανονικός άνθρωπος μπορεί να συλλάβη με τά αυτιά του ήχους, που ή «συχνότητά» τους άρχίζει από 12.000 κύκλους και καταλήγει σέ 50, ο "Άμπυ Λεβίν έχει τό μοναδικό χάρισμα να ακούη κάθε ήχο, που ή συχνότητά του κυμαίνεται άνάμεσα σέ 16.000 κύκλους — ήχους που μόνο ώρισμένα ζώα με εξαιρετικά ευαίσθητα αυτιά μπορούν να συλλάβουν — ως 30 κύκλους, τόσο χαμηλούς, δηλαδή, που μπορεί να πη κανείς, ότι ο Λεβίν τους «νωίθει» μάλλον, παρά τούς άκούει.

Πολλές φορές, ενώ οι τριγύρω του δεν άκούνε κανένα θόρυβο, ο Λεβίν, χωρίς καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια, άκούει διάφορους και παράξενους ήχους. Ή γυναίκα του άφηγείται, ότι ένα βράδυ τήν ζύπνησε, έχοντας τη βεβαιότητα, ότι κάποιος περιφερόταν έξω από τήν πόρτα τους. Όταν, λοιπόν, με πολλές προφυλάξεις κυτταζαν από τό παράθυρο, άποδείχθηκε, ότι ο "Άμπυ, που τά αυτιά του δεν τον γελούν ποτέ, είχε δίκιο. Μόνο, που τό άνάλαφο περπάτημα, που είχαν συλλάβει τά ευαίσθητα αυτιά του, δεν ήταν άλλο από τό πήγαινε-έλα μιάς γάτας.

Σέ μιάν άλλη περίπτωση, παραπονιόταν για ένα συνεχές θουητό, που κανείς άλλος εκτός από αυτόν δεν φαινόταν να άκούη. Στο τέλος, όμως, άποδείχθηκε και πάλι, ότι είχε δίκιο. Τό θουητό προερχόταν από τό κουδούνι του σπιτιού. Κάποιος είχε πατήση τό κουμπί, που είχε κολληθή σέ ένα σημείο. Έτσι κολλημένο τό κουμπί, δεν έκανε άπόλυτη έπαφή, ώστε να προκαλέση κουδούνισμα. Προκαλούσε όμως μιά συνεχή δόνηση χαμηλής συχνότητος, που μόνο ο "Άμπυ Λεβίν άκούγε.

Αυτό ακριβώς τό σπάνιο χάρισμα έχει κανείς τον "Άμπυ Λεβίν μιά αυθεντία σέ κάθε ζήτημα σχετικό με δίσκους γραμμοφώνου και τού έχει προσφέρει μιά σίγουρη και άποδοτική δουλειά. Είναι ο μόνος ίσως άνθρωπος στον κόσμο που μπορεί να ξεχωρίση και τήν πιο παρωμική λεπτομέρεια, άκούοντας ένα δίσκο και να βρή κάθε άτελεία του. Γι' αυτό, άλλωστε, και χιλιάδες Άμερικανών, που αγοράζουν δίσκους, δεν κάνουν τήν έκλογή τους παρά μόνο αφού άκούσουν ή μάθουν τη γνώμη του ειδικού "Άμπυ Λεβίν.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, έχει αναλάβει τη διεύθυνση του μεγαλύτερου καταστήματος δίσκων, που υπάρχει στον κόσμο και που ανήκει στο φίλο και συνεργάτη του Σάμ Γκούμπυ. Ο "Άμπυ Λεβίν είναι εκείνος που κανονίζει ποιοι δίσκοι θά αγοράσθουν από τό κατάστημα. Οι δίσκοι δε αυτοί φτάνουν τό ένα εκατομμύριο τό χρόνο.

«Ένα μεγάλο μέρος τής ημέρας του, ακόμη και τίς Κυριακές, ο "Άμπυ τό περνάει άκούοντας δίσκους με κάθε είδος μουσικής — κλασσική, έλαφρά και τζάζ. Σ' όλα τά δωμάτια του σπιτιού του υπάρχουν πικ-άπ, ακουστικά και μεγάφωνα, τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μporή ο Λεβίν να άκούη κάποιον δίσκο, σέ όποιο δωμάτιο και αν βρίσκεται και ό,τι και αν κάνει».

Ή μεγάλη ειδικότητά του είναι οι νέοι δίσκοι μακράς διάρκειας, που έχουν πιά επιδελθή σέ όλον τόν κόσμο και έχουν ξετρελλάνει τούς Άμερικανούς φίλους τής μουσικής. Μέχρι σήμερα ο "Άμπυ Λεβίν έχει άκούσει όλους τούς δίσκους μακράς διάρκειας, που έχουν γυριστή από όλες τίς εταιρείες και τούς έχει «βαθμολογήσει», τόσο

Ο "Άμερικανός "Άμπυ Λεβίν και τό περίεργο επάγγελμά του

από καλλιτεχνικής πλευράς όσο και από τεχνικής άποδόσεως. Υπολογίζεται, ότι οι δίσκοι αυτοί είναι περισσότεροι από 26.000.

Είναι δε τόση ή έμπιστοσύνη που έχει ο κόσμος στή γνώμη του — και ειδικά εκείνοι που ξέρουν από μουσική — ώστε πολλές μικρές και μεγάλες εταιρείες, ζητούν τη συμβουλή του, όταν πρόκειται να αγοράσουν ή να γυρίσουν κάποιον καινούργιο δίσκο γραμμοφώνου.

Τό κατάστημα «Γκούμπυ» στή Νέα Υόρκη, που διευθύνει ο Λεβίν, είναι ασφαλώς από τά πιο παράξενα του κόσμου.

Έκεί μέσα δεν υπάρχουν πωλητά, που θά προσπαθήσουν να πείσουν τόν πελάτη να κάνει μιάν αγορά, όπως επίσης δεν υπάρχουν διτρίνες.

Υπάρχουν όμως τρείς νέοι, μουσικοί και συνθέτες, που με τίς γνώσεις τους και τίς συμβουλές τους, αναλαμβάνουν να βοηθήσουν τούς πελάτες.

Οι δίσκοι βρίσκονται τακτοποιημένοι σέ ράφια και κάθε πελάτης μπορεί να διαλέξη μόνος του όποιον του άρέσει, και με τόν τρόπο που προτιμά.

Δεν είναι σπάνιο τό φαινόμενο πελατών, που άπλώνουν στο πάτωμα μιά σειρά από δίσκους και κάνουν με αυτό τόν τρόπο τήν έκλογή τους.

Ανάμεσα στις 4.000 ανθρώπους, που κατά μέσον όρο περνάνε κάθε μέρα από τό κατάστημα «Γκούμπυ», υπάρχουν και άρκετοι παράξενοι τύποι.

Πολλοί από αυτούς, έχουν πάντοτε μαζί τους μεγεθυντικούς φακούς και φορητά μικροσκόπια και μένουν ολόκληρες ώρες εξετάζοντας σχολαστικά τά αλφάκια τών δίσκων, για να βεβαιωθούν έτσι ότι είναι άπολύτως εν τάξει.

Άλλοι πάλι, θέλουν τούς δίσκους που θά αγοράσουν να μην τούς έχουν πιάσει άλλα χέρια.

Δεν λείπουν, άλλωστε, και μερικοί, που πιάνουν τούς δίσκους μόνο αφού φορέσουν τά γάντια τους.

Τακτικός πελάτης του "Άμπυ Λεβίν είναι ο γραμματέας ενός εκατομμυριούχου, που αγοράζει για τόν προϊστάμενό του πολλούς δίσκους γραμμοφώνου, στήν τύχη, χωρίς να δείχνη ποτέ τό παραμικρό ενδιαφέρον για τό περιεχόμενο τών δίσκων αυτών.

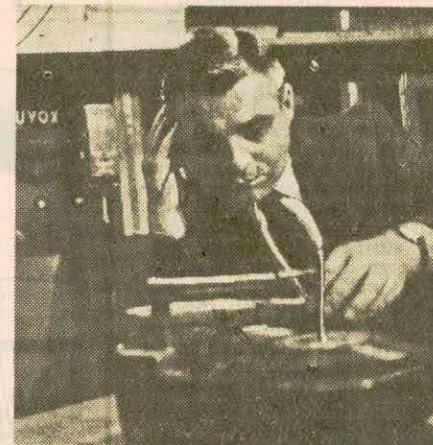
— Ο προϊστάμενός μου άδιαφορεί για τη μουσική τών δίσκων, λέει ο παράξενος αυτός πελάτης. Τους θέλει μονάχα σάν διακοσμητικά αντικείμενα, για να στολίζη κάθε βράδυ τό κρηπίδωμα τής πισίνας του!...

Υπάρχει τέλος και ένας άλλος που, αν και δεν έχει δικό του γραμμόφωνο ή πικ-άπ, πηγαινει τακτικά στο κατάστημα «Γκούμπυ» και κρατά σημειώσεις για τούς δίσκους που κυκλοφορούν και που θά αγοράση, όταν άποκτήση πικ-άπ.

Τό περίεργο είναι, ότι και αυτός δεν δείχνει κανένα άπολύτως ενδιαφέρον για τό μουσικό περιεχόμενο τών δίσκων, αλλά μονάχα για τίς εικόνες που υπάρχουν τυπωμένες πάνω στα καλύμμάτα τους.

— Αν ή εικόνα στο εξώφυλλο ενός δίσκου είναι καλλιτεχνική, αυτό σημαίνει, ότι και ο δίσκος είναι καλός! συνηθίζει να λήη ο έκεντρικός αυτός Άμερικανός.

Παράξενη, αλήθεια, θεωρία!

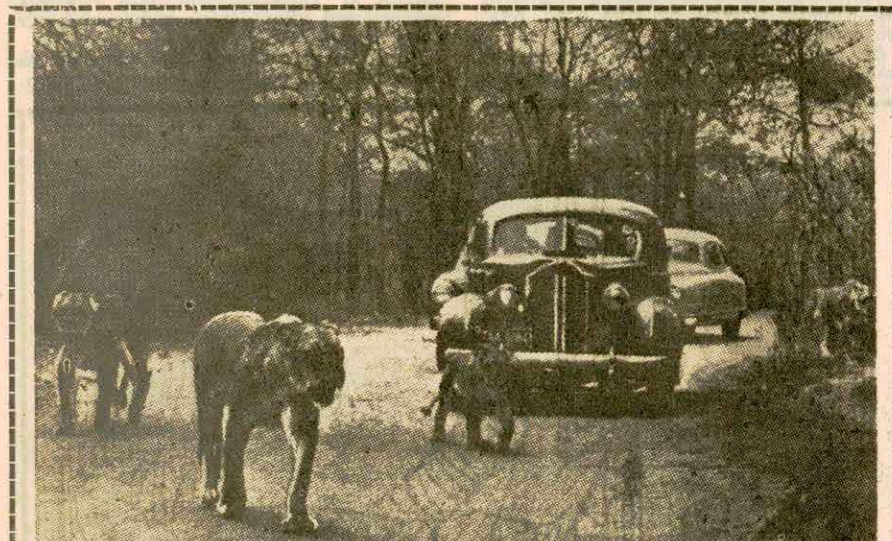
Ο "Άμπυ Λεβίν άκούει προσεκτικά ένα δίσκο.

Ένας σχολαστικός πελάτης εξετάζει με τό φακό τό δίσκο που θά αγοράση.

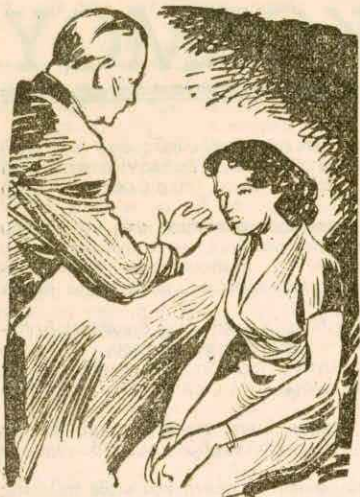

Οι πελάτες του "Άμπυ Λεβίν μπορούν να διαλέξουν τούς δίσκους τους με τόν τρόπο που προτιμούν.

Ο ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Ο "Οκ Κρούγερ, ο τελευταίος Πρόεδρος τής πρώην Νοτιοαφρικανικής Δημοκρατίας των Μπόερς, έδημιούργησε κοντά στα σύνορα τής πορτογαλικής αποικίας της Μοζαμβίκης και τής σημερινής Νοτιοαφρικανικής Ένώσεως, έναν σωστό επίγειο Παράδεισο, όπου ζώα και άνθρωποι ζουν, όπως μιά φορά κι' έναν καιρό, όταν δημιουργήθηκε ο κόσμος. Στόν τεράστιο αυτό επίγειο Παράδεισο, που έχει έκταση 13.000 τετρ. χιλιομέτρων και που σήμερα φέρει τό όνομα «Έθνικόν Πάρκον Κρούγερ», τά άγρια θηρία ζουν έλεύθερα. Οι αυτοκινητιστάι, που διασχίζουν τούς δρόμους του, συναντούν συχνά λιοντάρια, ελέφαντες, αντίλοπες, πιθήκους και άλλα ζώα, που ξεπηδούν ξαφνικά μέσα απ' τη ζούγκλα. Για τό λόγο αυτό τ' αυτοκίνητα δεν πρέπει να τρέχουν με ταχύτητα που να ξεπερνά τά 30 χιλιόμετρα τήν ώρα, όπως δεν πρέπει επίσης, για ασφάλειά τους, να σταματούν και να κατεβαίνουν από αυτά οι επιβάτες τους, κατά τό πέρασμά τους από τό Πάρκο.

Δοκίμασαν ακόμη και τον υπνωτισμό για τη Μόλλυ Τάρνεν, αλλά κι' αυτός αποδείχτηκε άχρηστος...

“Ανθρωποι που ποτέ ΔΕΝ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ!..

Περίεργες περιπτώσεις που δεν μπερδούν να εξηγηθούν από τους επιστήμονες

Πόσο μπορεί να ζήσει ένας άνθρωπος χωρίς να κοιμάται; Η απάντηση της επιστήμης στο ερώτημα αυτό είναι ότι ο ύπνος είναι απαραίτητος για τη λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού. Πολλοί άνθρωποι καταγράφουν να μείνουν άπνοιοι για μερικές ημέρες, που συνήθως δεν είναι περισσότερες από πέντε. Και εκείνοι όμως, νοιώθουν στο τέλος βαριά τα βλέφαρά τους και αποκοιμούνται, χωρίς να το καταλάβουν.

Υπάρχουν βέβαια και οι περιπτώσεις ανθρώπων, που καθάριζαν να κοιμούνται ελάχιστα ώρες, χωρίς αυτό να τους στερεί την ενεργητικότητά τους. Άνθρωποι αυτοί, ή πιο γνωστή περίπτωση είναι του Μπέλ, του εφευρέτη του τηλεφώνου, που έπαιζε όλη τη ζωή του χωρίς να κοιμάται περισσότερες από τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο. Ο Ντισράελι, ο Ντάρβιν και ο Έντνιον Ξέλλου, ήταν από τους λίγους ανθρώπους, που δεν κοιμήθηκαν ποτέ περισσότερες από τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, την εποχή της δημιουργικότητάς τους.

Από την άλλη πλευρά, όμως, υπάρχουν μερικές πραγματικά εκπληκτικές περιπτώσεις ανθρώπων που, για μεγάλα χρονικά διαστήματα — συνήθως ολόκληρα χρόνια — δεν κοιμήθηκαν ούτε μία ώρα, και που βάζουν κάθε τόσο σε σκέψεις τους επιστήμονες.

Ένας από αυτούς ήταν ο Ουγγαρος στρατιώτης Πάβλ Κέρν που το 1915 τραυματίστηκε στο κεφάλι από το θραύσμα οβίδας. Με μία δύσκολη χειρουργική επέμβαση, γλύτωσε τη ζωή του, αλλά έχασε για πάντα τον ύπνο του, χωρίς οι γιατροί να μπορούν να δώσουν μία εξήγηση στην περίπτωση του.

Από την ημέρα του τραυματισμού του ως το 1922 που πέθανε, ο Πάβλ Κέρν δεν μπόρεσε να κοιμηθεί ούτε μία ώρα, ποτέ! Όλο που προσπαθούσε απεγνωσμένα, για να μπορέσει να κοιμηθεί, είχε χάσει το εικοσιτετράωρο του σε τρία οκτάωρα και στο τέλος κάθε οκτάωρου έτρωγε καλά και ξεκουραζόταν για λίγο. Το μόνο διάστημα της ημέρας που έπεφτε στο κρεβάτι για καλά, ήταν από τη μία ως τις τρεις τα μεσάνυχτα. Έκλεινε πάντοτε τα μάτια του

μήπως κοιμηθεί, αλλά δεν το κατόρθωσε ούτε μία φορά!...

Οι περιπτώσεις ανθρώπων, που ύστερα από ένα σοβαρό χτύπημα ή πολεμικό τραύμα — συνήθως στο κεφάλι — έχασαν τον ύπνο τους, δεν είναι σπάνιες στα επιστημονικά χρονικά, χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει ότι είναι συνηθισμένες. Μία μικρούλα πέντε ετών από τη Δυτική Αγγλία, χτύπησε το κεφάλι της το 1936 και για τέσσερα ολόκληρα χρόνια έμεινε εντελώς άπνοια.

Όταν έφτανε η νύχτα, έπεφτε στο κρεβάτι της για να κοιμηθεί, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Όταν κάποτε έκλεισε τα μάτια της και αποκοιμήθηκε, οι γονείς της ανέπνευσαν με ανακούφιση. Αλλά η ευτυχία τους δεν κράτησε πολύ, γιατί δύο ώρες αργότερα η μικρούλα είχε πεθάνει από εξάντληση!...

Αλλά και οι ερωτικές απογοητεύσεις ή χαρές φαίνεται ότι συντελούν στο να χάσει κανείς για πάντα τον ύπνο του ή... να τον ξαναβρεί, αν τον έχει χάσει. Μόλις τώρα τελευταία οι επιστήμονες πληροφορήθηκαν την καταπληκτική ιστορία ενός Ισπανού, που πέθανε πριν από ένα περίπου χρόνο και που από το 1923 δεν είχε κοιμηθεί ούτε μία φορά. Ο Ισπανός αυτός έχασε δραστικά τον ύπνο του την ημέρα που πληροφορήθηκε ότι η γοητευτική μνηστή του τον είχε εγκαταλείψει για έναν άλλο.

Η τεραστιά περιουσία του του επέτρεψε να συμβουλευθεί όλους τους μεγάλους γιατρούς της χώρας του και του εξωτερικού. Κανείς όμως δεν μπόρεσε να του δώσει τον ύπνο του. Η μόνη συμβουλή που του έδωσαν — και που την ακολούθησε πιστά — ήταν να πέφτει κάθε βράδυ στο κρεβάτι του από τις 11.30 και να μένει ξαπλωμένος ως τις έξι το πρωί. Με τον τρόπο αυτό καθάρωσε να ζήσει τριάντα περίπου χρόνια.

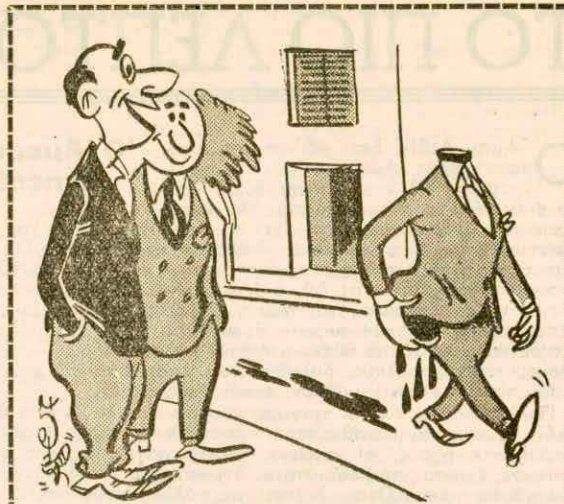
Πιο τραγική ήταν η περίπτωση της Αμερικανίδας Μόλλυ Τάρνεν, που έμεινε εντελώς άπνοια επί 33 ολόκληρα χρόνια. Το δράμα της άρχισε μία μέρα του 1919, ακριβώς την ημέρα που έπρόκειτο να κάνει τους γάμους της. Ο μνηστήρας της δεν πήγε στην εκκλησία για το γάμο και από τότε χάθηκε εντελώς από τη ζωή της.

Το βράδυ εκείνο η Μόλλυ Τάρνεν δεν κοιμήθηκε, όπως δεν κοιμήθηκε και κανένα από τα βράδια που ακολούθησαν ως το 1952, όποτε πέθανε, σε ένα νοσοκομείο. Ο ένας γιατρός μετά τον άλλον την εξήτασαν, αλλά κανείς δεν μπόρεσε να τη γιάτρεψει. Τα υπνωτικά φάρμακα που της έδιναν δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Δοκίμασαν ακόμη και τον υπνωτισμό, αλλά κι' αυτός αποδείχθηκε άχρηστος.

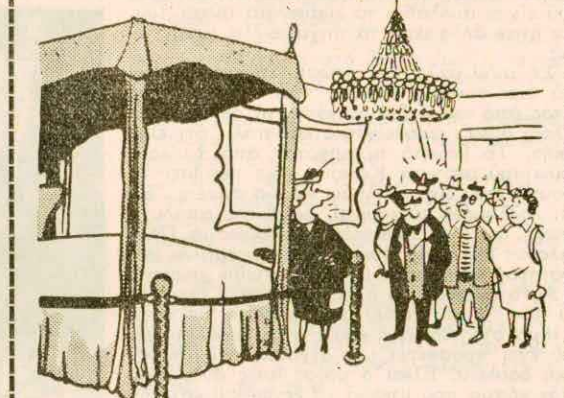
Παράξενη τέλος είναι και η περίπτωση ενός Αγγλου αξιωματικού της αεροπορίας, που, ύστερα από μία ανώμαλη προσγείωση με αλεξιπτώτο κατά τη διάρκεια του πολέμου, έχασε εντελώς τον ύπνο του. Έπί τέσσερα ολόκληρα χρόνια δεν έκλεισε ούτε μία φορά τα μάτια του. Το 1947 όμως γνώρισε μία κοπέλα που την ερωτεύθηκε και που ανταποκρίθηκε στο αίσθημά του.

Ο Αγγλος αξιωματικός της πρότεινε να γίνει γυναίκα του, αφού προηγουμένως της μίλησε για το παρθένο ατύχημά του. Έκείνη δέχθηκε την πρόταση του και τον καθυσέχασε, με τη δεξαίωση ότι ο ύπνος θα του ξαναρχόταν.

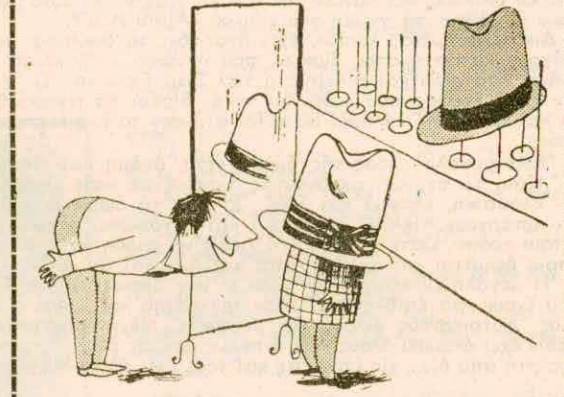
Όταν την άλλη μέρα η κοπέλλα πήγε στο ραντεβού που είχε με τη μνηστήρα της, περίμενε άδικα. Ανησυχία έτρεξε στο στήθος της οι γονείς της την πληροφορήσαν ότι ο γιός τους κοιμόταν συνεχώς από το προηγούμενο απόγευμα. Από την ημέρα εκείνη, ο Αγγλος αεροπόρος άρχισε να κοιμάται κανονικά.

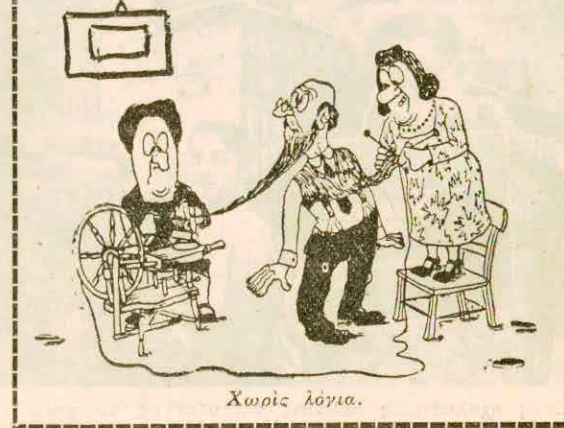
— Βρε το φουκαρά το Γιώργο! Πάλι απέτυχε!... (Του 'Αρχέλαου)

— Μπα! Κάθε βράδυ, ο κόμης ηθοποιεύει πάνω από το σκηνί για να πλαγιάσει στο κρεβάτι του!...

— Έχετε τύχη, κύριε, που δεν σ'αξέφτει με κόπο!...

Χωρίς λόγια.

ΓΙΑΤΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ οί άρρα ωνισσόμενοι

Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις

Η ασυμφωνία χαρακτήρων είναι ένας από τους πιο συχνούς λόγους, που φέρνουν το χωρισμό σε ένα ζευγάρι. Σε μερικές όμως περιπτώσεις, ασήμαντες αιτίες, περιστατικά και εξωφρενικές διαφωνίες οδηγούν στο χωρισμό δύο ανθρώπων, που είχαν αποφασίσει να ενώσουν τις ζωές τους.

Σπουδαίο ρόλο στις τελευταίες αυτές περιπτώσεις φαίνεται, ότι παίζουν οι γαστρονομικές προτιμήσεις των ανθρώπων, αν κρίνουμε από την περίπτωση μιας νεαρής Αγγλίδας, που διέλυσε τον αρραβώνα της με τον έκτακτο μνηστήρα της, επειδή κανείς στην πατρίδα του — όπου έπρόκειτο να ζήσουν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους — δεν ήξερε να μαγειρεύει τον αγαπημένο της φαγητό.

Ο Γάλλος Ραυμόν Φρίστ, επίσης, διέλυσε τον αρραβώνα του με την Ντανιέλ Κάρτερ, επειδή εκείνη δεν ήξερε να μαγειρεύει βραστό βωδιό κεφάλι, που ήταν η αδυναμία του.

Αλλά και η προθυμία που δείχνουν ώριμοί άνθρωποι να ικανοποιούν αμέσως και την πιο παράλογη απαίτηση της συντροφιάς τους, είναι ένας από τους λόγους, που φέρνουν το χωρισμό. Το περίεργο μάλιστα είναι, ότι τον χωρισμό, συνήθως, δεν τον προτείνει εκείνος που υποχρεώνεται να κάνει όλες αυτές τις θυσίες, αλλά, αντίθετα, εκείνος που τις επιβάλλει.

Πάνω σ' αυτό, έχει πικρή πείρα ο Γάλλος αεροπόρος Λουί 'Εράλ, που φρόντιζε πάντοτε να μη χαλάσει ούτε ένα από τα πολλά και παράλογα χατήρια της μνηστήρας του. Η εκπλήξη του, όμως, ήταν μεγάλη, όταν κάποια μέρα, εκείνη του ανήγγειλε, ότι δεν είχε σκοπό να συνδέσει τη ζωή της μαζί του.

Δεν μπορεί να ανεχθώ έναν τόσο ανόητο άνδρα, που κάνει αμέσως, ό,τι του ζητήσω! του είπε καθαρά και ξάστερα.

Το ίδιο σφάλμα έκανε και ένας Γάλλος φοιτητής, ο Πάβλ Ντορνιέ, που, για να αποδείξει στη μνηστή του πόσο αφοσιωμένος της ήταν και πόσο πρωτότυπος να της ικανοποιήσει κάθε επιθυμία, ξεκίνησε με τα πόδια από τη Γαλλία και έφθασε ως τις Ινδίες. Όταν όμως γύρισε από το ταξίδι του, βρήκε τη μνηστή του παντρεμένη με κάποιον φίλο του, που δεν ήταν καθόλου υποχωρητικός, σαν κι' αυτόν.

Το δακτυλίδι
DOP
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΙΩΣΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Πάντως, όπως και αν έχη το πρόβλημα, είναι επικίνδυνο να προσπαθή κανείς να έχη αποδείξεις για την αγάπη του άλλου, βάζοντας τον να κάνει εξωφρενικές πράξεις και θυσίες.

Αυτό το κατάλαβε — κάπως αργά, είναι η αλήθεια — μία κοπέλλα από την Βρετανική Κολομβία, που θέλησε να δοκιμάσει τον πλοῦστο και καλομαθημένο μνηστήρα της με έναν πολύ πρωτότυπο τρόπο. Επειδή αμφέβαλλε, ότι ο αγαπημένος της θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα μόνος του με μία δύσκολη περίπτωση, του πρότεινε το εξής σχέδιο, για να τον δοκιμάσει:

Δήλωσε, ότι θα τον παντρευόταν μόνο αν κατάφερε να ζήσει μόνος του για έναν ολόκληρο χρόνο, σε μία καλύβα, μέσα σε ένα δάσος και σε απόσταση πενήντα τουλάχιστον μιλίων από το πλησιέστερο σπίτι... Ο ερωτευμένος νέος δέχθηκε και, πραγματικά, έναν ολόκληρο μήνα, έζησε μόνος του σε μία καλύβα του ερημού δάσους. Στο διάστημα αυτό, μαγειρεύει μόνος του και έτρωγε, ότι κατάρθωνε να ψαρεύει και να σκοτώνει στο κυνήγι.

Όταν όμως γύρισε πίσω από αυτήν την αυτοεξορία, δήλωσε στη μνηστή του, ότι δεν ήθελε πια να παντρευτεί, γιατί είχε συνηθίσει να ζή μοναχός του, και ότι προτιμούσε τη ζωή του ερήνη, μία και τα κατάφερε τόσο καλά, χωρίς τη βοήθειά της!

Ένα αστέιο επίσης, που γίνεται σε ώρα ακατάλληλη, μπορεί να ματαιώσει ένα γάμο, που δείχνει, ότι έχει όλες τις δυνατότητες να κάνει ευτυχισμένους δύο ανθρώπους. Αυτό τουλάχιστον συνέβη σε έναν νεαρό Αμερικανό, τον Πίτερ Κάρτον, όταν πήγε με τη μνηστή του να βγάλει την άδεια του γάμου τους.

Ο αρμόδιος υπάλληλος της Δημαρχίας είπε στο νεαρό, θέλοντας να αστειώσει:

— Η άδεια θα σου στοιχίσει πενήντα δολάρια...

— Μά, τότε, δεν αξίζει τον κόπο! απάντησε ο υποψήφιος γαμπρός, θέλοντας να ανταποδώσει το αστείο.

Αλλά η μνηστή δεν είχε καθόλου ανεπτυγμένη την αίσθηση του χιούμορ. Χωρίς να σπαφή για να ακούσει τις δικαιολογίες του χιουμοριστή μνηστήρα της, τον άφησε στα κρύα του λουτρού και δεν δέχθηκε να τον ξαναδεί ποτέ πια!

Εξ άλλου, όταν ένας άνδρας άρχισι να χάνει τα μαλλιά του και να σχηματίζει φακίδες, διατρέχει το σοβαρό κίνδυνο να τον εγκαταλείψει η αγαπημένη του. Αυτό τουλάχιστον διαπίστωσε ένας Αγγλος, ο Μάρκ Χάρρισον, που μαζί με τα μαλλιά του, έχασε και τη μνηστή του.

Τέλος, μερικές γυναίκες, διαστάζουν να ενώσουν τη ζωή τους με έναν φιλάρεσκο άνδρα. Μία 'Ελβετίδα, η Μαριόν Πεσσέ, διέλυσε τελευταία τους αρραβώνες της με ένα γοητευτικό νέο, επειδή ήταν ανυπόφορα φιλάρεσκος.

— Ήταν πράγματι πολύ όμορφος, παραδέχθηκε η Μαριόν Πεσσέ, αλλά όταν έπρόκειτο να βγούμε έξω, έμενε πολύ περισσότερη ώρα από μένα μπροστά στον καθοφέτη.

«Πλάκες»!

Έχω μία γυναίκα που συγκεντρώνει, πραγματικά, πολλά προτερήματα. Είναι υπάκουη, νοστιμη, κομψούλα, παχουλούλα, νοικοκυρά και αφοσιωμένη. Μά ο! αυτά τα προτερήματά της τα εξουδετερώνει ένα μεγάλο ελάττωμά της: Ζηλεύει! Δηλαδή ζηλεύει δεν θα πη τίποτα. Αλλά να σας λέω τη ζηλία της κι' άλλο, να την υποστήξει. Κι' εδώ που τα λέμε, βρίσκεται εντός του δικαίου ή καπινοῦλα. Γιατί — όχι που θέλω να το παινεύω — είμαι πολύ νοστιμιασμένος και γλυκός άντρας κι' άρεσω πολύ στις γυναίκες. Και ποιά λίγο, ποιά πολύ μου κολάει. Άλλη έπειδή έχω τσακίρι-κα μάτια, άλλη γιατί λιμνίζεσαι τη λεβέντικη κορμοστασιά μου, άλλη επειδή έχω κάτι το τσαχπινικό και τράβα κορδέλλα.

Και το περίεργο είναι ότι εγώ δεν έπωφελοῦμαι. Κι' αφήνω να χάνονται τέτοιες δυσμενείς «οκαλίες». Όχι γιατί είμαι από φυσικό μου ντροπαλός, ούτε γιατί θέλω ν' ανοίξω συναγωνισμό με κάποιον από τους φημισμένους ιεροσποτόλους, αλλά επειδή δεν θέλω να χάσω ούτε τη Θάλεια — τη γυναίκα μου — ούτε την προίκα της. Κοντολογίς είμαι ένας πιστός σύζυγος που δεν έχει μάτια για να δει τους πειρασμούς που τον περιτριγυρίζουν.

Εκτός όμως από τη ζηλιάρα τη γυναίκα μου, έχω κι' ένα φίλο χαρακταίτη, που τον λένε Λεωνίδα και που λέει πως έχει βάλε σκοπό, της ζωής του, να «σπάει πλάκες».

Και για να είμαι ειλικρινής, Ενωρείται πως η Θάλεια — και με το δικό της — δεν το πιστεύει. Κι' έτσι ο μνητό μέλιτος μεταβλήθηκε σε δεκαπενθήμερο κρεβατομουρμούρας.

Με τα πολλά έσχασε η Θάλεια αυτή την ανυπαρκτη. Τερέζα κι' εγώ ξεχάσαμε την «πλάκα» του Λεωνίδα.

Κι' ο βίος μου θ' άρχιζε ανέμελος και ανδοπαρτός, αν ο Λεωνίδας, που έτρεξε να μ'επισκεφθεί εκ των πρώτων μόλις εγκαταστάθηκε στο σπίτιτικό

— Έλενίτσα, ο έφοριαχός!... Δεν βγαίνεις έξω, καλύτερα!...

(Του 'Αρχέλαου)

Σύντομη Ιστοριογλα

ποίν παντρετώ δεν ξεκόλλανε από τον Λεωνίδα. Τόσο συνδεδεμένοι και άχώριστοι είμαστε, ώστε μάς είχανε κολλήσει το πατάσουλκι 'ετο σύγοτάραχο». Όλη μέρα και συχνά όλη νύχτα βρισκόμαστε παρέα. Και παρ'εα «σπάσαμε πλάκες».

Αλλά πέρασαν τα χρόνια, έβαλα μυαλό, γνώρισα τη Θάλεια, αγάπησα την προίκα της και κοκκούλωθηκα. Ένω ο Λεωνίδας παρέμεινε αμετανόητος και αδερόπτερος «πλάκατζης».

Φυσικά, στο γάμο μου είχε την πρωτοκαθεδρία. Κι' ήταν από τους πρώτους που έσπασε να μάς συγχαρή. Και τη στιγμή που μου κοπάνανε χιαστί δύο θερμά φιλά, μου είπε δυνατά για να τ' ακούσει κι' η νύφη:

— Το ένα από μένα και τ' άλλο απ' την Τερέζα.

— Ποιά είναι αυτή η Τερέζα; με ρώτησε αργότερα η γυναίκα μου.

— Ούτε που ξέρω, την διαβεβαίωσα.

— Τηλέμαχε, μου λες ψέματα!

— Θάλεια, να μη σώσω να κουνήσω!

— Και γιατί σου μίλησε ο φίλος σου ο Λεωνίδας γι' αυτή την Τερέζα;

— Έτσι. Για να σπάσει πλάκα!

Ενωρείται πως η Θάλεια — και με το δικό της — δεν το πιστεύει. Κι' έτσι ο μνητό μέλιτος μεταβλήθηκε σε δεκαπενθήμερο κρεβατομουρμούρας.

Με τα πολλά ξεχάσε η Θάλεια αυτή την ανυπαρκτη. Τερέζα κι' εγώ ξεχάσαμε την «πλάκα» του Λεωνίδα.

Κι' ο βίος μου θ' άρχιζε ανέμελος και ανδοπαρτός, αν ο Λεωνίδας, που έτρεξε να μ'επισκεφθεί εκ των πρώτων μόλις εγκαταστάθηκε στο σπίτιτικό

— Έλενίτσα, ο έφοριαχός!... Δεν βγαίνεις έξω, καλύτερα!...

(Του 'Αρχέλαου)

μας, δεν είχε την εμπνευσι να μου πη φεύγοντας:

— Αλήθεια! Ξεχάσα! Έχεις χαιρετισμούς από την Τερέζα. Κι' έλατε τώρα εσείς να ξεπεράσετε με τη Θάλεια, που ξετρελλαμένη από τη ζήλεια της άσπια να μου πετάει κατακέφαλα όλα τα προκιά της κι' όλα τα γαμήλια δώρα.

Τρέξανε κατι καλοί γείτονες και με γλυτώσανε. Της άρδιασα και καμιά δεκαριά σοβαρούς δόκους και καλυμάρισε. Άλλα δεν έπαψε να την τυραννά η αμφιβολία.

— Δεν την ξέρεις την Τερέζα, Τηλέμαχε;
— Δεν την ξέρω, Θάλεια!
— Και γιατί στην ξαναείπε δ Λεωνίδα;
— Μα δεν καταλαβαίνεις; Για να σπάσει πλάκα!

Κι' έλεγα την αλήθεια — σάς το όρκίζομαι! Αυτή η Τερέζα ήταν ένα ανύπαρκτο πρόσωπο που το είχε δημιουργήσει η «πλακατζίδικη» διάθεσις του ξεμπνίκια του Λεωνίδα. Και για να μη συμβη τίποτα χειρότερο, πήγα τον έπιασα και του τ' είπα έξω απ' τ' δόντια.

— Να σταματήσουν τα σχολαστεία!
— Καλά ντέ! διαμαρτυρήθηκε. Δεν είχα δα κακό σκοπό! Το έκανα για να σπάσω πλάκα!

— Ναι, αλλά η Θάλεια είναι ζηλιάρα και δεν καταλαβαίνει από πλάκες.
— Μη μου τ'ό λές! Ζηλιάρα ή Θάλεια;
— Και πολύ μάλιστα!

— Αμ τότε αλλάζει το πράμα!

Και πραγματικά άλλαξε. Στην ουσία δηλαδή άλλαξε ο Λεωνίδας που έσταματσε τις «πλάκες» του. Κι' έτσι ησυχάσα κι' εγώ. Άλλα όχι για πολύν καιρό. Γιατί την ημέρα των γενεθλίων μου, άναμσα σε άλλα πολυτελή κι' ευγενικά δώρα (δύο ζευγάρια μάλλινες κάλτσες, μια δωδεκάδα ξυραφάκια, ένα φιατέρο, μια σκοταριά, μισή όκα παστομαζα πολίτικο κ. ά.), πήρα και μια κάρτα που παρότρυνε μια πληγωμένη καρδιά και μου έγραφε:

«Να είσαι πάντα ευτυχισμένος. Χωρίς κακία, Τερέζα». Έρε, ποιος είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε! Άδειασα δυο μπουκαλάκια τσίτσο και που να σταματήση το αίμα από τις γρατζουνιές, που έκανε η Θάλεια με τα νυχάκια της στο συμπαθέστατο πρόσωπό μου.

Και για ν' αποφύγω χειρότερη συνέχεια αποφάσισα να σπάσω κι' εγώ πλάκα εις βάρος του Λεωνίδα. Με τη διαφορά ότι αυτή η «πλάκα» ήταν από μάρμαρο! Και του την έσπασα στην κεφαλή!...

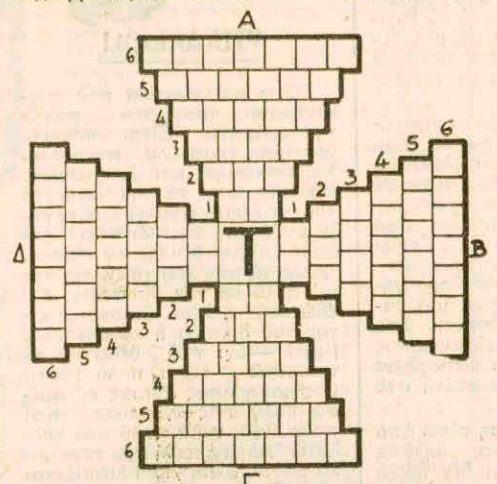
Γ. ΓΙΑΝ.—

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από το γράμμα «Τ» που βρίσκεται στο κέντρο του σχεδίου μας και προσθέτοντας κάθε φορά ένα μόνο γράμμα, θα σχηματίσετε μια νέα λέξη ανταποκρινόμενη στην αντίστοιχη σημασία που θα βρήτε πιο κάτω.

Το ίδιο θα επαναληφθί προς τις τέσσερες κατευθύνσεις Α, Β, Γ και Δ. Προκειμένου να σχηματιστεί κάθε φορά η νέα λέξη, επιτρέπεται οποιοσδήποτε αναγραμματισμός, πρέπει όμως να χρησιμοποιηθούν

όλα τα γράμματα της προηγούμενης και επί πλέον ένα καινούριο:

ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Α

- 1) Σύνδεσμος (άρθρ.).
- 2) Αρχικά οργανισμού.
- 3) Χρονικό επίρρημα.
- 4) Ο χρόνος σε ξένη γλώσσα.
- 5) Συμβάλλει στην ανοικοδόμηση.
- 6) Γάλλος φιλόσοφος του 16ου αιώνα.

ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Β

- 1) Άρθρο.
- 2) Αρχικά Τραπεζίης.
- 3) Νομισματική μονάδα της Κίνας.
- 4) Περίφημη Γαλλίδα λογία (έπων.).
- 5) Γρήγορα (επίρρημα ιταλ.).
- 6) Άνοιγμα την όρεξη.

ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Γ

- 1) Ερωτηματικό.
- 2) Νευρική σύσπασις.
- 3) Η πρωτεύουσα του Ισημερινού.
- 4) Κωμόπολις της Κορινθίας.
- 5) Στεριότης.
- 6) Μαθηταί που δεν μπορούν να χαρακτηριστούν καλοί.

ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Δ

- 1) Και (σε ξένη γλώσσα).
- 2) Τίτλος ευγενείας.
- 3) Πόλις της Γαλλίας κοντά στην οποία οι Καθολικοί νίκησαν τους Ουγενότους.
- 4) Θέατρο των Αθηνών.
- 5) Διάσημος Γάλλος γλύπτης.
- 6) Μέρος του σώματος μας.

Ποιά από τις τρεις;

Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω ερωτήσεις, μόνο η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δύο άλλες:

- 1) Ένας από τους τρεις κατωτέρω πλανήτες δεν είναι ορατός δια γυμνού οφθαλμού, ποιάς;
- 2) Ο Ουρανός — Ο Ζεύς — Η Αφροδίτη.
- 3) Πόσοι παίκτες υπάρχουν σε μια ομάδα του μπέιζ-μπόλ;

- 4) Τι χρώμα θα αποκτήσωμε άνακατεύοντας το κίτρινο με το μπλε;
- 5) Βιολε — Πορτοκαλί — Πράσινο.
- 6) Ποιά είναι η πιο παλαιά δημοκρατία;

- 7) Οι «Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής» — Η Αργεντινή — Η Γαλλία.
- 8) Ποιάς μουσουργός έγραψε την πρώτη ραψωδία;

— Ο Μπράμς — Ο Ραβέλ — Ο Λιστ.

6) Τι είναι ο Λωρένσο Μάρκες; — Ένας διάσημος αθλητής — Ένας μεγάλος εφευρέτης — Μία πόλις.

7) Ποιά χρονο γυρίστηκε το φιλμ «Όσα παίρνει ο άνεμος»; — Το 1937 — Το 1939 — Το 1944.

8) Ποιά χώρα κατασκεύασε το πρώτο θωρηκτό; — Οι «Ηνωμένες Πολιτείες» — Η Αγγλία — Η Ιαπωνία.

9) Πόσα δόντια έχει ο ελέφανς; — 2 — 8 — 32.

10) Ποιάς έγραψε τη μουσική της περίφημης καν-τσονέττας «Ο, σάλε μιοί!»; — Ο Ταλλιφερί — Ο Μπόδιο — Ο Ντι Κάπουα.

Αριθμητικά προβλήματα

Α) Ποιάς είναι η πιο μικρός αριθμός που αποτελείται από τους αριθμούς 3 και 7, διαιρείται με το 3 και με το 7 χωρίς ν' αφήνει κανένα υπόλοιπο; Προσέξτε όμως, πρέπει και το άθροισμα των ψηφίων του αριθμού αυτού να παρουσιάζει την ίδια ιδιότητα. Να διαιρηθεί δηλαδή κι' αυτός με το 3 και το 7 χωρίς ν' αφήνει υπόλοιπο.

Β) Ποιάς είναι οι δύο ή τρεις αριθμοί που θα έπρεπε να τοποθετηθούν κοντά στις κατωτέρω σειρές για ν' αποτελέσουν μία λογική συνέχεια;

- α) 5, 15, 45, 135, ...
- β) 1, 2, 5, 10, ...
- γ) 2, 6, 4, 12, 10, ...
- δ) 15, 14, 17, 34, 33, 36, 72, ...
- ε) 4, 16, 32, 1024, 2048, ...

Γ) Ποιάς είναι ο μεγαλύτερος αριθμός που μπορείτε να γράψετε με 3 μονάχα ψηφία;

Λογοπαικτικός λεξιγριφός

Άλκη! κράω με τη βία κι' όχι μία φορά, μα δύο κι' απ' την ένδοξη ιστορία βλέπω εμπρός μου μ' άπορία Αθηναίο ξακουστό.

Μεταγραμματισμός

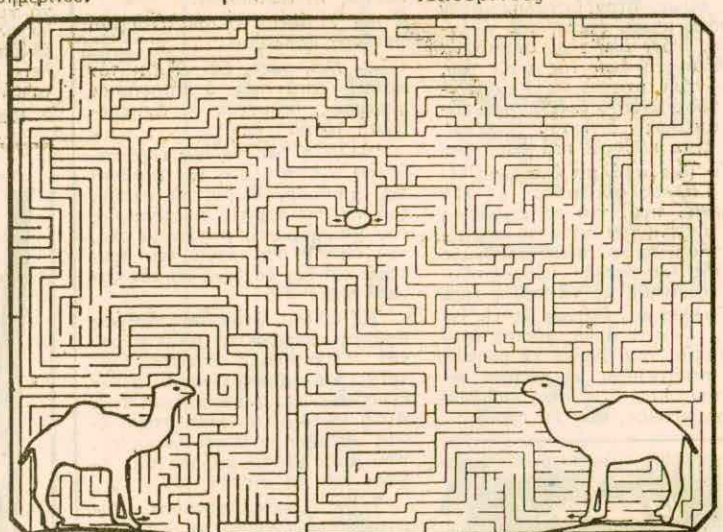
Σαν ψάρι ζή στη θάλασσα μα γράμμα του αν αλλάξει, στο χώμα βαθεία κρύβεται φυτό για να πετάξει.

Φτερωτή νότα

Οι ζητούμενες λέξεις έχουν όλες από μία κοινή φτερωτή νότα που βρίσκεται στην αρχή της πρώτης λέξεως, μετά το πρώτο γράμμα της δεύτερης, μετά το δεύτερο γράμμα της τρίτης κ.ο.κ.

- 1) Αρχαίος γιατρός.
- 2) Καλός και αξιαγάπητος.
- 3) Άλογο της μυθολογίας μας.
- 4) Πόλις της Ρωσίας επί της Αζοφικής.
- 5) Επωνυμία Ρωμίου αυτοκράτορος.
- 6) Χώρα της Ευρώπης.
- 7) Κατηγορία φυτών.

Λαβύρινθος

Βοηθήστε τις δυο αυτές γκαμήλες να φτάσουν στη μικρή δασι που βρίσκεται στο κέντρο περίπου του λαβυρίνθου χωρίς οι δρόμοι τους να διασταυρωθούν και χωρίς να υποχρεωθούν να περάσουν δυο φορές από το ίδιο σημείο. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον όταν πάρουν μέρος σ' αυτό δυο παίκτες συγχρόνως. Ξεκινούν από το μικρό βέλος που βρίσκεται στα πόδια της κάθε γκαμήλας και κερδίζει ο οποίος φτάσει πρώτος στην δασι.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΑ ΛΕΦΤΑ

Ο ΠΩΣ συνθίζουν πολλές γυναίκες, η Μαίρη κύταζε χάρω, όταν περπατούσε στο δρόμο. Έτσι, όταν ήταν μικρή, είχε βρή μια χρυσή καρφίτσα. Κι' απόψε βρήκε πενήντα χαρτονομίσματα των 10 δολλαρίων, τσαλακωμένα και πεταγμένα σε μιά άκρη.

Προσποίηθηκε πως έδειε τα κορδόνια των παπουτσιών της, για να σκύψη και να πάρη με τρόπο τα λεφτά. Ύστερα κατέφυγε σε μιά εξημερία του Σέντραλ Πάρκ. Έβγαλε απ' την τσάντα της τα χαρτονομίσματα και κύταζε τους αριθμούς τους.

Καλά τέχε φανταστή!... Ήταν απ' τα λύτρα που είχαν πληρώσει οι γονείς του μικρού Μίλιγκαν στους απαγωγείς του. Ή αστυνομία είχε κρατήσει τους αριθμούς τους και τους είχε τοιχοκολλήσει παντού, ακόμα και στις εκκλησίες. Έτσι, τα δολλάρια αυτά δεν ήταν τώρα παρά παληόχαρτα, που δεν αξίζουν πενήντα και που μπορούσαν μάλιστα να στείλουν στα κάτεργα όποιον θα τάχε στην τσέπη του!

Ήταν έτοιμη η Μαίρη να τα σκίσει και να τα πετάξει, όταν της ήρθε στο μυαλό ο Μπίλυ, ο γκάνγκστερ που είχε σπάσει το κεφάλι του άπαρημένου της Τζέι με τη λαβή του πιστολιού του, πριν από ένα χρόνο.

Ο Τζέι κι' ο Μπίλυ «δουλεύανε» τότε μαζί. Ύστερα λοιπόν από μιά ληστεία που είχαν κάνει, ο δεύτερος δέ, είχε βελήσει να μοιραστή τα κέρδη με το σύντροφό του, και τον είχε σκοτώσει για να κρατήσει το μερτικό του...

— Γειά σου, μικρή! είπε ο Μπίλυ στη Μαίρη, όταν την είδε να μπαίνει στο μπάρ. Πίνεις ένα ποτηράκι μαζί μου;

Εκείνη του χαμογέλασε και κάθισε κοντά του. Μαζί με το Μπίλυ βρισκόταν κι' ο Φράνκ, ο χοντρός και κουτσός Φράνκ, που ρουφούσε το κύσικα σαν σφυγγάρι.

— Άλλη φορά κάνουμε παρέα, είπε ο Μπίλυ στη Μαίρη. Έχω δουλειά απόψε...

Βλέπω, εύτυχώς, πως ξεθύμωσε πιά! είπε ο Μπίλυ στην κοπέλλα, σκύβοντας συγχρόνως για να τη φιλήση. Μπράβο! Μ' άρεσουν οι λογικές γυναίκες!

Φώναξε ύστερα το γκαρσόνι, πλήρωσε το λογαριασμό και σηκώθηκε, μαζί με το Φράνκ.

— Φεύγεις κι' εσύ; του είπε η Μαίρη. Έγω ήρθα εδώ να σε βρώ, για να κάνουμε παρέα...

— Άλλη φορά, απάντησε εκείνος. Έχω δουλειά απόψε. Καληνύχτα, μικρή μου!

Έπιασε απ' το μπράτσο το μεθυσμένο σύντροφό του και τον έστρωξε προς την πόρτα.

— Έλα, πάμε, ζών! του είπε.

Βγήκαν απ' το μπάρ κι' ανέβηκαν σ' αυτοκίνητο του Μπίλυ.

— Πού πάμε; ρώτησε ο Φράνκ.

— Στον Σκότς. Λέει πως βρήκε τρόπο ν' αλλάξει τα λεφτά. Θα του τα παραδώσουμε, κι' αυτός θα μάς δώση άλλα χαρτονομίσματα, ακίνδυνα, αφού κρατήσει τα μισά για τον κόπο του.

Ο Φράνκ σάπασε λίγο. Ύστερα είπε ξαφνικά:

— Έγω πέταξα το δικό μου μερτικό.

— Πώς! φώναξε ο άλλος, φρενάροντας κι' αρπάζοντάς τον απ' το γαϊάκ. Πού το πέταξες, ήλιθιε;

— Έκαψα 10 χιλιάδες δολλάρια... Είχα κρατήσει μονάχα 500, για να προσπαθήσω να τα περάσω. Μα δεν τόλμησα να δοκιμάσω...

Έπειτα τον έπιασε ξαφνικά μιά νευρική κρίσι και φώναξε:

— Φοβάμαι!... Τα πέταξα, για να μη τα βρουν άπανω μου!

— Μα πού τα πέταξες; επέμεινε ο Μπίλυ.

Συγχρόνως συλλογίστηκε πως ο σύντροφός του, με τις ήλιθιότητες του, θα φανέρωνε τα ίχνη τους στην αστυνομία!

— Δεν ξέρω... τραύλισε ο Φράνκ. Δεν μπορούσα πιά να τα νοιώθω στην τσέπη μου... Τα πέταξα σε κάποιον έσομο δρόμο, μιά στιγμή που δεν μ' έβλεπε κανείς...

Ο Μπίλυ κατάλαβε πως είχε να κάνει μ' ένα φοβιτσιάρη, που θα μιλούσε στο τέλος, γιατί δεν βαστούσαν τα νεύρα του! Ήταν επικίνδυνος λοιπόν...

— Προσπάθησε να ήσυχάσεις, του είπε ξερά.

Ύστερα ξεκίνησαν πάλι και βγήκαν απ' την πόλι. Όταν φτάσανε στο έρμηκότερο σημείο του δρόμου, ο Μπίλυ τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε...

Αφού βεβαιώθηκε πως ο Φράνκ δεν θα μπορούσε πιά ποτέ να ξανακάνη ανοησίες, πέταξε το πτώμα του, έβγαλε απ' το αυτοκίνητο...

Ύστερα από δυο ώρες, γύρισε πίσω. Είχε επισκεφθί τον Σκότς, και τώρα είχε στην τσέπη του 20 χιλιάδες δολλάρια, όχι πιά απ' τα σημαδεμένα: τα μισά δηλαδή απ' όσα είχε κερδίσει με την απαγωγή του μικρού Μίλιγκαν.

Πήγε άμέσως να πιή, για να περάση η συγκίνησι του. Ύστερα χόρεψε και ξαναπία σ' ένα άλλο μπάρ. Έβαλε ένα κορίτσι του κασθηματος να του τραγουδήση ένα γλυκό ταγκό — γιατί γινόταν πάντα τρυφερός, όταν ήταν ευχαριστημένος.

Όλα είχαν πάει μιά χαρά! Ο Σκότς είχε πάρει τα επικίνδυνα χαρτονομίσματα, για να τα κυκλοφορήση ένα-ένα. Άξιζε να κρατήσει για πληρωμή του τα μισά, ο αλιθίριος...

Ο Μπίλυ ήπιε ακόμα. Ήταν έτοιμος να ζητήσει απ' το κορίτσι του μπάρ να φύγη μαζί του, όταν θυμήθηκε ξαφνικά τη Μαίρη. Ναι, αυτή ήταν πολύ καλύτερη...

Πήγε άμέσως στο σπίτι της και χτύπησε την πόρτα της, στις 2 τη νύχτα.

— Είμ' εγώ, ο Μπίλυ, της φώναξε.

Μόλις του άνοιξε, την έπιασε απ' τους ώμους και τη φίλησε. Εκείνη τον άφινε να κάνει ό,τι ήθελε, καταλαβαίνοντας πως ήταν μεθυσμένος.

— Θα πίες κάτι, Μπίλυ; του είπε, γεμίζοντάς του το ποτήρι με ούισκυ.

Ο γκάνγκστερ ν' άδειασε μ' ένθουσιασμό...

Όταν τον είδε επιτέλους να κλείνη βαρεία τα βλέφαρά του και ν' άποκοιμείται, η Μαίρη σηκώθηκε άδύρως.

Πήρε τα 500 δολλάρια που είχε βρή στο δρόμο, και τάβαλε μαζί με τα δικά του λεφτά, μέσ' στην τσέπη του σακκακιού του, που βρισκόταν πάνω σ' ένα καθίσμα.

Αυτή τη «φόρσα» ήθελε να του κάνει στο μπάρ, όπου είχε πάει να τον βρή. Μα δεν είχε προφτάσει τότε να πραγματοποιήση το σχέδιό της, γιατί έφυγε άμέσως ο Μπίλυ.

Δεν ήξερε η Μαίρη πως αυτός ήταν ο απαγωγέας του μικρού Μίλιγκαν.

Ήθελε απλώς να τον βάλι σε μπελόδες με την αστυνομία, για να τον έκδικηθι γιατί είχε σπάσει το κεφάλι του Τζέι της.

Μα η «φόρσα» της αυτή πέτυχε πολύ καλύτερα απ' ό,τι περίμενε, όταν έκανε το σχέδιό της.

Ο Μπίλυ βγήκε απ' το σπίτι του κατά τις έντεκα και μισή. Πήγε να πάρη τότε μιά γραβάτα και την πλήρωσε με χαρτονομίσματα σημαδεμένα.

Όταν θέλησαν να τον πιάσουν, τόβαλε στα πόδια, πυροβολώντας.

Έτυχε όμως να βρίσκεται εκεί κοντά ο Μπαίκερ, που ήταν ένας απ' τους καλύτερους αστυνομικούς της Ν. Υόρκης και άριστος σκοπευτής.

Ένω λοιπόν ο Μπίλυ είχε ανεβή σ' αυτοκίνητό του και πυροβολούσε συνεχώς, προσπαθώντας συγχρόνως να βάλι μπροστά τη μηχανή, για να ξεφύγη, ο ντετεκτιβ τον σημαδεψε στο κεφάλι και πυροβόλησε...

Έτσι, το μεσημέρι ακριβώς, ο Μπίλυ είχε αποχαιρετήσει για πάντα τη Νέα Υόρκη και τη ζωή.

Ν. ΣΕΡ

ΙΑΤΡΟΣ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ - ΟΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
Δέχεται: Βαλωρίτου 12 - Τηλ. 613.156

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ
ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ
ΤΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ
ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΠΑΛΑΙΩΝ
Ε ΜΕΤΡΗΤΑ
ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΠΑΛΑΙΩΝ

Κυκλοφορούν

ΑΙ ΝΕΑΙ ΣΕΙΡΑΙ :

8^η

9^η

10^η

ΤΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Να διαλέξω...

Πεσμένη από τα σύννεφα: Είναι πραγματικά λυπηρή η αποκάλυψη που εκάματε, ότι ο σύζυγός σας ζει διπλή ζωή και ότι έχει από ελεύθερη ένωση ένα παιδί εννέα χρόνων και το συντηρεί κρυφά, μαζί με την μητέρα του, ενώ μαζί σας δεν ήθελε ν' αποκτήσει. Καταλαβαίνω, λοιπόν, τη στενοχωρία σας, γι' αυτό που αντιμετώπιζετε. Όσο για το τι θα κάνετε, είναι, όμολογώ, πολύ δύσκολο να αναλάβω την ευθύνη να σας το υποδείξω, γιατί η θυσία σκεπφώ διαφορετικά, αυστηρά και σκληρά. Θα σας έλεγα να τον αφήσετε άμεσως και να τον χωρίσετε, γιατί εφάνηκε ανάξιος της εμπιστοσύνης και της αγάπης σας αφού τέσσερα ολόκληρα χρόνια σας εξαστατούσε έλλειψη και δυστολία. Όμως, αν έσείς αγαπάτε πάντα τον άντρα σας, θα βρήτε το κουράγιο να ξεκόψετε δια παντός απ' αυτόν; Στην περίπτωση, λοιπόν, αυτήν, θα πρέπει να φερθείτε ελαστικότερα. Να του φανερώσετε ότι τα ξέρετε όλα και να του βάλετε έσως τον όρο σας: Να διαλέξει μίαν από σας. Φυσικά αυτός θα αναγκασθεί να προτιμήσει εσάς, γι' α'ν' αποφυγή του σκάνδαλου. Και τότε έσείς θα του επιβάλετε τον όρο σας: Να τακτοποιήσει πρώτα με την φιλενάδα του, ν' αποκαταστήσει κάπως το εξώγαμο παιδί του και να παύσει να σας μοιράζεται εξακολουθητικά με άλλην γυναίκα.

Στρατιώτης, Κιλίκης: Και εσείς είστε μπλεγμένος σε άσχημη αισθηματική περιπέτεια με την εξαδέλφη σας. Κι' ενώ καταλαβαίνετε ότι αυτός ο παράνομος δεσμός δεν μπορεί να έχει ποτέ ευχάριστο τέλος, ωστόσο επιμένετε κι' επιμένει και η κοπέλλα να συνεχίσετε και μάλιστα κάνετε σχέδια απαγωγής για άργότερα, με την ιδέα να πάτε να ζήσετε μακριά από τις οικογένειές σας κι' από τον τόπο σας. Αυτό, βέβαια, είναι μια λύση, αλλά, νομίζω, καθόλου σωστή και κοινωνικά παραδεκτή. Ίσως τον πρώτα καιρό να σας ικανοποιήσει, μα άργότερα, δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι θα μετανιώσετε πικρά, γιατί θα είσθε υποχρεωμένοι να ζήτε παράνομα και μ' ένκευρισμό, εφόσον δεν υπάρχει ένα ειρηνικότερο και πιο ευχάριστο τέλος στον δεσμό σας, η νόμιμη ένωση, που απαιτεί η θρησκεία και η κοινωνία. Άς αφήσουμε ότι το πραξικόπημά σας αυτό θα κοστίσει ψυχικά πολύ στους δικούς σας. Για σκεφθείτε τη μητέρα σας, που θέλει να σας δει παντρεμένο κανονικά και να βάλει νύφη στο σπίτι σας, για να τη βοηθήσει συγχρόνως, που είναι άρρωστη και κατάκοιτη! Σας λέω τα πράγματα όπως πρόκειται να εξελιχθούν. Κρίνετε μόνοι σας, αν σας συμφέρει ν' ακολουθήσετε την πρώτη, βίαιη κι' άσυγχωρητη λύση. Η μήπως πρέπει, καλύτερα ν' αναβάλετε τουλάχιστον για κάμποσο καιρό τα τολμηρά σας σχέδια;

Νίτσα, Κων) πολί: Λυπού-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκερη 4, α' δρόμος. Πάρο-

δος Κανάρη. Τηλ 612-450

μαί που δεν κατόρθωσα να καταλάβω σε τι ακριβώς συνίσταται η αισθηματική σας περιπέτεια, παρ' όλο που φροντίσατε να μου την παραστήσετε λεπτομερώς και με διάλογο, τι είπατε και τι υποσχεθήκατε έσείς και ο νεός. Πάντως απ' ό,τι αντιλήφθηκα, ένα είναι το συμπέρασμα: "Ότι όλη αυτή η σχέση δεν έχει τίποτε το σοβαρό, όπως συμβαίνει συνήθως με τις περισσότερες αισθηματικές γνωριμιές του καλοκαιριού. Γι' αυτό, κι' επειδή είστε πολύ νέα και άπειρη, θα κάνατε πολύ καλά ν' αποτραπείστε απ' αυτόν τον δεσμό, για να προλάβετε ίσως καμιά άσχημη συνέπεια. Αλλά, αν, τέλος, και παρ' όλη αυτή την άπειρη, να συνεχίσετε με τον άνθρωπον αυτόν τις σχέσεις σας, τουλάχιστον επιβλήθηκε στον εαυτό σας και μην καταλαβαίνετε από νευρική ορμή, πράγμα που μπορεί να σας επιφυλάξει δυσάρεστες εκπλήξεις. Γιατί να του τηλεφωνήτε πριν από την ώρα, να τον βρείτε, με αποτέλεσμα να σας πιάσει άνησυχία και στενοχώρια αδικαιολόγητη. Λογικευθήτε, λοιπόν, και ήρεμηστε.

Περιστεράκι 16—18, Κεφαλληνία: Βλέπετε πως κάποτε την παθαίνουν και οι πιο έμπειροι στον έρωτα και τα χάνουν; "Ετσι και εσείς, ενώ κάνετε τον «δασκάλο», όπως λέτε στους φίλους σας, στο αισθηματικό ζήτημα, τώρα γυρίζετε βοήθεια, γιατί διατάζετε, δεν βρισκετε, λόγω να εκφράσετε το αισθηματικό σας κορίτσι που σας κακιάβωσε την καρδιά και το νου. Αυτό σημαίνει ότι η αγάπη σας αυτή είναι η πρώτη αληθινή που κάνει την καρδιά ευαίσθητη και ανίκανη να μεταδώσει τη χαρά της. Για να μην μείνετε λοιπόν, με τη δειλία αυτή, χωνύψτε, μέσα σας, ότι είναι πολύ φυσικό να έρωτευθητε μία όμορφη κοπέλλα και είναι πολύ λογικό να της εκδηλώσετε το αισθηματικό σας ενδιαφέρον. Η ευαίσθησία σας μήπως την προβάλλετε λέγοντας της δυο λόγια, δεν είναι δικαιολογημένη. Πλησιάζετε την, μιλήστε της με τρόπο απλό κι' εύγλωτο και πολιτισμένο, και όλα θάρρουν κατ' ευχήν!

Ψ. Σ. Α. 484, Κιλίκης: Μου παραπονιέστε ότι δεν καταφέρνετε να εμπνεύσετε έρωτα στις κοπέλλες και γι' αυτό θεωρείτε τον έαυτό σας δυστυχισμένο και στενοχωριέστε. Μα νομίζω πως δεν πρέπει να πέσετε και στην απόγοητση, σι για κάτι που είναι αν όχι φυσικό, για την ηλικία σας, πάντως όχι... παθολογικό. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν έφθασε ακόμα η ώρα να χτυπήσει αληθινά η καρδιά σας. Σ' αυτό όμως δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Η αγάπη δεν εκδιμάζεται. Ως προς το άλλο ζήτημα, που μόλις κάνετε νύχι σε μένα, ότι δεν έχετε και τόσο πολύ καλό παρελθόν και οι γυναίκες σας αποφεύγουν, αν και στην αρχή σας κάνουν τα εγγλέα μάτια, είναι τόσο άδικο, ώστε δεν μπορώ να το εξηγήσω και να σας πω τη γνώμη μου.

Ρ. Τ. Ζαρκάδι, Πειραιά: Έχω την έντονη πεποίθηση, στο άλλο ψευδώνυμο που σημειώνετε, έχω κιάλας απαντήσει και πιθανότατα να μην ήρθε ακόμα η σειρά δημοσιεύσεως της απαντήσεως. Παρακολουθήστε προσεκτικότερα. Όσο για το ζήτημά σας το αισθηματικό, από τα όσα μου γράφετε, σιγματίζω τη γνώμη ότι ο νέος είναι κάπως παράξενος στη συμπεριφορά του. Αφού αποφασίσατε να χωρίσετε, στοιχειώδες του χρέος ήταν να σας επιστρέψει τις φωτογραφίες, αφού και εσείς του στείλατε τις δικές του. Τις κρατάει, ίσως με κάποιο σκοπό, για

να έχει κάθε τόσο έπαφή μαζί σας, να πηγαίνετε να τις ζητάτε και να βλέπετε. Αλλά σε τι θα ωφεληθεί αυτό; Μονάχος του το ξέρετε. Πάντως νομίζω ότι δεν σας επιτρέπεται να αποχλήθετε περισσότερο μ' αυτόν. Χαρίστε του τις φωτογραφίες και μην ξανακάνετε κουδούνια κι' ούτε με όποιονδήποτε τρόπο να τις ξαναζητήσετε. "Ετσι θα το πάρετε κι' αυτός απόφασι να σας αφήσει ήσυχη και η θα σας τις επιστρέψει ή θα τις σκίσει. Όσο όμως έσείς ενδιαφέρεστε γι' αυτές, τόσο κι' εκείνος σας εκνευρίζει. Μην πέφτετε, λοιπόν, στην παγίδα του!

Ντεζιρέ Μ. Η. Β.: Θέλω να σας συγχαρώ πρώτα-πρώτα για το λεπτό, αισθηματικό σας κόσμο που σας εμπνέει να γράφετε και τόσο ωραία γράμματα. Και τώρα σχετικά με την αισθηματική σας περίπτωση, είμαι υποχρεωμένη να σας πω λίγα πράγματα, από τα οποία θα καταλάβετε περισσότερα. "Όστερ' από το ψυχικό σας τραύμα, έχετε κάθε δικαίωμα να βρήτε τη γαλήνη και την ικανότητα από τους γύρω σας. Κι' αυτό ασφαλώς δεν θα το πετύχετε, αν ξαναπέσετε στο δευτεροαίσθημα, όσο κι' αν αυτό σας συγκινηθεί και σας παρασύρει. Δοκιμάσατε και μάλιστα σκληρά τα βέλη του έρωτος και είδατε πως υπήρξατε έσείς το θύμα, ενώ ουσιαστικώς έπρεπε να βρήτε την επιτυχία και την ικανοποίησή με τα όσα κάνατε για τον ανάξιο εκείνον άνθρωπο. Φοβούμαι ότι και στη δεύτερη αυτή περίπτωση, πάλι δεν θ' αποφύγετε τις δοκιμασίες, αφού γενικά η κοινωνική και άτομική του κατάσταση δεν είναι τόσο ταχτοποιημένη, ώστε άμεσως τουλάχιστον να γινεί ο γάμος σας και να ησυχάσετε απ' όλα αυτά και καλή. Θα σας συμβούλευα, λοιπόν, αν όχι να ξεκόψετε από τον νέον αυτόν, πάντως να μη βιασθήτε και να μην επιδιώξετε να δεσφίτε μονιμότερα μαζί του, παρά όταν τακτοποιηθούν πρώτα όλα τα δεδομένα εκ μέρους του. Αλλιώς, όπως πολύ σωστά το καταλαβαίνετε, δεν πρέπει και οι γονείς σας να αναστατωθούν και δεύτερη φορά με τους μοιραίους έρωτές σας.

Θύμα της άπιστης γυναίκας, Σ. Π. Κολωνάκι: Μου λένε ότι η κοπέλλα αυτή σας αγαπούσε ειλικρινά, με τον τρο-

πο τουλάχιστον που την είχατε έσείς αγαπήσει, ώστε τώρα να υποφέρετε και να βλέπετε τον κόσμο με απελπισία, επειδή η κοπέλλα σας εγκατέλειψε ξαφνικά, γέρο, και πλουσιο! Μια καρδιά που αγαπάει πραγματικά δεν αλλάζει τόσο εύκολα και δεν προδίδει το αισθηματικό της μ' έναν για να προτιμήσει τα λεπτά του γέρο. Αυτό σημαίνει ότι η νέα δεν σας αγαπούσε και ότι ο δεσμός της ήταν μόνο για να περάσει την ώρα της. Σας είχε για... ρεζέρβα, μάλλον, στην περίπτωση που δεν θα εύρισκε άλλον το γουστου της. "Όστερ' λοιπόν απ' αυτά, αξίζει να βασανίζεστε με τον έρωτα της αγρακτικής κοπέλλας; Νομίζω πως μόνο η περιφρόνησή σας της αξίζει κι' όχι μόνο από την καρδιά σας αλλά και από τη θύμησή σας πρέπει να τη βγάλετε.

Ρ. ζ. α. Θεσπική: Δεν χρειάζεται εξιπνότητα για να καταλάβει κανείς ότι αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ειλικρινής ακόμα κι' όταν δείχνει, ίσως, πως σας αγαπάει. Γιατί, αν η αγάπη του εκδηλώνεται με αυτόν τον αγρακτικό τρόπο, με περιφρόνηση δηλαδή, φευτίες και αδιαφορία, τότε καλύτερα να λείπει! Τι σας χρειάζεται; Αυτό μάλιστα θα έπρεπε να το είχατε καταλάβει από καιρό και όχι με αυτό το δεδομένο να συνεχίσετε χρόνια τώρα, πότε χωρίζοντας για μήνες και τότε πάλι ξαναφτιάχνοντας τα ώσπου να... ξαναχωρίσετε. Στείλτε τον, λοιπόν, στο καλό του και μην ξανασκεφθείτε πιά γι' αυτόν τίποτα το σοβαρό. Και δεν αξίζει να ζήτε τώρα περιμένοντάς τον με λαχτάρα και αγωνία, να πείσει πάλι γονατιστός στα πόδια σας! Και ακόμα δεν πρέπει να τον συγχωρήσετε και να τον ξαναδεχθείτε για να εξακολουθήσει πάλι τα ίδια και να ζητε με την στενοχώρια της αδιαφορίας και της επιπολαιότητάς του. Η αγάπη χρειάζεται στοργή, κατανόηση, ευγένεια, χαρά!

Ταρμίνια Α. Χ. Ν. Σμύρνη: Αυτή η δραματική περιπέτεια του αισθηματός σας, όπως μου την περιγράφετε, έχει την αιτία της στη δική σας καλώς ή κακώς, συγκατάβαση και επιπολαιότητα. Γιατί εξακολουθείτε ν' αγαπάτε και να υπομένετε έναν ανάξιο άνθρωπο,

ΕΧΘΡΕΣ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ. ΦΙΛΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ
Στο Παρίσι γυρίζεται το μεγαλύτερο μέρος του νέου αμερικανικού φιλμ «Οι άνδρες παντρεύονται τις μελαγχρινές», που αποτελεί συνέχεια της περσινής επιτυχίας «Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές». Οι δυο πρωταγωνιστές ρόλοι έχουν ανατεθεί στην Τζην Ράσελ και την Τζην Κράιν. «Στο φιλμ αυτό, έδηλωσε η Τζην Κράιν, δεν συμπεριφερόμαι καθόλου ευγενικά στην μου φίλη».

Πριν αγοράσετε Ρολοί

Ζητήσατε ένα OLMA

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΔΕΝ ΕΥΧΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ:
Με τη νέα μέθοδο της καινούργιας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ
Μαλλιά κατεστραμμένα από θάλασσα ή βουνό, ψαλίδες, από αποτυχίες άλλων περμανάντ κλπ. γίνονται μαλακά, σαν μετάξι και το σπουδαιότερο κάνει μπουκλές χονδρές και σκάλες φαρδίες.
Κομμωτήριο «ΜΑΣΚΩΤ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ
Ευτυχίδου αριθ. 1—Τηλ. 72406
Παγκράτι

Flame-Glo
MADE IN U.S.A.

Το γνωστό σ' όλο τον κόσμο 'Αμερικανικό κραγιόν **ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ** πωλείται τώρα και είς

Ανταναυτινιά
είς την άπιστευτη τιμή των 7.50 και 12 δραχμών.

Δοκιμάστε το ελαφυστικό-τερο χρώμα ΠΙΝΟΥΛ-ΡΕΝΤ, το καλλίτερο χρώμα του κραγιόν **ΦΛΕΙΜ ΚΛΟ**.

● Πούδρα ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ συμπυκνωμένη
● Ρούζ ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ

Προϊόν της REZUVIA BEAUTY LABS.
Made in U.S.A.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΚΑΙ ΛΙΜΠΟΝΑ 9 ΤΗΛ.: 28-035

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

που σας εκμεταλλεύεται οικονομικά και σας εκβιάζει ηθικά και που είναι γενικά κατώτερος σας, πρό πάντων ψυχικός. Τι κερδίζετε λοιπόν εξακολουθώντας να του δείχνετε αγάπη; Τι εκπνέετε κρατώντας αυτήν την τακτική της ανοχής; Της ανεξικακίας μέχρις ανοχής; Οδηγείτε με αυτή τη στάση σας τον εαυτό σας στην απογνώση, με κίνδυνο να τολμήσετε κάποτε αυτά που σχεδιάζετε στις ώρες της απελπισίας σας, να αφανισθείτε από την ζωή... Και τότε βρίσκετε αυτό σωστό, χριστιανικό; "Η νομίζετε πως θα τον συγκινήσετε έτσι και θα τον κάνετε να μετανοήσει κατόπιν... εορτής; Το καλό που σας θέλω και που πρέπει να το θελήσετε και σεις είναι αυτό: Να ξεκόψετε άμέσως και δριςτικά από τον αγάριστον αυτόν άνθρωπο και να του δηλώσετε τελειωτικά και ασητά να πά από κεί που ήρθε και να μην σας ξαναενοχλήσει στο μέλλον! Μην φοβάστε δε ότι αυτός θα επιμείνει να σας ενοχλή και να σας φортώνεται. Είναι ένας θρασυδύλος, που αρκεί να 'αυο τριέστε τα δόντια, να τον απειλήσετε πως θα τον καταγγείλετε, για να συμμαζευτεί.

Βασίλοπούλες του παραμυθιού

Η 'Ανώδυμη άναγνώστρις, που μου στέλνει, ένα πολύ λεπτό ζήτημα, σχετικό με το άνοιγμα των κοριτσιών.
«Είμαι κι' εγώ θύμα, μου γράφει, των νεανικών παραισθησεων, μια όνειροπαρμένη, που αναζητώσα το τέλειο και περιμένα το πρηνή κητόπουλο, που θα παρουσιαζόταν μια μέρα να μου πη:
— "Ηρόα! "Ελα, πάμε, θα γίνης βασίλισσα στην καρδιά μου και στη ζωή μου! Πάμε, να ζήσωμε εύτυχισμένοι στο παλάτι των ονείρων μας.
»Δυστυχώς, τα χρόνια περνούσαν πολλοί νέοι με ζήτησαν από τους γονείς μου, αλλά εγώ περιμένα, τον τέλειο! Μήπως όμως ήξερα ποιος είναι ο τέλειος; Στον καθένα που μου συστήναν, αναζητούσα χάρες επιφανειακές και ιπποτισμό.
»Μια μέρα ένας παιδικός μου φίλος, που με συνάντησε, μου είπε ξαφνικά:
— "Γέρσασμε! Το καταλαβαίνεις; Κι' ούτ' εγώ, ούτε συ παντρεύτηκα ακόμη!...
»Από την ημέρα εκείνη προσγειώθηκα και δεν έβλεπα πια τον εαυτό μου σαν βασίλισσα του παραμυθιού, αλλά σαν μια γεροντοκόρη. Κι' έσπευσα να παντρευτώ. Ποιόν νομίζετε; Αυτόν που μου θύμιζε την ηλικία μου, και με τράβηξε στην πραγματικότητα.
»Ομολογώ, ότι έχω εύτυχισμένη και σας στέλνω το γράμμα μου να το διαβάσουν και τ' άλλα κορίτσια που βρίσκονται στη θέση που ήμουν κι' εγώ.
Δεν έχει αδικο ή 'Ανώδυμη άναγνώστρις και δημοσιεύω το γράμμα της. Το μάθημα ήταν σκληρό και θα το προσέξουν ασφαλώς πολλές φίλες μας...

Μικρό: Οι γονείς σας θέλουν να πάρτε ένα δίπλωμα. Να το πάρετε πρώτα κι' έπειτα διαβάστε τον εαυτό σας όπως θέλετε. Γιατί όπως λέτε, αν διακόψετε τις σπουδές σας και παντρευτείτε αυτόν τον άνθρωπο, τι θα γίνετε μεθούρια, αν χωρίσετε; Φαντασθείτε τη θέση σας, αν έχετε μάλιστα και κανένα παιδί. Πάντως για όλα αυτά τα ζητήματα, επειδή έχετε υποχρεώσεις, οι πιο κατάλληλοι για τέτοιες συμβουλές είναι μόνον οι γονείς. Μη διατάζετε, λοιπόν, να τους ρωτάτε για κάθε ζήτημα, που είναι προς το παρόν της δικαιοδοσίας τους.
Τα χελιδόνια ξαναγύρισαν: Δεν θέλει πολλή σκέψη το ζήτημά σας. 'Επειδή δεν έχετε τύχη με τον πρώτο, πρέπει να είστε πιο λογική με το δεύτερο. Συγκεκριμένως δεν πρέπει να παρσούρεστε από την αφέλεια σας, και να ακούτε πάλι γλυκά λόγια, όρκους, υποσχέσεις, δίχως ν' απο-

βλέπετε σε κάτι το πιο θετικό. Και το πιο θετικό για μια κοπέλλα δεν είναι η περιπέτεια, αλλά ο γάμος, η εξασφάλιση μιας οικογενειακής ευτυχίας.

Δυστυχισμένη όρφανη, Α. Λ.: Ούτε να τρελλαθείτε, ούτε να σκέπτεστε δράματα. "Αν από τότε, όπως μου λέτε, δεν επαναλάβετε το πείραμα, δεν υπάρχει κανένας φόβος, γιατί όλα έχουν ξαναγυρίσει στη θέση τους. Μη τυραννίζετε, λοιπόν, τον εαυτό σας άδικα και δώστε τη συγκατάθεσή σας.

"Ατυχό στρατιώτη Χ. Ν. Γ.: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. "Απορώ πως έσείς, ένας μαλακωμένος άντρας, βασισθήκατε στην σταθερότητα ενός κοριτσιού 13 ετών, που ασφαλώς δεν έχει ιδέα ούτε από έρωτα, ούτε από υποχρεώσεις προς τον αρραβωνιαστικό που θα της παρουσιαζαν. Οι δικές της είχαν, βέβαια την έλπιδα, για μια στιγμή, ότι μπορούσαν να εξασφαλίσουν το μέλλον της με σας, έπειτα, όμως, θα σκέφθηκαν ότι έπαιρναν κάποια ευθύνη να δεσμεύσουν με υποσχέσεις ένα τόσο μικρό κορίτσακι, που δεν καταλάβαινε καλά, καλά από οικογενειακές ευθύνες. "Αλλ' έπειτα θα δημιουργούσαν μια κατάσταση περιεργη μεταξύ των δυο σας, γιατί οποσδήποτε — όπως κι' έγινε — ή μικρή παντρεμένη ή ανύπαντρη θ' άκουγε την καρδιά της μόνο όταν θ' άρχιζε να καταλαβαίνει. "Δατε μια παραπονοίεστέ, αλλ' ούτε και να επιμένετε. "Όταν γυρίσετε και δείτε ότι είναι πραγματικά φρόνιμη, επαναλαμβάνετε τις προτάσεις σας στους δικούς της.

Ο. Μ. Γ.: Παρέδωσα την επιστολή σας στον ειδικό γιατρό για να σας απαντήσει από τη στήλη του.

Αμάρτωλές ηλικίες Δ. Ε. — 917: "Όπως βλέπετε και το πιο έξυπνο πουλί... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι άρχισατε κι' έσεις με ηθικές διαθέσεις για να σώσετε μια κοπέλλα από το βούρκο. Εύχαριστήθηκαν και ικανοποιήθηκαν με το αποτέλεσμα της επιτυχίας σας, αλλά δεν σταματήσατε στο σημείο, όπου άρχιζαν οι δικές σας υποχρεώσεις. Αυτές τις ξεχάσατε, γιατί πάθατε κι' έσεις ότι έπαθε ο ηλικιωμένος προϊστάμενός σας. "Επρεπε, δηλαδή να βρεθεί τρίτος να σώσει τη μικρή από σας. Και κάποιος άλλος επίσης να βάλει κάποιο φραγμό στον καθήγορο που πήρατε. "Όσον αφορά εσάς, βρέθηκε το στρατιωτικό, που σας απομάκρυνε και θα σας δώσει μεθούριο με δικαιολογία να μη συνεχίσετε για τον ένα ή τον άλλο λόγο. "Εκείνη όμως, ποιος θα την σώσει; Ξεχάστε, ότι τα πρώτα μαθήματα τα πήρε από σας; Ξεχάστε το σε τι οικογένεια ανήκατε; Είναι αδύνατον, λοιπόν, να μη συνέχιστε το δρόμο της και να μην επηρεαστεί για σας ως καταστροφή η αποτυχία, έπειτα από την ελεύθερη και ανεξέλεγκτη ζωή που άρχη κάνετε μετά την αναχώρησή σας. Μη συλλογίζεστε τις υποχρεώσεις, που δεν έχετε αναλάβει, και να κυττάξετε το σπίτι σας, που υποφέρει και έχει απόλυτη ανάγκη από σας. Για εκείνη θα φροντίση η μητέρα της.

Παλλάδιο Νο 18: Παραδείγματα έχω πολλά σαν τη δική σας περίπτωση και δυστυχώς τα περισσότερα καταλήγουν άσχημα. Τυραννίζονται άργότερα κι' οι δύο, μετά το γάμο τους. Δεν το παίρνουν από θρησκευτικής απόψεως το ζήτημα, γιατί και η εκκλησία και οι συγγενείς, άμα βρεθούν πρό τελεσμένου γεγονότος, για ν' αποφευχθούν δυσκολότερες συνέπειες αποδέχονται συμβατικά την κατάσταση και γίνεται ο γάμος. "Υπάρχει, όμως, το άλλο, εκείνο που φέρνει τη δυστυχία στην οικογένεια άργότερα: Τα παθιά που ως επί το πλείστον παρουσιάζουν άρρεα άνωμαλίες. Συζητήσατε τα, λοιπόν, αυτά με τον άγαπημένο σας, ρωτήσατε και κανένα καλό γιατρό και πάρτε αποφάσεις που να βασίζονται στην μελλοντική ευτυχία σας, δίχως να σας παρασύρει ο ένθουσιασμός. "Ελπίζω να μ' ακούσετε.

Θέλετε να είδατε ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ;

Επωφελήθηκε από τις καταπληκτικές ιδιότητες του θαυμασίου αυτού κηρού άνδρων.

Έχετε προσέξει ότι όταν οι άνδρες μιλούν για μια γυναίκα με θαυμασμό λένε πάντα "Έχει θαυμάσια επίδερμίδα..."

Αυτή τη γοητευτική επιδερμίδα που άρσει τόσο στους άνδρες, είναι εύκολο να την έχουν όλες οι γυναίκες που ξέρουν να επωφεληθούν από τις καταπληκτικές ιδιότητες του άγνου κηρού, που η φύση έδωσε στην καρδιά των λουλουδιών. Είναι τόσο εύκολο. Αυτό το παρθένο κερρί, ιδεωδώς άγνό, βρίσκεται παντού τώρα, με την πιο άπλη μορφή, πρακτικό και χωρίς να στοιχίζει πολύ, με το όνομα **CIRE ASEPTINE**

Το βάψετε πρωί και βράδυ στο πρόσωπό σας, στο λαιμό σας, στα μπράτσια σας, στα χέρια σας άκριβώς όπως βάψετε την συνήθισμένη σας κρέμα.

Πολύ γρήγορα, χάρις στην **CIRE ASEPTINE**, τα μικρά έλαττώματα του δέρματός σας (έρεθισμοι, μαύρα στίγματα, κοκκινίλες, άκρομα και οι πανάδες) οδύνουν και εξαφανίζονται. Λίγο λίγο θα δείτε στον καθρέπτη σας το πρόσωπό σας να αλλάζει και το δέρμα σας να παίρνει αυτήν την απαλότητα, τη δροσιά, το βελούδινο που τόσο άρεσουν

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οι γυναίκες που μαζεύουν λουλούδια στην Κωνή "Ακτή έχουν τα χέρια κατάλευκα. "Από αυτή τη διαπίστωση έγινε το θαυμάσιο προϊόν **Καλλονής**.

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μοναδικό για ηύσνιο

Φοδισμένο πουλί: Δεν βρίσκω δικαιολογημένους τους φόβους σας σε σημείο, που να αποφυγείτε να σας εξετάση ένας γιατρός. Με μόνο την περιγραφή σας δεν είναι δυνατόν να έχω διαγνώσει σχετικά. Δεν πρέπει να σας φοβίζει η ιατρική εξέταση. Το μυστικό σας, έφόσον θα υπάρξη, θα μείνει επαγγελματικό μυστικό του γιατρού. Πιστεύω δι' δεν είναι τίποτα το σοβαρό και πρέπει να πάτε να σας εξετάση γιατρός, όποτε θα έρθει την ψυχική σας ήρεμία.

Κ. Γ. Μ. 12: Το νόσημά σας είναι δυνατόν να το παρακολουθήση και να το νοσηλεύση ο γιατρός του χωριού σας. Οι τροφές που το προκαλούν είναι ως επί το πλείστον οι άκοιλιοι: Τα γαλακτερά, τα παστά, τα αυγά, τα χοιρινά, οι φράουλες, η σοκολάτα, το κακάο, οι καφέδες και τα οινόπνευμα από πατά. "Όταν έχετε παρόδυνση θα κάνετε γρήγορα των ένέσεων Calibromine καθώς και των αντιισταμινικών φαρμάκων.

Τ. Σ. Μ. Β. Α.: Το φαινόμενο που μου περιγράφετε, δεν είναι παθολογικό, αλλ' μηχανικό. Λόγω άσφαλώς ρινικής παθήσεως (όπερτροφίας κογχών—σκολιόσεως ρινικού διαφράγματος—πολύποδος, κλπ.) η αναπνοή γίνεται μόνο από το στόμα, κατά την ώρα του φαγητού. Νά πάτε σε ειδικό γιατρό.

Κ. Α. Μ.: Άγιον: Δεν γυρνάω, βέβαια, σε ποιά κατάσταση βρίσκεται σήμερον το κυρολόγιό σας, που δεν ήταν άσφαλώς άλλο, έφόσον έπι διετία υπεβλήθητε σε άνάπασι και διατηρητική άγωγή. Πάντως νομίζω ότι σας έπηρεσάται να κάμετε λουτρό καθαρότητας. Θα το επαναλάβετε μάλιστα.

Κ. Ψ. Α. Α.: Παρακαλώ να γράψετε με ψευδώνυμο. Θα σας συστήσω να κάμετε χρήση της crème Phyllis σε συνδυασμό με την Ρερί Ρhyllis για λιπαρά δέρματα, σύμφωνα με την έσώκληση της οδηγίας. Για το δεύτερο, θα σας συστήσω την εκουσία Seison των άμερικανικών έργασταίων "Abbott".

Σ. Φ. Ε. Ρ.: Το φαινόμενο που μου περιγράφετε είναι αποτέλεσμα της αμοιβαιόσεως. Με την πρόδοη της θεραπείας θα υποχωρή. Νά άποφύγετε τοπικούς το σάπουνι και τα πολλά νερά. Μερικές κομπρέσες με ζεστό χαμομήλι θα σας άνακουφίσουν. "Επίσης μπόρεστε να κάμετε χρήση της rom. Fissan.

Ε. Π. Α. Α.: "Επαρξίω το πούλα: "Η κατάσταση που μου περιγράφετε έχει ανάγκη από έπισταμένη ιατρική εξέταση. "Εχω την γνώμη ότι καθώς οι γιατροί σας έξασκολούθη έπι' άρκετο χρονικό διάστημα, όποτε τα άποτελέσματά της θα είναι θετικά. "Ακολουθήστε έπομένως τις συμβουλές του γιατρού σας.

Μ. Μ. Μ.: "Η παρούσα κατάσταση σας είναι άποτέλεσμα της ποσηνηθείσης άποχής. Τώρα έπιδοσηθηκε συνεπεία της έξεως. Πάντως πρέπει όπισσώδητε ν' άπαυλαγήτε από αυτήν. "Ακολουθώ θα κάμετε άνα τρίμηνο δύο ένέσεις την έδδομάδα Teston και κατόπιν θα παίρνετε έπι 15 μέρες δυό χάπια την ημέρα από το ίδιο φάρμακο των ένέσεων.

Γ. Φ., Χανιώτη: Ούτε το ένα, ούτε το άλλο άποτέλουν ένδειξη ψυχικής άνωμαλίας. "Απλούστατα είναι ζήτημα έσω έκκρίσεως. Καμιά σέση δεν έχου με την ίδιο συγκρασία του άτόμου, όπως θέλετε σείς να πιστεύετε. Γιατί, αν γίνη άφάριστος το φαινόμενο, το άτομο θα παραμείνει το ίδιο.

Κ. Ο. Κ. Κ. Κ. Α. Α.: Με μόνη την περιγραφή της περιπτώσεως σας, δεν είναι δυνατόν να έχω διαγνώσει. Πολλά νόσημα είναι δυνατόν να έχου τις ίδιες έκδηλώσεις. "Εχω άνάγκη μιας έξετάσεως οδών και προσδιορισμού του σακχάρου στο αίμα.

Α. Α.
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ
Νεαρή φοιτήτρια: "Η μη πλήρης ανάπτυξη είναι κάποια άνωμαλία στην διάπλαση. "Η άτελής λειτουργία των ωοθηκών έπιδρά άσθενώς. Για την βελτίωση της καταστάσεως θα παίρνετε τρεις

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις έπιστολών

φορές την ημέρα άνα ένα δισκίο εκ του φαρμάκου Plur. g. andulalres Choay F. No 1 Tabl. και θα άρχισετε άμέσως μετά τη μηνιαία άδιαθεσία. "Ελαφρές έντριδες με καθαρό οινόπνευμα και κατόπιν με βαζελίνη θα σας ώφελήσουν πολύ.

Δυστυχισμένη για πάντα, Θεογίννη: Δεν είναι τόσο τραγική η κατάσταση. "Αλλωστε πολλές κοπέλλες παρουσιάζουν τα ίδια φαινόμενα χωρίς να πολυσκοτίζονται. Νά μου γράψετε λεπτομερώς σχετικά με τη μηνιαία σας

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

"Η δεσποινίς 'Ελένη Βλ. από τας Πάτρας μάς γράφει ένα πολύ ένδιαφέρον γράμμα και μετ'άυτ' άλλων λέει: "Επάνω ύστερα από το μακιγιάζ κι' από την περιποίηση των μαλλιών μου από τον κομμωτή, είμαι εύχαριστημένη από τον εαυτό μου!... "Εξηγήστε μου άγαπητή ZINNIA τι συμβαίνει, γιατί για μένα παραμένει μυστήριο το γεγονός αυτό και με άπογοητεύει και ή' έκνευρίζει άφάνταστα"

Η λύσις του προβλήματος και ή' έξηγησις που ζητά ή άναγνώστριά μας, δεν είναι τόσο δύσκολη, όσο φαντάζεται. Συμβαίνει δέ στις γυναίκες που από χαρακτήρος παραμελούν την περιποίησιν της καλλονής τους.

"Όταν λοιπόν, οι γυναίκες αυτές, έχου κάπου να πάνε και μακιγιαρισθόν και μάλιστα λιγάκι περισσότερο, όπως γίνεται συνήθως, κυττάζοντες στον καθρέφτη και... δεν άναγνωρίζουν τον εαυτό τους!

Το είδωλό τους, δεν τις ικανοποιεί, για τον άπλουστατό λόγο, ότι τούς είναι ξένο και άπροσποιητό!...

Στις περιπτώσεις αυτές ή' έκλογη των καλλονικών παιζει τον σπουδαιότερο ρόλο. Πρέπει δέ να γίνεται με προσοχή και σχολαστικότητα πάντοτε.

Γιατί μία χονδρή πούδρα π.χ. επάνω σ' ένα δέρμα που δεν μακιγιαρείται συχνά «στέκει» και άγριεύει την έκφραση του προσώπου.

Ενώ αντίθετως μία έξαιρετικής ποιότητος πούδρα, όπως είναι ή' ZINNIA με την πρόσμιξη της φυσικής μετ'άξης που έχει, κάνει την επιδερμίδα λεία και άματ' χωρίς να χάνη τίποτα από την φυσικότητά της.

Το ίδιο ίσχυει και για το κραγιόν ZINNIA, που ή σκόνη φυσικής μετ'άξης που περιέχει, το κάνει να «στρώνη» και να «κρατά» επάνω και στα πιο άγρια και αστασμένα χείλη.

Οι γυναίκες που δεν συνήθισουν να μακιγιαρώνται συχνά, είναι καλύτερα ν' άποφύγουν το «κόκκινο» στά μάγουλα. "Ετσι διατηρούν τον τύπο τους και δεν χάνουν τίποτα από την προσωπικότητά τους. "Όσο για τα μαλλιά, είναι μεγάλο λάθος να έμπιστευώσαστε στον κομμωτή, να μάς χτενίση. Το χτένισμα της μέσας, που θα κινή, πιθανόν να μη μάς πηγαίνει. Γι' αυτό πρέπει να καθόδηγουμε έμεις οι ίδιες πάντοτε τον κομμωτή και να συνεργαζώμεθα μαζί του όση ώρα μάς χτενίζει.

Αλλοιώς καλύτερα να περιποιηθώμε τα μαλλιά μας μόνες μας και να χτενισώμε όπως έξορουμε έμεις.

"Αρκεί να είναι τα μαλλιά μας φρεσκολουσμένα με το θαυμάσιο σαμπόαν ZINNIA και ύστερα να μεταχειρισώμε την γνωστή μργιαντική ZINNIA για το τελικό φαρμάρισμά τους.

Λευκά και ζερά δόντια

ME ΤΗΝ ΓΑΛΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ **DENTOL**

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ
Δείγμα ΔΩΡΕΑΝ παρά τ' Αντιπροσώπου
Ζ. Μ. ΚΑΡΟΥΑΝΟ - ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ - ΤΗΛ. 25.146 - ΑΘΗΝΑΙ

τρίμηνο και πάλι μου γράφετε.
"Ελένα — "Αλίκη: Με εύχαριστησι μου βλέπω τακτοποιηθήκατε. Διατηρήσατε την συνταγή για κάθε μελλοντικό άρρόπιο.

Πειραιώτισσα Α—Β: Συμβαίνει πολλές φορές, όταν πρόκειται για μεγάλη άνωμαλία, οι ένέσεις να μην έπιφέρουν άμεσον άποτέλεσμα. Θα επαναλάβετε τις τρεις ένέσεις και πέντε μέρες μετά την τελευταία. Έννοι θα κάμετε έξη ένέσεις από το φάρμακο Ampr. Prostigmine, μία την ημέρα.

Ε. Α. Χ. Μ.: "Ασφαλώς κάθε τι μη φυσιολογικό και πρό παντός αυτό που με ρωτάτε, μπορεί να προκαλέση σοβαρές βλάβες. Σταματήστε όσον είναι καιρός.

Μαρκίακις πονεμένο: "Η θεραπεία και ή' εξέτασις που κάματε, ήταν άρκετα σοβαρές, ή' τελευταία όμως άδιαθεσία και οι λοιπές σοβαρές ένοχλήσεις που είχατε περιέπλεξαν τα πράγματα. Το ταχύτερο πρέπει να σας εξέταση γυναικολόγος για να προληφθή έπιείκτως της καταστάσεως.

Δ. Φ. Ι. Ε. Σ.: Για την πρώτη: Παρακαλώ να μου γράψετε λεπτομερώς για την κατάσταση της μηνιαίας άδιαθεσίας. Πρός το παρόν θα παίρνετε τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου Tabl. Juvenip και θα άρχισετε μετά την λήξη της άδιαθεσίας. Για τ' ή' δεύτερη: Για τη φαγορύρα, σας συνιστώ ένα σωληνάριο άλοιφής Theriophene. Θα έπαλψετε όλα τα μέρη, όπου αίσθανετε φαγορύρα, δυό φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ. "Ελπίζω να άνακουφισθήτε.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

"Ωριμη κυρία, Πάτρας: "Εφ' όσον άρχισαν να κοράζωνται τα νύσας σας με τον τρόπο της ζωής σας και την δημοσύρια έσχιρικού περιβάλλοντος γύρω σας και μέσα στο σπίτι σας, νομίζω πως ή πιο έκκαρτισμένη και περισσότερη προσαρμόζομένη στην ίδιουσγκρασία σας ζωή είναι έπιβεβλημένη. Νά προσέξετε το ζήτημα της περιόδου και να βοηθήσετε με όρμονες. "Ισως οι νευρικές άνωμαλίες και οι μελαγχολίες να όρειλονται στην άρχομένη κλιμακτήριο.

Β. Ι. Α. Μ.: "Ενταύθα: Εόχρηστο πολύ για τα καλά σας λόγια. Τα συμπτώματα είναι δυσανάλογα προς το άτύχημά σας. Νά κάμετε ένέσεις Suxil Νο 12 και να έξκουρασθήτε για λίγο χρονικό διάστημα. "Απασχόληση βέβαια είναι άναγκαία, όχι όμως κόποση. Προσπαθήτε ν' άπομακρύνετε από το μυαλό σας το άτύχημά σας και να το πάρετε σαν κάτι δευτερόν και χωρίς ιδιαίτερη σημασία.

Μ. Κ. Α. Α.: Άθνηα: Θα ήθελα περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με την δλη κατάσταση του νευρικού σας συστήματος και της περιόδου. "Αν δεν υπάρχουν άλλα ένοχλήματα, το κόκκινομα μπροστά σε γινώσκους και άγνώστους, που συνοδεύεται από έξέσεις και ταχυπαλμίες, μπορεί να υποχωρήση με κατευναστικά του νευρικού συστήματος. Διαφορετικά, άφ' όπου προηγούμενος μετρήσατε το βασικό μετ'άβολισμό σας να άποβλήθητε σε εξέταση από ψυχίατρο, γιατί ίσως είναι άναγκαία ψυχανάλυση.

Χ. Ι. Ε. Ρ. Γ. Α. Α.: "Ενταύθα: "Ασφαλώς το πάθημά σας δεν είναι σνευδητό. "Η νυκτερινή ύπνονεύδηση λειτουργία δημοσύρη δλη αυτή την ιστορία. Νά πάρτε Tabl. Sedamyl τρεις ημερησίως μετά το φαγητό. "Αν δεν υποχωρήσουν τα φαινόμενα, τότε να εξέτασθήτε νευρολογικά.

"Αντιγόνη Γιάννη. Κύ. προ: Οι ένέσεις και τα φάρμακα δεν μπορούν να άέρουν θεραπειτικό άποτέλεσμα. "Η κατάσταση σας άπορά την ψυχική άφάρι και έχετε άνάγκη θεραπείας με ηλεκτροσόκ. "Αν έλατε στην Άθνηα, είμαι στη διάθεσή σας. "Αν όχι, αυτό να ζητήσετε από τον γιατρό σας. Βέβαια το περιβάλλον και ή άνωμαλή οικογενειακή ζωή παίζουν δυσμενή ρόλο στην έξελξη και διατήρησι της άσθενείας, μα δεν είναι αυτή ή αίτια, αλλ' ή άφορμή.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ ΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΩΔΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η επιδημία

Μερακλαντισμένη η Έφταλία, μπήκε σαν βίφονας στο σπίτι του κουράντε γιατρού ιση, που την κουράριζε απ' τη Σμύρνη.

— 'Ηρθε για το φίλο ή για το γιατρό; η ρώτησε. Πώς αυτό το καλό, Έφταλία μου;

— Για τον γιατρό! φώναξε ντουμανι-
μένη.
— Δόξα νάχ ο Θεός!», σκέφτηκε ο γιατρός, γούχε κεσάτια.

— 'Ηρθε, γιατρέ μου, μουρμούρισε η Έφταλία, να σου γυρέψω ένα για-
τρικό, πούπαθα μία μεγά-
λη ζημιά...

Στάθηκε λίγο, ξεροκα-
τάπτε και συνέχισε:

— Μ' έφαγε η καρσινή μου να με παή σ' ένα ιν-
στιτούτο καλλονής, κι' έ-
κει μέσα σε χίλιες-δυό
κούρες που μούπανε να
κάνω, ήταν κι' η γυμνα-
στική τρεις φορές τη μέ-
ρα, για να πέση η κοιλιά
μου. Κι' εγώ, μητε λο-
λού, μήτε γυναικείου, απ'
το ταμάκι μου, δεν είχα
ντεριάνι και νταγιαντι-
σμό, όχι τρεις αλλά δε-
κατρείς φορές τη μέρα, γκουστουρούσα, σαλαπαδούσα κι' ήπεφα
πότε όκλαδόν και πότε
πρηνηδόν. Και το φινάλε,
ήπεσε η κοι-
λιά μου, αλλά, μαζί ήπεσε,
δυστυχώς, και το πλούσιο
στήθος μου!

— Για να δώ, κερά Φταλία μου, της εί-
πε ο γιατρός.

Κι' η Έφταλία, αφού ήβγαλε μπουστούι,
μπουστάκια και κύματα από πιτσιλίσια και
φιόγκοι, παρουσίασε δυό γαγούρτσασκου-
λες.

— Όπως θυμούμαι, κερά Φταλία μου,
της είπε ο γιατρός, στα πανηγύρια και
στα μπάνια, μου δόθηκε πολλές φορές η
ευκαιρία να μετεγνώσω το στήθος σου. Τώ-
ρα τί χάλια είν' αυτά;

— Αχ, γιατρέ μου! ξεφώνισε απελπι-
σμένη η Έφταλία.

— Μην απελπίζεσαι όμως, κάτι θα έπι-
τύχω, κάτι θα κατορθώσω. Όριστε, θα σου
γράψω μία ρετσέτα. Είναι αυτά χάπια, που
θα σου δώσουν πάλι ένα όμορφο στήθος.

— Μπράβο, γιατρέ, ο Θεός να κόβη τσι
μέρες μου και να σου τσι δίνη χρόνια. Και
τώρα ακόμα ένα ριτζά θα σου κάνω. Δεν
πρέπει ο Νικολάκης μου να πάρη χαμπάρι
πώς ήρθα και με κουράρισε...

— Μείνε ήσυχη. Άλλωστε, είναι επαγ-
γελματικό μυστικό... Και για νασαι ήσυ-
χη, πές του πως αυτά τα χάπια στα ρε-
κομαντάρια, γιατί βοηθούνε στη χώνεψη.

Σε λίγες μέρες, πήγε ο Νικολάκης γκου-
στούρι στο γιατρό.

— Καλώς το Νικολάκη, χαίρ' ολά. Τι
νέα; 'Ηρθε στο γιατρό, για το φίλο;

— 'Ηρθε στο γιατρό και στο ζομολο-
γητή, τούπε δειλά και ντροπαλά, γιατί ή-
παθα ένα μεγάλο στραπάτσο.

— Γδύσου και μίλα καθαρά. Δεν σε κα-
ταλαβαίνω, Νικολάκη.

Γδύθηκε ο Νικολάκης και παρουσίασε
ένα πλούσιο στήθος!

— Σίγ' ούρα, τούπε ο γιατρός, θα πήρες
απ' τα χάπια πούδωσα για τη χώνεψη στη
γυναικία σου!

Και πούδαλε ένα στηθάδεσμο για να γί-
νη ζαφί το μπουστούι απ' τα πεπονικάρ-
πουζα!

Το ίδιο βράδυ η Έφταλία, απελπισμένη,
ήλεγε στην γυναικογειτονιά.

— 'Ηδ'ο συμφόρα!... μ' αυτή την έπι-
δημία, ο άντρας μου, από Νικολάκης, γέ-
νηκε Ρομπέρτα!

ΣΑΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Τα ρούχα στεγνώνουν. Έτσι πο-
λύ πιά γρηγορά!

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ συλλογές του κόσμου

Οι μπουκάλες με την άμμο και τα
διακασία πιάνω

Από πολλά χρόνια τώρα, ένας Άγγλος,
κάτοικος του Γκλόστερ, μαζεύει... γάτες! Το
σπίτι του είχε γίνει σωστό «γατοτροφείο», με
δεκάδες ψιφίνες, κάθε χρώματος και ράτσας,
όλες όμως θηλυκές! Ο ιδιοκτήτης τους εξη-
γούσε στους εκπληκτικούς επισκέπτες ότι είχε
περιορίσει τη συλλογή του στις θηλυκές γά-
τες, γιατί αυτές μονάχα... τον σέβονται!

Τελευταίως, ο εκκεντρικός αυτός τύπος α-
ποκτόνησε με περιστροφή, στο μέρος όπου εί-
χε θάψει επτά από τις γάτες του. Άφισε δέ
ένα παθητικό γράμμα, με το οποίο ζητούσε
να ταφή κι' αυτός δίπλα τους.

Η έρευνα που έγινε για τους λόγους της
αυτοκτονίας του, κατέληξε στο συμπέρασμα
ότι είχαν σαλεύει τα λογικά του. Μα δεν
χρησιάζονταν μεγάλη φιλοσοφία για να το κα-
ταλάβει κανείς, αυτό...

Το γεγονός είναι πάντως ότι, μετά τον τε-
λευταίο πόλεμο, έχει διαδοθή σ' όλο τον κό-
σμο μία μανία για παρόξενες συλλογές. «Ε-
τσι, κάποιος κάτοικος του Σικάγου μαζεύει
δειγμάτα άμμου από τις άκρογυλιές διαφό-
ρων χωρών. Έχει ήδη συγκεντρώσει 3.000
μπουκάλες, γεμάτες με άμμο. Δηλώνει δέ ότι
δεν αισθάνεται καθόλου την ανάγκη να πάη
έξω, γιατί ανανέει όσο «θαλασσινό ιώδιο»
θέλει... μπουσκώντας απλώς τα μπουκάλια του!

Ο συμπαραστάτης του Τζόζεφ Νάταν Κένιν
έχει επανομησθή ο άνθρωπος που έφερε ό-
λα τα πράγματα. Πραγματικά, από 30 χρόνια
τώρα, ψάχνει σε σκονιομέτα άρχαια κι' ανα-
σκαλεύει όλες τις ιστορικές πηγές, για να βρή
πότε κι' από ποιον πρωτοεγένιναν διάφορα
πράγματα.

Μπορεί να σάς πη π. χ. ποιός έφτιασε το
πρώτο παγώτο και την ακριβή χρονολογία
του... κοσμοιστορικού αυτού γεγονότος, ποιός
έκαμε την πρώτη μονομηνία, πού και ποιός
μεταχειρίστηκε την πρώτη ηλεκτρική λάμπα,
κλπ. Καυχείται ότι έχει μαζέψει πάνω από
600.000 πληροφορίες αυτού του είδους.

Πριν από λίγον καιρό, διεκίνητο προσωνία το
γούρισμα ενός φίλου στην Ευρώπη, κι' ο διευ-
θυντής ζήτησε στο τηλέφωνο τον Κένιν, για
να πληροφορηθή πότε πρωτοχρησιμοποιήσε
έναν λευκό στην πρώτη ομπρέλα. Πήρε δέ α-
μέσως την πληροφορία που χρειαζόταν.

Στο Λονδίνο, υπάρχει ένας συλλέκτης έπι-
κετών από κοινά των σπέρτων. Οι ειδικοί έ-
πολογίζουν ότι μπορεί να εισπράξη σήμερα
πάνω από 1.000 λίρες, αν αποφασίση να που-
λήση τη συλλογή του.

Το ίδιο πιστεύουν ωστόσο και για τη συλ-
λογή από 63.000 ταινίες πορών — όλες δια-
φορετικές μεταξύ τους — που είχε καταρτίσει
κάποιος Γάλλος τραπεζίτης. Είχε εδωμένη μία
περιοδία, για να ικανοποιήση αυτό το πα-
θος του, ήταν δέ τόσο περήφανος για τους
«θησαυρούς» του, ώστε τους είχε ταξινομή-
σει συστηματικά μέσα σε πολυτελείς βιβρίνες
από μαόνι.

Όταν πέθανε, πριν από λίγα χρόνια, τα
παιδιά του βέλησαν να πουλήσουν τη συλλο-
γή, που δεν τους ενδιέφερε καθόλου. Δεν
παρουσιάστηκε όμως κανείς αγοραστής. Μό-
λο που την έβγαλαν επανειλημμένως σε πλει-
στηριασμό. Στο τέλος, μπόρεσαν να πουλή-
σουν μόνο... τις βιβρίνες!

Κάποιος πλούσιος άρχαιοπώλης, στην Α-
μερική, δεν συμπαθούσε καθόλου τη μουσική.
Επί πολύν καιρό λοιπόν, δεν έννοούσε γ' α-
γοράση πιάνο για το μέγαρό του, παρ' όλη
την επιμονή της γυναίκας του. Τελουπάντων,
όποχώρησε στις παρακλήσεις της και, για να
της κάνει το χατήρι, αγόρασε ένα ωραίο και
μεγάλο μεταχειρισμένο πιάνο.

Αυτό ήταν! Απ' την ημέρα εκείνη, κανείς
πιά δεν μπόρεσε να τον σταματήσει... Αγό-
ρασε μέσα σε δυό χρόνια διακασία πιάνω,
παλιά και καινούργια! Και χρειάστηκε ν'
αγοράση επίσης δυό γειτονικά μεγάρα για να
τα τοποθετήση.

Το άστειο δέ είναι ότι δεν έφερε καθόλου
πιάνο, ούτε αυτός ούτε η γυναίκα του!...
Στο Κέντ της Άγγλίας, κατοικεί κάποιος
Τσάταμ, που έχει μία τεραστία συλλογή από
700 λάμπες ποδηλάτου. Κι' ένας γέρος Λον-
δρέζος έχει μαζέψει 70 σίδερα του σιδερώμα-
τος, όλα συνοδευόμενα από λεπτομερή στοι-
χεία της προελεύσεώς τους.

Άλλος μαζεύει ασυνήθιστα καρφιά. Έχει
ήδη στη συλλογή του πάνω από 2.000, ένα
απ' τα οποία έχει μήκος 45 πόντων! Υπο-
λογίζει όμως πως χρειάζεται το λιγώτερο
άλλα τόσο, για να τη συμπληρώση.

Ένας εργάτης, στο Λονδίνο, μαζεύει μι-
κροσκοπικά μουσικά όργανα. Στη συλλογή
του υπάρχει το μικρότερο μαντίνο του κό-
σμου: Έχει μήκος 15 πόντων μονάχα, κι' ό-
μως μπορεί να παίξη κανείς μ' αυτό όποιοι-
δήποτε κομμάτι.

Οι μελισσες

ΞΕΡΟΥΝ ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Τα θαύματα της «βασιλικής πηκτής»

ΕΝΑΣ αριθμός σοβαρών επιστημόνων
στηρίζουν τομνημότατες έλπίδες σε
μία ουσία που παράγεται από τις
μελισσες. Προφητεύουν δηλαδή ότι θ'
αποτελέσει το βασικό συστατικό ενός αληθι-
νού θαυματουργού ελιξηρίου της μακροβί-
οτητας.

Φαίνεται δέ, ότι τα αποτελέσματα των έ-
ρευνών και των πειραμάτων που έχουν γί-
νει ως τώρα, δικαιολογούν αυτές τις έλ-
πίδες τους.

Η ουσία αυτή μοιάζει στην όμη άρκε-
τά με το συμπετυκνωμένο γάλα, έχει δέ
γεύση ζυνη, αρκετά όμοια με του γνωστού
καθαρτικού φαρμάκου που λέγεται «ρε-
βέντι».

Οι μελισσοκόμοι την ξέρουν με την ό-
νομασία «βασιλική πηκτή». Έχει δέ έ-
ξασκριδωθή με βεβαιότητα ότι αποτελεί την
ποκλειστική τροφή της «βασιλίσσας» κά-
θε κυμέλης.

Σ' αυτή την αξιοθαύμαστη, την αληθινά
καταπληκτική τροφή, φαίνεται ότι όφειλουν
οι βασιλίσσες των μελισσών τη μακροζωία
τους, τις μεγαλύτερες σωματικές διαστάσεις
τους, την όμορφη και τις εξαιρετικές ανα-
παραγωγικές ικανότητές τους.

Η βασιλική πηκτή, έντελως διαφορετι-
κή από το μέλι, απέτελεσε ένα αίνιγμα
για τους μελισσοκόμους από τον 18ο αιώ-
να, άφ' ότου δηλαδή άρχισαν να ασχο-
λούνται μ' αυτήν.

Το 1894, το μυστήριό της διαφωτίσθη-
κε μερικά από τον Γάλλο επιστήμονα Λε-
ονάρ Μπροντά, που αφιέρωσε τη ζωή του
στη μελέτη του βίου των μελισσών και που
συνεχίζει ακόμη και σήμερα τις έρευνές
του γύρω απ' αυτά τα έντομα, μολονότι
έχει φτάσει σε ηλικία 92 ετών.

Ο Μπροντά ανακάλυψε τότε ότι η βα-
σιλική πηκτή εκκρίνεται από ειδικούς α-
δένες, που έχουν στο κεφάλι τους ώρι-
σμένες «εργάτιδες» μελισσες που έχουν α-
ναλάβει τη διατροφή της βασιλίσσας της
κυμέλης.

Αργότερα εροάσθηκαν προς την ίδια
κατεύθυνση κι' άλλοι επιστήμονες, Γάλλοι,
Γερμανοί, Μεξικανοί, Καναδοί και Αμερι-
κανοί. Ίδιως προσπαθούσαν να καθορί-
σουν ποιά από τη συστατικά της βασι-
λικής πηκτής είναι εκείνο που χαρίζει στις
βασιλίσσες των μελισσών νεότητα και μα-
κροβιότητα. Γιατί ήταν βέβαιοι ότι η βα-
σιλίσσα γίνεται διαφορετική από τις άλ-
λες, τις λιγώτερο τυχερές μελισσες, χάρις
στην αποκλειστική διαίτα της με βασιλική
πηκτή.

Οι μελέτες των ειδικών έντομολόγων έ-
χουν αποδείξει ότι όλα τα σκουληκάκια
(προνύμφες) που βγαίνουν από τ' αυγά
των μελισσών διατρέφονται τις τρεις πρώ-
τες ημέρες της ζωής τους από τις μελί-
σες — παραμένοντες τους με βασιλική πη-
κτή. Κατόπιν όμως γίνεται μία επίλογη,
με κριτήρια άγνωστα και μυστηριώδη, και
διαλέγεται ένα απ' αυτά τα σκουληκάκια,
προωρισμένο για να γίνει μέλλουσα βα-
σιλίσσα.

Από τότε, οι «παραμένοντες» συγκεντρώ-
νουν σ' αυτό μονάχα την προσοχή τους
και το τρέφουν με βασιλική πηκτή, ενώ
στα υπόλοιπα αδελφία του δίνουν μονά-
χα κοινό μέλι και γύρι λουλουδιών. Έ-
τσι, όλες οι άλλες προνύμφες εξέλισσών-
ται σε κοινές μελισσες δυό ειδών: άρσενι-
κούς κηφήνες και θηλυκές αλλά στείρες ερ-
γάτιδες.

Η αποκλειστική διαίτα με βασιλική πη-
κτή — που τη συνεχίζει και κατόπιν σ' όλη
της τη ζωή — κάνει θαύματα στη βασι-
λίσσα.

Ενώ οι κηφήνες και οι εργάτιδες χρειά-
ζονται αντίστοιχως 24 και 21 ημέρες, άφ'
ότου βγαίνουν από τ' αυγό ώσπου ν' α-
ναπτυχθούν σε τέλειες μελισσες, στη βα-
σιλίσσα η ανάπτυξη αυτή συμπληρώνε-
ται σε 16 μέρες μονάχα. Έξ' άλλου, η βα-
σιλίσσα έχει, περίπου διπλάσιο μέγεθος
και βάρος απ' τις υπόλοιπες μελισσες. Η
διάρκεια δέ της ζωής της είναι 5—8
χρόνια, ενώ οι κοινές μελισσες — κηφήνες
και εργάτιδες — δεν ζουν περισσότερο από
2—6 μήνες.

Εκπληκτικώτερες όμως είναι οι αναπα-
ραγωγικές ικανότητες της. Σε ώρισμένες
εποχές, αφήνει προσωρινά την κυμέλη της,
για να ζευγαρωθή μ' ένα κηφήνα. Ύστε-
ρα ξαναγυρίζει στο «βασιλείο» της κι' α-
ρχίζει να γεννά άμετρητα αυγά, ως 2.500
την ημέρα, υπερδιπλασία δηλαδή απ' το
βάρος του σώματός της!

Παρ' όλες ωστόσο τις προσπαθείες 20
χρόνων, οι επιστήμονες δεν έχουν κατορθώ-
σει ακόμα ν' ανακαλύψουν τη χημική σύ-
σταση της βασιλικής πηκτής. Ξέρουν μονά-
χα πως περιέχει άθρονης πρωτεΐνες, α-
μινοξέα (βασικά συστατικά των πρωτεΐ-
νων) και βιταμίνες.

Έξασκριδωσαν δέ ότι είναι μία από τις
πλουσιώτερες πηγές παπθογενικού όξέος,
δηλαδή μίας από τις βιταμίνες της ομά-
δος Β.

Ποδ' ετών, ο Αμερικανός χημικός δό-
κτωρ Τόμας Γκάρντερ, στο Νιού Τζέρσεϋ,
χορήγησε σε κάμποσα μικρά έντομα των
όπωρφόρων δένδρων παντοθενικών όξύ, σε
ποσότητες ίδιες μ' εκείνες που υπάρχουν
στη βασιλική πηκτή. Βρήκε λοιπόν ότι, με
την ειδική αυτή διαίτα, αυξάνεται κατά
28 % η διάρκεια της ζωής των μικρών αυ-
τών εντόμων.

Κι' άλλοι όμως έρευνηταί, Αμερικανοί
και Γερμανοί, έκαμαν διάφορες παρατηρή-
σεις όχι λιγώτερο ενδιαφέρουσες. Ένας
απ' αυτούς π. χ. χορήγησε παντοθενικών
όξύ, προερχόμενον από βασιλική πηκτή,
σ' ένα υδρόβιο έντομο που ονομάζεται «δα-
φνία». Με τη διαίτα δέ αυτή, κατώρθωσε
να τριπλασιάση περίπου τη διάρκεια της
ζωής του.

Άλλος πάλι εισήγαγε ένα εκχύλισμα
βασιλικής πηκτής στον οργανισμό θηλυ-
ών ψαριών.

Η βασιλική πηκτή εκκρίνεται από ει-
δικούς αδένες, που έχουν στο κεφάλι τους
ώρισμένες εργάτιδες μελισσες.

κων ποντικών. Έπειτα λοιπόν από άρκε-
τές βδομάδες τέτοιας «θεραπείας», οι πον-
τικές παρουσιάζαν σημαντική αύξηση του
βάρους των, καθώς και της δράσεως των
ωοθηκών.

Τρίτος επιστήμων επανέλαβε αυτό το
πείραμα με άρσενικούς ποντικούς και δια-
πίστωσε καταφανή επίδραση της βασιλι-
κής πηκτής στην ανάπτυξη τους και στη
λειτουργία των αναπαραγωγικών οργάνων
τους.

Στη Γαλλία, ενδιαφέρθηκε ζωηρά όλος
ο κόσμος για τη βασιλική πηκτή από 2
ετών, όταν δηλαδή ο γνωστός διαιτολόγος
Μπερνάρ Ντισούς έγραψε ένα βιβλίο για
την ενέργεια της βασιλικής πηκτής ως πα-
ράγοντος της νεότητας, της μακροβιότη-
τος και της σεξουαλικής ικανότητας. Διά-
φοροι έπιχειρηματίες έπωφεληθήκαν τότε
απ' αυτή την κίνηση, για να παρουσιάσουν
στο έμπόριο διάφορα παρασκευάσματα βα-
σιλικής πηκτής, που τρώγονταν, πίνονταν
ή χρησιμοποιούνταν ως κρέμες για το πρό-
σωπο.

Τα παρασκευάσματα αυτά εξακολουθούν
ακόμα να κυκλοφορούν στο έμπόριο.

Μολονότι δέ διάφοροι σοβαροί επιστή-
μονες έπικρίνουν αυτή την κερδοσκοπία και
τονίζουν ότι είναι πρόωγη ακόμη η έπέ-
κταση στους ανθρώπους των αποτελεσμά-
των των πειραμάτων σε ζώα, συνεχίζεται
και μεγαλώνει όλοένα η ζήτηση βασιλικής
πηκτής.

Για ν' αυξήσουν την παραγωγή της, οι
μελισσοκόμοι μεταχειρίζονται το ξέλι τέ-
χνασμα:

Παίρνουν από την κυμέλη τη βασιλίσσα.
Οι εργάτιδες ανησυχούν τότε και σπεύ-
δουν να διαλέξουν περισσότερες προνύμ-
φες ως υποψήφιες βασιλίσσες και να πα-
ραγάσουν πιο πολλή βασιλική πηκτή για
τη διατροφή τους. Οι μελισσοκόμοι άφαι-
ρούν ύστερα αυτή την πηκτή και την ακρι-
βοπουλάνε.

Πρέπει ν' αναφέρουμε εδώ και μιαν άλ-
λη πρόοδο, που έχουν σημειώσει οι με-
λισσοκόμοι: Έχουν εφαρμόσει και στις
βασιλίσσες των μελισσών τη μέθοδο της
τεχνητής γονιμοποίησης. Παίρνουν με μία
μικρή σύριγγα γονιμοποιό γύρο από ένα
κηφήνα. Ύστερα περιορίζουν τη βασιλί-
σα σ' ένα πολύ μικρό χώρο και τη ζαλί-
ζουν με ανδρακινόν όξύ, για να μπορέ-
σουν να τη γονιμοποιήσουν τεχνητά. Έ-
τσι επιτυγχάνουν μελισσες με βελτιωμέ-
να κληρονομικά χαρακτηριστικά — όπως
γίνεται και με τα τετράποδα.

Συνγρόνως, έχει παρατηρηθή ότι η εί-
σπνοή του ανδρακινού όξέος κάνει τη βα-
σιλίσσα να γεννήσει τ' αυγά της, ακόμη
κι' αν είναι παρθένα, ενώ κανονικά χρειά-
ζεται να διεγερθή από το ζευγάρωμα για
ν' αρχίση την ωοκτία. Είναι ένα φυσιολο-
γικό φαινόμενο, που δεν έχει εξηγηθή ά-
κόμη.

Οι έρευνες που συμπληρώνονται τώρα
από Γάλλους χημικούς και φυσικούς, και
που τρέφονται ακόμη μυστικές, θ' αποδεί-
ξουν αν η βασιλική πηκτή μπορεί να έχη
και στους ανθρώπους την ίδια αξιοθαύμα-
στη ενέργεια, όπως στις βασιλίσσες των
μελισσών.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τό τηλέφωνο

Όταν ο περιδόχος Άμπντούλ Χαμίτ κυβερνούσε την τουρκική αυτοκρατορία με το γνωστό σκληρό τρόπο του, ο Ναστραδίν Χότζας ήταν γέρος και πασιγνώστος. Η γνώμη του έπληραζε ακόμα και τους θρησκευτικούς άρχηγους.

Την εποχή, λοιπόν, εκείνη, ο Χαμίτ αποφάσισε να βάλει στο παλάτι του ένα τηλέφωνο. Η εφεύρεση του τηλεφώνου ήταν τότε καινούργια κι όλοι έβλεπαν με κακό μάτι αυτό το μηχανήμα του Σεϊτάν.

Μα ο Χαμίτ ήταν ανένδοτος. Η βέβαια επικοινωνία άμεσως από το γραφείο του με το χαρέμι του, κι έτσι διέταξε την εγκατάσταση του τηλεφώνου. Και, για να δώσει, μάλιστα, πανηγυρικό χαρακτήρα στο γεγονός αυτό, κάλεσε στα εγκαίνια της πρώτης τηλεφωνικής συνδιάλεξης με την ευνουμένη του, όλους τους αξιωματούχους του παλατιού και τους θρησκευτικούς άρχηγους της χώρας του.

Ο Μεγάλος Βεζίρης, που πληροφορήθηκε αυτή την απόφαση του σουλτάνου, ανησυχούσε. Πιστεύει, ότι όλοι θα κατεδικάζαν αυτή την καινοτομία κι ίσως ο Όσμάν, ένας από τους ισχυρούς θρησκευτικούς άρχηγους.

Ζήτησε, λοιπόν, τη συμβουλή του Ναστραδίν Χότζα.

Ο Ναστραδίν άκουσε τα καθέκαστα από το Βεζύρη, κούνησε το κεφάλι και την ώριμη ημέρα και ώρα, βρήκε μαζί με τους άλλους καλεσμένους στο άπειρο παλάτι του Ντολμα-Μπαζέ.

Όταν ήρθε η ώρα της επίδειξης, πρώτος ο Όσμάν και κατόπιν όλοι οι άλλοι καταδίκασαν την τηλεφωνική εγκατάσταση.

— Είναι έργο του Σεϊτάν! είπε ο Όσμάν, που το επενόησαν οι άπιστοι για να καταστρέψουν τη χώρα μας.

— Ποιά είναι η δική σου γνώμη, Χότζα; άκούστηκε τότε η φωνή του Μεγάλου Βεζίρη.

Όλη η προσοχή στράφηκε στο Χότζα. Εκείνος έπιασε το άκουστικό του τηλεφώνου, το εξέτασε με φιλοψυχία, κούνησε το κεφάλι και είπε:

— Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω ένα άμυχο πράγμα να έχει τόσο δύσκολη κι έτσι δεν μπορώ να πω, πώς ο Όσμάν και οι άλλοι έχουν άδικο. Μοιάζει με έργο του Σεϊτάν!

Ο Χαμίτ, τότε, τον αγριοκύτταξε. Γι' αυτό προτείνει ένα πείραμα, συνέχισε ο Χότζας. Αι πράγματι το «τηλέφωνο» αυτό, όπως το λένε οι άπιστοι, είναι έργο του Σεϊτάν, τότε τα ιερά λόγια του Κορανίου δεν θα μπορούσαν να μεταδοθούν από το σύρμα του και ν' άκουστούν απ' εδώ στο χαρέμι.

Τα μέλη του Χαμίτ τώρα έλαμψαν. Έχει δίκιο ο Χότζας, φώναξε. Και, χωρίς χρονοτριβή, διέταξε τον Όσμάν με δυο άλλους να πάνε στα διαμερίσματα του χαρεμιού για ν' άκουσουν τα λόγια που βάλανε ο Χότζας από την άλλη άκρη του σύρματος. Κι όταν αυτό έγινε και όλοι εξακριβώσαν, ότι τα λόγια του Κορανίου πέρασαν από το σύρμα, χωρίς την παραμικρή αλλαγή, πίστεψαν τότε πώς το τηλέφωνο ήταν ένα άδωο κι' εξυπνιστικό μηχανήμα.

Φυσικά, όλοι έσπευσαν να συγχαρούν το Ναστραδίν Χότζα, για την εξυπνάδα του. Κι' ο Χαμίτ τούδωσε αρκετά δώρα, επειδή τον είχε βγάλει από μια τόσο δύσκολη θέση.

Τα βάσανα του Καραμπέτ ΤΟ ΨΩΝΙΟ

Κουζούμ πολιτική μέγλο ψώνιο ένευται. Χίτες εγώ ποτέ — να μ'ά το θεός σε λέω — ντέν ισκέφτικα να ίνω δήμαρχος, σύμβουλος, φελιάν φιστίκ και άλλα τέτοια. Χίτες ούτε πιδόεδρος ούτε ένικός γραμματέας στο σωματείο μας. Άλλοι κιονόγλου κιονεκλέρ έχουν μανία, όλο κοντά μας ιδρίσκονται, ίψηφο μας ζιπάνε.

—Τι θέλεις γιάχο!

—Είμαι υποψήφιος.

—Τι υποψήφιος πάλι, γιαθρούμ;

—Γραμματέας στο σωματείο μας.

—Ετσι όλοι μας παρακαλάνε για την ίψηφο μας, πότε για το ένα αξίωμα, πότε για το άλλο. Έγώ χίτες — να μ'ά το θεός σε είπα! — ποτέ τέτοιο πιράμμα ντέν ισκέφτικα. Έμένα (εσύ ζέρεις, γιαθρούμ) ουζάκι με ήρεσε, παστουρμαδάκι, ύναίκες, κοριτσάκια, μικρά μικρά στρουμπουλά δουλάκια, μάλιστα! Δώσε μου τέτοια και το ψυχή μου να ίπαίρνης! Άμα βάρ, βάρ, βάρ, κιονόγλου κιονεκλέρ! Πώς πήγαν και με κολλήσανε το ψώνιο. Έπρωκτές το φίλος μου το Μανωλάκης έρχεται και με λέει:

—Καραμπέτ, γίνεσαι δημοτικός σύμβουλος.

—Τρίζω, τον κυττάζω.

—Αίντε μπέ! Σαλαμάρες άρχισες πάλι;

—Οχι Καραμπέτ, δεν λέω σαλαμάρες. Ό υποψήφιος δήμαρχος κ. Μπαναμπάκης, ζιτά και έναν καλό να αντιπροσωπεύη το άρμενικό στοιχείο.

Τον κυττάζω πάλι:

—Έτσι, έ; Και το λοιπόν;

—Λοιπόν μου είπε αν θα ήθελες να μπής στο ψηφοδέλτιό του, θα τον εξυπηρετούσες παρά πολύ.

Τον κυττάζω πάλι:

—Σους μπέ!

—Γιατί Καραμπέτ; Πού θα βρή καλύτερα από σένα; Έσύ ζέρεις κόσμο και ντουινιά. Σε αγαπάνε, σε ίκτιμάνε. Νομίζεις ότι οι άλλοι που μπαίνουνε στα ψηφοδέλτια είναι καλύτεροι από σένα;

—Δεν λέω! Καλύτεροι από έμένα, ντέν εί ναί βέβαια...

—Ε, λοιπόν;

—Σους μπέ!

—Γιατί μωρέ, Καραμπέτ; Άσκημο είναι να γίνης δημοτικός σύμβουλος;

Κυττάζω. Ύστερα αίμα στο κεφάλι μου άνεβασμένο ένευται. Ύστερα σάλιο μου καταπίνω.

Ύστερα όμως, πάλι λέω:

—Σους μπέ! Τιρελλός ένεσαι, Μανωλάκη; Έγώ κουζούμ πολλά γράμματα ντέν ηζέρω. Πώς να ίνωμαι δημοτικός Σύμβουλος;

—Άλλα το φίλος μου το Μανωλάκης έπιμένει!

—Μά δεν χρειάζονται γράμματα. Άρκει να θέλης.

Βάρ, βάρ, κιονόγλου κιονεκ μέγλο μελιό με έδαλε. Κιόβλι μου μέγλο φουρτούνα άρχισε, μέσα μου μέγλο φωτιά άναψε. Βάρ, βάρ, βάρ! Κουζούμ άσκημο είναι να γίνης δημοτικός σύμβουλος. Έμένα κόσμος και ντουινιάς με ηζέρει. Γιατί να μη με δώσουν το ίψηφο τους; Όι άλλοι, κουζούμ, καλύτεροι από μένα είναι;

Ύστερα πάλι λέω:

—Σους μπέ! Ίνονται αυτά τα πιράμματα; Τίρεις μέρες το σκέφτομαι, τίρεις νύκτες τον ύπνο μου χαμένο έκάνω. Πολύ με ήρεσε να ίνω δημοτικός σύμβουλος. Το λοιπόν ψώνιο με κολλάει και ύστερα πολύ άπορημένο ένομαι, πώς έως τώρα ντέν εκύτταζα να ίνω υποψήφιος. Το λοιπόν το βιράδου στο ταβερνάκι πναιφω και δηλ ή παρέα έκει ήτανε.

—Μανωλάκη, λέω, το λοιπόν, το απόφασις το ίψηφο. Να πās να είλψς στον κ. Μπαναμπάκη ότι θα μπαίνω στο ψηφοδέλτιό του.

Χίτες κουθέντα μου, όμως, ντέν ίπρωφτοσα να τελειώσω και όλοι μαζί καρπαζιές σπικωμένες ή κάνανε:

—Άρπα, λοιπόν, τη ψήφο μας!

Και το καρπαζές μαζέμενες στο κεφάλι μου κατεβήκαν! Μόλις λοιπόν έινε αυτό το ψώνιο μου έφυγε.

Βάρ, βάρ, τί έπαθα. Καλά με κάνανε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Με τη βροχή

Τί είπες, χρυσέ μου; Νά περιμένουμε να τελειώσει η βροχή, για να συνεχίσουμε το δρόμο μας; Άρρα! Κι' αν δεν τελειώσει; Τι με κυττάς έτσι, σαν χαζοπούλι; Σε ξάφνιασε μήπως η έρώτησή μου; Άλλά υποθέτω, ότι είναι λογική, τετραγωνικώτατα λογική, μάλιστα.

Διότι, χρυσέ μου, εδώ συμβαίνει το έξης: Βγήκαμε να πάμε μαζί για έναν κάποιον προορισμό. Καί, αφηνιδίως, μάς πιάνει η βροχή στο μέσον του δρόμου.

Και μου προτείνεις με πάσαν σοβαρότητα, να σταθούμε, λέει, κάτω απ' αυτόν τον τσίγκο, ώσπου να τελειώσει η βροχή. Κι' εγώ σε ρωτώ: Άν δεν τελειώσει; Εύχαριστώ πολύ για την πληροφωρία. Δεν ίσχυρίζομαι, ότι η βροχή θα συνεχίζεται επί τρισαιωναιών, άνευ διακοπής. Βεβαίως, βεβαιότατα, κάποτε θα περάσει. Άλλά πότε; Πιθανόν σε δέκα λεπτά. Πιθανόν σε μισή ώρα. Έξισου πιθανόν σε δυό ώρες. Και επίσης εξίσου πιθανόν να τελειώσει αύριο το μεσημέρι. Η μήπως δεν συνέβη, δηλαδή, να βρέχει διαρκώς επί 24 ώρες; Και τώρα σε έρωτώ: Όλες αυτές τις ώρες, τις δύο, τις τέσσερις, τις όχτώ, τις δεκάδες, θα τις περάσουμε εδώ, κάτω από τον τσίγκο;

—Ορίστε; Νά μείνουμε λίγη ώρα κι' αν δεν τελειώσει, να φύγουμε; Άρρα! Δεκά! Κι' αφού θα φύγουμε όπουσδήποτε σε μισή ώρα, γιατί να μη φύγουμε από τώρα; Και αφού είναι να βραχούμε μετ'ά μισή ώρα, γιατί να μη βραχούμε από τώρα; Δεν είναι το ίδιο;

Εκτός αν έχεις τίποτα ιδιαιτέρως πληροφορίες, ότι η βροχή πρόκειται να σταματήσει την ώρα που θέλεις. Η, αν είσαι καιροσκόπος, ούρανοσκόπος, νεφοσκόπος, βροχοσκόπος και μπορείς να κρίνης τάς διαθέσεις του ούρανού και να γνωρίζης το πρόγνωμά του και τα κέφια του. Ορίστε; Προβλέπεις, ότι θα τελειώσει σε μισή ώρα; Πώς το προβλέπεις, δηλαδή; Από πού το κρίνεις; Γιατί εγώ δεν βλέπω παρά μία μαυρίλα που ρίχνει ιερό. Κι' εδώ, βρέ ήλιθιε, κοτζάμ Άστεροσκοπεία, με ρολόγια, βροχομέτρα και νεφόμετρα, δεν είναι είς θέσιν να κάνη τέτοια πρόβλεψη; και θα την κάνης του λόγου σου, κουφισκαφαλάκη; Άε παράτα με.

Νά μου πής να πάρουμε ένα ταξί, μάλιστα. Άλλά βλέπεις, ότι κι' αυτά τα ρημάδια περουνόλα γεμάτα και κανένα δεν φαίνεται άδειανό. Πού στο διάολο τα βρίσκουν άδεια αυτοί που είναι μέσα, ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω. Κι' έφ' όσον, λοιπόν, το ταξί άποκλείεται, εμπρός, να συνεχίσουμε το δρόμο μας, υπό βροχήν.

Στο κάτω της γραφής, τί είσαι; Από ζαχαρή, για να λυώσης; Νεράκι του Θεού είναι, ευκαιρία να πλυθής και λιγάκι. Όσο για μένα, το παίρνω και ζήτημα φιλοτιμίας και αξιοπρέπειας. Ούδέποτε θ' διαγωνίσω το δικαίωμα στο νερό να προβληθώ εμπόδιο στο δρόμο μου και ν' ανατρέψω το πρόγνωμά μου.

Εγώ άδιαφορά κι' άς βρέχει όσο θέλει. Λοιπόν, εγώ προχωρώ και συ κάτσε εδώ κάτω από τον τσίγκο αυτόν και περιμένε, βλακένιε. Ό Πελοπίδας άδιαφορεί για τη βροχή και βαδίζει ένακτίον της. Και φεύγω πριν φθάσουν τα νεύσα μου στη διαπασσών και σου τις βρέξω, πανικόβλητον άνθρωπάκιον.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Τζώρτζ Γκόρινγκ κτύπησε το ρολόι του. Θάφτανε άργα στο ραντεβού του, άι δεν έκανε πιδ γρήγορα. Κι' αυτός έννοούσε νάναι πάντα συνεπής, στην ώρα του. Έπρόκειτο, άλλωστε, σήμερα για το σπουδαιότερο ραντεβού του με την Άντα Κούμπ.

Ποτέ δεν είχε ενδιαφερθή για τις γυναίκες, μ' όλο που εκείνες τούδειχναν ένδιαφέρον. Προτιμούσε τη συντροφιά του σκύλου του και τη δουλειά του στο πτηνοτροφείο του...

Μά, με την Άντα, τα πράγματα ήταν άλλωστικά. Είχε φτάσει πρό έξη μηνών στο χωριό. Κι' από τότε, ο κόσμος έλεγε πώς έπρόκειτο να παντρευτούν, οι δυό τους, μ' όλο που φαίνονταν πώς δεν ταίριαζαν. Πραγματικά, ο Τζώρτζ ήταν ένας ήσυχος και συμμαζεμένος τύπος επαρχιώτη, ενώ η Άντα ήταν ψηλή, με βαμμένα μαλλιά, με φανταχτερό ινύσιμο και προκλητική φωνή.

Η νέα γυναίκα είχε αγοράσει ένα σπιτάκι έξω απ' το χωριό, κοντά στη γέφυρα. Δεν είχε σχέσεις με άλλους, εκτός απ' το Τζώρτζ. Έδινε πολύ λίγο. Κάθε Πέμπτη, πήγαινε να ψωνίση στο χωριό. Στο γυρισμό, συναντούσε στη γέφυρα το Τζώρτζ. Μερικοί περίεργοι είχαν προσέξει πώς της έδινε πάντα κάτι — ένα πακέτο, ένα δώρο — κι' αυτό τους έπεισε ότι έταχαν ψήσει οι δυό τους...

Μά, όταν έκαναν υπαινιγμούς στο Τζώρτζ, εκείνος κοκκίνιζε και φρόντιζε ν' αλλάζη κουέντα. Κι' έτσι, οι άλλοι χαμογελούσαν και δεν έπείμαν περισσότερο.

Θάσθνε, ώστόσο, το χαμόγελό τους, αν ήξεραν πώς, πριν από 5 χρόνια, ο Τζώρτζ ήταν μέλος μίας διεθνούς σπείρας παραχαρακτών. Αυτός σχεδίαζε τα πλάστη χαρτονομίσματα. Ήταν και τότε ο ίδιος τύπος: ντροπαλός, συμμαζεμένος, με καλλιτεχνικά γούστα κι' άδιάφορος για τις γυναίκες, τόσο, που οι σύντροφοί του τον κορόιδευαν.

Όταν η αστυνομία τους έπιασε όλους, αυτός κατάφερε να ξεφύγει. Οι άλλοι πλήρωσαν ακριβά — άκόμα κι' ο άντρας της Άντας, ο αρχηγός της σπείρας, που δεν μπόρεσε ν' άνθεξη στη ζωή της φυλακής και πέθανε ύστερα από έξη μήνες. Η Άντα είχε μαζέψει τότε τις λίγες οικονομίες της κι' είχε αποτραβηχτή στην έξοχη.

Για κακή τύχη, ο Τζώρτζ κι' η Άντα είχαν διαλέξει το ίδιο χωριό... για κακή τύχη δηλαδή του Τζώρτζ, που άναγκασθηκε από τότε να δινη όλα τα κέρδη του πτηνοτροφείου του στη νέα γυναίκα, για να εξαγοράση τη σιωπή της!

Στην αρχή, η Άντα είχε σκεφθή να τον καταγγείλη στην αστυνομία. Μά ύστερα είχε θεωρήσει φρονιμώτερο να εξασφαλίση ένα τακτικό εισόδημα, μ' αυτό τον έκδιασμό. Το μικρό πακέτο που της έδινε ο Τζώρτζ κάθε βδομάδα, ήταν τα λύτρα που της πλήρωνε.

Μά τώρα ήταν άπελπισμένος ο Τζώρτζ. Οι δουλειές του δεν πήγαιναν πολύ καλά, κι' οι απαιτήσεις της Άντας μεγάλωναν. Έννοούσε να συναντιώνται κάθε βδομάδα, για να μη τυχόν δοκιμάση να το σκάση, πάντοτε δε στο δρόμο.

Σήμερα, λοιπόν, ο Τζώρτζ πήγαινε να την βρή για τελευταία φορά! Είχε καταστρώσει με σχολαστική ακρίβεια το σχέδιό του. Η γέφυρα ήταν πολύ παλιά. Δεν την είχαν επισκευάσει καθόλου, από πολλά χρόνια. Και το πεζούλι της ήταν χαμηλό, τόσο που ήταν επικίνδυνο να καθήση κανείς άπάνω.

— Άργήσατε πέντε λεπτά, είπε η Άντα στο Τζώρτζ, όταν συναντήθηκαν κοντά στη γέφυρα.

Εκείνος της ζήτησε συγγνώμη. Έννοούσε νάναι πάντα εύγενής. Όστόσο το αίμα της έβραζε κι' η καρδιά του χτυπούσε, σαν να πήγαινε να σπάει.

Προχώρησαν μαζί προς τη γέφυρα. Το ποτάμι ήταν στενό στο μέρος εκείνο, αλλά βαθύ κι' όρημτικό, με άπορημες όχθες. Η γέφυρα βρισκόταν 15 μέτρα ψηλά απ' την επιφάνεια του νερού.

Το σχέδιό του Τζώρτζ ήταν να σπράξει ξαφνικά την Άντα και να την πετάξη στο ποτάμι. Ύστερα θα φώναζε βοήθεια, θάτρεχε στην άλλη πλευρά της γέφυρας και θα πηδούσε στο ποτάμι, για να τη σώση δήθεν. Έτσι, θα ήταν βέβαιος πώς δεν θα πρόφτανε άλλος να τη γλυτώση. Άν την εύρισκε ζωντανή άκόμη, θα κρατούσε το κεφάλι της κάτω απ' το νερό, ώσπου να πνιγί. Ό ίδιος δεν κινδύνευε, γιατί ήξερε καλό κολύμπι.

Οι χωρικοί θα τον θαύμαζαν για τον ήρωισμό του και θα τον συμπονούσαν, γιατί είχε χάσει την «άγαπημένη» του Άντα.

Κτύπησε γύρω του. Το μέρος ήταν σχεδόν έρημο, όπως συνήθως αυτή την ώρα. Μόνο δυό άντρες κουδέντιαζαν στο δρόμο, λίγο μακρότερα — σε τόσο απόσταση, ώστε δεν μπορούσαν να δούνε καθαρά. Ο Τζώρτζ δέ τους είχε για μάρτυρες του ήρωισμού του.

Άν ένεργουσε γρήγορα και ψύχραιμα, κανείς δεν θα μπορούσε να τον υποψιαστή.

Όταν έφτασαν πάνω στη γέφυρα, είπε στην Άντα:

— Δεν το βρίσκω σωστό να συναντιώμαστε τόσο συχνά. Ό

κόσμος άρχισε να κουτομπολεύει. Λένε πώς θα παντρευτούμε...

— Έγώ να παντρευτώ μαζί σας; Χά, χά!... Άν νομίζετε πώς θα μπόρεσετε έτσι να πάψετε να μου δίνετε τα λεφτά μου...

— Όχι, όχι! Διέκαμε ο Τζώρτζ. Μά σκέφθηκα πώς θα μπορούσα να σας τ' άφίνω κάπου, για να τα παίρνετε...

Πήγε κοντά στην άκρη της γέφυρας και πρόσθεσε:

— Νά, εδώ, κάτω απ' το πεζούλι, υπάρχει ένα ξεκαλλημένο του-

Ο Τζώρτζ της έδωσε μία κλωστή στο πόδι και συγχρόνως την έσπρωξε από την πλάτη...

δω. Μπορώ να κρύβω τα λεφτά πίσω απ' αυτό. Και σεις θα τα παίρνετε, όταν δεν θα σας βλέπη κανείς...

— Δεν έχω αντίρρηση, άπάντησε η νέα γυναίκα, ανασπώνοντας τους ώμους της. Πού είν' αυτό το τούβλο που λέτε;...

Ο Τζώρτζ έσκυψε πάνω από το πεζούλι.

— Νά, εδώ... είπε.

Η Άντα έσκυψε κι' αυτή να δει. Ο Τζώρτζ της έδωσε άμέσως μία κλωστή στο πόδι, και συγχρόνως την έσπρωξε απ' την πλάτη. Κι' η νέα γυναίκα γκρεμίστηκε στο νερό, βγάζοντας μία φωνή σπαρτακτική!

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... φώναζε ο Τζώρτζ.

Οι δυό άντρες κύτταζαν προς το μέρος του. Τον είδαν να πετάη το καπέλλο και το σακάκι του, να τρέξη ως την άλλη άκρη της γέφυρας και να πηδάη κάτω. Του φώναξαν να σταματήσει... μά ήταν πολύ άργα πιά!

Το κατάλαβε κι' ο ίδιος πώς ήταν πολύ άργα, μία στιγμή μονάχα πριν τσοκιάη πάνω στις μεταλλινές σκαλωσιές, δώδεκα μέτρα χαμηλότερα! Έπειτα από τόσο χρόνια, είχαν άρχισει, την ημέρα εκείνη ακριβώς, οι επισκευές της παλιάς γέφυρας!...

Π. ΧΟΛΛΙΕΡ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΒΡΑΔΥΝΗ ΜΟΔΑ

Η τελευταία λέξη της μόδας, όσον αφορά τις βραδυνές εμφάνισεις, είναι αρκετά απαιτητική. Δεν αρκείται πια στο βραδυνό επανωφόρι.

Ζητάει, για να συνοδεύσουμε τη βραδυνή μας τουαλέτα, διάφορα άλλα σχετικά εξαρτήματα, που δίνουν στη σιλουέτα μία πρόσθετη χάρη.

Θα αναφέρουμε μερικά για να σας καταποτίσουμε. Και πρώτ' απ' όλα τη φαρδιά και μακρυά εσάρπα, συνήθως από σατέν, αλλά κάποτε και από κάποιο ελαφρότερο ύφασμα, όπως είναι, επί παραδείγματι, η πυκνή μουσελίνα, που κάποτε συνδυάζεται και με αλάφρη γούνα.

Έχουμε επίσης ένα είδος μπολερό, που μοιάζει μάλλον σαν μία εσάρπα με μανίκια.

Γίνεται από χρωματιστό σατέν σε απαλή απόχρωση κι' έχει για γαρνιρίσμα μία φαρδιά μπάντα από λούτρ στο κάτω άκρον, κι' ένα γιακά άν φόρμ.

Ένα άλλο είδος μπολερό, είναι το καθ' αυτό μπολερό, που φοριέται μαζί με μία πολύ ντεκαλτέ τουαλέτα, ώστε να την κάνει πιο διακριτική.

Τέλος, έχουμε την τελευταία λέξη της μόδας, την ριχτή ζακέττα, που την ωνόμασαν «πτι βετμάν» και που οι Παριζιάνες την θεωρούν απαραίτητη για τις βραδυνές εξόδους.

Το «πτι βετμάν» γίνεται συνήθως από ύφασμα πολυτελές: σατέν ή μπροσέ ή λαμέ και άλλα παρόμοια. Γύρω από τον λαιμό και στο τέλος των μανικιών, που γίνονται τρουά-κάρ, υπάρχει πάντα μία φαρδιά μπορτούρα από γούνα. Αν μπορούσε να ξεδέσμευε, προτιμήστε τη β.ζόν, που είναι ή καθ' εξοχήν εύνοση της μόδας. Αλλά και κάποια άλλη γούνα, μπορεί να σας ικανοποιήσει, μη διστάσετε δε να χρησιμοποιήσετε αυτήν που σεις νομίζετε πρακτικότερη.

ΑΝΤΙ ΓΟΥΝΑΣ, ΛΑΙΝΑΣ

Ποιος αρνείται, ότι ένα γούνινο επανωφόρι είναι από τα ωραιότερα στολίδια της γυναίκας; Αλλά πόσο λίγες είναι εκείνες, που μπορούν να το έγουν! Γιατί, βέβαια, θα ήταν τρέλα να στερηθούμε άλλα πράγματα απαραίτητα στη διατήρηση της υγείας μας, για να φορέσουμε γούνινο παλτό.

Τι να κάνουμε, λοιπόν; Να καταφύγουμε στις απομιμήσεις;

Δεν σας το συμβουλεύουμε! Οι απομιμήσεις είναι πάντα απομιμήσεις και ξεδεύουμε και γι' αυτές αρκετά, χωρίς να ικανοποιούμεθα.

Νά, όμως, που η ίδια η μόδα μάς βρίσκει τη λύση: «Δεν μπορείτε να κάμετε γούνινο παλτό; μάς λέει. Κάμετε ένα παλτό από καλό λαϊνάξ». Και ειδικώς το λαϊνάξ «Τέντυ», που είναι μία ύφανση, που απομιμείται κάπως τη γούνα ή τουλάχιστον την θυμίζει.

Τα λαϊνάξ «Τέντυ» υποτάσσονται θαυμάσια στην κοπή της εποχής. Γίνονται ριχτά με μανίκια ραγκλάν, ή με μανίκια κοφτά, αλλά πολύ φαρδιά προς τα πάνω και με στένεμα προς τα κάτω.

Για τα λαϊνάξ «Τέντυ» χρησιμοποιούμε φόδρες ουατίν, που τοποθετούνται ανάμεσα στο ύφασμα και στην κυρίως φόδρα. Έτσι τα καθιστούν ζεστά σαν τα γούνινα επανωφόρια.

Πολλές φορές, θα δούμε τέτοια επανωφόρια, χωρίς κουμπιά, α-

κριδώς όπως τα γούνινα και που διπλώνουν στο σώμα. Άλλοτε πάλιν έχουν ένα μοναδικό μεγάλο κουμπί κάτω από τον κατεβαστό γιακά.

Από τα ίδια αυτά λαϊνάξ «Τέντυ» κάνουμε και ριχτές ζακέττες, σε είδος βαρέζ, ή σε μία άλλη χαριτωμένη κοπή ζακέττας ελαφρότερης, που γαρνιρείται γύρω στο λαιμό με μία λουρίδα από πλεκτό λάστιχο. Το ίδιο επαναλαμβάνεται στα μανίκια και στις τσέπες.

Όσο για χρωματισμούς, στα λαϊνάξ «Τέντυ» βλέπουμε όλους τους τόνους του γκρι, του καφέ, του μπλέ.

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Σας είπαμε και άλλοτε πόση σημασία έχει για μία γυναίκα το να είναι καλοβαλμένη μέσα στο σπίτι της.

Για να έχη την επιθυμία να εμφανίζεται πάντα ευτρεπισμένη, θα πη, ότι έχει την πραγματική συναίσθηση της καλής κοκετταρίας. Εκείνη όμως που ντύνεται και καλλωπίζεται μόνον όταν βγαίνει έξω από το σπίτι της, ασφαλώς έχει μία επίπλαστη κοκετταρία, δηλαδή ενδιαφέρεται γι' αυτούς που τη βλέπουν και όχι για τον ίδιο τον εαυτό της.

Η φιλαρέσκεια στο σπίτι δείχνει τη γυναίκα, που έχει εμφυτη καλαισθησία και είναι πραγματική γυναίκα. Δεν πρέπει όμως να φορη στο σπίτι τις τουαλέτες ή τα φορέματά της. Τουναντίον, αυτό είναι άκαλαισθητό. Ντύσιμο σπιτιού θα πη ρόμπα κοκέττικη, φόρεμα καμωμένο επίτηδες για το σπίτι, που να είναι κοκέττικο, αλλά συγχρόνως άνετο, άσπαστικό, καλοφτιαγμένο, ζεστό.

Η ρόμπα ωστόσο είναι μόνο για να εμφανίζεται στα μέλη της οικογενείας της, όχι στους ξένους.

Οι ρόμπες του σπιτιού είναι πολλές και παρουσιάζουν ποικιλία μεγάλη.

Έχουμε τη φόρμα «πρεν-σές», που είναι εφαρμοστή στο μέση, και προς τα κάτω «άν φόρμ».

Έχουμε το σχέδιο που θυμίζει ανδρικές ρόμπες με γιακά σμόκιν και μεγάλα ρεβέρ στα μανίκια. Μία «κορντελιέρ» σφίγγει τη μέση. Έχουμε επίσης το σχέδιο «μπλουζ Ρύς», που κουμπώνει πλαγίως και κλείνει ως το λαιμό.

Για ύφασματα χρησιμοποιούνται τα απαλά λαϊνάξ, σε ανοικτά χρώματα, τα σατέν ουατίν, που δίνουν μία νότα πολυτελείας και τα μουφλόν, που είναι ζεστά και μαλακά.

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

Η νέα γραμμή αγκαλιάζει το σώμα, λένε οι μεγάλοι ράφτες, γιατί φαίνεται, ότι αυτή η λεπτομέρεια κλείνει το μεγάλο μυστικό της επιτυχίας τους. Όλα τους τα μοντέλα, αυτό προσπαθούν να αναδείξουν: Το αγκάλιασμα του σώματος, χωρίς διόλου σφίξιμο.

Στα επανωφόρια επιτρέπει η νέα αυτή γραμμή να αποκτούν προς τα κάτω κάποιο φάρδος.

Ακόμη και η ρεδιγκότα, που αγκαλιάζει κάπως πιο σφιχτά τη μέση, σχηματίζει κάτω φάρδος, που φθάνει ένιστε τα γκοναί.

Τα χαμηλά μανίκια έχουν σχεδόν γενικευθεί και ένιστε η κατάληξί τους είναι στενή, αλλά χωρίς πουανιέ.

Οι γιακάδες των περισσοτέρων επανωφοριών σχηματίζουν κουκούλα: Είναι η τελευταία δημιουργία της μόδας.

Όσο για τα χρώματα, κάθε χρόνο η μόδα κατορθώνει να μάς εμφανίσει κάτι καινούργιο. Έτσι οι φτερινοί νέοι χρωματισμοί είναι η απόχρωση του γραφίτη, του σαμουά και του μαρόν.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Κατά γενικό κανόνα, χώνονται καλά στο κεφάλι και συγχρόνως ιντραπάρωνται. Δηλαδή χώνονται στην κορυφή του κεφαλιού με κλίση προς τα πίσω, τόσο, ώστε να αφήνουν ακάλυπτο όχι μόνο το μέτωπο, αλλά και 5 - 6 πόντους μαλλιών. Είναι πρακτικώτατα για τα μεγάλα κρύα και άμφοι τον πιο δυνατό αέρα.

Μερικά είναι απλές καλότες, πότε ίσιες, πότε ντραπαριστές. Άλλα είναι με μικρά μπόρ, που κάνουν διάφορα τσακίσματα, τα δε γαρνιρίσματα είναι ελάχιστα: Ένα κουτώ, ένας φιόγκος, ένα κόσμημα, τοποθετημένα συνήθως μπροστά, πάνω από το μέτωπο.

Ας σας περιγράψουμε μερικά:

Κλοσάκι από λαϊνάξ, γαρνιρισμένο με γκρι-γκραίν, κορδέλλα στο γύρο, που καταλήγει στο ιά σχηματίζει ένα μικρό φτερό, τοποθετημένο σε ύψος. Το κλός είναι μπλε πάλ και η κορδέλλα γκρι.

Τόκα που κρύβει το ένα αυτί και μέρος του προσώπου, γαρνιρείται δε με μία κορδέλλα και μία μπούλα από μαργαριτάρια.

Είδος τυρμπάν, καμωμένο από ντραπαριστό βελούδο και σατέν, πολύ κοκέττικο.

Καλότα από τσιπέ πράσινο, που πέφτει χαμηλά στ' αυτιά και αφήνει ξέσκεπα τα μαλλιά πάνω από το μέτωπο.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Για το πρωί τουντ, ζερζέ, φανέλλες.

Για το απόγευμα βελούδο, ταφτάδες, σατέν.

Αυτά είναι τα ύφασματα, που χρησιμοποιούνται. Όσο για τα χρώματα, εφέτος, είναι πιο πολύ της μόδας τα σκατεινά και τα ακαθόριστα. Είναι συνδυασμοί πρασίνων, καφέ, γκρι μονόχρωμα, σινέ, σκατσέζικα ή ριγέ.

Τα πρωινά φορέματα είναι μονοκόμματα, με κορσάζ κιμονό. Μερικές φορές, το κιμονό ενώνεται με μία ντεκούπ, που πιάνει το μισό μπούστο. Άλλοτε η ντεκούπ σχηματίζει ένα κορσελέ μυτερό εμπρός και από κεί και κάτω άρχίζει μία πλισσεδωτή φούστα.

Άλλες φούστες είναι καμωμένες με φαρδιές πιέτες και άλλες άν φόρμ.

Πάντως, είναι όλες σχετικά φαρδιές.

Τα απογευματινά είναι ταγιεράκια ή ντε πιές από βελούδο. Περιττό να πούμε, ότι τα ταγιέρ είναι φατταί, με γιακάδες στρογγυλούς, με μπάσκες και με φιόγκο στη μέση, για να δίνη τον τόνο του φανταί. Αυτά τα ταγιέρ, έχουν φούστες στενές. Όλες όμως οι άλλες απογευματινές φούστες, είναι κλός, με αρκετές λότητες.

Συνηθίζονται πολύ τα κοστούμια, που αποτελούνται από φούστα και μπούστο ή φούστα και μπλούζα.

Με μία φούστα από μαύρο μουαρέ, φοράμε ομοιόμορφο κορσάζ, γαρνιρισμένο με πλαστρον από άσπρη δαντέλλα. Φοράμε επίσης μουσελινένια μπλούζα σε χρώμα ροζ απαλό, γαρνιρισμένη με άπριντε δαντέλλες.

Ο ταφτάς χρησιμοποιείται πολύ γι' απογεύματα, διαλέγουμε δε όσο το δυνατόν απλά σχέδια, σε στυλ σεμιζιέ κι' έτσι το φορέματάκι δεν φαίνεται πολύ λουσατό. Το άνοιγμα του λαιμού είναι μυτερό και τα μανίκια τρουά κάρ ή ως τους αγκώνες.

Οι ζώνες σε όλα αυτά τα φορέματα είναι στενές, από το ίδιο ύφασμα του συνόλου.

Τέλος, τα φορέματα από σατέν γίνονται με μπουστους εφαρμοστούς ντεκαλτέ, έχουν δε για απαραίτητο συμπλήρωμα ένα κοντό μπολερό με μανίκια τρουά κάρ, που αλλάζει το άμπιγιέ σε λιγότερο άμπιγιέ.

ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Σε κάθε αλλαγή εποχής, παίζει το ρόλο της. Είναι απαραίτητο εξάρτημα στο βεστιαριό μας, γιατί μπορεί να μάς προσφέρει μεγάλη εκδούλευση. Δεν έχουμε κάτι έτοιμο να φορέσουμε; Μία φούστα σώζει την περιστάση. Τη φοράμε με μία μπλούζα ή μ' ένα πουλόβερ και δεν δίνουμε την εντύπωση, ότι η αλλαγή της εποχής μάς ήρε ανέτοιμους. Ώσπου να ράσουμε κάτι άλλο, φορούμε τη φουστίτσα μας και κανείς δεν θα καταλάβει ότι το κάνουμε από άνεχεια.

Η φουστίτσα σας μπορεί να είναι από τουντ ή από λαϊνάξ μάλλον μονόχρωμο, αλλά και ό,τι δήποτε άλλο ύφασμα κάνει.

Μη την κάμετε πλατειά, αλλά ούτε και στενή.

Τα τρία μάρκη είναι απαραίτητα και οι τσέπες, είτε κάθετες, είτε πλαγιαστές, θα συντελέσουν στο γαρνιρίσμα της.

Για την ταρινή εποχή, μπορείτε να κάμετε και μία μπλουζίτσα από ζερζέ, που στοιχίζει ελάχιστα και είναι ένα ύφασμα πρακτικό. Για μία τέτοια μπλού-

Οι εσάρπες που είναι σήμερα τόσο της μόδας.

ζα, θα διαλέξετε το σχέδιο σεμιζιέ. Μία γραβάτα ανδρική, συμπληρώνει ένιστε αυτές τις μπλούζες.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Ας μη νομίζουν οι άνδρες, ότι το αναστήμα παίζει ρόλο μόνο στις γυναίκες. Όπως αυτοί θαυμάζουν μία γυναίκα για το ωραίο της αναστήμα, έτσι και οι γυναίκες κάνουν τις παρατηρήσεις τους, όταν βλέπουν έναν άνδρα. Δεν θέλουμε να πούμε μ' αυτό, ότι ο άνδρας πρέπει απαραίτητως να είναι ψηλός, αλλά έστω και αν είναι κοντός, πρέπει το ντύσιμό του να είναι τέτοιο, ώστε να μη τον δείχνει ακόμη πιο κοντό. Θα αποφεύγην, λοιπόν, τα μακριά σκακάρια και τα πολύ εφαρμοστά.

Θα προτιμά τα ίσια και όχι τα σταυρωτά.

Τα ριγέ ύφασματα προσθέτουν ύψος, αλλά οι ρίγες δεν πρέπει να είναι πολύ φανερές.

Θα αποφεύγην τα φαρδιά παντελόνια, τα κοντά επανωφόρια και τα ύφασματα που είναι κορσεδάτα ή σκατσέζικα.

Ας έχη επίσης ύψ' όψι του, ότι οι τετραγωνοί ώμοι τον δείχνουν πιο κοντό και αν κρατή στα χέρια του χαρτοφύλακα, ως μην είναι μεγάλος.

Ο ψηλός άνδρας μπορεί να φορη ό,τι του άρεσει. Και μακριά σκακάρια και σταυρωτά, και ίσια και όλων των ειδών τα ύφασματα.

Η Αλληλεγγυαία μου

Λουλουδι της αυγής: Το σαλέπι είναι πολύ μαλακτικό. Αφού βράσετε το νερό με όση ζάχαρη θέλετε, ρίχνετε πασπαλιό το σαλέπι, ανακατεύοντας διαρκώς πάνω στη φωτιά και αφήνετε να πάρη 3-4 βράσεις. (Αναλογία: για ένα φλυτζάνι τσαγιού, ¼ κουταλιού του γλυκού σαλέπι).

Τούλιο Καρμινάτι: Όλα τα προϊόντα που μου αναφέρτε είναι σοδαρά, βέβαια και πολύτιμα, αλλά ή φοίτησι σε Σκολή είναι απαραίτητη.

Παραπονιάρια Α.Λ.Ε.: Δυστυχώς, οι κονδρές νάμπες δεν λεπταίνουν με τίποτα. Το μασάζ από ειδικόν ίσως ωφελεί λίγο, αλλά πρέπει να γίνεται τακτικά και στοιχίζει φυσικά πολύ.

Τσιγγανάκι: Αφού είστε τόσο μελαχρινή μην αλλάξετε το χρώμα των μαλλιών σας. Το ξανθό χρώμα δεν θ' πγαίνει στην τύπο σας.

Παμέλλα Β., Θεσ/νίκη: Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Για τα μαλλιά σας έδοκιμάσατε ποτέ το Πετρόλ Κανά; Αν δεν σας ωφέλησε, τότε δοκιμάστε ένα καλό κούρεμα για να δυναμώσουν και βοηθήσει το φυτόμα με λίγο τρίψιμο των ριζών με ρετινολάδο. Πούδρα σας συνιστώ χρώμα ροδακινή ανάμικτο με «όκρ» και κραγιόν (μουσγιέν).

ΕΣΣΕΡΑΛΛΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, ήταν ο τρίτος γιος ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέροντος κόμητα του Ντόρινγκουρ, που μισούσε την Αμερική και τους Αμερικανούς. Όταν λοιπόν ο λοχαγός παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο πατέρας του δεν τον αναγνώριζε πια ως παιδί του, δηλώνοντας ότι δεν είχε να περιμένει πια τίποτ' απ' αυτόν. Ο λοχαγός Έρρολ κατόπιν αρρώστησε και πέθανε, όταν ο Κέδρικ ήταν ακόμη μικρός. Η μητέρα του, που ήταν όρθρη και χωρίς συγγενείς, δεν είχε πια για παρηγοριά στη ζωή της, παρά μόνο το μικρό γιό της. Ο Κέδρικ ήταν ένα έξυπνο, όμορφο και λογικό παιδί, που είχε ένα μεγάλο φίλο, τον κ. Χάψ, τον μακάβριο της συνοικίας τους. Μια ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστειλε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χάδριζα για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δυο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκουρ. Προς το παρόν ήταν λόρδος Φαουντλερόου.

— Άχ! είπε με πόνο. Θα μού το αγοράσουν, λοιπόν, το παιδάκι μου, το αγαπημένο μου παιδί, το μοναχικό μου, που τόσο μ' αγαπάει; Δεν έχω στον κόσμο τίποτ' άλλο, παρά τον αγαπημένο μου Κέδρικ. Φρόντισε πάντα να είμαι γι' αυτόν μια καλή μητέρα...

Και η φωνή της έτρεψε, ενώ τα δάκρυά της άρχισαν να κυλούν στο πρόσωπό της. Ο δικηγόρος έβλεπε για να καθαρίσει τη φωνή του.

— Είμαι υποχρεωμένος να σας πω, απάντησε με δυστυχισμό, ότι ο κόμης Ντόρινγκουρ δεν είναι... δεν είναι έθιμοις με σας. Είναι ηλικιωμένος, καθώς ξέρετε, και όπως συμβαίνει πάντα, οι γέροι έχουν τις παραξενιές τους. Έξακολουθεί να μισεί, όπως έμεινε πάντα, την Αμερική και τους Αμερικανούς και είναι, όπως ήταν πάντα, πολύ διασπασμένος με το γάμο του γιου του... Ξέρω πολύ καλά ότι έχει πάρει την απόφαση να μην σας αντιπρόσωπο. Λυπάμαι πολύ που είμαι αναγκασμένος εξ αιτίας της δουλειάς μου να σας φέρω τόσο δυσάρεστες ειδήσεις... Αλλά το σχέδιο του γέροντος κόμητα είναι να ζήσει μαζί με τον μικρό λόρδο Φαουντλερόου και να μεγαλώσει κοντά του, κάτω από τη δική του κηδεμονία κι επιβλέπον. Έχει μανία με το Ντόρινγκουρ κι έτσι περνάει τις περισσότερες μέρες του. Υποφέρει από αρθρίτιδα και γι' αυτό δεν μπορεί να μένει πάντα στο Λονδίνο, γιατί τότε κάνει πολύ κακό. Ο μικρός λόρδος Φαουντλερόου λοιπόν, θα κατοικήσει οριστικά στην Επαύλιο του Ντόρινγκουρ. Ο κόμης σας δίνει ένα χαρούμενο σπίτι, καθώς και μιά συνταγή αρκετή για να ζήτε με αξιοπρέπεια. Ο μικρός λόρδος Φαουντλερόου θα έρχεται να σας βλέπει στη Λόξα, όπως λέγεται αυτό το σπίτι, όποτε θέλετε. Έσείς μόνο δεν θα μπορείτε να πηγαίνετε σ' αυτόν. Ο παππούς, βλέπετε, θ' απαγορεύει να περάσετε και τα καλά ακόμα του δάσους...

«Παρ' όλ' αυτά, κυρία, δεν θα είστε δώδεκα χιλιάδες χιλιάδες από το γιό σας, καθώς βλέπετε, και σας βεβαιώ ότι οι όροι, που σας προτείνω δεν είναι τόσο... σκληροί, όσο μπορούσαν να είναι... Έπειτα το συμφέρον του μικρού λόρδου Φαουντλερόου αυτό απαιτεί και πιστεύω να μην φέρετε εμπόδια...

Ο κ. Χάδριζα φανταζόταν ότι η κυρία Έρρολ θ' άρχιζε να κλαίει, ν' αναστενάζει και να παραπονιέται, όπως θα έκανε οποιοδήποτε άλλη γυναίκα. Αλλά η κυρία Έρρολ, αρκετά υπερήφανη και αξιοπρεπής, πήγε κοντά στο παρσόρ και κάθισε εκεί λίγα λεπτά, έχοντας γυρισμένη την πλάτη της. Όπως άντελλήθηκε ο δικηγόρος, η κυρία Έρρολ προσπάθησε να νικήσει τα δάκρυά της, που ανέβαιναν στα μάτια της.

Κι' αφού σκέφθηκε καλά, ήρθε πάλι κοντά στον δικηγόρο και του είπε:

— Κυρία, ο σύζυγός μου δεν έχασε ποτέ τον πατέρα του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά υπερήφανος ήταν και για το όνομα του Ντόρινγκουρ. Αισθανόταν μεγάλη λύπη που είχαν αφήσει την πατρίδα του. Θά ήταν πολύ ευτυχισμένος, αν μπορούσε να μάθει ότι ο γιός του βρίσκεται να γυρίζει στον τόπο του. Φαντάζομαι ότι κι ο Κέδρικ θα ευχαριστηθεί πολύ, που θ' άκουσε μια τέτοια είδηση... Έλπίζω, είμαι μάλλον βέβαιη, ότι ο κόμης του Ντόρινγκουρ, δεν θα φανεί τόσο σκληρός, ώστε να θέλει να με αποξενώσει από την αγάπη του μοναχικού παιδιού μου. Επίσης είμαι πάλι βέβαιη πως, ό,τι κι αν κάνει, δεν θα το καταφέρει... Ο Κέδρικ μου είναι ελκυστικός κι έχει μεγάλη καρδιά. Θα με αγαπούσε πάντα και αν ακόμα μ' έχωριζαν εντελώς απ' αυτόν. Εγώ, να σας πω την αλήθεια, δεν λυπάμαι που θα τον χωριστώ, γιατί πρώτα-πρώτα θα τον βλέπω τακτικά κι ύστερα γιατί αυτό, όπως είπατε κι' εσείς, είναι για το συμφέρον του παιδιού μου...

Ο κ. Χάδριζα άρχισε τώρα να σχηματίζει άλλη ιδέα για την κ. Έρρολ. Έβλεπε ότι είχε μεγάλο άδικο ο γέροντος Ντόρινγκουρ να την αποκαλέσει, ύπουλη, εγωίστρια, φιλοχρηματική. Και υμνώντας τη φωνή του της απάντησε:

— Κυρία μου, ο γιός σας θα σας ευχαριστήσει άσχετα για τη θυσία που κάνετε σήμερα για γάμο σου. Σας δίνω το λόγο μου ότι ο μικρός λόρδος θα πάρει την ανατροφή που ταίριάζει σ' ένα παιδί που θα ζήσει πολύ ευτυχισμένος. Γι' αυτό θα φροντίσω ο κόμης Ντόρινγκουρ, όπως θα φροντίζατε κι' εσείς η ίδια!

— Έλπίζω, είπε συγκινημένη η κ. Έρρολ, ότι ο παππούς του Κέδρικ θα τον αγαπήσει πολύ. Το μοναχικό μου παιδί είναι τόσο καλό, τόσο λογικό, που το αγαπώ άμεσως όλοι. Τούλάχιστον εδώ στην φτωχή συνοικία που η μοίρα θέλησε να ζήσει, ο Κέδρικ μου είναι το πιο αξιολάτρευτο παιδί!

Ο κ. Χάδριζα έβλεπε πάλι για να καθαρίσει τη φωνή του. Ήξερε καλά ότι ο γέροντος Ντόρινγκουρ δεν αγαπούσε εύκολα κανέναν! Ήξερε όμως πάλι ότι ο πεποιτημένος κι' αφοσιωμένος κόμης, από λόγους συμφεροντολογικούς, θα ήταν καλός στο παιδί, που θα γινόταν μάλιστα και κληρονόμος του. Γνώριζε ακόμη ότι, αν ο Έγγονός του ήταν καλός χαρακτήρας, ο γέροντος Ντόρινγκουρ θα του έκανε όλα τα ταχτήρια και θα του χάριζε τα πάντα. Παρ' όλ' αυτά απάντησε στην κυρία Έρρολ:

— Ο μικρός λόρδος, δεν θα στερηθεί τίποτα. Για την εύχλια του παιδιού άνοιξε, ο κόμης, θέλησε να σας παραχωρήσει τη Λόξα, για να καθήσετε κοντά και να τον βλέπετε τακτικά.

Ο γέροντος δικηγόρος είχε επιτολή από τον πελάτη του να μιλήσει στην κυρία Έρρολ με τόνο αυστηρό. Αλλά, η στάσις της υπέρτατος του Κέδρικ ήταν τέτοια, που ο κ. Χάδριζα αναγκάστηκε να μεταχειριστεί μαλακή γλώσσα για να της κάνει τις προτάσεις του.

Τη στιγμή εκείνη η κ. Έρρολ κάλεσε τη

— Μου, τώρα μπορεί να δες τι κάνει στο υπόγειο ο μπαμπάς, χωρίς να κάνεις τον κόπο να κατέβεις τη σκάλα.

Μαίρη και της είπε, να πάει να φέρει τον Κέδρικ. Κι' η υπηρέτρια της απάντησε:

— Πηγαίνω, κυρία... Θα είναι ασφαλώς στο κ. Χάψ, καθισμένος κοντά του μέσα στις κουσέρλες και στα μπισκότα και θα μιλάει μαζί του, όπως πάντα, για τα πολιτικά.

Ο κ. Χάδριζα, ακούγοντας αυτά τα λόγια της υπηρέτριας, κλονίστηκε. Από τότε τα παιδιά των Άγγλων ευγενών συνήθιζαν να κάνουν παρέα και να είναι φίλοι με τους μακάβριους; συλλογιστήκε. Θά ήταν πολύ άσχημο, αν το παιδί αυτό είχε πάρει κακούς τρόπους. Κι' οι δυο γιοι του κόμητα Ντόρινγκουρ, όταν ζούσαν, συναισθετόνταν με ανθρώπους, που δεν ήταν της τάξεώς τους. Αυτό όμως, έκανε τον κόμητα έξω φρενών! Δεν τους το συγχωρούσε ποτέ. Μήπως λοιπόν, κι' ο Κέδρικ, αν τι κληρονομήσει τα προτερήματα του λοχαγού, είχε πάρει τις κακές συνήθειες του μακάβριου; Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και μπήκε τρέχοντας ο Κέδρικ.

Ο κ. Χάδριζα, μόλις αντίκρισε το παιδί, πήρε άλλη όψη. Είχε μπροστά του τώρα ένα άριστο αγόρι. Είχε αριστοκρατική εμφάνιση, χαριτωμένο, που έμοιαζε καταπληκτικά με τον λοχαγό. Με τη διαφορά πως τα μάτια του ήταν μαύρα σαν τις μητέρας του. Ή έκφραση τους έδειχνε ελκυστική κι' αβυσσώδη.

Μπαίνοντας ο Κέδρικ, έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας του και τη γέμισε φιλία. «Μα την αλήθεια, σκέφθηκε ο γέροντος δικηγόρος, αυτό το παιδί είναι το πιο όμορφο που έχω δει στη ζωή μου!»

Κι' ενθουσιασμένος απ' ό,τι έβλεπε, ρώτησε:

— Όποτε αυτός είναι ο μικρός λόρδος Φαουντλερόου; Ο Κέδρικ, μη ξέροντας τί συνέβαινε, αφού φίλησε τη μητέρα του, γύρισε ύστερα και μ' ευγενικό τρόπο χαιρέτησε τον κ. Χάδριζα, όπως συνήθιζε πάντα να κάνει με τους σπάνιους επισκέπτες της μητέρας του. Συγχρόνως με μεγάλη αφέλεια απαντούσε στις ερωτήσεις του γέροντος δικηγόρου, όπως ακριβώς έκανε και με το φίλο του, τον κ. Χάψ.

Σε λίγο ο κ. Χάδριζα αποχαίρετσε την κυρία Έρρολ και τον μικρό κι' έφυγε.

Και τότε ο Κέδρικ γυρίζοντας στη μητέρα του, της είπε:

— Ήθελα καλύτερα να μην είμαι κόμης, ούτε λόρδος. Κανένα από τ' άλλα παιδιά δεν είναι αριστοκράτης... Δεν μπορώ κι' εγώ να μ' ήνω...

— Υστερ' από τα λόγια αυτά ο Κέδρικ πλησίασε τη μητέρα του που είχε ξεπαλώσει στην πολυθρόνα γιατί ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Κι' αφού κάθισε κοντά της, έχοντας πάλι στη Πισίνα, τη γατίτσα του, άρχισε να κουβεντιάζει μαζί της.

— Ο πατέρας σου, του είπε σε λίγο η κ. Έρρολ, θα δεχόταν ευχαρίστως την πρόταση του παππού σου. Θά ήμουν μια καλή μητέρα κι' εγωίστρια αν δεν σ' άφηννα να φύγεις. Ένα μικρό παιδί, σαν και σένα, δεν μπορεί να καταλάβει βέβαια τους λόγους, που κάνουν αυτό εγώ σήμερα. Αλλά άμα μεγαλώσεις, θα δεις και μόνος σου ότι φέρθηκε πολύ λογικά.

Ο Κέδρικ κούνησε το κεφάλι. — Λυπάμαι πολύ που αφήνω τον κ. Χάψ, είπε. Θα τον πειοάζη πολύ η απουσία μου, όπως πάλι κι' εγώ θα χάσω την αγάπη του και τον καλή του συντροφιά. Έπειτα τους λυπάμαι όλους που θα τους αφήσω!...

Την άλλη μέρα ο Κέδρικ, αφού έφαγε το πρωινό του, έτρεξε να συναντήσει τον κ. Χάψ. Τό βόηκε να διαβάσει την εφημερίδα του.

Σιγούρα ο μακάβριος θα κατάλαβε ότι κάτι έκτακτο συνέβη στον Κέδρικ, για να τρέξει πρωί-πρωί στο μοναχικό του.

— Καλημέρα, Κέδρικ, του είπε. — Καλημέρα σας, κύριε Χάψ, είπε κι' ο μικρός.

Μά δεν ανέθηκε, όπως έκανε άλλοτε, πάνω σε κανένα βαρέλι ή σε κανένα βέμα, από κείνα που βολικοίταν εκεί γύρω. Αλλά κάθισε σ' ένα κισβότι με υποκότα. Κοιτώντας το γόνατό του με τα δυο χέρια έμεινε για λίγο αμίλητος. Ο τρόπος του σήμερα ήταν διαφορετικός. Ο κ. Χάψ παρανεύτηκε κάπως. Και προσομιλώντας από το πρόσωπό του την έφημερίδα, τον ρώτησε:

— Τι τρέχει, μικρό μου φίλε; — Κύριε Χάψ, απάντησε ο Κέδρικ με θαρραλέα φωνή, θυμόσατε για τί πράγμα μιλούσαμε χτές;

— Ναι, Κέδρικ. Μου φαίνεται πως μιλούσαμε για την Άγγλεια...

— Μάλιστα, αλλά θέλω να μού πείτε ακριβώς τι λέγαμε την στιγμή που ήθελε η Μαίρη και με ζήτησε να πάμε σπίτι μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η πιστή καρδιά

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας φτωχός βασιλιάς με τη γυναίκα του και την μοναχοκόρη τους, τη Ζουανίτα. Ή κόρη αυτή είχε μαλλιά χρυσά και μάτια σμαραγδένια.

Όταν γεννήθηκε η Ζουανίτα, τρεις νεράιδες άφησαν στην κούνια της τρία μεγάλα μαργαριτάρια.

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς λέει στη βασιλίσσα:

— Τα μαργαριτάρια αυτά πρέπει να τα κρύψουμε και να τα δώσουμε της κόρης μας, όταν θα μεγαλώσει.

— Ναι, αποκρίθηκε η βασιλίσσα, να τα κρύψουμε σ' ένα χρυσό κουτί, να το κλειδώσουμε, και να όρκισθούμε πως δεν θα το ανοίξουμε, παρά όταν γίνη η Ζουανίτα μας δεκαπέντε χρόνων.

Κλειδώναν, λοιπόν, με χρυσό κλειδί, το κουτί και το κρύψανε.

Στο μεταξύ η Ζουανίτα μεγάλωνε κι' όμορφα. Κι' όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, οι γονείς της της είπαν ότι έχουν να της χαρίσουν το πιο πολύτιμο δώρο.

Ο βασιλιάς πήγε τότε κι' έφερε το χρυσό κουτί. Κι' η βασιλίσσα του έδωσε το κλειδάκι.

Ο βασιλιάς το άνοιξε κι' η Ζουανίτα είδε μέσα εκεί να λάμπουν, σαν μικρά φεγγάρια, τα τρία μαργαριτάρια.

— Είναι δικά μας αυτά τα φωτεινά πετράδια; ρώτησε η κοπέλλα.

— Δικά σου είναι κορίτσι μου! της είπε ο βασιλιάς. Όταν γεννήθηκες τρεις νεράιδες τα έβαλαν στην κούνια σου.

— Τι καλές που είν' αυτές οι νεράιδες! ξεφάνισε η Ζουανίτα. Θα στολιστώ μ' αυτά. Το ένα θα γίνω δαχτυλίδι και τ' άλλα δυο θα γίνουν σκουλαρίκια.

— Καλά τα λες, κορίτσι μου, συμφώνησε κι' ο βασιλιάς. Μά εγώ θα προτιμούσα να σου χάριζαν οι νεράιδες όλο το χρυσάφι του κόσμου...

Δεν πρόλαψε ν' άποσώση τα λόγια του ο βασιλιάς κι' ένα τρομερό βουητό ακούστηκε. Σείστηκε η γη και το παλάτι καταπλακώθηκε από μεγάλα κομμάτια χρυσαφού. Και γύρω, στα περίχωρα, ο τόπος γέμισε μάλαμα!...

Οι υπήκοοι του βασιλιά, όταν άκουσαν το χαλασμό πούγινε, έτρεξαν να τους σώσουν. Μά δεν θα κατάφερναν τίποτε μπροστά στην πλημμύρα εκείνη του χρυσαφού, αν οι νεράιδες δεν αποφασίζουν να σώσουν τη Ζουανίτα και τους γονείς της.

Έτσι ο βασιλιάς, η βασιλίσσα, κι' η κόρη σώθηκαν. Κι' οι υπήκοοί τους πήραν όλο το χρυσάφι. Η Ζουανίτα τότε είδε πεταμένο σε μια γωνιά το κουτί με τα μαργαριτάρια. Τό άνοιξε άμεσως και βρήκε μέσα μονάχα τα δυο...

Για πολλόν καιρό ύστερα η Ζουανίτα κι' οι γονείς της έμειναν φοβισμένοι μ' αυτό που είδαν τα μάτια τους.

Όταν πέρασε ένας χρόνος, η βασιλίσσα πήρε θάνατος και σκέφθηκε να δοκιμάσει

τη δύναμη των μαργαριταριών.

«Τί χρειάζεται για να είναι ένας άνθρωπος ευτυχισμένος στον κόσμο; συλλογίζονταν η βασιλίσσα. Δεν είναι ανάγκη να έχει όλο το χρυσάφι του κόσμου. Θά του έφτανε ένα παλάτι με ωραία έπιπλα, με σπάνια λουλούδια, με πολύτιμα πράγματα, μ' αβυσσους γεμάτες καλεσμένους, με τραπέζια πλούσια, με υπηρέτες, με αμείβια!...

Μιά μέρα, λοιπόν, η βασιλίσσα πήρε τα τρία μαργαριτάρια και παρακάλεσε τις νεράιδες να χαρίσουν στην κόρη της ένα παλάτι σαν εκείνο που ονειρευότανε.

Και άμεσως βρέθηκαν κι' οι τρεις τους μέσα σε όμορφο παλάτι, ενώ το δεύτερο μαργαριτάρι άστραψε και χάθηκε.

Η Ζουανίτα, ντυμένη τώρα πλούσια, δαχτυλίστας τη μεγάλη σάλα κόμης, βαρώνους, πρίγκιπες και πριγκίπισσες. Μία μαγική μουσική άνηχούσε στο παλάτι, που μοσχοβολούσε από σπάνια λουλούδια.

Και όμως η Ζουανίτα, που είχε εύαισθητη και καλή καρδιά, κατάλαβε ότι κάτι της έλειπε!

Μέσα σε τόσο λάμψη και τόσο πλούτο, ένοιωθε πως δεν ήταν ευτυχισμένη.

Από τα τρία μαργαριτάρια η Ζουανίτα είχε προλάβει να έχει κάνει το ένα δαχτυλίδι, που το φορούσε πάντα στο χέρι της. Έσφιξε τότε τα μάτια της πάνω σ' αυτό. Μά δεν το λημούσε να ζητήσει τίποτα από τη μαγική του δύναμη. Φοβόταν μήπως ζητήσει κάτι που δεν θα την έκανε ευτυχισμένη.

Μια μέρα όστόσο κυττάζοντάς το στο χέρι της, ψιθύρισε:

— Αγαπημένο μου μαργαριτάρι, τί να σου ζητήσω να μου δώσεις;... Είδα πως είναι όλα μάταια στον κόσμο αυτό. Άχ, τί είν' αυτό το κάτι που μου λείπει; Θεέ μου, μήπως είναι η αγάπη μιάς πιστής καρδιάς; Ναι, αυτό είναι! Δεν αξίζει ο κόσμος όλος τίποτα χωρίς την αγάπη...

Κι' η Ζουανίτα άρχισε να κλαίει.

— Όλοι αυτοί που με τριγυρίζουν, τώρα, έλεγε, το κάνουν για τα πλούτη μου κι' όχι για μένα την ίδια. Ω, καλέ μου νεράιδες, τώρα το νοιώθω, πόσο είναι μάταια όλα τ' αγαθά του κόσμου. Τό μόνο

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Εύχη

Σαν ένα λουλούδακι που ανθίζει στον αγρό, γλυκύτατο παιδάκι, που σ' έχουν θησαυρό. Με τη γλυκειά αυγούλα ευτυχίας και κλειδαίεις και φέρνεις στη μανούλα το φως της χαράς...

Σαν το μικρό σφυρηγίτι με τ' αλαφρά φτερά στον κήπο και στο σπίτι πετάς όλο χαρά. Κι' έτσι καθώς βλαστάνεις βλαστάρι στο κλαδί νάχεις ευλογημένη ζωή και προκοπή.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Χιούμορ

Η δασκάλα: «Έπρεπε, αφού δεν τα καταφέρνεις να γράφεις την έκθεση, να πής στον μπαμπά σου να σε βοηθήσει.»

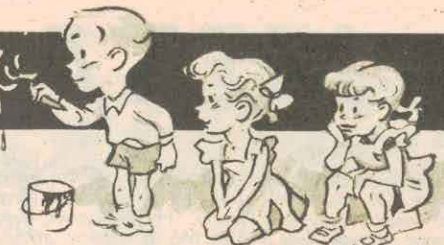
Καίτη: Μά πάς να το πω, κυρία, αφού στην προηγούμενη έκθεσή το βάλατε βαθμό τρία;

Η δασκάλα: «Μάλλον, αφού δεν βάλω βαθμό τρία.»

Η δασκάλα: «Είστε, κυρία, που βρίσκεται το Ηράκλειο;»

Καίτη: «Στο βόρειο μέρος της Κρήτης. Δασκάλα: Και η Κρήτη;»

Καίτη: Στο νότιο μέρος του Ηρακλείου.

αλήθινος κι' άθάνατος αγαθός είναι η αγάπη μιάς πιστής καρδιάς...

Τη στιγμή εκείνη ένα δάκρυ της κύλησε πάνω στο μαργαριτάρι. Άπλωσε τότε το χέρι της για να το σκουπίσει, λέγοντας:

— Δεν ήθελα τίποτε άλλο στον κόσμο, παρά μόνο μια καρδιά πιστή...

Μόλις είπε αυτά τα λόγια η Ζουανίτα βρέθηκε σ' ένα σπιτάκι απλό και νοικοκυρεμένο καθισμένη σε μία πολυθρόνα. Έκει, μπροστά στα πόδια της, ήταν γονατιστό ένα παλληκάρι πολύ όμορφο.

Βασιλοπούλα μου, της είπε, είναι καιρός που σε περιμένω κωστή. Άπλωσε τότε τα πόδια σου σ' έναν πελάτη που σε περιμένει. Φοβόμουν να σου μίλησω, γιατί δεν έχω να σου προσφέρω παρά μόνο μια καρδιά πιστή. Κι' εγώ δεν θέλω από σένα, παρά μόνο την αγάπη σου.

Έτσι η Ζουανίτα παντρεύτηκε το παλληκάρι σε λίγον καιρό κι' έζησαν τρισευτυχισμένοι. Και ποτέ της δεν μετάνιωσε γιατί ζήτησε από τις νεράιδες όχι πλούτη, αλλά μόνο μια καρδιά πιστή και τίποτ' άλλο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Γιατί δεν θα μπορούσε

Ο πατέρας του Τάκη είναι πολύ στενοχωρημένος με τις αταξίες του Νίκου, που είναι και ο μεγαλύτερος γιός του. Γι' αυτό φωνάζει τον Τάκη και του λέει:

— Άκου, παιδί μου, ο Νίκος έκανε κάτι, που μού φαίνεται πολύ άσχημο!

— Τί έκανε, μπαμπά; ρωτάει ο Τάκης.

— Έδεσε στην ούρα του σκύλου μας ένα ντενεκέ και τον άφησε να τρέχει! Έσύ θα μπορούσες να κάνεις ένα τέτοιο φρικτό πράγμα, παιδί μου;

— Όχι, δεν θα μπορούσα! απαντά χαμνώνοντας τα μάτια ο Τάκης.

— Μπαρδ, παιδί μου! Και για ποιά λόγο δεν θάκανες εσύ αυτό το κακό πράγμα;

— Γιατί εγώ την ίδια ώρα κρατούσα το σκυλί άπανητος κοκκινίζοντας ο Τάκης.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ

Δέν έχει φύγει ποτέ η 'Ισαβέλλα απ' το κτήμα όπου γεννήθηκε. Οι γονείς της, δυο 'Ισπανοί, είχαν μεταναστέψει μετά το γάμο τους, στο Περού. 'Η Τύχη τους εύνοησε κι' ο Θεός τους χάρισε ένα παιδί. Μά η μητέρα πλήρωσε με τη ζωή της τις κουραστικές προσπάθειές της.

Ο πατέρας είναι πλουσιώτατος τώρα, μεγάλος άρχοντας, μ' άμέτρητους υπηρέτες. Πριν τους στείλην το πρωί στις δουλειές τους, τους προσφέρει ο ίδιος ένα ποτήρι «αγκουαρτιέντε», κι' έτσι δουλεύουν όλοι με μεγαλύτερο κέφι.

Μά, παρ' όλο το παράδειγμα του πατέρα της, η όμορφη και παραχαϊδεμένη 'Ισαβέλλα, δείχνει μια περιφρόνησι στους κατέργους της. Της άρσσει να ταπεινώνη τις φτωχές γυναίκες τους, επιδεικνύοντας τις θαυμάσιες τουαλέττες της, που φτάνουν με τὰ καράδια που φορτάνουνε κακάο, καφέ, μπαχαρικά...

Όστόσο, ο θαυμασμός που προκαλεί η εμφάνισή της, δεν της φέρνει παρά μία προσωρινή χαρά. Γιατί η καρδιά της είναι άδειανή, δεν ξέρει τον 'Ερωτα που τραγουδάει όλόγουρα της, και στο ταπεινότερο ακόμα σπίτι...

Τον τελευταίο καιρό, όμως, φαίνεται κάπως άλλαγμένη. 'Εχουν λιγοστέψει τὰ καπρίτσια της... 'Ισως γιατί, από κάποιο μακρινό κτήμα, έρχεται συχνά να την επισκεφθή ένας νέος, ο Φίλιππος. Ένα γλυκό αίσθημα έχει αρχίσει να γεννιέται μεταξύ τους.

Η 'Ισαβέλλα ξέρει πως ο πατέρας της θα δεχθή πρόθυμα αυτό τον ωραίο νέο για γαμπρό του... Τὰ βράδια, μόνη κάτω απ' τις φυλλωσιές, προφέρει τ' όνομά του, μάλλον από μία ποιητική διάθεση, παρά από έρωτα πραγματικό...

Ξαφνικά, μία νύχτα, άργα, ένας τραμερός σεισμός, έσπειρε παντού τον πανικό. Όλοι ακορπίστηκαν, τρέχοντας σαν τρελλοί, δίχως όριζόμενο σκοπό...

Η 'Ισαβέλλα κι' ο πατέρας της πετάχτηκαν έξω απ' το μισο-

γκρεμισμένο σπίτι τους. 'Η νέα έτρεμε απ' το φόβο της. 'Εξαφνα, το χέρι που την ώδηγούσε, χωρίστηκε απ' το δικό της! Και βρέθηκε μόνη, ανάμεσα σ' ένα κοπάδι ξετρελαιμένων ανθρώπων, που την είχε απομακρύνει απ' τον πατέρα της.

Δεν υπήρχαν πιά δούλοι κι' αφέντες... Μονάχα ανθρώπινα πλάσματα, κυνηγημένα απ' τον ίδιο κίνδυνο!

Η 'Ισαβέλλα προχωρούσε πάντα, παγωμένη απ' το φόβο, με το μυαλό άδειανό. Τὰ γυνά πόδια της πληγώνονταν στις πέτρες, τὰ λυμένα μαλλιά της κολλούσαν στο πρόσωπό της...

Δεν άργησε να χάσει τις δυνάμεις της. Το πλήθος που την τριγύριζε σφιχτά, της φαινόταν πως την έπνιγε... 'Εκλεισε τὰ μάτια της, κλονίστηκε και λιποθύμησε...

Όταν άνοιξε τὰ μάτια της και ξαναδύθηκε τη συναίσθησή του περιβάλλοντος, ένοιωσε ένα χέρι αντίκιο να της χαϊδεύει το πρόσωπο. Το κεφάλι της άκουμπουσε σ' έναν ώμο...

— Φίλιππε... ψιθύρισε, νομίζοντας πως ήταν ο φίλος της.

— 'Ισαβέλλα!... της άπάντησε μία φωνή σιγανή και πνιγμένη.

Ήσυχασε τότε και ξανάκλεισε τὰ μάτια της μ' έμπιστοσύνη. Δεν άναρωτήθηκε καν πως είχε βρεθή κοντά της ο φίλος της. Της φαινόταν απλώς ύπεροχο που ζούσε ακόμα, αφού την είχαν άγγιξει τὰ φτερά του θανάτου...

Άν μπορούσε ωστόσο να διακρίνη, μέσ' στο σκοτάδι, θα ξέφυγε άπότομα από τὰ μπράτσα που την προστατεύαν.

Ο Φίλιππος ήταν μελαγχολικός, μ' άριστοκρατική φυσιογνωμία και με μία λίγο σκληρή έκφρασι ματαιοδοξίας. Ο νέος, όμως, που την κρατούσε στην άγκαλιά του, είχε κι' αυτός μαύρα μαλλιά, αλλά τὰ χαρακτηριστικά του έδειχναν πως άνήκε στη φυλή των έρωτοδέρμων.

Λεγόταν Χουανίτο κι' είχε κι' αυτός έρωτευθή το γοητευτικό εκείνο πλάσμα, την κόρη του αφέντη του, μ' έναν έρωτα δίχως έλπίδα! Η 'Ισαβέλλα τον ήξερε, μ' έναν έρωτα προσέξει ποτέ τη δουλή λατρεία του. Ένώ οι άλλοι έρωάτες δούλευαν στο κτήμα, φλυαρώντας χαρούμενα, αυτός σάπαινε, για να σκεφθή καλύτερα εκείνη που αγαπούσε. Κύτταζε συχνά με λαχτάρα το δρόμο που προτιμούσε συνήθως η 'Ισαβέλλα για τους περιπάτους της.

Τη στιγμή που σείστηκε η γη, αυτός πλανιόταν γύρω απ' τους τοίχους που κρύβανε το είδωλό του. Είχε δη το σπίτι να γκρεμίζεται και τον αφέντη του να φεύγει, τραβώντας μαζί του την κόρη του...

Διατήρησε τότε την πνευματική του διαύγεια, μέσα από γενικό πανικό, και τους παρακολούθησε, έτοιμος να τους βοηθήσει αν χρειαζότανε.

Μά οι φυγάδες που τρέχανε ούρλιάζοντας, παρέσυραν την 'Ισαβέλλα και τη χώρισαν απ' τον πατέρα της. Ο Χουανίτο έχασε κι' αυτός τὰ ίχνη της. Άνοιξε τότε δρόμο δια της βίας ανάμεσα στο πανικόδολητο πλήθος. Κύτταζε στο πρόσωπο κάθε γυναίκα.

Επιτέλους, διέκρινε την αγαπημένη του, τη στιγμή που έχανε τις αισθήσεις της. Και πρόφτασε να τη συγκρατήσει με τὸ στίβαρό του χέρι, πριν πέσει χάμα και την ποδοπατήσουνε...

Ο κίνδυνος δίνει δυνάμεις. Ο Χουανίτο κατάφερε ν' απομακρύνει την ανθρώπινη μάζα, που άπειλούσε να λυώση το όμορφο και λεπτοκαμωμένο εκείνο πλάσμα. Την πήρε ύστερα μαζί του, άναίσθητη, σφιγγοντάς την στο στήθος του και τη μετέφερε σ' ένα σπίτι που είχε μείνει γερό.

Έξω, ξαναγύριζε σιγά-σιγά η ήρεμία. Άνθρωποι μ' άναμμένους δαυλούς, πηγαίνονταν, για να περιποιηθούν τους πληγωμένους. Είχε αρχίσει να στήνεται μία πρόχειρη κατασκήνωσι...

Κάθε βήμα που πλησίαζε, έφερνε άπελπισία στο Χουανίτο.

Ξαφνικά, άκούστηκε η φωνή του πατέρα της 'Ισαβέλλας, που φώναζε μ' γωνία την κόρη του. Δεν μπορούσε ο Χουανίτο να του άφιση να υποφέρει περισσότερο. Σήκωσε πάλι στην άγκαλιά του την κοπέλλα και πρόβαλε στο κατάφλι του σπιτιού... στο φως που διέλυε τ' όνειρό του!

Η 'Ισαβέλλα άνοιξε τὰ μάτια της. Πριν ακόμα άπάντησή στα φίλα του πατέρα της, κύτταζε για μία στιγμή το σωτήρα της. Είδε ένα ψηλό νέο, με μαλλιά άταχτα και με μαυρισμένο πρόσωπο, που δείχνανε πόσο είχε κοπιήσει για να τη γλυτώση.

— Χουανίτο... ψιθύρισε. 'Εσύ είσαι;... 'Εσύ μ' έσωσες;...

Ο νέος έσκυψε το κεφάλι του. Τὰ μπράτσα του σφίξανε δυνατώτερα τ' ωραίο κορμί που είχε εγκαταλείψει στην άγκαλιά του. 'Ο πατέρας της 'Ισαβέλλας τον κύτταζε μία στιγμή, μά δεν του πήρε το γλυκό πορτίο του...

Τὸ κτήμα είχε καταστραφή. Η γη είχε καταπιή τὰ κοσμήματα και τις τουαλέττες της 'Ισαβέλλας. Κι' ο Φίλιππος είχε χαθή... Δεν λυπόταν όμως για δλ' αυτά η κοπέλλα. Της έφτανε που ζούσε ο πατέρας της και που είχε νοιώσει, στην τρομερή εκείνη νύχτα, όλο το μεγαλείο μίας απλής ψυχής, μίας έρωτευμένης καρδιάς...

Κι' ο θαυμασμός της αυτός, δεν άργησε να γίνη ένας τρυφερός έρωτας για το Χουανίτο, το σωτήρα της...

Z. NEPANBAL

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

Τὸ ἔγκλημα ἐνός τυφλοῦ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία συμμορία, με άρχηγό της την διευθύντρια μεσιτικού γραφείου κ. Φρέντι, άποφασίζει να βάλει στο χέρι τὰ μεγάλης αξίας γουναρικά της γυναικας του πλουσιού αλλά τυφλού κατασκευαστού άεροπλάνων. Χόουσαντ Γουέσλεϋ. Άναθέτει δε τη δουλειά αυτή στο Χάρρυ Γκλέμπ. Ένα τόσο κυνικό και άρριβίστα. 'Εκείνος υποδεικνύει τότε να βάλουν ως καμοκρίερ στο σπίτι των Γουέσλεϋ μία έμπιστή τους, για ν' ανακαλύψη το μυστικό του χρηματοκιβωτίου όπου φυλάσσονται τὰ γουναρικά. Διαλέγει δε γι' αυτό το ρόλο τη Τζούλυ Χόλλαντ, μία άραια κοπέλλα, με περιπετειώδες παρελθόν, φιλόδοξη και βίφασμένη για πλούτη. Πραγματικά, σχετίζεται μαζί της και την πείθει ν' αναλάβη αυτή τη δουλειά, με την ύπαρξησι μίας καλής άμοιβής. Η Τζούλυ θα παρουσιάσθ στην κ.Μπλάνς Γουέσλεϋ, συστημένη απ' το μεσιτικό γραφείο. Η Μπλάνς είναι πρώην ήθοποις και πολύ ίδιότροπη γυναίκα. Η Τζούλυ δεν άργεί να καταλάβη πως της είναι αδύνατο να μείνη στην υπηρεσία της, γιατί τη βασανίζει με σιδηρό. Άνακαλύπτει επίσης ότι η Μπλάνς έχει σχέσεις με το Μπέντον, το συνέταιρο του συζύγου της. 'Εκείνος όμως την πληρώνει για να μην πη τίποτε στο Γουέσλεϋ.

Έξ άλλου, η Τζούλυ ζηλεύει το Χάρρυ, γιατί υποφιάζεται πως έχει σχέσεις και με τη Νάνα, την όμορφη κόρη της κ. Φρέντι. Μά αυτός, που την έχει έρωτευθή πραγματικά, της προτείνει να παντρευτούν, μετά την κλοπή των γουναρικών, και να φύγουν μαζί για την Αμερική. Φτάνει στο μεταξύ ο Γουέσλεϋ με το γραμματέα του Τζέριτς. Η Τζούλυ τον βρίσκει πολύ συμπαθητικό άντρα, κι' άς είναι τυφλός. 'Εχει ωστόσο πάρει πιά την άπόφασι να φύγη απ' αυτό το σπίτι, γιατί δεν άντέχει στα καπρίτσια της Μπλάνς. Άλλ' η κ. Φρέντι της στέλνει τον Τέο, που την τρομοκρατεί και την άπειλει πως θα της ριέη βιτριόλι, αν δεν μείνη στη θέση της. 'Εκείνη θεωρεί υπεύθυνο το Χάρρυ κι' άποφασίζει να διακόψη τις σχέσεις της μαζί του. Η Μπλάνς γυρίζει απ' το ταξίδι της, κάνει μία πρόστυχη σκηνή στον άντρα της και τον χαστουκίζει. Άστερα φτάνει κι' ο Μπέντον και πνέει δλο μαζί στην κρεβατοκάμαρα της Μπλάνς, για να δλ' ο Μπέντον πως άνοίγει το χρηματοκιβώτιο. Η Τζούλυ, κρυμμένη πίσω από μία κουρτίνα, τ' άκούει όλα και μαθαίνει το μυστικό του μηχανισμού.

— Άν ύποτεθή ότι κατορθώση ένας διαρρήκτης να φτάση ως εδώ, είπε ο Γουέσλεϋ, πράγμα που δεν έχει συμβη ποτέ ως τώρα, θα την πάθη, μπαίνοντας στο χρηματοκιβώτιο. Μία λάμπα, έγκατεστημένη στο ένα πλευρικό τοίχωμα του έκπέμπει μία δέσμη άόρατων ακτίνων, που πέφτουν πάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, άκριδώς αντίκρυ.

Όταν περάση όμως ένας άνθρωπος ανάμεσα, διακόπτει αυτή τη δέσμη. Άμέσως λοιπόν λειτουργεί ένας ηλεκτρικός μηχανισμός, κι' η πόρτα ξανακλείνει αυτόματα.

Πολύ έξυπνο, είπε ο Μπέντον. Θα ύπαρχη όμως, ύποβότω, κάποιος τρόπος να μη κανείς στο χρηματοκιβώτιο δίχως να κινδυνεύη να φυλακισθί μέσα σ' αυτό!

— Άν ύποτεθή ότι κατορθώση ένας διαρρήκτης να φτάση ως εδώ, είπε ο Γουέσλεϋ, πράγμα που δεν έχει συμβη ποτέ ως τώρα, θα την πάθη, μπαίνοντας στο χρηματοκιβώτιο. Μία λάμπα, έγκατεστημένη στο ένα πλευρικό τοίχωμα του έκπέμπει μία δέσμη άόρατων ακτίνων, που πέφτουν πάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, άκριδώς αντίκρυ.

Όταν περάση όμως ένας άνθρωπος ανάμεσα, διακόπτει αυτή τη δέσμη. Άμέσως λοιπόν λειτουργεί ένας ηλεκτρικός μηχανισμός, κι' η πόρτα ξανακλείνει αυτόματα.

Πολύ έξυπνο, είπε ο Μπέντον. Θα ύπαρχη όμως, ύποβότω, κάποιος τρόπος να μη κανείς στο χρηματοκιβώτιο δίχως να κινδυνεύη να φυλακισθί μέσα σ' αυτό!

— Άν ύποτεθή ότι κατορθώση ένας διαρρήκτης να φτάση ως εδώ, είπε ο Γουέσλεϋ, πράγμα που δεν έχει συμβη ποτέ ως τώρα, θα την πάθη, μπαίνοντας στο χρηματοκιβώτιο. Μία λάμπα, έγκατεστημένη στο ένα πλευρικό τοίχωμα του έκπέμπει μία δέσμη άόρατων ακτίνων, που πέφτουν πάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, άκριδώς αντίκρυ.

Όταν περάση όμως ένας άνθρωπος ανάμεσα, διακόπτει αυτή τη δέσμη. Άμέσως λοιπόν λειτουργεί ένας ηλεκτρικός μηχανισμός, κι' η πόρτα ξανακλείνει αυτόματα.

Πολύ έξυπνο, είπε ο Μπέντον. Θα ύπαρχη όμως, ύποβότω, κάποιος τρόπος να μη κανείς στο χρηματοκιβώτιο δίχως να κινδυνεύη να φυλακισθί μέσα σ' αυτό!

— Άν ύποτεθή ότι κατορθώση ένας διαρρήκτης να φτάση ως εδώ, είπε ο Γουέσλεϋ, πράγμα που δεν έχει συμβη ποτέ ως τώρα, θα την πάθη, μπαίνοντας στο χρηματοκιβώτιο. Μία λάμπα, έγκατεστημένη στο ένα πλευρικό τοίχωμα του έκπέμπει μία δέσμη άόρατων ακτίνων, που πέφτουν πάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, άκριδώς αντίκρυ.

Όταν περάση όμως ένας άνθρωπος ανάμεσα, διακόπτει αυτή τη δέσμη. Άμέσως λοιπόν λειτουργεί ένας ηλεκτρικός μηχανισμός, κι' η πόρτα ξανακλείνει αυτόματα.

Πολύ έξυπνο, είπε ο Μπέντον. Θα ύπαρχη όμως, ύποβότω, κάποιος τρόπος να μη κανείς στο χρηματοκιβώτιο δίχως να κινδυνεύη να φυλακισθί μέσα σ' αυτό!

— Άν ύποτεθή ότι κατορθώση ένας διαρρήκτης να φτάση ως εδώ, είπε ο Γουέσλεϋ, πράγμα που δεν έχει συμβη ποτέ ως τώρα, θα την πάθη, μπαίνοντας στο χρηματοκιβώτιο. Μία λάμπα, έγκατεστημένη στο ένα πλευρικό τοίχωμα του έκπέμπει μία δέσμη άόρατων ακτίνων, που πέφτουν πάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, άκριδώς αντίκρυ.

Όταν περάση όμως ένας άνθρωπος ανάμεσα, διακόπτει αυτή τη δέσμη. Άμέσως λοιπόν λειτουργεί ένας ηλεκτρικός μηχανισμός, κι' η πόρτα ξανακλείνει αυτόματα.

Πολύ έξυπνο, είπε ο Μπέντον. Θα ύπαρχη όμως, ύποβότω, κάποιος τρόπος να μη κανείς στο χρηματοκιβώτιο δίχως να κινδυνεύη να φυλακισθί μέσα σ' αυτό!

— Άν ύποτεθή ότι κατορθώση ένας διαρρήκτης να φτάση ως εδώ, είπε ο Γουέσλεϋ, πράγμα που δεν έχει συμβη ποτέ ως τώρα, θα την πάθη, μπαίνοντας στο χρηματοκιβώτιο. Μία λάμπα, έγκατεστημένη στο ένα πλευρικό τοίχωμα του έκπέμπει μία δέσμη άόρατων ακτίνων, που πέφτουν πάνω σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, άκριδώς αντίκρυ.

Όταν περάση όμως ένας άνθρωπος ανάμεσα, διακόπτει αυτή τη δέσμη. Άμέσως λοιπόν λειτουργεί ένας ηλεκτρικός μηχανισμός, κι' η πόρτα ξανακλείνει αυτόματα.

— Φυσικά. Άρκει να σβύση τη λάμπα που παράγει τη δέσμη των ακτίνων.

Μά... δεν καταλαβαίνω τί χρειαζόνταν δλ' αυτό! Θα σάς κόστισαν ολόκληρη περιουσία.

— Ναι, αλλά θα άποσβεσθή γρήγορα αυτή η άοική διαπάλη από τη μείωσι των ασφαλισμών που πληρώνω για τὰ γουναρικά και τὰ κοσμήματα της Μπλάνς. Τὰ γουναρικά μονάχα είναι ασφαλισμένα για 30 χιλιάδες λίρες. Η άσφαλιστική έταιρεία λοιπόν θα άνασσει τόσο την εγκατάστασι του χρηματοκιβωτίου, ώστε μου έλάττωσε πολύ τὰ ασφάλιστρα.

— Και τώρα, Χιού, πάμε στη λέσχη σας! Δίκομο η Μπλάνς. Σε παρακαλώ, Χόουσαντ, έλα και σύ μαζί μας.

— Λυπάμαι, αλλά έγω πάρα πολλή δουλειά, άπάντησε ο Γουέσλεϋ. Πηγαίνετε όμως έσείς.

— Άφου δεν έχετε αντίρρηση... είπε ο Μπέντον, ανταλλάσσοντας μία ματιά με τη Μπλάνς.

Η νέα γυναίκα πήρε ένα γούνινο μαντά από βίδον και τὸ φόρεσε.

— Θα κάμης τον κόπο να ξανακλείσης το χρηματοκιβώτιο, Χόουσαντ; είπε.

— Ναι, άπάντησε λακωνικά ο άντρας της.

Η Τζούλυ περίμενε, με καρδιοχτύπι, κατατρομαγμένη στη σκέψη πως μπορούσε ξαφνικά να τη ζήτηση η Μπλάνς! Μά εκείνη ήταν τόσο άπασχολημέ-

νη με τὸ φίλο της, ώστε δεν σκεπτόταν καθόλου την καμοκρίερά της...

Όταν άκουσε να ξανακλείνη η εδωπόρτα του διαμερίσματος, η Τζούλυ άναστέναξε μ' άνακούφισι και κρυφοκύτταξε πάλι ανάμεσα στις κουρτίνες.

Έκείνο που είδε τότε, την άφισε άποσβολομένη...

Ο Γουέσλεϋ είχε βγάλεϊ τὰ μαύρα φωτογυάλια του και πηγαίνονταν μέσα στο δωμάτιο, άδίσταχτα, σταθερά! Άπό τον τρόπο που έκλεισε γ-ήγορα τὸ χρηματοκιβώτιο, η Τζούλυ κατάλαβε, πως δεν ήταν καθόλου τυφλός!

Άναστατωμένη απ' αυτή την άνακάλυψι, δεν μπόρεσε να συγκρατήση μία φωνή πνιγμένη. Ο Γουέσλεϋ την άκουσε. Στράφηκε γρήγορα και κύτταξε πρὸς την κρύπτη της. Δίχως τὰ γυαλιά τώρα, τὰ μάτια του είχαν μία κρύα λάμψη.

— Μπορείς να βγης από κει, Τζούλυ, είπε ήσυχα.

— Ένα σκοπό; Τί θέλετε να πητε; πρόφερε με άρωμη φωνή.

— Διάβασε αυτό. Τὸ έλαβα χτες.

Κι' ο Γουέσλεϋ της έδωσε ένα γράμμα. Η Τζούλυ άναγνώρισε άμέσως τὸ γράμμα του Χιούσαντ. Νά τί έγραφε στο Γουέσλεϋ ο παλιός προϊστάμενός της:

«Άγαπητέ κύριε. Προσέξτε! Ο Χάρρυ Γκλέμπ είναι ένα κλέφτης γουναρικών. Η Τζούλυ Χόλλαντ κι' ο Γκλέμπ είναι φίλοι. Άν δεν φυλακίτητε, θα χάσετε τὰ γουναρικά σας.

— Ένας φίλος.

Ήταν η έκδίκησι του Χιούσαντ!

Η Τζούλυ διάσσε μία στιγμή, κι ύστερα άποφάσισε να πη όλη την άλήθεια.

Ήταν πιθανόν πως δεν θα της έκανε τίποτε ο Γουέσλεϋ, μία και την είχε άναγκη, για να κρατήση τὸ μυστικό του. Καί συγχρόνως έδωκε μία έλπίδα — τη μοναδική — να γλυτώση από τον Τέο και την παρέα του!

— Μ' έξαναγκάσανε! φώναξε, ψευτοκλαίγοντας. Με δείσανε, με φοβέρισαν, πως θα μου ρίξουν βιτριόλι. Εγώ δεν ήθελα...

— Μην εκνευρίζεσαι. Άς άρχίσουμε από την άρχη. Ποιός έγραψε αυτή την άνώνη επιτολή;

— Ο Σαμ Χιούσαντ. Είχα δουλέψει άλλοτε στο μπάρ του. Χρειαζόμουν λεφτά! Ήμουν πάντα φτωχή, δεν γνώρισα

Μικρές Ιστορίες

Και τι δεν θα έδινε!...

Μία νέα γυναίκα, πολύ άραια και ντυμένη θαυμάσια, περναίε από έναν κεντρικό δρόμο. Ένας ήλικωμένος κύριος την παρακολουθεί, την προσπερνάει, στέκεται, της χαμογελάει κι' έπειτα συνεχίζει την παρακολούθησι.

Η νέα γυναίκα ούτε τον κύτταζε. Όλη την προσοχή της την έχει συγκεντρωμένη στο μικρό της σκυλάκι, που την ακολουθεί δεμένο με μία αλυσίδα.

Σε λίγο, φτάνει στο σταθμό. Πλησιάζει στο γκισέ και βγάζει ένα εισιτήριο.

Ο κύριος, που την παρακολουθεί πάντα, κάνει τὸ ίδιο. Η κυρία ανεβαίνει σ' ένα βαγόνι και καθεται, παίρνοντας τὸ σκυλάκι στην άγκαλιά της.

Σε λίγο, μπαίνει μέσα κι' ο κύριος, κάθεται άπέναντί της και της λέει:

— Κυρία, θα έδινε και τη ζωή μου ακόμα, για να βρίσκαμαι στη θέση του σκύλου σας...

— Στη θέση της Φίφικας μου; τὸ άπαντά εκείνη, έσνιασμένη. Τί λέτε, κύριε!... Την πάω στο Νέο Φάληρο, σ' ένα γνωστό μου κτηνίατρο... για να της κοιτήνη τ' αϊτιά και να της κόψη την ούρά!...

Τίνες

Ο Γουέσλεϋ ήταν γλωμός, αλλά ήρεμος. Τὰ μάτια του έλαμπαν έπιτακτικά.

— Μη φοβάσαι, είπε, δεν είμαι θυμωμένος μαζί σου. Δεν πρέπει όμως να πης σε κανένα αυτό που άνακάλυψες! Για την ώρα, δεν επιτρέπεται να ξέρη κανείς πως βλέπω... κανείς, ούτε κι' η γυναίκα μου. Δεν μπορώ να σου δώσω έξηγήσεις, θέλω όμως να μου ύπασχεθης πως θα σωπάσης.

Μπορώ να βασισθώ σε σένα; Η Τζούλυ άπορούσε πως δεν την είχε άπρωσει άμέσως τί γύρευε πίσω από τις κουρτίνες. Συγχρόνως όμως ήσυχασε, βλέποντας πως της ζητούσε να κρατήση τὸ μυστικό του.

— Ναι, ναι, άπάντησε ζωηρά, δεν θα πω τίποτε!

— Μου τὸ ύπόσχεσαι; Είνε σπουδαιότατο αυτό για μένα!

— Ναι, σάς τὸ ύπόσχομαι, άπάντησε η Τζούλυ.

Συγχρόνως, όμως σκεπτόταν πως δεν ήταν ύποχρεωμένη όπωσδήποτε να κρατήση την ύπόσχεσί της. Θάκανε ό,τι της σύμφερε...

Ευχαριστώ. Και τώρα άς μιλήσουμε για σένα. Ξέρω περισσότερα απ' όσα νομίζεις για τὸ άτομό σου. Ήρθες εδώ μ' ένα άοισμένο σκοπό... δεν είν' έτσι;

Η Τζούλυ γλώμισσε. Πως τόξερε; Και τί άκριδώς ήξερε;...

— Ένα σκοπό; Τί θέλετε να πητε; πρόφερε με άρωμη φωνή.

— Διάβασε αυτό. Τὸ έλαβα χτες.

Κι' ο Γουέσλεϋ της έδωσε ένα γράμμα. Η Τζούλυ άναγνώρισε άμέσως τὸ γράμμα του Χιούσαντ. Νά τί έγραφε στο Γουέσλεϋ ο παλιός προϊστάμενός της:

«Άγαπητέ κύριε. Προσέξτε! Ο Χάρρυ Γκλέμπ είναι ένα κλέφτης γουναρικών. Η Τζούλυ Χόλλαντ κι' ο Γκλέμπ είναι φίλοι. Άν δεν φυλακίτητε, θα χάσετε τὰ γουναρικά σας.

— Ένας φίλος.

Ήταν η έκδίκησι του Χιούσαντ!

Η Τζούλυ διάσσε μία στιγμή, κι ύστερα άποφάσισε να πη όλη την άλήθεια.

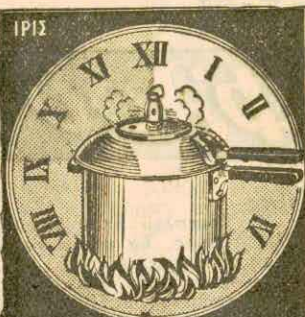
Ήταν πιθανόν πως δεν θα της έκανε τίποτε ο Γουέσλεϋ, μία και την είχε άναγκη, για να κρατήση τὸ μυστικό του. Καί συγχρόνως έδωκε μία έλπίδα — τη μοναδική — να γλυτώση από τον Τέο και την παρέα του!

— Μ' έξαναγκάσανε! φώναξε, ψευτοκλαίγοντας. Με δείσανε, με φοβέρισαν, πως θα μου ρίξουν βιτριόλι. Εγώ δεν ήθελα...

— Μην εκνευρίζεσαι. Άς άρχίσουμε από την άρχη. Ποιός έγραψε αυτή την άνώνη επιτολή;

— Ο Σαμ Χιούσαντ. Είχα δουλέψει άλλοτε στο μπάρ του. Χρειαζόμουν λεφτά! Ήμουν πάντα φτωχή, δεν γνώρισα

Ο Χουανίτο πήρε την 'Ισαβέλλα μαζί του, άναίσθητη, σφιγγοντάς την στο στήθος του...

15 ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΑΓΗΤΟ
ΚΑΛΟΜΑΓΕΙΡΕΜΕΝΟ!

"SILVER"
Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΤΡ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ ΕΡΜΟΥ 161 ΤΗΛ. 53.310

MENTIΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Ής 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείο Ήλεπαθείας παγκράς αποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ.μ. Τηλ 663-673

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

PERMANANT
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδου το μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
*Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΟΛΑ ΜΕ
ΔΟΣΕΙΣ
TeleRadio
ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΚΟΥΖΙΝΕΣ
ΗΛ. ΨΥΓΕΙΑ
ΗΛ. ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ
ΗΛ. ΣΚΟΥΠΕΣ
ΠΑΡΚΕΤΕΖΕΣ
Ε.Δ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ
ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - ΑΘΗΝΑΙ

καμία ευχαρίστηση στη ζωή...
—Θα σε βοηθήσω, αν μπορώ. Πρέπει όμως πρώτα να μάθω όλες τις λεπτομέρειες. Σ' έδειξε το μπράβο γνώρισε αυτόν τον Γκλέμπ;
—Ναι, εκεί.

Κι' η Τζούλυ διηγήθηκε όλη την ιστορία, χωρίς να κρύψει τίποτε απόλυτως.

—Υστερα πρόσθεσε κάνοντας πως σκούπιζε με το μαντήλι τα δάκρυά της:

—Σας τ' όρκίζομαι, δεν ήξερα τα σχέδιά του. Ως τη στιγμή που είδα το χρηματικό βώτιο... Όταν τ' άκουσα, θέλησα να τραβήξω. Μα εκείνος ο φοιητής Τέο ήρθε εδώ, με χτύπησε, με τραυμάτισε με το βιτριόλι...

Ο Γουέσλεϋ είχε ακούσει όλη την εξήγησή της χωρίς να τη διακόψει.

—Μην ανησυχείς, της είπε στο τέλος. Θα βρούμε ένα τρόπο να ξεμπλέκεις. Άσε με να σκεφτώ λιγάκι... Στο μεταξύ, πήγαινε να παραγγείλεις στο ρεστوران ένα σουπέ για τους δυό μας. Όα τ' ξαναπούμε, τρώγοντας...

—Ενώ έτοιμαζε ένα κοκταίλ, τη ρώτησε ακόμη:

—Την πρώτη φορά που σε είδα, ήταν μαζί σου ο Γκλέμπ;

—Εκείνη κατακοκκίνισε.

—Ναι... είπε. Δεν... δεν πίστευα πως μπορούσατε να με δείτε... Πόσο ντροπέμαι που ήμουν ντυμένη έτσι!

Ο Γουέσλεϋ γέλασε κι' απάντησε, προσφέροντάς της το ποτήρι:

—Ήσουν πολύ δυσωπή, Τζούλυ. Πρέπει να ξαναβάλεις ένα ωραίο φόρεμα, μιά απ' αυτές τις μέρες... αλλά για μένα τώρα!

Δεν περίμενε ποτέ τέτοια πρόταση η Τζούλυ. Τον κύταξε, έκπληκτη. Υστερα πήγε να παραγγείλει το φαγητό στο ρεστوران.

Όταν ξαναγύρισε, τον βοήκε να πηγαίνει εκείνος μέσα στην κρύα, με τα χέρια πίσω από τις πλάτες.

Κάθισαν στο τραπέζι.

—Αν τ' όρκισσε η κ. Γουέσλεϋ, είπε η Τζούλυ.

Το πρόσωπό του πήρε άμεσως τροχιά έκφραση, κι' απάντησε ξερά:

—Δεν έχει δικαίωμα να παραπονέθω η γυναίκα μου. Ή συμπεριφορά της της άφαισε αυτό το δικαίωμα. Είδες τι έγινε πριν από λίγο;

—Ναι! Και το βρήκα φοβερό!

—Άσε με μιλάμε λοιπόν πια γι' αυτήν... Είμαι πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό που έγινε, Τζούλυ. Ήμουν μόνος, πολύ μόνος! Δεν μου είχε τύχει, εδώ και χρόνια, να φάω μαζί με μιά ωραία κοπέλλα... Ή Τζούλυ τάχα λίγο χαμένα. Δεν περίμενε πως θ' αναλάβαινε τόσο γρήγορα πρωτοβουλία ο Γουέσλεϋ...

—Σκέφθηκε εκείνο που μου είπες: πως δεν δοκίμασες ποτέ καμιά ευχαρίστηση στη ζωή! της είπε ο Γουέσλεϋ. Πες μου, τί είν' αυτό που επιθυμείς;

—Η νέα γυναίκα απάντησε αδίσταχτα:

—Νάχω λεφτά και ωραία φορέματα. Να πηγαίνω στους μεγάλους χορούς, να τρώω στα καλύτερα ρεστوران, να έχω αυτόκινητο δικό μου, ν' αγοράζω ό,τι 'μ' αρέσει...
—Καλά, θα δούμε... πρόσθε-

σε ο Γουέσλεϋ μ' αινιγματικό ύφος.

—Άρχισε έπειτα να την ρωτά για την περασμένη ζωή της. Πριν τελειώσουν το φαγητό, η Τζούλυ είχε πάρει θάρρος μαζί του.

—Και τώρα άς μιλήσουμε για τις δουλειές μας, της είπε ύστερα. Δεν υπάρχει παρά μιά λύση: να ειδοποιήσουμε την αστυνομία.

—Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε, εκείνη.

—Επειδή φοβάσαι αυτή τη συμμορία; Σε καταλαβαίνω, μα δεν υπάρχει άλλο μέσο. Πρέπει να τους τραβήξουμε σε μιά παγίδα. Όταν πιασθούν όλοι, θάσαι πια ασφαλισμένη. Γι' αυτό όμως, μάς χρειάζεται η βοήθεια της αστυνομίας.

—Μά, αν το μάθουν; είπε η Τζούλυ ανατριχιάζοντας. Υποθέστε πως ξεφύγει ο Τέο...

—Θα φροντίσω... εμείς να μην ξεφύγει κανείς και να μην ανακαλύψουν την αλήθεια. Πήγαινε να τους βρεις, την Τετάρτη, και πές τους πως ανοίγει το χρηματικό βώτιο.

—Θα σημειώσω μάλιστα όλη τη λειτουργία του, και συ θα την αντιγράψεις απλώς... Πρέπει να τους πιάσουμε επ' αυτοφώρω. Θα συνεννοηθώ αύριο με την αστυνομία.

—Αν ο Γκλέμπ θελήσει να τον βοηθήσει, την ώρα της κλοπής, μην πες όχι. Δεν πρέπει με κανένα τρόπο να υποψιασθεί την παγίδα μας...

—Ο Γουέσλεϋ γέλασε κι' απάντησε, προσφέροντάς της το ποτήρι:

—Ήσουν πολύ δυσωπή, Τζούλυ. Πρέπει να ξαναβάλεις ένα ωραίο φόρεμα, μιά απ' αυτές τις μέρες... αλλά για μένα τώρα!

Δεν περίμενε ποτέ τέτοια πρόταση η Τζούλυ. Τον κύταξε, έκπληκτη. Υστερα πήγε να παραγγείλει το φαγητό στο ρεστوران.

Όταν ξαναγύρισε, τον βοήκε να πηγαίνει εκείνος μέσα στην κρύα, με τα χέρια πίσω από τις πλάτες.

Κάθισαν στο τραπέζι.

—Αν τ' όρκισσε η κ. Γουέσλεϋ, είπε η Τζούλυ.

Το πρόσωπό του πήρε άμεσως τροχιά έκφραση, κι' απάντησε ξερά:

—Δεν έχει δικαίωμα να παραπονέθω η γυναίκα μου. Ή συμπεριφορά της της άφαισε αυτό το δικαίωμα. Είδες τι έγινε πριν από λίγο;

—Ναι! Και το βρήκα φοβερό!

—Άσε με μιλάμε λοιπόν πια γι' αυτήν... Είμαι πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό που έγινε, Τζούλυ. Ήμουν μόνος, πολύ μόνος! Δεν μου είχε τύχει, εδώ και χρόνια, να φάω μαζί με μιά ωραία κοπέλλα... Ή Τζούλυ τάχα λίγο χαμένα. Δεν περίμενε πως θ' αναλάβαινε τόσο γρήγορα πρωτοβουλία ο Γουέσλεϋ...

—Σκέφθηκε εκείνο που μου είπες: πως δεν δοκίμασες ποτέ καμιά ευχαρίστηση στη ζωή! της είπε ο Γουέσλεϋ. Πες μου, τί είν' αυτό που επιθυμείς;

—Η νέα γυναίκα απάντησε αδίσταχτα:

—Νάχω λεφτά και ωραία φορέματα. Να πηγαίνω στους μεγάλους χορούς, να τρώω στα καλύτερα ρεστوران, να έχω αυτόκινητο δικό μου, ν' αγοράζω ό,τι 'μ' αρέσει...
—Καλά, θα δούμε... πρόσθε-

ποτε, θα καταλάβουν πως τους προδώσα!

—Θάνατο πολύ άργά τότε για να κάνουν κάτι. Και στο κάτω-κάτω, Τζούλυ, αυτό είναι το μόνο μέσον για να σωθής. Δεν το καταλαβαίνεις και συ;

—Ναι, απάντησε εκείνη κόκκινα.

—Ωραία! Πήγαινε λοιπόν την Τετάρτη στο Γκλέμπ και προσπάθησε ν' ανακαλύψεις ποτέ ακριβώς σκοπεύει να κάνει την κλοπή, ώστε να μαστε έτοιμοι τότε να τον υποδεχθούμε.

Την κύταξε λίγο και πρόσθεσε:

—Ίσως αναρωτιέσαι τώρα τί θα γίνεις, όταν τελειώση αυτή η ιστορία.

—Δεν το σκέφθηκα ακόμη. Δεν ξέρω τί θα κάνω.

—Μην ανησυχείς. Έχω σκοπό να κάνω κάτι για σένα, αν μου το επιτρέψεις. Θέλω να σου δώσω τη δυνατότητα να πραγματοποιήσεις τις φιλοδοξίες σου...

—Είμαι ήδη χρόνια παντρεμένος, Τζούλυ. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν νύμφισα την αγαπώ, την τρυφερότητα.

—Μου τρία χρόνια τυφλός... Τώρα που ξαναβρήκα την όρασή μου, σκοπεύω ν' αλλάξω ζωή. Είσαι χαριτωμένη. Βαρέθηκα πια να ζω χωρίς γυναίκα. Μου χρειάζεται μιά σαν και σένα...

Με συγχωρείς που σου μιλάω έτσι ώμα. Καταλαβαίνεις που θέλω να καταλήξω;

—Η Τζούλυ τον κύταξε, κατακόκκινη, μη τολμώντας να πιστέψει στ' αυτιά της.

—Δεν θα ξαναπαντρευτώ ποτέ, συνέχισε εκείνος. Μά θα σ' εξασφαλίσω, μ' ένα σπίτι δικό σου και με 1000 λίρες το χρόνο εισόδημα. Δεν θα σ'

ένοχλώ πολύ. Πιστεύω πως μπορούμε να ταιριάσουμε, εμείς οι δυο.

Δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει η Τζούλυ πως θα πλήρωνε έτσι τη σιωπή της. Της τα προσέφερε, όλ' αυτά, για να ναι βέβαιος πως δεν θα λυγίσει κανένα όρι που δεν ήταν τυφλός.

Μα αυτό ακριβώς ποθούσε κι' εκείνη, μολοντί το θεωρούσε αδύνατο.

—Σκέψου την πρότασή μου, πρόσθεσε ο Γουέσλεϋ. Έχεις καιρό. Στο μεταξύ, έχουμε άλλες δουλειές να κάνουμε.

—Μάλιστα, κυρί... απάντησε, με τόνο τόσο χαρούμενο, ώστε η Τζούλυ την κύταξε έκπληκτη και μανιασμένη.

—Κι' αν δοκίμασες να μου σκαρώσεις κανένα άσχημο κόλπο, θα το μετανοήσεις! Ξεφορτώσου με τώρα!

Λίγο αργότερα, η Τζούλυ άκουσε τη Τζούλυ να φεύγει. Κι' αναστέναζε μ' ανακούφιση, γιατί θάμνε μόνη στο σπίτι.

Ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα, στο σαλόνι, κι' άρχισε να διαβάζει εφημερίδες.

Σε λίγο όμως βαρέθηκε. Πήρε ένα μυθιστόρημα, μα ούτε και σ' αυτό μπόρεσε να συγκεντρωθεί. Για να περάσει κάπως την ώρα της, πήρε να γυαλίσει τ' ασημικά.

—Η Τζούλυ γύρισε λίγο μετά τις 5. Άκουγοντάς την να στυφογυρίζει στην κρύα της, η Τζούλυ κατάλαβε πως έληπτε κι' εκείνη. Θάθελε να γυρίσει νωρίς ο Γουέσλεϋ, ίσως, όταν έμεναν μόνοι οι δυο τους, να της έδειχνε κάποια τρυφερότητα. Θάταν τουλάχιστον μία παρηγοριά της, ύστερα από την άνοιξη εκείνη μέρα.

μα γιατί τροσποϊόταν πως ήταν τυφλός; Δεν πίστευε η Τζούλυ πως μπορούσε νάχη αυτό κάποια σχέση με τη δουλειά του. Διαισθανόταν άοριστα κάτι το καταχθόνιο, πίσω από την κωμωδία εκείνη που έπαιζε ο Γουέσλεϋ, κι' αυτό την ανησυχούσε...

—Άκουσε από τη μισανοικτη πόρτα τη Τζούλυ να μιλάει με το τηλέφωνο στο Μπέντον και να του λέει:

—Δεν μπορώ άποψε, χουσε μου. Πρέπει να πάω με τον άντρα μου σ' ένα τραπέζι. Θά ναι πλκτικό! Μά τί να κάνω; Σώπασε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε:

—Εσύ δεν πλήττεις σαν έμένα. Έχεις το εργοστάσιο για να περνάς την ώρα σου... Άκουσε, Χιού! Δεν μπορείς να μαζέψεις λίγα λεφτά; Βαρέθηκα πια αυτή τη ζωή. Θά ζητούσα άμεσως διαζύγιο, αν κατάφερες να τακτοποιήσεις λίγο τα οικονομικά σου. Δεν πιστεύω όμως να θέλεις να σε συντηρώ εγώ! Φαντάζομαι πως είσαι λογικός. Δεν σου ζητάω τίποτε για μένα. Τουλάχιστον όμως να εξασφαλίσης τα δικά σου έξοδα. Άν το πετύχαιες, θα σε παντρευόμουν άμεσως...

—Επειτα από μιά καινούργια διακοπή, η Τζούλυ φώναξε:

—Θέε μου! Μιλούσα μ' άνοιχτή την πόρτα. Είμαι βέβαια πως τ' άκουσε όλα αυτά το παληγογύνικο!

—Η Τζούλυ έσπευσε να κλείσει την πόρτα της κουζίνας.

Λίγο αργότερα, άκουσε το Γουέσλεϋ να γυρίζει στο σπίτι. Έτοξε άμεσως να τον υποδεχθεί.

—Τζούλυ! της φώναξε εκείνος, τη στιγμή ακριβώς που έφτανε στο σαλόνι.

Καθόταν σε μιά πολυθρόνα, μ' ένα πορτο στο χέρι. Δεν την κύταξε καθόλου, πράγμα που την έξενεύριζε κάπως.

—Έν τάξει όλα, της είπε. Ή αστυνομία συμφωνεί να δής αύριο, αύτους τους ανθρώπους και να τους πες πως λειτουργεί το χρηματικό βώτιο. Θ' αντιγράψω τις λεπτομέρειες οδηγίες που σου έγραψα σ' ένα χαρτί. Μά πρέπει να μην υποψιασθούν τίποτα! Φρόντισε να μάθεις πότε θα επιχειρήσουν την κλοπή.

—Η Τζούλυ περίμενε άνυπόμονα τη συνέχεια. Δεν την ενδιέφερε η κλοπή, άλλ' οι μελλοντικές σχέσεις της με το Γουέσλεϋ. Γιατί δεν της μιλούσε καθόλου γι' αυτές;

—Σκέφθηκε... εκείνα που μου είπες χθες για μας τους δυο, του είπε αυτή πρώτη.

Σηκώθηκε απότομα δρόμος κι' απάντησε:

—Όχι τώρα, Τζούλυ. Να ξεμπερδέψουμε πρώτα μ' αυτή την υπόθεση... Μην πες τίποτα στη γυναίκα μου για την κλοπή. Δεν πρέπει να το μάθει.

—Καλά δεν θα της πω τίποτα, είπες η Τζούλυ νευριασμένη. Ξέρετε όμως, μ' έδιωξε από την υπηρεσία της. Θα μείνω εδώ ως το Σάββατο, μονάχα. Θα έχουμε καιρό ως τότε να κάνουμε κάτι.

—Θάταν άραίο αν έπειθες το Γκλέμπ να διαλέξη το βράδυ της Παρασκευής.

—Δεν σκέπτεται τίποτ' άλλο από την κλοπή! Έγώ δεν ύπάρχω γι' αυτόν! συλλογίστηκε με πείσμα η Τζούλυ.

—Καλά. Μά πού θα πάω,

ΠΑΛΤΑ-ΤΑΓΙΕΡ-ΦΟΡΕΜΑΤΑ
• ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΑ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ
• με μικρές
δόσεις...

ΕΔΙ

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ
ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΔΕΛΤΙΕ
ΣΤΑΡΡ
ΕΤΟΙΜΑ ΑΛΛ' ΟΧΙ ΕΤΟΙΜΑΤΖΙΔΙΚΑ

Μαζί με την όμορφιά της
κάθε γυναίκα πρέπει να προσέχει και τη φωνή της. Πόσο άσχημα κτυπάει μία βαρειά φωνή σ' ένα φίνο και ντελικάτο πρόσωπο.

Για να διατήρηση τον άπαλό τόνο ή φωνή σας, σάς συμβουλεύουμε το σιγαρέττο που καπνίζετε να είναι όσο το δυνατόν ελαφρό χωρίς βεβοίως και να είναι άγευστο και συνεπώς να σας αφαιρή την απόλαυση του καπνίσματος.

Το σιγαρέττο πολυτελείας "Αοιστα Ματσάγγου είναι το ιδεώδες γιατί είναι πολύ ελαφρό και συνάμα το πιο γευστικό σιγαρέττο.

ΓΚΡΕΚΑ.

Ψωρία
ΚΟΡΝΙΖΑ

...που τονίζει το
πρόσωπο είναι τα
στιλβνα και κα-
λοκτενιομένα μαλλιά.

Η κρέμα Μπριγιαντίνη ΒΙ-
ΤΑΠΟΥΑΝΤ δεν λαδώνει
και φιξάει ελαφρά ενώ πα-
ραλλήλως τονώνει τις ρίζες
τών μαλλιών.

Με ΒΙΤΑΠΟΥΑΝΤ είδατε
πόντοτε καλοκτενιομένη.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΙΝΟΥ 14

Ειδικευθείς επί μακρόν
εις Παρίσιους-Βιέννης
εφαρμόζει τας τελευταί-
ας μεθόδους περιποίησης
προσώπου, δέρματος, σώμα-
τος. Εξάλειψις ρυτίδων,
φακίδων, υπερτροφώσεων,
πύλιν, παχυσάρκια. Ίδι-
αιτερον τμήμα - Αιθουσα
ανάμνησης και εισόδου δια
κυρίως. Έκαστην Κυρία-
κην 9-2 συμβουλαί δωρεάν.

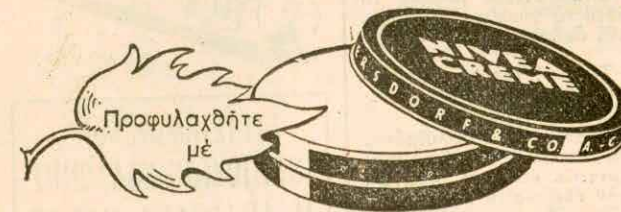
Εξάλειψις
DOP
ΚΑΝΕΙ ΜΑΛΛΙΑ
ΣΑΝ ΜΕΤΑΞΙ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδ. Θεραπεία ρυτίδων Κρεα-
τοελιών και αποτελεσματική
θεραπεία πύκνωσας μαλλιών
Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

τὸ δέρμα σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία τῆς κρέμας NIVEA. Τὸ δέρμα, τὸ περιποιημένο μὲ NIVEA διατηρεῖται, παρὰ τὴν κακοκαρία, λετὸ, μαλακὸ καὶ δελουδένιο. Γι' αὐτὸ, τώρα τὸν χειμῶνα, πρὶν δῆτε ἀπὸ τὸ σπῆτι, περιποιηθῆτε τὸ δέρμα σας μὲ NIVEA. Ἡ Κρέμα NIVEA, ἡ ἄριστη EUCERIT ποὺ περιέχει, διατηρεῖ τὴν φυσικὴ φρεσκάδα τοῦ δερματος. Ἡ NIVEA δίδει σ' ὅλες τὶς ἡλικίες μίαν περιποιημένη ὁψη.

Εὐνοχῶς
ὑπάρχει **NIVEA**

ΚΟΜΨΕΣ * ΖΕΣΤΕΣ * ΣΤΕΡΕΕΣ

Καρδαία

A.E. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ : ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 90 • ΕΚΘΕΣΙΣ - ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 24

φεύγοντας ἀπὸ δῶ; ἐπέμεινε. Μοῦ εἶπτε πῶς θάχω ἓνα διαμέρισμα, δικό μου...

Ἦταν φανερὴ ἡ προσπάθεια ποὺ κατέβαλε ὁ Γουέσλεϋ, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ὑπομονή του.

—Μὰ ναι, βέβαια, ἀπάντησε. Θὰ τὸ κανονίσουμε...

Σκέφθηκε μίαν στιγμὴ. Ἡ Τζούλυ ἐβλεπε νὰ σφίγγωνται καὶ νὰ ξεσφίγγωνται νευρικά οἱ γροθιές του. Ὑστερα πρόσθεσε:

—Εἶσαι ἐλεύθερη, τὴν Πέμπτῃ τ' ἀπόγευμα, πιστεύω. Θὰ συναντηθούμε λοιπὸν κάπου καὶ θὰ δοῦμε τί μπορούμε νὰ κάνουμε...

—Αἰσέ με τώρα μονάχο, σὲ παρακαλῶ, Τζούλυ. Ἐγὼ νὰ κάνω ἓνα σωρὸ δουλειές, πρὶν βγῶ ἔξω.

Δὲν ἦταν πολὺ ἱκανοποιημένη ἡ Τζούλυ, μὰ δὲν μπορούσε νὰ ἐπιτύχῃ τίποτα περισσότερο. Τουλὰχιστον τὸν εἶχε ἀναγκάσει, θέλοντας καὶ μὴ, ν' ἀσχοληθῇ μαζί της γιὰ λίγο. Θὰ φρόντιζε δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ...

—Πολὺ καλὰ Χόουαρντ...

εἶπε.

Δάγκασε τὰ χεῖλη της, κοκκίνισε καὶ πρόσθεσε:

—Ἐλπίζω πῶς μπορῶ νὰ σὰς λέω Χόουαρντ.

Ἐκείνος κάρφωσε πάνω της τὴ ματιά του, κάτω ἀπὸ τὰ μαύσα γυαλιά του.

—Λέγε με ὅπως θέλεις, ἀπάντησε μὲ κάποια τραχύτητα. Μὰ αἰσέ με τώρα μονάχο.

Γ'

Τὸ πρωῒνὸ τῆς Τετάρτης εἶχε φανῇ ἀτελείωτο στὴ Τζούλυ. Ἡ Μπλάνς τὴν εἶχε βασανίσει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ τὴν κακοκεφιά της.

Ἐξ ἄλλου, ἡ σκέψις πῶς θ' ἀντιμετωπίζε σὲ λίγο τὴν κ. Φρέντς, ἔκανε ἀκόμα πρὶν νευρική καὶ κακοδιάθετη τὴ Τζούλυ. Ἐνοίωσε ἀνακούφισι ὅταν ἔφυγε ἡ Μπλάνς.

Σὲ λίγα λεπτὰ, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Χάρρυ.

—Προσπαθῶ νὰ σὲ πετύχω ἀπὸ τὴν Κυριακή, Τζούλυ! τῆς εἶπε. Τί συνέβη, μικρὴ μου; Κάθε φορὰ ποὺ σὲ ζητοῦσα σὸ τηλέφωνο, μοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Μπλάνς Γουέσλεϋ. Δὲν ἔβρισκε πόσο ἀνησυχῶ γιὰ σένα! Τί σοῦκανε ὁ Τέο;

—Δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω, ἄνδρε! φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Τζούλυ. Αἰσέες νὰ μὲ κακομεταχειριστῇ αὐτὸ τὸ γουρουνί, δίχως νὰ κάνῃ τίποτα! Νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ μπροστὰ μου!

Κι' ἔκλεισε ἀπότομα τὸ τηλέφωνο. Ὅταν ξανακουδούνισε σὲ λίγες στιγμές, δὲν ἔδωσε ἀπάντησι.

Δὲν ἤθελε νάχῃ πιά δοσοληψίες μὲ τὸ Χάρρυ, τώρα ποὺ εἶχε τὸ Χόουαρντ.

Ἐνα κουδούνισμα τῆς πόρτας τὴν ἔκανε ν' ἀνασκήρτησῃ. Ἦταν ἄραγε ὁ Χάρρυ; Ἡ ὁ Τέο; Ἀνοίξε τὴν ἐξώπορτα κι' εἶδε τὸν ἀστynomικὸ ἐπιθεωρητὴ Ντόουσον.

—Θάθελα νὰ μιλήσουμε λιγάκι! τῆς εἶπε ἐκείνος, προχωρώντας μὲς στὸ γῶλ. Ἐλπίζω νὰ μὴ μὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς...

Ἡ Τζούλυ κοκκίνισε κι' ὕστερα χλωμίωσε. Ὡστόσο τὸν πῆγε στὸ σαλόνι. Ὁ ἀστynomικὸς κάθησε καὶ τῆς σύστησε νὰ κάνην κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο. Ἡ Τζούλυ δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ ξαναπῇ, γιὰτὶ ἐνοίωσε τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν.

—Ὁ κ. Γουέσλεϋ δὲν θέλει νὰ μάθῃ τίποτα ἢ γυναικὰ του γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ ξέρετε, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ, τῆς εἶπε ὁ Ντόουσον. Ὡς οὖν νὰ φοβάται μὴν ἐκδικηθῇ πάλιν, σὲ σὰς...

Ἡ Τζούλυ ἀνασκήρτησε. Πού ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ ἐπιθεωρητής;

—Δὲν... δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖτε, τοῦ εἶπε.

—Καλὰ, δὲν πειράζει, ἀπάντησε ἐκείνος, μὲ τὰ ψυχρὰ γαλανά μάτια του καρφωμένα στὰ δικά της. Διηγήθητε μου τώρα ὅλη τὴν ἱστορία. Θέλω νὰ τὴν ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σας... Συνδεθήκατε ἑαφνικά μὲ τὸ Χάρρυ Γκλέμπ; Γιατί, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ σὰς ρώτησα, μοῦ εἶχατε πῆ πῶς δὲν τὸν ξέρατε.

—Ναί... ἔπειτα τὸν γινώρισα... εἶπε ἡ Τζούλυ μασημένα.

—Ἄ, ἔτσι; Ἀς εἶναι. Φανήκατε λογική, φανερώνοντάς τα ὅλα στὸ Γουέσλεϋ. Γιατί θὰ τοὺς τσακώναμε μίαν μέρα, οὕτως ἢ ἄλλως, καὶ σὰς μαζί τους.

Ἡ Τζούλυ δὲν ἀπάντησε. Ἀναγνώριζε πῶς εἶχε ξεφύγει ἀπὸ ἓνα μεγάλο κίνδυνο.

—Γιὰ πέστε μου λοιπὸν, πῶς συνδεθήκατε μὲ τὸ Γκλέμπ; ἐπέμεινε ὁ Ντόουσον. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα, λεπτομερῶς.

Ἡ Τζούλυ τοῦ ἐπανέλαβε, θέλοντας καὶ μὴ, ὅσα εἶχε διηγήθῃ στὸ Γουέσλεϋ. Ἐκείνος δὲν τὴν διέκοψε καθόλου... Τὴν κῦτταξε ὅμως παγωμένα, κι' ἦταν φανερὸ πῶς σημείωνε κάθε λεπτομέρεια μὲς στὸ νοῦ του. Ὅταν ἔφτασε στὴ σκηνὴ μὲ τὸν Τέο, ἀλλάξε κάπως ἡ στάσις του. Χαμογέλασε κρύα καὶ εἶπε:

—Πρέπει νάχουμε τὸ νοῦ μας σ' αὐτὸν τὸν γενοκτονικὸ κατὰ. Μὰς ἔχει ξεφύγει δυο-τρὶς φορές, γιὰτὶ δὲν εἶχαμε ἀρκετὰ στοιχεῖα εἰς βάρος του. Μὰ εἶναι ἐπικίνδυνος τύπος. Πρέπει νὰ φυλάγουμε καὶ σεις. Ὅσο γιὰ τὴν κ. Φρέντς, τὴν ἔχουμε σὸ μάτι ἀπὸ καιρὸ. Μὰ εἶναι κι' αὐτὴ παμπόνηρη. Φυλαχτῆτε κι' αὐτήν! Ἡ παραμικρὴ γκάφα σας θάταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ μυριστητῇ τὴν παγίδα μας. Θὰ τὴ δῆτε ἀπὸψε.

Ἡ Τζούλυ ἐγένεψε νὰ μὲ τὸ κεφάλι της.

—Ῥαία. Θὰ φυλάξῃ ἐκεῖ ἀπ' ἔξω ἓνας ἄνθρωπος μου. Ἄν σὰς τύχῃ κανένας μελάς, πετάχτε κατὰ πρὸς τὸ παράθυρό... τὴν τσάντα σας, ἄς πούμε. Προσέξτε! Παίξτε μὲ τὴ φωτιά. Ἄν αὐτὰ τὰ παλητομάρα μυριστούνε πῶς τοὺς καταγγείλατε, θὰ τὴν ἔχετε πολὺ ἀσχημα...

—Τὸ ξέρω, εἶπε ἡ Τζούλυ.

—Πάμε τώρα νὰ ρίξουμε μίαν ματιά στὸ χρηματοκιβώτιο. Θὰ κάνουμε μίαν γενικὴ δοκιμὴ, γιὰ νὰ βεβαιωθούμε πῶς ξέρετε νὰ τ' ἀνοίξετε. Σίγουρα, θὰ σὰς ζητήσουν νὰ σάστε καὶ σεις μπροστὰ, ὅταν θὰ κάνουν τὴν κλοπὴ.

Ἡ Τζούλυ ὡδήγησε τὸν ἀστynomικὸ πρὶν τὴν κἀμαρά τῆς Μπλάνς.

—Πῶς τὰ πάει ὁ κ. Γουέσλεϋ μὲ τὴ γυναῖκα του; τὴ ρώτησε ἑαφνικά ἐκείνος, κῦττάζοντάς τὴν προσεκτικά.

—Κάτι ἔχει αὐτὸς στὸ μυαλό του! συλλογίστηκε ἡ Τζούλυ. Πρέπει νὰ φυλάγουμε...

—Πολὺ καλὰ, ὑποβέτω, ἀπάντησε. Γιατί δὲν ρωτᾶτε ἀλ- λωστε τὸν ἴδιο;

—Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τὸ πῇ. Δὲν μοῦ φάνηκε πολὺ ὀμιλητικὸς... Ποῦ εἶναι τὸ χρηματοκιβώτιο; Προσπαθήστε νὰ τ' ἀνοίξετε.

Ἡ Τζούλυ βρῆκε εὐκολὰ τὸν διακόπτη τοῦ σήματος κινδύνου, στὸ πῶς μέρος τοῦ κρεβατιοῦ.

Τὸν ἔκλεισε, καθὼς καὶ τοὺς δύο ἄλλους ποὺ ὑπῆρχαν στὸ λουτρό. Ἀνοίξε τὸ μικρὸ πορτάκι ποὺ ἐκρυβε τὸν ἀριθμημένο δίσκο, ἔβαλε τὸ δεικτὶ στὸ 3, πίεσε τὸ ἐλατήριο κι' ἀνοίξε ἔτσι τὴν πρώτη πόρτα.

Ὑστερα ἀνοίξε καὶ τὴ δεύτερη πόρτα, τὴν ἀσφαλῆναι, μὲ τὴν πίεσι ἐνὸς κουμπιῦ. Ἐσβυσε τὴ λάμπα ποὺ ἐρίχνε τὶς ἀκτίνες στὸ φωτοηλεκτρικὸ κύτταρο, καὶ τραβήχτηκε ὕστερα πρὶν, εὐχαριστήμενη ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς.

Ὁ Ντόουσον ἔριξε μίαν ματιὰ θαυμασμοῦ στὰ γυναικῆ. Εἶπε ὕστερα στὴ Τζούλυ νὰ ξανακλείσῃ τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ πῆγε πάλιν μαζί της στὸ σαλόνι...

—Προσέχετε αὐτὸν τὸν Τέο, τῆς σύστησε καὶ πάλιν. Εἶναι ἐπικίνδυνος.

—Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Τζούλυ.

—Κι' ὅταν τελειώσῃ αὐτὸ τὸ πανηγύρι, τί σκοπεύετε νὰ κάνετε; τὴ ρώτησε ὁ Ντόουσον. Πιστεύετε νὰ σὰς βοηθήσῃ ὁ κ. Γουέσλεϋ; Φαίνεται πῶς τὸν ἐνδιαφερότε...

—Δὲν ξέρω, μὰ δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη του. Θὰ βρῶ ἄλλου δουλειά.

—Ἀς ἐλπίσουμε πῶς θὰ φανῇτε πρὶν λογική! Ἐχετε ὑπ' ὄψιν πῶς δὲν μπορεῖ νὰ βρῆτε πάντα ἓνα πλούσιο κύριο ποὺ νὰ σὰς ὑπερασπίζεται. Προσέξτε λοιπὸν!

Κι' ὁ Ντόουσον χαιρέτησε, σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Δ'

—Θάρρῃ ὅπου καὶ νᾶναι, εἶπε ἡ κ. Φρέντς. Ὁ Τέο τὴν παρακολουθεῖ.

Ὁ Χάρρυ προσπαθοῦσε νὰ φανῇ ἥρεμος. Ὑπῆρχε ὅμως κάποια ἀνυσυχία στὴ ματιά του.

—Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸς ὁ Τέο, εἶπε. Θὰ μετανοήσωτε μίαν μέρα ποὺ ἀνακατευθήκατε μαζί του.

—Ὅψ! Βαρέθηκα πιά νὰ σ' ἀκούω νὰ τὸν κατηγορεῖς. Τί λόγο ἔχει;

—Δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ συμπάθῃ ἓνα βρωμιάρι, ποὺ μεταχειρίζεται βιτριόλι! Κι' ἔπειτα, μὴν ξεχνάτε πῶς ἡ ἀστυνομία ἔχει τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Μὲ τὸ πρῶτο ἀτραβοπάτημα, θὰ τὸν πιάσῃ... καὶ ἔξεραι πῶς θὰ τὸν κάνῃ νὰ μιλήσῃ! Τί θὰ κάνουμε, ὅταν μὰς προδώσῃ;

—Δὲν ἀνησυχῶ γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ τὴ Χόλλαντ. Αὐτὴ μπορεῖ νὰ μὰς προδώσῃ, ἂν δὲν ἔχουμε τὰ μάτια μας τέσσερα.

Ὁ Χάρρυ ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ δῆλωσε:

—Ὅταν τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά, ἐγὼ θὰ φύγω. Θ' ἀλλάξω ἄρα... Λέω νὰ πάω στὴν Ἀμερική, ὥστου νὰ μὲ ξεχάσουνε λιγάκι.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ἡ Ντάνα.

—Τάμαρες; τῆς εἶπε ἡ μητέρα της. Ὁ Χάρρυ θὰ μὰς ἀφίση, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐξέλτε νὰ πάω στὴν Ἀμερική.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ἡ Ντάνα.

Ντάνα. Θὰ πάμε μαζί, Χάρρυ; —Καλὴ ἰδέα... πρόφερε ὀδύρῃ ὁ Γκλέμπ. Μὰ δὲν τὸ πῆρα ἀκόμη ἀπόφασι.

Κάποιος χτύπησε δειλὰ - ἦν πόρτα.

—Αὐτὴ θάναί! εἶπε ἡ Ντάνα μὲ κρύον τόνο. Πᾶν ν' ἀνοίξω.

Πραγματικά, ἦταν ἡ Τζούλυ. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε γοργά, ὁ λαϊμός της εἶχε στεγνώσει. Κατάφερε ὅμως νὰ ἐπιβληθῇ τελείως στὸν ἑαυτὸ της καὶ νὰ φανῇ ἥρεμη.

—Καλῶς τῆνε! εἶπε σαρκαστικά μίαν φωνὴ πρὶν της, μόλις μπῆκε στὸ μισοκρυμμένον δωμάτιο.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνασκήρτησε, στράφηκε ἀπότομα κι' εἶδε τὸν Τέο.

—Σὲ παρακολουθοῦσα ὅλο τὸ βράδυ, τῆς εἶπε ἐκείνος, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν ἀλλάξῃ γνώμη.

—Σκασμός, σκουληκί! τοῦ φώναξε ὁ Χάρρυ. Ποῖος σοῦ ζήτησε νὰ μιλήσῃ;

Ὁ Τέο τὸν κῦτταξε μὲ κακία καὶ πῆγε νὰ καθῆσθαι σὲ μίαν καρέκλα.

—Δὲν λένε σ' αὐτὸ τὸν τύπο νὰ μὲ ξεφορτωθῇ; εἶπε στὴν κ. Φρέντς. Μοῦ παραμύθησε στὸ ρουθόφι!

—Ἐλα νὰ καθῆσθαι κοντά μου, Τζούλυ, φώναξε ὁ Χάρρυ στὴ νεοφερμένη.

Μὰ ἐκείνη τὸν κῦτταξε περιφρονητικά καὶ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Ὁ Τέο γέλασε σαρκαστικά.

—Ἐλάτε δῶ, εἶπε ἡ κ. Φρέντς στὴ Τζούλυ, καθῆσατε. Μάθατε λοιπὸν πῶς ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιο;

—Ναί, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ νέα γυναῖκα.

—Κρίμα! μουρμούρισε ὁ Τέο. Κι' ἐγὼ ποὺ ἀνυπομονοῦσα νὰ σὲ περιποιηθῶ!

Ὁ Χάρρυ ἔκανε νὰ πεταχθῇ πάνω, μὰ τὸν συγκράτησε μίαν ματιὰ τῆς κ. Φρέντς.

—Κράτησα σημειώσεις, εἶπε ἡ Τζούλυ. Ἄν θέλετε νὰ τίς διαβάσετε.

Ὁ Τέο ἔσκυψε μπροστὰ, μὲ ἀπειλητικὸ ὄφρος.

—Ἐλπίζω νᾶναι σωστές. Ἀλλοίμονό σου, ἂν δοκιμάσῃς νὰ μὰς γελᾷς!

Μίαν γροθιά τοῦ Χάρρυ τὸν βρῆκε ἑαφνικά στὸ στόμα, κι' ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω, μαζί μὲ τὴν καρέκλα του. Ἐμεινε μερικὲς στιγμὲς παραλλοισμένης κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ βλαστήμα μὲ λύσσα.

Τραβήξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ πιστόλι. Μὰ ὁ Χάρρυ, ποὺ εἶχε προβλέψῃ αὐτὴ τὴν κίνησι, τοῦ τὸ πέταξε 'πὸ τὸ χέρι, μὲ μίαν κλωτσιά.

—Σ' εἶχα προειδοποιήσει, κτήνος! μούγκρισε Σάν σ' ἀρέση, ξαναβάλε τα μαζί μου, βρωμομούτρο!

Ὁ Τέο σηκώθηκε μὲ κόπο. Ὑπῆρχε στὴ ματιά του κατὰ τοῦ φόβου τῆς Τζούλυ. Σκούπισε μὲ τὴν ράχη τοῦ χεριοῦ του τὴ μύτη του καὶ τὸ στόμα του κι' ὕστερα, μὲ τὴν πλάτη σκυφτὴ, πῆγε νὰ ξαπλώσῃ στὸ ντιβάνι.

—Πόσες φορές σοῦχω πῆ νὰ μὴν κρατᾷς ἀπάνω σου ρεβόλβερ; τὸν μάλωσε ἡ κ. Φρέντς, ἐνῶ τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ θυμὸ. Ἐσὺ ἔχεις, Χάρρυ;

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡλίθιος, σὰν αὐτὸν ἐδῶ! ἀπάντησε ὁ Γκλέμπ. Ποτὲ δὲν εἶχα πάνω μου ρεβόλβερ, οὔτε καὶ θάχω.

Ὁ Τέο κῦτταξε τὸ ταβάνι, ἀμίλητος, μὲ τὰ μάτια γεμάτα μίσος. Ἡ Τζούλυ εἶχε παρακο-

★ Προστατεύσατε τὸ εὐαίσθητο καὶ λεπτὸ δέρμα σας ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ χρησιμοποιοῦντας τὴν μοναδικὴν κρέμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ", καὶ τὸ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ "ΜΕΛΠΑΝ",

ΜΕΛΠΑΝ
Ὁ φύλαξ ἄρρετος τῆς ὁμορφίας σας

★ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Ἑλληνίδες νοικοκυρές, Μὴν ξεχνάτε, ὅτι κανεὶς πλέον δὲν πρόκειται νὰ σὰς παραπνεθῇ γιὰ τὸ στομάχι του, ὅταν μεταχειρίζεστε στὰ φαγητὰ σας τοὺς ζω- μούς

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Εἶναι οἱ μόνοι ποὺ παρασκευάζονται ἀπὸ Δανέζικες καὶ ὁλόπαχες κόττες καὶ μοσχάρια Ἑλβετίας.

Ζητᾶτε ἐπιμόνως μόνον τὴν μάρκα «Φεντέλε», διότι δὲν σὰς ἐγγυώμεθα γιὰ τίς ἄλλες.

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

ὑγεία - γεῦσις - οἰκονομία

λουθησει τη σκηνή εκείνη πα-
γωμένη από τη φρίκη.
Η κ Φρέντε πήρε το χαρτί
με τις σημειώσεις της και το
διάβασε. "Υστερα τώδωσε και
στο Χάρου.

—Είσαστε βεβαία πως μπο-
ρείτε ν' ανοίξετε την κάσση;
ρώτησε τη Τζούλυ, κυττάζον-
τάς την έρευνητικά.
—Εκείνη κούνησε καταφαντι-
κά το κεφάλι της.
—Πως τ' ανακαλύψατε, όλ'
αυτά;

—Ημουν κρυμμένη πίσω ά-
πό μια κουρτίνα, ενώ ο Γου-
έσλεϋ κι' η γυναίκα του τὰ
έξηγουσαν σ' ένα φίλο τους.

—Πολύ καλά... Στὸ τέλος
της βδομάδας, θαμνασε έτοι-
μοι για τη δουλειά. Τὸ Σάβ-
βατόβραδο, ἄς πούμε...

—Τὸ Σάββατο θὰ φύγω.
Μ' ἔδιωξε ἡ κ. Γουέσλεϋ.
—Όλοι γύρισαν καὶ τὴν κύτ-
ταξαν — ἀκόμα κι' ὁ Τέο.

—Γιατί; τὴ ρώτησε ἡ κ.
Φρέντε.

—Εἶσαι, δίχως συγκεκρι-
μένο λόγο. Δὲν με συμπαθεῖ,
φαίνεται...

—Τότε λοιπόν, τὴν Παρα-
σκευῇ.

Ἡ Τζούλυ σκέφθηκε πὼς θα-
ταν φρονιμώτερο νὰ κάνη λί-
γο τὴ δύσκολη.

—Γιατί δὲν μ' ἀφίνετε πιά
ἤσυχη, ἐμένα; διαμαρτυρήθηκε.
Σὰς ἔδωσαν ὅλες τὲς πληροφο-
ρίες πὺλ χρειάζοσαστε. Δὲν
ἐννοῶ νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο!

—Θὰ κάνετε ὅ,τι σὰς πῶ!
Δὲν μπορείτε νὰ τραθητήτε,
τώρα πιά... Θὰ φροντίσουμε ὕ-
στερα γιὰ σὰς. Ὁ Χάρου θὰ
σὰς δέσῃ χειροπόδαρα, πρὶν
νὰ φύγουμε. Εἶσαι, δὲν θὰ μπο-
ρῇ νὰ σὰς κατηγορήσῃ κανεὶς
γιὰ τίποτα. Φτάνει μόνο νὰ μὴ
χάσετε τὴν ψυχραιμία σας. Ὁ-
ταν σὰς ρώτησῃ ἡ ἀστυνομία,
θὰ πῆτε πὼς μπήκατε στὸ σπι-
τί τρεῖς ἀγνωστοί, πὺλ σὰς
ἀρπάξανε καὶ σὰς δέσανε. Δὲν
πρωλάβατε νὰ διακρίνετε τὰ
χαρακτηριστικά τους. Εἶδατε
μόναχα πὼς φορούσαν μαύρα
παλτά καὶ καπέλλα χωμένα ὡς
τὰ ματία... Θὰ σὰς δώσουμε
ὑστερα 500 λίρες, στὸ μερτι-
κό σας.

Ἡ κ Φρέντε στράφηκε στὸ
Χάρου καὶ συνέχισε:

—Ἡ δική σου δουλειὰ εἶνε
νὰ βουτήξετε τὲς γούνες, με τὴ
βεβαιότητα τῆς Τζούλυ, καὶ νὰ
τὲς βάλῃς μέσα στὸ ἀσανσέρ
τὸν ἀποσκευῶν. Ὁ Τέο θὰ τὲς
περιμένῃ στὸ ὑπόγειο. Ἀπὸ
κεῖ, θὰ βῇ στὸ πρῖνὸ δωμά-
τιο, ὅπου θὰ βρίσκεται ἐν'
αὐτοκίνητο.

—Ἀφοῦ στείλῃς τὲς γούνες,
Χάρου, θὰ πάρῃς καὶ τὰ μπι-
ζού, θὰ δέσῃς τὴ Τζούλυ καὶ θὰ
κατεβῇς στὸ ἰσόγειο, με τὸ ἀ-
σανσέρ τῆς ὑπηρεσίας.

Στράφηκε πάλι στὴ Τζού-
λυ καὶ τὴ ρώτησε:

—Πιστεύετε νὰ βγοῦν ἔξω
οἱ Γουέσλεϋ, τὴν Παρασκευῇ
τὸ βράδυ;

—Ἀκούσα νὰ λένε πὼς θὰ
πᾶνε σ' ἕνα τραπέζι, κι' ὕστε-
ρα στὸ θέατρο.

—Ἐν τάξει λοιπόν! Τὴν
Παρασκευῇ, στὲς 8, Χάρου.

Ὁ Χάρου Γκλέμπ σπύκωθη-
κε. Δὲν φαίνονταν πολὺ ἱκανο-
ποιημένος.

—Σύμφωνοι, εἶπε. Ἐσὺ τί
λές, Τζούλυ; Πιστεύει νὰ τὰ
βγάλῃς πέρα;

—Μὴν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μέ-
να! τὸν ἔκασε ἀπότομα ἡ
Τζούλυ. Φτάνει πὺλ με μπλέ-
ξατε σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ὁ Γκλέμπ κοκκίνισε, τῆς
γύρισε τὴν πλάτη καὶ τράβηξε
πρὸς τὴν πόρτα.

—Καληνύχτα σ' ὅλους, εἶπε.
Καὶ βῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Μπορῶ νὰ φύγω κι' ἐγώ,
ὑποθέτω, εἶπε ἡ Τζούλυ.

Ἡ κ Φρέντε κούνησε κατα-
φατικά τὸ κεφάλι της κι' ἀ-
πάντησε:

—Τὸ νοῦ σας ὁμῶς! Ὁ Τέο
δὲν θὰ σὰς χάσῃ ἀπὸ τὰ ματία
του...

Ἡ Τζούλυ ἀνασήκωσε τοὺς
ὤμους της καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ
δωμάτιο. Ἡ καρδιά της χτυ-
ποῦσε δυνατὰ, μὰ ἦταν ἐνθου-

σιασμένη γιὰ τὴν ἐπιτυχία
της.

Ἦξερε ποιά ὥρα ἀκριβῶς
θα γίνονταν ἡ κλοπή. Δὲν τῆς
ἔμενε πιά, παρὰ νὰ περιμένῃ.
Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν δουλειὰ τῆς
ἀστυνομίας.

Καθὼς προχωροῦσε γρήγο-
ρα στὸ δρόμο, ἄκουσε βήμα-
τα πίσω της. Στράφηκε ἀπό-
τομα καὶ εἶδε τὸ Χάρου. Ἐ-
κείνος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ τὴ σταμάτησε, παρ' ὅδες
τὲς προσπάθειές της νὰ τοῦ
ἐκφύγῃ.

—Μὴ γίνεσαι κακὴ μαζί
μου, τῆς εἶπε. Τί φταίω ἐγώ,

ἀν σ' ἐνώλησε αὐτὸ τὸ γου-
ροῦνι, ὁ Τέο; Ὅταν τὸμαθα,
ἦταν πιά ἄργα γιὰ νὰ ἐ-
κμείβω.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἐ-
λευθέρωσε τὸ μπράτσο της.

—Φύγε! τοῦ φώναξε με μα-
νία. Δὲν θέλω πιά κούδέντες
μαζί σου!

—Μὰ ἔλα, μικρὴ μου, λογι-
κέσου! Σοῦ εἶπα πὼς ὅταν τε-
λειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειὰ, θὰ φύ-
γουμε μαζί γιὰ τὴν Ἀμερι-
κή, ἀν θέλῃς. Βασέθηκα πιά
αὐτὴ τὴ ζωῇ... Ἐλα, χαμογέ-
λασε μου καὶ πές μου τὸ ναί!

Ἡ Τζούλυ τὸν κύτταξε, καὶ
λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ τὰ γέλια,
στὴν ἰδέα πὼς θὰ μπορούσε νὰ
παντρευτῇ αὐτὸ τὸ γκάνγκστερ
τρίτης τάξεως, ἐνῶ εἶχε πιά
στὸ χέρι ἕνα δικό της σπίτι
κι' ἕνα εἰσόδημα ἀπὸ 1000 λί-
ρες τὸ χρόνο. Ὅχι, δὲν θὰ τὸν
παντρευότανε τώρα πιά κι'
ἂν ἀκόμα ἦταν ὁ τελευταῖος
ἀντρας στὸν κόσμο!

—Φύγε! Σὲ συχαίνομαι!
τοῦ φώναξε.

Καὶ βέλησε νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ
Χάρου τὴν ἔπιασε καὶ τὴ στα-
μάτησε πάλι.

—Μὰ τί σ' ἔπιασε, Τζούλυ;
τῆς εἶπε. Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς...
ἔξω πὼς σ' ἐμπλέξα ἐγώ σ'
αὐτὴ τὴ δουλειὰ, μὰ θὰ σὲ κά-
νω νὰ με συκορεσῇς.

—Ἀσε με ἤσυχη! Πόσες
φορὲς πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ
πὼς δὲν θέλω νὰ σε ξαναδῶ;
τῆς εἶπε. Μὰ θὰ σε κάνω εὐ-
τυχισμένη, σοῦ τ' ὀρκίζομαι...

—Ἄλθεῖς, δὲν θέλεις νάρ-
θῃς μαζί μου στὴν Ἀμερική;
τῆς εἶπε. Μὰ θὰ σε κάνω εὐ-
τυχισμένη, σοῦ τ' ὀρκίζομαι...

—Ἐλα, φίλῃσέ με!
Καὶ τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά
του. Μὰ ἐκείνη, ἐκνευρισμένη
ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκλόνητη αὐτο-
πειθήσῃ του, τὸν χαστού-
κισε.

—Καὶ τώρα ἄσε με ἤσυχη!
τοῦ φώναξε.

Ὑστερα, ἔφυγε τρέχοντας,
στὸ σκοτεινὸ δρόμο.

Ὁ Χάρου εἶχε μείνει ἀκίνη-
τος, με τὸ χέρι τὸν στὸ πρό-
σώπὸ του καὶ με μιὰ ἐκφρασι
ὀδυνηρῆς ἐκπλήξεως στὰ ματία
του. Καμμιά γυναίκα δὲν τοῖ
εἶχε φερθῇ ποτὲ ἐτσι...

Πεισιμνόμενος τώρα, ὑποσχέ-
θηκε στὸν ἑαυτὸ του πὼς θα-
κανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ τὴν
ξανακερδίσι. ἔχωνε τὰ χέρια
του στὲς τσέπες τοῦ παλτοῦ
του κι' ἀπομακρυνθήκε.

Ὁ Τέο εἶχε παρακολουθήσει
ὅλην ἐκείνη τὴ σκηνή, κρυμ-
μένος σὲ μιὰ πόρτα.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ὡς τὴ στιγμή τοῦ ραντε-
βου τῆς με τὸ Γουέσλεϋ, ἡ
Τζούλυ ἦταν κατασυνκρινμένη.

Εἶχε βάλῃ τὸ κομψότερο
φόρεμά της. Εἶχε ἀλλάξει δυὸ
λεωφορεῖα κι' ἄλλα τόσα τ'αἶξί,
γιὰ νὰ νὰναι βέβαιη πὼς δὲν τὴν
παρακολούθησε ὁ Τέο.

Πῆγαν ὕστερα, μαζί με τὸ
Γουέσλεϋ, στὸ μεγάλο μεσιτι-
κό γραφεῖο Φόουλερ καὶ Φαίρ-
μπόντνυ. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ,
δὲν ἄλλαξαν οὔτε λέξι.

Ὁ Γουέσλεϋ ἐξήγησε στὸν
κ. Φόουλερ τὴν ἐπιθυμία, κι'
ἐκείνος τοῦ ὑπόδειξε δυὸ δια-
μερίσματα πὺλ τοῦ φαίνονταν
κατάλληλα.

Τὰ ἐπισκέφθηκαν καὶ τὰ δυὸ
κι' ἡ Τζούλυ ἐρωτεύθηκε τὸ
δεύτερο, στὴ Βίγκο Στρήτ, γι-
ατὶ ἦταν διακοσμημένο κι' ἐπι-
πλωμένο με μιὰ φανταχτερὴ
πολυτέλεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Ἡ συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Οικογενειακή Ζωή»

—Γρήγορα τὰ χέρια σου, Ἀντι-
νάκη! Ὡς τὸ μεσημέρι νάχῃς κολ-
λήσει ὅλες τὲς ἐτικέτες στὲς γε-
μάτες μπουτίλιες!

Ὁ Ἀντινάκης κάνει με προθυ-
μία ὅ,τι τοῦ λένε οἱ μεγαλύτεροι.
Εἶναι ἐξυπνος καὶ προκομένος. Ὁ-
ποια δουλειὰ τοῦ ἀναθέσουν στὸ
ἐργοστάσιο πὺλ δουλεύει, τὴν τε-
λειώνει γρήγορα καὶ ἐπιδέξια, σὰν
μάστοργος.

Κι' ὁμῶς ὁ Ἀντινάκης δὲν εἶνε
πάρὰ πᾶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων.
Εἶναι ἕνα παιδί λεπτοκαμωμένο, με
πρόσωπο ὥχρο, σοδαρό, σὰν πρό-
σωπο μεγάλου.

Ὅλοι, γυναῖκες κι' ἄνδρες, πὺλ
ἐργάζονται στὸ ἐργοστάσιο τὸν
συμπαθοῦν καὶ τοῦ χαμογελοῦν,
καὶ περισσότερο τ' ἀφεντικό του
πὺλ εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ προ-
στάτης του.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀντινάκης
ἐργάζεται ἀδιάκοπα. Στὴ μεσημε-
ριανή διακοπὴ κάθεται σὲ μιὰ ἡ-
συχὴ γωνία καὶ ἀκουμπᾷ πᾶν στὸ
τραπέζι, δίπλα στὸ φαγητὸ του τὰ
βιβλία του.

Καθυστέρησε πολὺ νὰ πᾶν στὸ
σχολεῖο καὶ τώρα θέλει νὰ κερδί-
σῃ τὸ χαμένο καιρὸ κι' ἐκεῖ γρά-
φῃ σὲ νυχτερινὴ σχολή.

Ἐνα βράδυ, ὁ δάσκαλος εἶπε
στὰ παιδιά νὰ τοῦ γράφουν καὶ νὰ
τοῦ φέρουν μιὰ ἐκθεσὶ με θέμα τὴν
«οικογενειακὴ ζωὴ» τους.

Δυσκολεύτηκε λοιπὸν πολὺ ὁ
Ἀντινάκης νὰ γράψῃ αὐτὴ τὴν ἐκ-
θεσὶ. Δὲν εἶχε οικογενειακὴ ζωή.
Ὅ,τι κι' ἂν ἔγραφε, δὲν θὰ ἦταν
στὸ θέμα πὺλ τοὺς ἔδωκε ὁ δάσκα-
λος.

Ἐπρεπε, ὁμῶς, καὶ νὰ γρά-
ψῃ, ἔπρεπε νὰ πᾶν κι' αὐτὸς τὴν
ἐκθεσὶ τοῦ τὸ βράδυ.

Ἐτοῖς ἔγραψε κι' αὐτὸς κι' ἔδω-
σε τὴν ἐκθεσὶ του στὴν προϊστα-
μένη τοῦ ἐργοστασίου νὰ τὴ δια-
βάσῃ, πρὶν τὴν καθαρογράψῃ στὸ
τετράδιό, γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὴ γνώ-
μη της.

Ὁ Ἀντινάκης, λοιπὸν, ἔγραψε
στὴν ἐκθεσὶ:

«Ἐγὼ δὲν ἐγνώρισα οἰκογένεια.
Ἡ μητέρα μου πέθανε μόλις μ' ἔ-
φερε στὸ κόσμο καὶ ὁ πατέρας
μου πὺλ ἦταν ἀρρωστος πέθανε
στὴν Κατοχή ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἀπὸ τὴν κάμαρα, ὅπου καθό-
μουν με τὸν πατέρα μου, μ' ἔδω-
σαν καὶ τότε με μάζεψε στὸ σπίτι
της μιὰ γυναίκα, πὺλ μοῦ ἔδινε
ποτέ-ποτέ λίγο φαί.

Ἐπειτα, ἐκείνη φρόντισε καὶ
μ' ἔβαλε σ' ὄρφανοτροφεῖο. Ἐ-
κεῖ ἐμείνα δυὸ χρόνια, ἀνάμεσα σὲ
παιδιά, πὺλ κι' αὐτὰ, ὅπως κι' ἐ-
γώ, δὲν εἶχαν γονεῖς, οὔτε κανέ-
να ἄλλον στὸν κόσμο. Τότε, γνώ-
ρισα τὴν πίκρα τῆς ὀρφάνιας, γι-
ατὶ καταλάβαινα πιά τὴ θέσι μου
καὶ τὴ δυστυχία μου. Καταλάβαινα
πὼς δὲν ἦμουν σὰν τ' ἄλλα τὰ
παιδιά, πὺλ ζούσαν ἔξω ἀπὸ τ' ὄρ-

φανοτροφεῖο, πὺλ εἶχαν τοὺς γο-
νεῖς τους...

Ἐγὼ δὲν γνόρισα τὸ φιλὶ τῆς
μητέρας, οὔτε τὰ χάρια της. Τώρα,
πὺλ εἶμαι δεκαπέντε χρόνων, θυ-
μάμαι τὴ λαχτάρα πὺλ ἐνοῦθα ὅ-
ταν τῆς εἶπα νὰ βρεθῶ μπροστὰ σὲ
ἄλλα παιδιά εὐτυχισμένα πὺλ
παίζανε με ὁμορφα παιχνίδια. Πὼς
ἤθελα νὰ παίξω κι' ἐγὼ μαζί τους,
νὰ πάρω στὰ χέρια μου ἕνα ἀπὸ
κεῖνα τὰ παιχνίδια! Δὲν τολμούσα
ὁμῶς. Φοβόμουν, γιατί μόλις τὰ
πλησίαζα με διώχνανε καὶ πολλές
φορὲς με δέρναν, γιατί τὰ ρούχα
μου ἦταν σκισμένα καὶ τὰ πόδια
μου ζυπόλητα...

Ἐν' ἀπ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια μοῦ
εἶπε μιὰ μέρα: «Πῆγαινε στὴ μα-
μά σου νὰ σε πλύνῃ κι' ὕστερα ἔ-
λα νὰ παίξω με!»

Ἐμένα με πῆραν τὰ κλάματα
κι' ἐνοῦσα ἕνα κόμπο στὸ λαιμό
μου νὰ με σφίγγῃ καὶ καὶ νὰ με
καὶν μέσα μου. Τότε δὲν μπορού-
σα νὰ καταλάβω τί ἦταν αὐτὸ πὺλ
μ' ἔκανε νὰ κλαίω, μὰ τώρα πὺλ
τὸ θυμάμαι, ξέρω πὼς ἦταν παρὰ-
πονο.

Ἐν' ἀπόγευμα ἦρε σ' ὄρφα-
νοτροφεῖο ἕνας κύριος νὰ ζητήσει
ἕνα παιδί γιὰ ψυχονογὶ καὶ διάλε-
ξε ἐμένα. Πέταξα ἀπὸ τὴ χαρά
μου! Καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺλ
χαίρόμουν, πὺλ γελοῦσα ἀπὸ εὐχα-
ριστία.

«Θὰ ἔχω κι' ἐγὼ οἰκογένεια»,
εἶπα με τὸ νοῦ μου. «Θὰ εἶμαι με
ἀνθρώπους πὺλ θὰ μ' ἀγαπᾶνε σὰν
παιδί τους, πὺλ θὰ με στέλνουν
σχολεῖο μαζί με τὸ δικό τους τὸ
παιδί!»

Αὐτὰ μοῦ τὰ ἔλεγε ἐκείνος ὁ
κύριος στὸ δρόμο, καθὼς πηγαίνα-
με σπιτί του καὶ ἡ καρδιά μου γε-
μίζει κι' ὅλες ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐ-
τοὺς τοὺς ἀνθρώπους πρὶν τοὺς
γνώριω.

Πὼς, τώρα, νὰ περιγράψω τὰ
βάσανά μου σ' αὐτὸ τὸ σπιτί γιὰ
νὰ γίνω πιστευτός; Ἐνα πράγμα
μόνο θ' ἀναφέρω, ὅτι τ' ἀφεντικό
μου, ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα πὺλ με
πῆρε, μοῦ ἔδωσε δυὸ κοῦτες τοι-
γάρα καὶ μοῦ εἶπε: «Πῆγαινε νὰ
σταθῇς σὲ μιὰ γωνία στὴν Ὀμύ-
νοια νὰ τὰ πουλήσῃς!...

Μοῦ ἐξήγησε καὶ πόσο θὰ τὰ
πουλοῦσα.

Ἐπῆγα λοιπὸν ἐκεῖ, μ' ὅλο πὺλ
τουρτουρίζω, γιατί φιλόδοξε. Ἦ-
ταν χειμῶνας...

Τὸ μεσημέρι, ὅταν γύρισα καὶ
τοῦ εἶπα πὼς πουλοῦσα μόνο λίγα,
ἀνέβη τόσο, πὺλ νόμισα πὼς θὰ
με σκότωνε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα,
πὺλ δὲν κατάφερα νὰ τὰ πουλήσω
ὅλα, μ' ἔδειρε, καὶ με εἶπε «χα-
μένο κορμί». Αὐτὸ τ' ἀκούσε τὸ
παιδί τους, ὁ Λάκης καὶ δὲν μ' ἐ-
φώναζε πιά με τ' ὄνομά μου, ἀλ-
λὰ διαρκῶς μ' ἔλεγε «χαμένο κορ-
μί» καὶ γελοῦσε. Κανεὶς στὸ σπιτί
αὐτὸ δὲν μ' ἀγαποῦσε, ὅλοι με βα-
σανίζανε.

Μιὰ μέρα μοῦ ἀρπάξανε στὸ
δρόμο ὀλόκληρη τὴν κοῦτα με τὰ
τοιγάρα. Ὅταν γύρισα κλαίγοντας,
με δέριανε τόσο πολὺ, πὺλ τ' ἀ-
ποφάσισα νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπι-
τί γιὰ νὰ γλυτώσω.

Ἐφωνα λοιπὸν καὶ γύρισα ξα-
νὰ στὸ ὄρφανοτροφεῖο. Τοὺς τὰ εἶ-
πα ἐκεῖ ὅλα καὶ τοὺς παρακάλε-
σα νὰ με κρατήσουν. Με παρη-
γόρησαν καὶ με κράτησαν ὡς τὴν
ἡμέρα πὺλ ἕνας καλὸς ἀνθρώπος
με πῆρε.

Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι ὁ ση-
μερινός μου προστάτης καὶ ὁ
αὐτὸν ἀκούω ὅσα ἐμαθα καὶ μα-
θαίνω ἀκόμη. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὸ
ἄρρογ γιὰ τὴ ζωὴ. Μοῦ ἔδωσε τὴν
ἀγάπη του καὶ τὴν ζεσταρία τοῦ σπι-
τιοῦ του. Στὴ μεγάλην του καλωσύ-
νην χρωστῶ πὺλ σπουδάζω τώρα.

Ἀγαποῦσα τὰ βράδια ἀπὸ μι-
κρὸ παιδικὰ καὶ τώρα εἶμαι εὐτυ-
χιμένος πὺλ βλέπω νὰ ἐκπληρω-
νεται τὸ μοναδικὸ μου ὄνειρο: Νὰ
μάθω γράμματα.

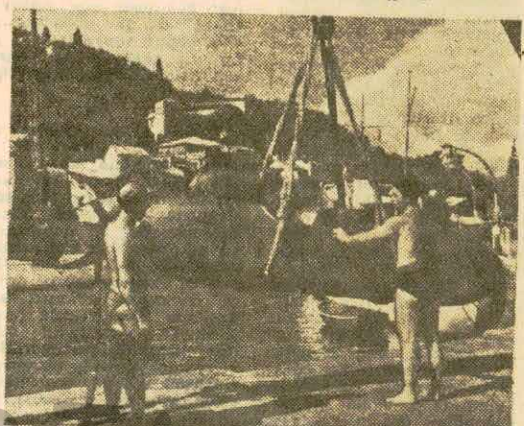
Μὲ συγχωρετῇ, κύριε, πὺλ δὲν
μπορέσα νὰ γράψω τὴν ἐκθεσὶ
μου με τὸ θέμα πὺλ μὴς εἶπατε:
«Πὼς νοιώθουμε τὴν οικογενειακὴ
ζωή». Ἐγὼ δὲν τὴ γνόρισα ποτέ
αὐτὴ τὴν οικογενειακὴ ζωή. Ἀν-
τώνης Καρατζᾶς».

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Μιὰ σκηνή ἀπὸ τὸ νέο ἐλληνικὸ φιλμ «Μοιραῖοι δρό-
μοι» στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν δυὸ νέοι καλλιτέχνες
τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, ὁ Γεώργιος Γεωργίου καὶ ἡ
Ἀλὴ Ζαννέτ. Στὸ φιλμ αὐτὸ σημαντικούς ρόλους
παίζουν ἐπίσης καὶ οἱ γνωστοὶ ἡθοῖποι Νίκος Καζής,
Γιάννης Αὐλωνίτης καὶ Χρυσόχοος.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΚΑΦΟΣ

Ὁ νεαρός Ἱταλὸς μηχανικός Σέρτζιο Πιτσιαρῖνι ἔ-
φτιαξε τὸ ἀνωτέρω σκάφος, τὸ ὁποῖο πλέει τόσο σπῆν
ἐπιφάνεια, ὅσο καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὴν με ταχύτητα 15
περίπου χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Τὸ σκάφος αὐτὸ ἔχει,
ὅπως, βλέπετε, σχῆμα πούρου καὶ θέσει γιὰ δύο ἐπι-
βάτες, κατασκευάσῃ μετρί βάρους 10 μ. καὶ δαπανᾷ
τρία λίτρα βενζίνης γιὰ ἕνα ὁποῖο πλοῦ 110 χι-
λιόμετρων.

ΜΙΑ... ΗΛΙΑΚΗ ΚΟΥζίΝΑ

Ὁ Βρετανὸς ἐπιστήμων Κ. Α. Γκάρντνερ, πὺλ ἐργά-
ζεται στὲς Ἰνδίες, ὡς σύμβουλος τῆς «Οὐνέσκο» ἔ-
φτιαξε καὶ ἐξέθεσε στὸ Νέο Δέλχι, ἕνα νέο τύπο
κουζίνας, πὺλ ἀποδείχθηκε πολὺ πρακτικὸς γιὰ τὰ
θερμὰ κλίματα. Οἱ κουζίνες τοῦ Γκάρντνερ ἀποτε-
λοῦνται ἀπὸ ἕνα παραβολικὸ κάτοπτρο, πὺλ συγκεντρῶ-
νει τὲς ἡλιακὲς ακτίνες καὶ τὲς ρίχνει πᾶν στὴν ἐπι-
φάνεια τοῦ μαγειρικῶ σκεύους, δημιουργώντας ἐτσι
θερμοκρασία πὺλ ὑπερβαίνει μερικὲς φορὲς τοὺς 300ο
Κελσίου.

"Γνώμη"
ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

ΤΟ ΑΝΕΣΙΤΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ο Διεθνής ΧΤΙΒΟΛ

ΤΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΦΥΤΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Να στρέψουμε τα μάτια
μας στη Μακεδονία, στη
Θράκη, στην Κύπρο!

Ο ελληνικός αθλητισμός, το ελληνικό κολλέτζ, το ελληνικό ποδόσφαιρο, η ελληνική πυγμαχία, η ελληνική κωπηλασία πέτυχαν τους τελευταίους μήνες αξιοσημείωτους νίκες. Οι επιτυχίες τους στους διεθνείς στίβους στερήσαν την πεποίθηση πως τα ελληνικά νείδα σημάδεψαν μεγάλες προόδους στις αγωνιστικές αναμετρήσεις. Ιδιαίτερα πρέπει να τονισθεί η κατάκτηση πολλών νέων επιδόσεων και νικών με αντίπαλους αναμετρήσιμους ανώτερης αξίας. Το ελληνικό δαιμόνιο θαυματουργήσε, όπως λ. χ. στην περίπτωση του Θεοδωράκη, που νίκησε τους Νορβηγούς άσσους στο δρόμο των 10.000 μ., στο Παναθηναϊκό Στάδιο, το Κασιδιάρη, που ξεπέρασε τον εαυτό του στα 200 μ. πεταλούδας με τους Γιουγκοσλάβους στο Ολυμπιακό Κολυμβητήριο, των υπέρμαχων κωπηλατών μας, που κατέκτησαν μεγάλες νίκες στους διεθνείς αγρούς στίβους, της εθνικής μας ομάδας ποδοσφαίρου κήρυξης, που σημείωσε θριαμβευτική νίκη με 2-0 με την εθνική εφηβική ομάδα της Γιουγκοσλαβίας στο Νόβισαντ.

Φιλάθλοι εμπνευσμένοι και φιλοσπόρδοι μας έγραψαν αμέσως μετά τα ηρωικά αυτά κατορθώματα των πρωταθλητών μας και μας εξεδήλωσαν τη ζορπη συγκίνησής τους, τη μεγάλη υπερηφάνειά τους για τους άθλους των νεαρών άσων. Μας ρωτούσαν μάλιστα πως κατορθώσαν τα φτωχά αυτά Έλληνόπουλα, χωρίς την κατάλληλη διαίτα και χωρίς τα απαραίτητα τεχνικά μέσα να υπερτερήσουν πιο ικανών αντιπάλων τους.

Δεν είναι δύσκολη η απάντηση: Στο ελληνικό φιλότιμο οφείλεται η ελληνική υπερηφάνεια! Οι Έλληνες πρωταθλητές, όταν μάχονται, δίνουν

το είναι τους και όλη την ψυχή τους. Θυμάμαι στους Ολυμπιακούς Αγώνες στο Έλσινκι, όταν η εθνική ποδοσφαιρική μας ομάδα αγωνίστηκε στο Τάμπερε με την εθνική Δανίας και στη Χαμελίνα με την εθνική Αγγλίας. Στο πρώτο παιχνίδι χάσαμε εξ αιτίας του Άγγλου έποχτου των γραμμών Έλλης και στον δεύτερο γύρω αναγκάσαμε την ερασιτεχνική της Αγγλίας. Άλλα και στις δύο συναντήσεις τα παιδιά μας αγωνίστηκαν ηρωικά, έπαιξαν με την ψυχή τους. Κατάληκτος ο πρόεδρος της Δανικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας μας ρώτησε στο Τάμπερε:

— Παιζούν πάντα οι Έλληνες ποδοσφαιριστά με την ζωτικότητα και μαχητικότητα που έδειξαν στο παιχνίδι με την εθνική Δανίας;

Στην καταφατική απάντησή μας ο Δανός εμπνευσμένος μας βεβαίωσε πως βάταν εύστοχες αν οι ποδοσφαιριστές της χώρας του είχαν το μισό απ' το ελληνικό ταμπερεμάντο, στις διεθνείς συναντήσεις τους.

Θάταν άπροσγείωτος εκείνος που θα υπεστήριζε πως στον αθλητισμό, το ποδόσφαιρο, το κολύμπι, την κωπηλασία, σ' όλα γενικά τα αθλήματα του 1954, άρκει το ένδοξο φιλότιμο, η μαχητικότητα, το φιλότιμο για την κατάκτηση των διεθνών στίβων. Πέρασαν οι εποχές, που οι άσποι, οι άγνωστοι αθλητές κατακτούσαν Ολυμπιακές δάφνες. Σήμερα, χρειάζεται ειδική, συστηματική, επιστημονική συνεργασία ιατρού, προπονητού, αθλητού για την ανάδειξη του τελευταίου σε πρωταθλητή διεθνούς φήμης. Σήμερα, απαιτείται διακανονισμένη διαίτα, καλό μασάζ, αποθεραπευτικά λουτρά και φωτόλουτρα, τονωτικές γλυκόδες και έντονη, πολλές φορές δύο φορές την ημέρα, σωματική πρόπονησις και διαπόνησις, αν βέβαια θέλουμε να φθάσουμε στο ύψος των επιδόσεων που θα μας επιβάλουν στις διεθνείς αθλητικές συναντήσεις.

Με το σύστημα προπονήσεως που ακολουθούν τα πλούσια σε έμφυχο αθλητικό υλικό, αλλά πάμφτωχα σε αθλητικά μέσα επαρχιακά ελληνικά κέντρα δεν είναι δυνατόν να έχουμε μεγάλες απαιτήσεις. Τι περιμένουμε να αναπροσαρμόσουμε την Έλληνική αθλητική προπονήσι; Τι έχουμε αφ

κερδίσουμε αν μείνουμε προσηλωμένοι στα παλιά συστήματα προπονήσεως;

Με ζορπή χαρα και ικανοποίηση διαπιστώθηκε απ' τους εμπειρογνώμονες πως άρχισε ν' ανθή η Μακεδονική Αθλητική Αναγέννησις. Ο Άρης, ο Μακεδονικός, ο Ηρακλής, ο ΠΑΟΚ, ο ΒΑΟ, η ΧΑΙΘ και τόσα άλλα σωματεία της Θεσσαλονίκης εξελίχθηκαν σε αθλητικά φυτώρια. Η συστηματική και εμπνευσμένη εθνική αθλητική προσπάθεια συλλογών και αθλητών και η υπό τον κ. Χριστοδούλου εργώδης και επίπονη και δραστήρια τεχνική επιτροπή του ΣΕΓΑΣ της Μακεδονικής πρωτεύουσας έφεραν άγλαους καρπούς, αχλαύς τιμής και επαίνων. Ποσόν όμως ανώτερα θα ήταν τα αποτελέσματα αν οι συλλογοί και οι αθλητές της νύμφης του Θεσσαλικού είχαν άφθονοτερα τα μέσα, συστηματικότερη την προπονήσι, περισσότερο προσανατολισμένη προς τις απαιτήσεις της νεωτέρας αθλητικής επιστήμης τη διαπονήσι τους!

Με δάκρυα στα μάτια οι εμπνευσμένοι απόστολοι της ελληνικής αθλητικής θρησκείας ήλθαν και με είδαν στην Αθήνα και με παρεκάλεσαν να ενώσω μαζί τους τη φτώχη φωνή μου και να βροττωθώ πως πρέπει το Αθλητικό Κέντρο να στρέψει τα μάτια του στη Μακεδονία. Πρέπει να επιστρατευθούν όλα τα διαθέσιμα μέσα και να τεθούν στη διάθεσι των αθλητικών συλλόγων της συμπατριώσεως του Βορρά, της Θράκης, της ανατολικής και δυτικής Μακεδονίας, των ακριτικών πόλεων. Απ' τη Μακεδονία και τη Θράκη μας θα αναλάμψουν ένα νέον αθλητικό μέλλον, μια εμπνευσμένη ελληνική αθλητική αναγέννησις! Απ' εκεί θα γίνη η εξορμήσις για την κατάκτησι των διεθνών αθλητικών στίβων! Απ' εκεί θα φανούν οι συνεχιστές της ελληνικής αθλητικής δόξης!

Εκτός όμως απ' τους Μακεδονικούς Συλλόγους υπάρχουν και άλλα εθνικά αθλητικά κέντρα, όπως της Θεσσαλίας, της Πελοποννήσου, της Ηπείρου, της Κρήτης, του ελληνικού αρχιπελάγους, της Κύπρου, που περιμένουν κατανοήσι, την ήθικη και—γιατί να το κρύβουμε!—την υλική ενίσχυσι μας. Απ' την Τριπολι, την Πάτρα, το Βόλο, τον Άλμυρο, τα Ίωαννινα, τη Μυτιλήνη, τη Χίο, τη Σάμο, την Κρήτη ξεπεταχθήκαν πρωταθλητές που τίμησαν τα γαλακτικά εθνικά μας χρώματα. Η παράδοσις θ' ανακοπή αν ρίγνουμε διαρκώς το βάρος στο αθλητικό κέντρο και λησμονήσουμε τα αθλητικά φυτώρια. Ο αθλητισμός δεν είναι εγωκεντρικός και υδροκέφαλος, είναι καθολικός ελληνικός αθλητισμός. Χωρίς ανανέωσι των στελεχών δεν θα κατορθώσουμε ποτέ να δημιουργήσουμε διαδόχους του Μάντα, του Σούλα, του Ραγάζου, του Κυριακίδη και των άλλων ενδόξων πρωταθλητών μας!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΑΡΙΟΥ

Επ' Επ' το παράθυρο

Καθώς καθότανε στο παράθυρο της καμάρας του, στο τρίτο πατώμα ενός σπιτιού του Νάτρυμπα (Νότιος Αφρική), ο μικρός Άντουαν Βάγκνερ, ένας πιτσιρικάς 6 χρονών, έβριζε έξω, έχασε την ισορροπία του και γκρεμίστηκε από ύψος 7½ μέτρων. Το μόνο όμμα που έπαθε, ήταν να χάσει ένα δόντι του, γιατί γτύπησε το στόμα του σε μια πέτρα, κρυμμένη ανάμεσα στο γρασίδι που απλώνεται κάτω απ' το παράθυρο.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Τετραπλή πυρκαμίδα
ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Α
1) ΤΕ. 2) ΟΤΕ. 3) ΠΟΤΕ. 4) ΤΕΜΠΟ. 5) ΜΠΕΤΟΝ. 6) ΜΠΟΝΤΕΝ.
ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Β
1) ΤΑ. 2) ΑΤΕ. 3) ΤΑΕΛ. 4) ΣΤΑΕΛ. 5) ΑΛΕΣΤΑ. 6) ΣΑΛΑΤΕΣ.
ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Γ
1) ΤΙ. 2) ΤΙΚ. 3) ΚΙΤΟ. 4) ΚΙΑΤΟ. 5) ΑΤΟΚΙΑ. 6) ΑΤΑΚΤΟΙ.
ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Δ
1) ΕΤ. 2) ΝΤΕ. 3) ΝΤΡΕ. 4) ΝΤΟΡΕ. 5) ΡΟΝΤΕΝ. 6) ΣΤΕΡΝΟΝ.

- Ποιά από τις τρεις;
1) Ο Ουράνος. 2) 9. 3) Πράσινο. 4) ΟΙ Η.Π.Α. 5) Ο Λιστ. 6) Μία πόλις (ή πρωτεύουσα της Μοζαμβίκης). 7) Το 1939. 8) Η Ίαπωνια. 9) 8 δόντια. 10) Ο Ντι Κάπουα.

- Αριθμητικά προβλήματα
Α) Ο αριθμός 3.333.377.733.
Β) α) 405, 1215 (ο κάθε αριθμός είναι τριπλάσιος του προηγούμενου). β) 17, 26, 37 (εξελισσόμενοι από το 1 προσθέτουμε 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 κλπ.). γ) 30, 28 (πολλαπλασιάζουμε τον προηγούμενο αριθμό επί 3 και αφαιρούμε 2). δ) 71, 74, 148 (αφαιρούμε 1, προσθέτουμε δύο και διπλασιάζουμε). ε) 4, 194, 304, 8.388.608 (ανειάζουμε στο τετράγωνο και διπλασιάζουμε).

- Γ) Δεν είναι ο αριθμός 999 όπως φαίνεται, αλλά 999.999, δηλαδή 9 εκατομμύρια 999 χιλιάδες 999. 999.999 είναι ο αριθμός που αποτελείται από 370 εκατομμύρια ψήφια περίπου και έχει μήκος 370... χιλιομέτρων.

- Λογοπαικτικές λεξιγραφίες
Αλκιειάδης (Άλκη-θία-δης)
Μεταγραμματισμός
ΣΠΑΡΟΣ — ΣΠΟΡΟΣ

- Φτερωτή νότα
Η φτερωτή νότα είναι η βυζαντινή ΓΑ. Οι δέ λέξεις είναι: 1) Γαλήνης. 2) Άγαθος. 3) Πήγασος. 4) Ταϊάνιον. 5) Ηλιογάλας. 6) Πορτογαλία. 7) Κρυπτόγαμα.

- Η λύσις του υπ' αριθ. 512
σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΜΕΝΕΛΑΟΣ — ΣΕΡΕΝΑΤΑ. 2) ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ. 3) ΙΔΑΝΙΚΑ — ΑΣΤΕΙΟΝ. 4) ΣΑ — ΟΡΑ — ΙΑ. 5) ΗΤΟΝ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΟΣΣΑ. 6) ΝΑΤΑΛ — ΣΕΣΙΑ — ΗΝΤΕΝ. 7) ΑΝΝΑ — ΟΒΑΛ — ΑΦΕΣ — ΑΜΕ. 8) ΣΑ — ΑΓΑΝ — ΣΤΑΣΙΣ — ΙΣ. 9) ΠΑΡΙΣ — ΜΙΑ — ΜΟΤΕΡ. 10) ΓΑ — ΣΚΟΚΟΣ — ΡΟΔΑ — ΑΠ. 11) ΑΛΑ — ΤΙΣΑΝ — ΠΑΟΣ — ΑΜΑ. 12) ΛΙΜΟΣ — ΤΙΜΟΣ — ΣΕΛΙΣ. 13) ΙΝΕΣ — ΝΙΚΗΤΑΣ — ΤΑΣΙ. 14) ΤΑ — ΑΤΕ — ΑΑ. 15) ΑΔΕΛΑΪΣ — ΑΝΙΚΑΝΑ. 16) ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ. 17) ΑΝΑΒΑΣΙΣ — ΚΑΣΣΙΑΝΗ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΜΑΙΚΗΝΑΣ — ΓΑΛΙΛΑΙΑ. 2) ΤΑΝΑΠΛΙΝ. 3) ΝΤΑΚΟΤΑ — ΑΜΕΛΙΑ. 4) ΝΑ — ΑΡΣ — ΟΣ. 5) ΛΑΪΣ — ΛΟΓΙΚΩΣ — ΤΑΜΑ. 6) ΑΡΚΑΣ — ΒΑΣΟΣ — ΝΑΪΣ. 7) ΟΙΑ — ΣΑΝ — ΚΑΤΙ — ΣΚΙ. 8) ΣΣ — ΟΤΕΛ — ΜΟΝΙΚΑ — ΑΣ. 9) ΤΑΡΑΣ — ΣΙΣ — ΜΗΤΗΡ. 10) ΣΟ — ΑΝΙΑΤΑ — ΠΟΤΕ — ΟΚ. 11) ΕΦΑ — ΑΛΦΑ — ΡΑΣΑ — ΑΝΑ. 12) ΡΩΣΙΣ — ΕΣΜΟΣ — ΣΑΝΙΣ. 13) ΕΝΤΑ — ΗΣΙΟΔΟΣ — ΑΙΑΣ. 14) ΟΝ — ΣΤΑ — ΕΤ. 15) ΑΒΙΑΣΤΑ — ΑΛΑΜΑΝΑ. 16) ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ. 17) ΑΙΝΙΑΝΕΣ — ΠΑΣΙΦΑΝΗ.

Ο ΕΠΙΚΗΡΥΓΜΕΝΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Τζόνι μπήκε στο μπάρ του Μάκ, κάθισε σ' ένα τραπέζι του βάθους κι έσφιξε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Είχε μία μεγάλη επιθυμία να κλάψει.

Τον κυνηγούσαν σαν αγρίμι! Είχαν έπικηρύξει το κεφάλι του για 1.000 δολάρια. Δεν είχε πιά καμιά έλπίδα να ξεφύγει. Καί, το χειρότερο, η ψυχική αντίληψη του είχε εξαπληθεί.

«Πρέπει να πάρω μία απόφασι— σκέφθηκε. Ή θα ξαναδώ το θάρρος μου, και τότε δεν θα μπορέσουν πιά να με πιάσουν, όσο κι αν μ' έπικηρύξουν. Ή θα παραδοθώ!».

Πέρασε μηχανικά το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του. Ξαφνικά, του ήρθε μία ιδέα, η μάλλον έκαιγε μία συμφωνία με τον εαυτό του:

«Αν θάταν άντρας το πρώτο πρόσωπο που θαμπαινε στο μπάρ, τότε θα έλεγε εν' αυτοκίνητο και θα δραπέτευε στη Μασαχουσέτη. Έκει, θα έλεγε τι θάκανε. Πάντως, θα πουλούσε ακριβά το τομάρι του.

«Αν άπεναντίας θάταν γυναίκα το πρόσωπο που θαμπαινε, θα πήγαινε τότε να παραδοθώ στην αστυνομία, και θα ξεμπερδεύε με δυο χρόνια φυλάκι.

«Άρχισε να κυττάζει προς την πόρτα.

«Έδλεπε να περνανε πολλοί απ' έξω, κανείς όμως δεν έμπαινε στο μπάρ, με τα βρώμικα τραπέζια του και τη βολή απόσπασα. Τέλος, σταμάτησε κάποιος μπροστά στην είσοδο. Ο Τζόνι δεν μπόρεσε να διακρίνει, μέσ' απ' τα τζόμια, αν ήταν άντρας ή γυναίκα.

Μία στιγμή αργότερα, μπήκε στο μπάρ μία γυναίκα. Ο Τζόνι την αναγνώρισε αμέσως: Ήταν η Μαίτζυ, πρώην φιλενάδα του.

Τον είδε και πήγε κοντά του. — Χαίρω πολύ—που σε βρίσκω, του είπε δίνοντας του το χέρι της. Κάθισε ύστερα δίπλα του.

— Πεινάω, ψιθύρισε.

Ήταν χλωμή, καταβεβλημένη, παρ' όλο το μακιγιάζ της. Ο Τζόνι φώναξε το γκαρσόνι.

— Φέρε στη δεσποινίδα να φάει, του είπε χαμογελώντας.

«Αγκάλιασε τη Μαίτζυ απ' τη μέση και τη φίλησε στο μάγουλο.

— Πώς πιάς, μικρή μου; τη ρώτησε εκείνος.

«Απογορεύεται η αναθεωρήσις του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του εθ. σπουδ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τω άρθρ. 6 § 7 του Ν. Α. 1092/1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας. Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Εθ. σπουδ.» ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστέρ 14, Αθήνα. Υπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας οδός Δύσεως, Νέον Ήρακλειον.

πρε, κυττάζοντάς την στα άσπρα γαλανά της μάτια.

— Άσχημα, από τότε που με παρήγαρες... απάντησε εκείνη ξεφύγοντας απ' το αγκάλιασμά του. Σε πίστευα σαν άνοητη, και συ έφυγες ξαφνικά και μ' άφισες στη μέση του δρόμου.

Χαμογέλασε, μα η έκφρασι των ματιών της ήταν ψυχρή.

— Σε μισώ, Τζόνι! πρόσθεσε.

— Έγώ όμως σ' αγαπώ... Πρόκειται να μανθς κατ' Μαίτζυ: Δυό λεπτά πριν έρθης εδώ, είχα συμφωνήσει με τον εαυτό μου πως, αν έμπαινε γυναίκα στο μπάρ, θα πήγαινα να παραδοθώ στην αστυνομία...

«Η Μαίτζυ σταμάτησε το φαί της, αλλά δεν κυττάε το Τζόνι. Έρριξε μία ματιά στην πόρτα, σαν κατι να περίμενε.

«Εκείνος δεν τ' πρόσθεξε. Ή παρουσίασά το τούφερνε μία τρυφερή συγκίνησι.

— Ξέρεις πως μ' έχουν έπικηρύξει για 1.000 δολάρια; πρόσθεσε.

— Όχι, δεν τ' έβρω, απάντησε βιαστικά η νέα.

— Μάζε το λοιπόν... Δεν μπορώ πιά να ζω έτσι, σαν κυνηγημένο αγρίμι! Προτιμώ να μπάω στη φυλακή, για όσο θα με καταδικάσουν, κι ύστερα να μαι πιά ήσυχος κι ελεύθερος να δημιουργήσω μία καινούργια ζωή.

— Ναί, είναι προτιμώτερο, είπε ψυχρά η Μαίτζυ.

— Όταν όμως σε είδα, σκέφθηκα και κατ' άλλο... Θα πιάς τώρα να τηλεφωνήσες στην αστυνομία. Θα τους πής ναρθούν εδώ, να με βρουν... Έτσι, όταν πάρης τα 1.000 δολάρια, δεν θα με μισής πιά. Κι αν θάσαι ακόμη ελεύθερη, όταν βγώ απ' τη φυλακή, γράψε μου να σε παντρευτώ!

«Η Μαίτζυ τόν κύτταξε με μάτια δροσισμένα. Τά χείλη της τρεμούλιασαν.

— Ώ, Τζόνι!... φώναξε μ' ένα λυγμό.

— Τι έχεις; Τι έπαθες; τη ρώτησε εκείνος μ' αφορία.

— Ώ, Τζόνι, είναι φορτικό!... Ήξερα καλά πως σ' είχα έπικηρύξει. Όταν πέρασα λοιπόν απ' έξω και σε είδα, τηλεφώνησα αμέσως στην αστυνομία!... Θάπαιρνα έτσι τα λεφτά και συγχρόνως θα σ' εκδικιόμουν, γιατί με παράτησες.

«Ύστερα μπήκα εδώ για να σ' επιδλέπω, να μη σ' άφισα να φύγης.

«Εκλαψε με λυγμούς, σαν ένοχο κοριτσάκι... Ο Τζόνι ένοιωσε να του ανεβαίντ το αίμα στο κεφάλι, να γίνεται δυνατός σαν λιοντάρι. Ή αντίδρασι αυτή του ξανάδωσε το θάρρος του. «Όχι, δεν θ' άφισα να τον πιάσουν!

«Απ' εκεί τη Μαίτζυ απ' το μπράτσο και την ανάγκασε να σπικωθεί.

— Ά, έτσι; πρόσθεσε. Πολύ φοβάμαι λοιπόν, μικρή μου, πως δεν θα πάρης ούτ' ένα σέντς! Έλα τώρα μαζί μου.

Βγήκε απ' την πίσω πόρτα του μπάρ, που βρισκόταν κοντά στο τραπέζι του μαζί με τη Μαίτζυ.

«Έξω απ' το διπλανό γκαράζ στεκόταν η άδειανζ αυτοκίνητο.

Δεν υπήρχε κανείς εκεί γύρω. Ο Τζόνι κάθισε στο βολάν, τράβηξε δίπλα του τη Μαίτζυ κι έδωσε μπροστά τη μηχανή.

«Όταν η Νέα Υόρκη απέιχε πιά 60 μίλια, ο Τζόνι φρενάρισε και κύτταξε τη Μαίτζυ.

— Συγχώρεσε με! μουρμούρισε εκείνη, με μια έκφρασι πρόμου στα μάτια της.

«Ο Τζόνι σκέφθηκε πως, αν δεν υπήρχε αυτή και τα μάτια της, θα βρισκόταν τώρα στη φυλακή.

— Να σε συγχωρέσω; έπτε. «Όχι! Μπορώ όμως να σε φιλήσω!

Κι έκανε ακριβώς ό τι είχε πη... Ζ. ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ

Αρρώστειες των χειλιών

Τα χείλη πολύ συχνά προσβάλλονται από διάφορες αρρώστειες, που πολύ δύσκολα μπορεί να τις ξεχωρίσει κανείς, όταν μόνο τα χείλη είναι η έδρα της αρρώστειας.

Η πιο συχνή αρρώστεια στα χείλη είναι το έκζεμα. Παρουσιάζεται με μία έντονη ερυθρότητα, πρήξιμο, με πολλές και μικρές φυσαλίδες και δυνατό πόνο. Το έκζεμα αυτό στη άρχή βρίσκεται μόνο στο κόκκινο των χειλιών, που τα πρήζει και τα παραμορφώνει. Σιχνά απλώνει γύρω στο δέρμα. Οι φυσαλίδες πληθαίνουν και μεγαλώνουν, σπάζουν και κάνουν μικρές διαβρώσεις που βγάζουν καθαρό υγρό, με γρήγορα επιπολώνονται και σχηματίζουν σχισμές γύρω στο στόμα, που είναι πολύ επώδυνες και σκεπάζονται από κρούστες.

Σε λίγον καιρό αυτό το έκζεμα υποχωρεί και τα χείλη παίρνουν την κανονική τους όψη. Μά πιο συχνά το έκζεμα γίνεται χρόνιο, τα χείλη παχύνουν από το πρήξιμο, η κοκκινίλα γίνεται μόνιμη, η επιδερμίδα είναι πιο παχιά και σχίζεται εύκολα. Τα κομμάτια της επιδερμίδος να αφαιρεί ο άρρώστος με τη γλώσσα ή με τα δόντια και πολύ συχνά ματώνουν τα χείλη με το τράβηγμα αυτό της επιδερμίδος. Η φαγούρα, που υπάρχει μαζί με το έκζεμα προκαλεί συχνά το γλείψιμο με τη γλώσσα και έτσι άσυναίσθητα έρεθίζεται το έκζεμα και γι' αυτό βαστά πολύν καιρό. Αν βρεθεί η αίτια που προκαλεί το έκζεμα τότε γιατρέυεται εύκολα, άλλωστε τα βαστά πολύν καιρό και μάλιστα με το διαρκή έρεθισμό που προκαλούν τα δόντια και η γλώσσα.

Μία παραλλαγή αυτού του έκζεματος είναι το ξηρό έκζεμα των χειλιών. Αυτό παρουσιάζεται συχνά στα νεαρά άτομα, που συντηθίζουν να γλείφουν τα χείλη τους. Το έκζεμα είναι πιο συχνό από κάτω χείλος και μάλιστα στο κέντρο, που σιγά απλώνει προς τις γωνίες και στο επάνω χείλος.

Το έκζεμα αποτελείται από λεπτά που είναι διαρκώς κολλημένα και γυρισμένα προς τα επάνω, και το γρόμα τους είναι γκριζό ή προς το κοκκινωμένο. Κάτω από τα λεπτά ο βλεννογόνος είναι πολύ κόκκινος και παρουσιάζει σχισμές καβέτες που καμιά φορά αιμορραγούν. Τα λεπτά αυτά πέφτουν και ξαναγίνονται διαρκώς. Σιχνά με το δάγκωμα των χειλιών και το τσάβηγμα των λεπιών παρατηρούνται μικρές αιμορραγίες στο βλεννογόνο. Τα λεπτά μπορεί να είναι λεπτά, μπορεί όμως να είναι και παχιά σαν κρούστες.

Με το μιλήμα και το άνοιγμα του στόματος οι άρρωστοι αισθάνονται ένα κάψιμο των χειλιών.

Η αρρώστεια βαστά πολύν καιρό και υποχωρεί με την ηλικία και με την προσπάθεια του άρρώστου να αποφεύγει να γλείφει τα χείλη του.

Μία άλλη πολύ συνηθισμένη αρρώστεια είναι η χελίτις, που ονομάζεται χελίτις. Τα χείλη πρήζονται, γεμίζουν μικρές φυσαλίδες που σπάνουν και άνοιγουν διαβρώσεις, που βγάζουν καθαρό καθαρό υγρό, με γρήγορα σκεπάζονται από κίτρινωδες κρούστες. Η φαγούρα είναι πολύ δυνατή και οι άρρωστοι αισθάνονται πόνο όταν μιλούν, που πόνος. Πολλές παθαίνουν αυτή τη χελίτιδα όταν αλλάζουν κραγιόν, μα καμιά φορά με το ίδιο κραγιόν μπορεί να παθουν. Την χελίτιδα αυτή την ποικαλούν συχνά τα κραγιόν που έχουν ήωση, γι' αυτό αν αλλάξουν μάρκα αυτές, που παθαίνουν απ' αυτή τη χελίτιδα και μεταχειρισθούν κραγιόν που δεν έχ ήωση τότε απαλλάσσονται απ' αυτή.

Παρούσια χελίτις είναι και αυτή που γίνεται από τις δοντοπάστες, που συχνά απλώνει και γύρω στο δέρμα των χειλιών και σε όλο το πρόσωπο. Τα συμπτώματα μοιάζουν με τις άλλες χελίτιδες και μόνο με τα διάφορα τέτοι μπορεί κανείς να εδρή αν όφειλονται σε δοντοπάστα, σε ροζ ή καμιά φορά στον καπνό, σε φάρμακα ή σε σπρέι.

Μία άλλη συχνή αρρώστεια των χειλιών είναι αυτή που παρουσιάζεται στις γωνίες, η λεγόμενη συγγελίτις. Σε πολλά μέρη της Ελλάδος την αρρώστεια αυτή την λένε γιαλαμά. Είναι πολύ συχνή στα παιδιά, μα παρατηρείται και στους μεγάλους.

Η αρρώστεια αυτή είναι στις γωνίες των χειλιών και παρουσιάζει μία βαθιά κόκκινη διάβρωσι, που σκεπάζεται με μικρές κρούστες κίτρινωδες. Καμιά φορά γύρω στο δέρμα της γωνίας των χειλιών απλώνεται ακτινωτά η αρρώστεια.

Αυτή είναι μολυσματική αρρώστεια και όφειλεται πιο συχνά σε στρατιωτικό, μα και ο σταφυλόκοκκος και διάφοροι μικροί μπορούν να προκαλέσουν την αρρώστεια.

Στα νεαρά άτομα γιατρέυεται εύκολα με διάφορα αντισηπτικά υγρά ή αλοιφές, μα στους μεγάλους επιμένει. Μία άλλη πολύ συνηθισμένη αρρώστεια είναι ο έρπης των χειλιών, που βγαίνει όμως πάνω στο δέρμα.

Η αρρώστεια αυτή λέγεται κοινά και ξεθύμασμα. Οι βλάβες της είναι μικρές φυσαλίδες, που είναι κοντά-κοντά μαζεμένες πάνω σε μία κοκκινίλα του δέρματος. Στην άρχή αρχίζει με μικρή φαγούρα και ξεσπούν οι φυσαλίδες, που σε μερικές μέρες σπάζουν και σκεπάζονται η κοκκινή επιφάνεια με κρούστες. Σε μία βδομάδα ή δεκα μέρες περνά αν δεν μολυνθεί. Καμιά φορά απλώνει στο στόμα, στη μύτη, στα αυτιά.

Ο έρπης σε μερικούς είναι πολύν ενοχλητικός γιατί παρουσιάζεται πολύν συχνά, μάλιστα σε λίγες γυναίκες όταν έχουν περίοδο και σε άλλες μετά πυρετόν ή έλαφο κρουσμογμία. Ο έρπης παρουσιάζεται και στα όργανα του φύλου. Όφειλεται δε σε διήθησι 16.

ΑΛΑΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ, Ίατρος Δερματολόγος

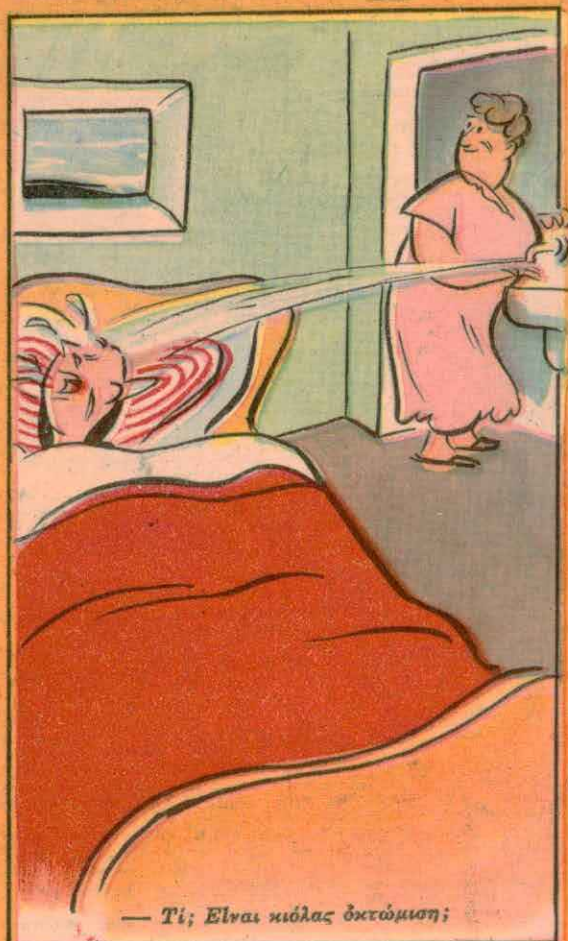
Οι νέες έλπίδες του ποδοσφαίρου μας, που νίκησαν στο Νόβισαντ την εθνική νέων Γιουγκοσλαβίας με 2-0

— Το χρειάζεσαι ακόμη, γυναικούλα μου, τὸ σκαλιστήρι;...
Θέλω νὰ σκαλίσω τὸν κῆπο!...

— Σ' ἀγόρασα μιὰ γούνα, Κλεομένη, γιὰ
τὴν περίπτωσηὶ πού τυχόν θ' ἀλλάξης φύλο!...

— Τί; Εἶναι κιόλας δικτώμιση;

-- Στὸ δὺλα!... Ἑβδομάς υπολοίπων!...
(τοῦ Ἀρχέλαου)